peter f. hamilton

alchimistul neutronic

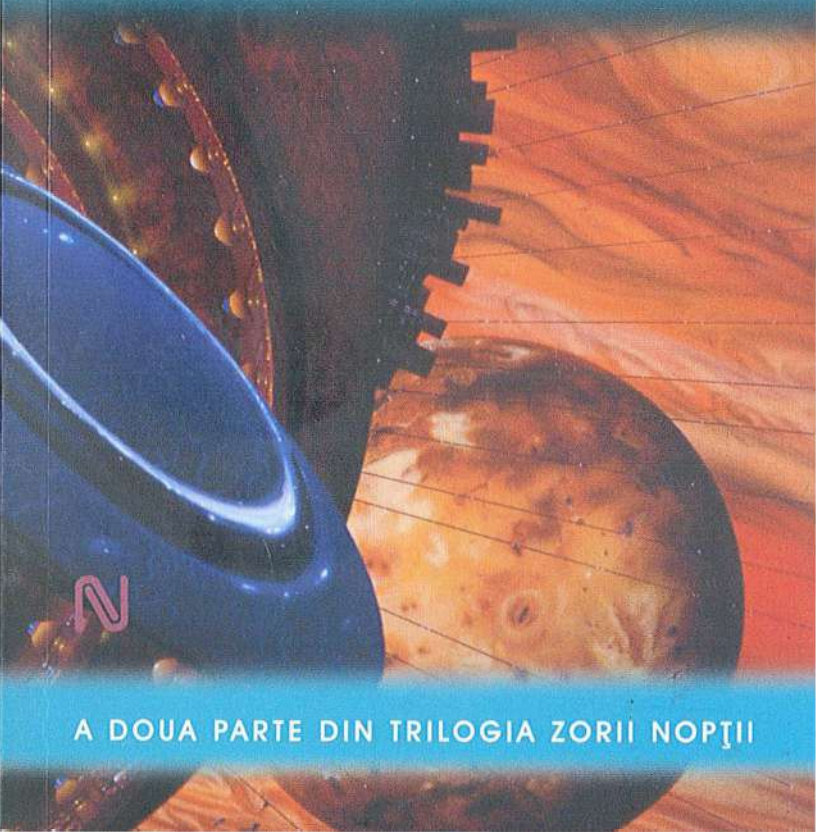

A DOUA PARTE DIN TRILOGIA ZORII NOPŢII

PETER F. HAMILTON s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci și opt de ani a debutat cu o povestire în revista *Fear*. Au urmat alte texte publicate în revista *Interzone* și în antologiile *In Dreams* și *New Worlds*. În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising,* iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei,* cărțile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câștigat premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome". Între 1996 și 1999 a publicat trilogia *ZORII NOPȚII,* considerată renașterea genului space opera. *Void Trilogy* este cea mai recentă creație a sa, apărută între 2007 și 2010. Din 2008, Peter F. Hamilton locuiește în Rutland cu soția și cei doi copii ai săi.

peter f. hamilton

alchimistul neutronic

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: © Burns, Jim via Agentur Schlück GmbH.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAMILTON, PETER F.
Alchimistul neutronic / Peter F. Hamilton; trad.: Mihai-Dan Pavelescu. - București: Nemira Publishing House, 2011
3 vol.
ISBN 978-606-579-197-8
Vol. 1. - ISBN 978-606-579-205-0

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Peter F. Hamilton
THE NEUTRONIUM ALCHEMIST
© Peter F. Hamilton, 1997

© Nemira, 2011

Redactor: Adriana BĂDESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Fed Print

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-197-8

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

1

Louisei Kavanagh i se părea că temuta căldură de la mijlocul-verii persistase săptămâni interminabile și mohorâte, nu doar cele patru zile-Duce trecute de la ultima ploaie sărăcăcioasă. „Zăduf din cuhnia diavolului", așa numeau țărăncile bătrâne nemișcarea aceasta teribilă și irespirabilă ce acoperea dealurile aidoma unei pături. Completa perfect dispoziția sufletească a Louisei, fiindcă în zilele acestea fata parcă nici nu simțea mare lucru. Se părea că destinul alesese ca ea să-și petreacă orele de trezie fără să facă absolut nimic, doar să aștepte.

În mod oficial își aștepta tatăl, care plecase în fruntea miliției din comitatul Stoke să ajute la înăbușirea insurecției declanșate în Boston de Uniunea Terenurilor Democrate. Ultima dată telefonase cu trei zile în urmă; fusese un apel scurt și sumbru, în care anunțase că situația era mai rea decât îi lăsase să creadă lordul-adjunct. Conversația o îngrijorase teribil pe mama Louisei. Asta însemna că cele două surori erau nevoite

să se furişeze prin conacul Cricklade ca nişte şoricei, pentru a nu-i înrăutăţi starea de spirit.

Iar de atunci nu mai primiseră nicio veste, nici despre tata, nici despre alt membru al miliţiilor. Bineînţeles, tot comitatul vuia de zvonuri despre bătălii teribile şi acte de sălbăticie bestială comise de membrii Uniunii. Louise se străduia din răsputeri să închidă urechile înaintea zvonurilor, convinsă că nu era decât propagandă perversă lansată de simpatizanţii Uniunii. În realitate, nimeni nu ştia nimic. După câte cunoşteau locuitorii comitatului Stoke, Bostonul putea să fi fost pe o cu totul altă planetă. Până şi relatările seci despre „tulburări", difuzate în buletinele de ştiri de seară, încetaseră după ce miliţiile comitatului încercuiseră oraşul. Fuseseră cenzurate de guvern.

Tot ce puteau face era să aştepte neajutorate ca miliţiile să triumfe, aşa cum avea cu siguranţă să se întâmple.

Louise şi Genevieve petrecuseră încă o dimineaţă plimbându-se fără ţintă în jurul conacului, deşi le venea destul de greu. Era incredibil de plictisitor să stea fără să facă nimic, însă dacă ar fi atras atenţia asupra lor, li s-ar fi repartizat cine ştie ce corvezi umile. Întrucât bărbaţii tineri plecaseră, slujnicele şi servitorii vârstnici trudeau la întreţinerea uzuală a clădirii uriaşe. Iar fermele domeniului, cu forţa de muncă redusă la minimumul necesar, rămâneau tot mai în urmă cu pregătirile pentru a doua recoltare de vară a cerealelor.

Până la ora prânzului plictiseala începuse s-o afecteze realmente pe Louise, așa că-i propusese surorii ei să se plimbe călare. Fuseseră nevoite să-și înșeueze singure caii, totuși merita, pur și simplu pentru a evada câteva ore din conac.

Calul Louisei înainta grijuliu. Razele fierbinți ale Ducelui scorojiseră solul, producând o rețea zbârcită de crăpături. Plantele aborigene, care înfloriseră la unison la mijlocul-verii, muriseră de mult. Cu numai zece zile în urmă, fânețele fuseseră stropite de steluțe delicate alb și roz, pentru ca acum petale mici și zbârcite să fluture precum frunze minuscule de toamnă. În unele adâncituri din pământ, se adunaseră în dune înalte de peste treizeci de centimetri.

– De ce crezi că ne urăște așa mult Uniunea? întrebă Genevieve pe un ton plângăreț. Chiar dacă-i iute la mânie, tati nu-i un om rău.

Louise etală un zâmbet înțelegător spre sora ei mai mică. Toată lumea spunea că ele două semănau foarte mult, ca niște gemene care se născuseră însă la patru ani depărtare una de cealaltă. Și într-adevăr, uneori era ca și cum s-ar fi privit în oglindă; aceleași trăsături, păr des și negru, nas delicat și ochi aproape orientali. Genevieve era totuși mai micuță și ceva mai bucălată. Iar în clipa de față, teribil de posomorâtă.

Genevieve fusese înțelegătoare față de indispoziția Louisei din ultima săptămână și nu dorise să spună nimic care să sporească iritarea inexplicabilă a surorii ei mai mari.

„Cât mă idolatrizează", gândi Louise. „Păcat că nu și-a putut alege un model mai bun în viață."

– N-are nicio legătură cu tata, nici măcar cu familia Kavanagh, zise ea. Uniunii nu-i place pur și simplu felul în care merg lucrurile pe Norfolk.

– Dar de ce? Toți cei din Stoke sunt fericiți.

– Toți cei care au un rost. Asta-i o diferență importantă. Ce ai simți tu, dacă ar trebui să lucrezi pe câmp cât e ziua de lungă, toate zilele vieții tale, și ne-ai vedea pe noi două călărind, fără nicio grijă?

Genevieve păru derutată.

– Nu știu...

– Nu ți-ar plăcea deloc și ai dori să facem schimb de locuri.

– Probabil că da. Mezina surâse viclean: Atunci eu aș fi cea căreia nu i-ar plăcea deloc.

– Exact. Asta-i problema.

– Dar ceea ce zic oamenii că ar face Uniunea..., începu Genevieve nesigură. Am auzit două cameriste vorbind azi-dimineață. Spuneau lucruri oribile. Am fugit de acolo după un minut.

– Minteau! Dacă în comitatul Stoke ar exista cineva care să știe ce se petrece în Boston, atunci ar fi familia Kavanagh. Cameristele ar afla ultimele.

Genevieve radie un zâmbet de venerație spre sora ei.

– Ce inteligentă ești tu, Louise.

– Și tu ești inteligentă, Gen. Nu uita că avem aceleași gene.

Genevieve surâse iarăși, apoi dădu pinteni calului și o luă înainte, râzând încântată. Merlin, câinele lor ciobănesc, porni în fugă după ea, ridicând trâmbe rotitoare de petale cafenii în jurul labelor.

În mod reflex, Louise își îndemnă calul la trap, pornind spre Pădurea Wardley, aflată la mai bine de un kilometru și jumătate în față. În verile trecute fusese terenul de joacă și aventură al surorilor, însă în vara aceasta căpătase o picanterie suplimentară. În vara aceasta locul cuprinsese și amintirea lui Joshua Calvert. Joshua și nebuniile pe care le făcuseră ei doi când se însoriseră pe malurile bazinelor stâncoase. Actele sexuale scandaloase pe care nicio adevărată lady de familie bună de pe Norfolk nu le-ar fi comis vreodată. Acte pe care abia aștepta să le repete cu el.

Și în același timp, acte care o făcuseră să vomite în ultimele trei dimineți. În primele două, Nanny se alarmase așa cum obișnuia, dar Louise izbutise din fericire să-și ascundă grețurile din dimineața aceasta, altfel ar fi fost anunțată mama ei. Iar mama era destul de ageră.

Louise făcu o grimasă disperată. *Totul va fi bine după ce se va-ntoarce Joshua*. Recent, devenise aproape o mantra.

„Iisuse, cât urăsc așteptarea asta!"

Genevieve ajunsese la cinci sute de metri de pădure, cu Louise la o sută de metri în urma ei, când auziră trenul. Fluieratul insistent se desluși din depărtare în văzduhul liniștit. Trei țignale scurte, urmate de

unul lung. Semnalul de avertizare că se apropia de pasajul feroviar de la Collyweston.

Genevieve își struni calul și o așteptă pe Louise să i se alăture.

– Vine-n oraș! exclamă ea.

Amândouă știau pe dinafară mersul trenurilor locale. Colsterworth avea douăsprezece curse de pasageri pe zi, totuși aceasta nu era una dintre ele.

– Se-ntorc! chiui Genevieve. Tati se-ntoarce!

Merlin îi simți agitația și alergă în jurul calului, lătrând entuziast.

Louise își mușcă buza. Nu știa ce altceva ar fi putut să fie.

– Așa cred.

– Asta-i. Asta-i!

– Bine, haide, atunci.

Din mijlocul pâlcului de cedri uriași modificați genetic, conacul Cricklade era o clădire impunătoare din piatră, construită ca omagiu adus reședințelor impunătoare dintr-o Anglie pe atât de îndepărtată în timp, pe cât era în spațiu. Pereții din sticlă ai oranjeriei bogat împodobite care mărginea aripa estică reflectau în unduiri geometrice lumina solară strălucitor de galbenă a Ducelui, când cele două surori traversară peluza din fața conacului.

După ce trecu de inelul de arbori, Louise zări jeepul de fermă verde-albăstrui, care suia pe drumul de acces lung și acoperit cu prundiș. Țipă răsunător și-și îmboldi calul într-un galop încă și mai rapid. Puțini

aveau dreptul să conducă mașinile de teren ale domeniului. Și nimeni nu șofa la fel de repede ca tatăl ei.

În scurt timp o lăsă mult în spate pe Genevieve; epuizat, Merlin le urma la aproape o jumătate de kilometru. Louise zări șase siluete înghesuite pe locurile vehiculului. Iar la volan se găsea, clar, tata. Dintre ceilalți nu recunoștea pe nimeni.

Alte două jeepuri intrară pe drumul de acces, chiar în clipa în care primul opri în fața conacului. Mai mulți membri ai personalului și Marjorie Kavanagh se grăbiră să coboare treptele late pentru a-i întâmpina.

Louise sări în grabă de pe cal și se repezi spre tatăl ei. Îl cuprinse în brațe înainte ca el să-și dea seama. Purta aceeași uniformă militară ca în ziua în care plecase.

– Tati! Ești bine!

Își frecă obrazul de țesătura verde-kaki grosolană a vestonului lui, simțindu-se iarăși ca la cinci ani. Lacrimile amenințau s-o năpădească.

Bărbatul se încordă în îmbrățișarea ei năvalnică și coborî încet capul, s-o privească. Când fata ridică ochii, adorator, zări o privire de ușoară neînțelegere pe chipul roșcovan, cu trăsături pronunțate.

Pentru o clipă oribilă se gândi că el aflase despre prunc. După care pe buzele lui Grant apăru caricatura răutăcioasă a unui zâmbet.

– Bună, Louise. Mă bucur să te revăd.

– Tati?

Fata se retrase un pas. Ceva era în neregulă cu el. Se uită nesigură la mama ei, care tocmai i se alăturase.

Marjorie Kavanagh cuprinse întreaga scenă dintr-o uitătură rapidă. Grant arăta realmente teribil: obosit, palid și straniu de nervos. Dumnezeilor, ce se-ntâmplase în Boston?

Ignoră mâhnirea evidentă a Louisei și se apropie de el.

– Bine ai revenit acasă, murmură cu sfială și-i atinse obrazul cu buzele.

– Bună, scumpo, rosti Grant Kavanagh.

Judecând după lipsa oricărei emoții din glas, putea să fi fost un străin absolut.

După aceea Grant se întoarse, aproape cu respect, gândi Marjorie tot mai consternată, și făcu o semiplecăciune spre unul dintre bărbații care-l însoțeau. Toți erau necunoscuți și nici măcar unul nu purta uniforma miliției din comitatul Stoke. Celelalte două jeepuri frânau înapoia primului, pline de asemenea cu indivizi necunoscuți.

– Marjorie, vreau să ți-l prezint pe Quinn Dexter. Quinn este un... preot. El va sta aici cu câțiva dintre adepții lui.

Tânărul care înainta avea genul de mers legănat pe care Marjorie îl asocia cu adolescenții necioplți pe care-i întrezărea ocazional în Colsterworth. „Preot, pe mă-sa!" gândi ea.

Quinn purta o mantie dintr-un material negru, incredibil de fluid; părea genul de veșmânt al unui călugăr milionar. Nu se zărea niciun crucifix. Fața care-i surâdea din interiorul glugii voluminoase era

rece și vulpească. Femeia observă că toți ceilalți erau foarte grijulii să nu se apropie prea mult de el.

– Sunt fascinată, părinte, rosti ea cu ironie evidentă.

El clipi, apoi încuviință gânditor, parcă recunoscând faptul că niciunul dintre ei nu-l amăgea pe celălalt.

– De ce ați venit aici? întrebă Louise cu răsuflarea întretăiată.

– Cricklade va fi refugiul pentru secta lui Quinn, răspunse Grant. În Boston s-au petrecut multe distrugeri și de aceea i-am pus la dispoziție domeniul.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Marjorie.

Anii de disciplină necesară pentru a-și consolida poziția îi îngăduiră să-și păstreze glasul egal, cu toate că ar fi vrut să-l prindă pe Grant de gulerul vestonului și să-i urle în față. Cu coada ochiului, o zări pe Genevieve descălecând și alergând să-și întâmpine tatăl, cu fața delicată inundată de o fericire simplă. Înainte ca Marjorie să fi putut spune ceva, Louise întinse fulgerător un braț și o opri. „Slavă Domnului pentru asta!" gândi Marjorie; era imposibil de spus în ce fel ar fi reacționat străinii aceia distanți față de niște fetișcane surescitate.

Chipul Genevievei deveni instantaneu trist, privindu-și tatăl intangibil cu ochi mari, răzvrătiți. Louise își păstră însă ferm brațul protector în jurul umerilor ei.

– Rebeliunea s-a terminat, spuse Grant.

Nici măcar nu observase apropierea mezinei.

– I-ați arestat pe cei din Uniune?

– Rebeliunea s-a terminat, repetă sec Grant.

Marjorie nu știa ce să facă. Îl auzi pe Merlin lătrând în depărtare, cu agresiune neobișnuită. Bătrânul câine ciobănesc înainta greoi spre grupul din fața conacului.

– O să-ncepem imediat, anunță brusc Quinn.

Porni în sus pe trepte, către ușile duble, largi, și faldurile lungi ale mantiei i se învolburară lent, parcă îngreunate de plumb, în jurul gleznelor.

Personalul conacului, care se adunase curios pe treptele de sus, se despărți cu iuțeală agitată. Tovarășii lui Quinn îl urmară ca un talaz.

Chipul lui Grant se crispă aproape într-o grimasă de scuză către Marjorie, când nou-sosiții coborâră din jeepuri, pentru a se grăbi pe trepte după preotul lor neobișnuit. Majoritatea erau bărbați și toți aveau pe fețe aceleași expresii agitate.

„Parcă s-ar îndrepta spre propria lor execuție", gândi Marjorie. Iar hainele pe care le purtau doi dintre ei erau foarte bizare. Aduceau cu uniforme militare străvechi: mantale gri cu revere late, stacojii, și metri întregi de fireturi aurii. Femeia se strădui să-și amintească lecțiile de istorie învățate cu mulți ani în urmă; imaginile de ofițeri teutoni îi erau neclare în minte.

– Ar fi mai bine să intrăm, rosti Grant încurajator.

Ceea ce era absurd! Grant Kavanagh nici nu întreba, nici nu sugera nimic în pragul casei sale – el dădea ordine.

Marjorie aprobă din cap fără chef și i se alătură.

– Voi două rămâneți aici, le spuse fiicelor ei. Vreau să aveți grijă de Merlin, apoi să duceți caii în grajd.

„În timp ce eu voi afla ce dracu' se-ntâmplă-aici", completă în gând.

Cele două surori erau practic îmbrățișate la baza scării, cu fețele crispate de îndoieli și de stupoare.

– Da, mamă, zise Louise supusă.

Trase de mâneca jachetei negre de călărie a Genevievei.

Quinn se opri în pragul conacului și privi pentru ultima dată domeniul. Presimțiri rele începeau să-i tulbure mintea. În Boston păruse perfect firesc ca el să facă parte din avangarda care să aducă evanghelia Fratelui Domnului pe insula Kesteven. Nimeni nu putea sta în fața sa când fiara șarpe îi era descătușată. Existau însă foarte multe suflete pierdute ce reveneau din lumea de dincolo; în mod inevitabil, unele cutezau să nu se supună, în vreme ce altele șovăiau după ce el transmisese cuvântul. De fapt, se putea bizui doar pe discipolii cei mai apropiați pe care-i strânsese.

Acoliții sectei pe care-i lăsase în Boston pentru a domestici sufletele revenite, pentru a le învăța motivul adevărat pentru care fuseseră aduse înapoi, fuseseră de acord să-i urmeze poruncile pur și simplu de frică. De aceea venise în regiunile rurale, pentru a le impune crezul tuturor sufletelor, atât morților, cât și viilor, de pe planeta aceasta nenorocită. Dacă atrăgeau mai mulți discipoli care să *creadă* în mod real în sarcina pe care le-o încredințase Fratele Domnului, atunci doctrina lor urma să triumfe în cele din urmă.

Însă tărâmul acesta pe care Luca Comar îl descrisese în termeni strălucitori era pur și simplu pustiu:

kilometri întregi de fânețe și ogoare, presărate cu cătune adormite, locuite de țărani fricoși – o versiune de climat temperat a Lalondei.

Pentru scopul lui, trebuia să fie mai mult decât atât. Fratele Domnului nu l-ar fi ales niciodată pentru o asemenea lucrare simplă. În Confederație existau sute de planete care aveau nevoie să audă cuvântul Său, să-L urmeze în bătălia finală împotriva zeilor calpi ai religiilor Pământului, unde Noaptea urma să răsară pentru vecie.

„După noaptea aceasta va trebui să mă cercetez pentru a vedea încotro mă călăuzește El; trebuie să-mi găsesc rolul cuvenit în planul Său."

Privirea îi poposi finalmente asupra surorilor Kavanagh care se holbau la el, ambele încercând să fie curajoase în fața stranietății ce pogora peste căminul lor, lent și inexorabil, aidoma zăpezii de la mijlocul-iernii. Cea mai mare dintre ele ar fi fost o răsplată meritorie pentru discipolii care dovedeau loialitate, iar mezina putea fi de folos pentru un suflet revenit. Fratele Domnului găsea câte o utilitate pentru fiecare.

Mulțumit pentru moment, Quinn pătrunse în holul de la intrare și savură opulența care-l întâmpină. În seara aceasta, cel puțin, se putea lăsa în voia splendorii decadente, stârnindu-și fiara șarpe. Fiindcă cine nu aprecia luxul absolut?

Discipolii își cunoșteau destul de bine îndatoririle și nu necesitau supraveghere. Aveau să vâneze slujitorii conacului și să le deschidă trupurile pentru posedare. O sarcină care fusese repetată la nesfârșit în

ultima săptămână. Misiunea lui urma să înceapă ulterior: selectarea celor care meritau a doua şansă la viaţă, care aveau să îmbrăţişeze Noaptea.

– Ce...! începu Genevieve furioasă, când ultimul dintre adulţii ciudaţi dispăru pe uşa conacului.

Palma Louisei îi acoperi gura.

– Haide!

O smuci puternic de braţ, aproape dezechilibrând-o. Genevieve îngădui fără tragere de inimă să fie îndepărtată.

– Ai auzit-o pe mama, spuse Louise. Trebuie s-avem grijă de cai.

– Da, dar...

– Nu ştiu! Clar? Mama va pune totul la punct.

Cuvintele aduseră prea puţină linişte. Ce se-ntâmplase cu tata?

Probabil că evenimentele din Boston fuseseră cu adevărat teribile, dacă-l afectaseră în asemenea hal.

Louise îşi desfăcu panglica pălăriei de călărie şi o vârî sub un braţ. Pe neaşteptate, conacul şi domeniul înconjurător deveniseră foarte tăcute. Închiderea uşilor duble acţionase ca un semnal pentru păsări de a înceta orice ciripeli. Până şi caii erau mai docili ca oricând.

Senzaţia funebră fu întreruptă de Merlin, care ajunsese în cele din urmă la drumul de acces cu prundiş. Lătră destul de jalnic în vreme ce se învârtea în jurul picioarelor Louisei, cu limba atârnând mult afară, gâfâind.

Louise prinse dârlogii ambilor cai și porni cu ei către grajduri. Genevieve îl apucă pe Merlin de zgardă și-l trase după ele.

În clădirea grajdurilor, aflată în spatele aripii vestice, nu era nimeni, nici chiar cei doi flăcăi rândași pe care îi lăsase domnul Butterworth. Copitele cailor răpăiră asurzitor pe caldarâmul curții mici și zgomotele reverberară din ziduri.

– Louise, rosti Genevieve cu glas jalnic, nu-mi place... Oamenii ăia care au venit cu tati erau tare ciudați.

– Știu. Dar mama ne va spune ce să facem.

– Ea a intrat cu ei în conac.

– Da.

Louise înțelesese cât de îngrijorată fusese mama lor, îndepărtându-le imediat pe ele de prietenii tatei. Privi în jurul curții, neștiind cum să procedeze în continuare. Trebuia oare să o aștepte pe mama să le cheme, sau ar fi trebuit să intre singure în conac? Ar fi fost firesc ca tata să dorească să stea de vorbă cu ele. „Tata cel vechi", își aminti ea tristă.

Decise să amâne luarea unei decizii. Erau destule de făcut în grajduri: să scoată șeile, să țesale caii, să-i adape... Ea și Genevieve își scoaseră jachetele de călărie și se apucară de treabă.

Peste douăzeci de minute, când puneau șeile în camara harnașamentelor, auziră primul strigăt. Șocul fu cu atât mai mare, cu cât zbieretul aparținuse unui bărbat. Un răcnet răgușit de durere, care se stinsese într-un scâncet suspinat.

Genevieve o cuprinse fără niciun cuvânt cu brațul pe după mijloc. Louise o putea simți tremurând și-i mângâie ușor brațul cu palma.

– E-n regulă, șopti ea.

Cele două fete se apropiară pe furiș de fereastră și se uitară afară. În curtea interioară nu se vedea nimic. Ferestrele conacului erau întunecate și oarbe, absorbind lumina Ducelui.

– Mă duc să văd ce s-a-ntâmplat, spuse Louise.

– Nu! o smuci cu putere Genevieve. Nu mă lăsa singură. Te rog, Louise!

Era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Strânsoarea Louisei se întări în mod reflex.

– Bine, Gen, n-o să te las.

– Promiți? Promiți pe cuvântul tău?

– Promit! Își dădea seama că ea însăși era la fel de speriată ca sora ei. Trebuie totuși să aflăm ce vrea mama să facem, adăugă.

Genevieve încuviință cu un aer deznădăjduit.

– Dacă tu zici așa...

Louise se uită la zidul înalt din piatră al aripii vestice. Ce ar fi făcut Joshua într-o asemenea situație? Se gândi la planul aripii, la apartamentele familiei, la pasajele utilitare ale servitorilor. Odăi și coridoare pe care le cunoștea mai bine ca oricine, cu excepția majordomului-șef și, poate, a tatei.

O prinse pe Genevieve de mână.

– Haide! O să-ncercăm s-ajungem fără să fim văzute în budoarul mamei. Odată și odată, trebuie să vină și ea acolo.

Ieşiră încetişor în curte şi se strecurară pe lângă zid, spre uşiţa verde care ducea la o cămară din spatele bucătăriilor. Louise se aştepta în orice clipă la un strigăt care să le someze. Gâfâind, apăsă clanţa masivă de fier şi se furişă înăuntru.

Cămara era plină cu saci de făină şi lăzi de lemn cu legume, stivuite pe înălţime. Două ferestruici înguste, aflate aproape sub tavan, proiectau o lumină sură, sărăcăcioasă, prin ochiurile de geam acoperite cu pânze de păianjen.

Louise răsuci comutatorul electric imediat ce Genevieve închise uşa. Două lumisfere simple de sub plafon pâlpâiră slab, apoi se stinseră.

– La naiba!

O apucă pe Genevieve de mână şi înaintă cu grijă printre lăzi şi saci.

Coridorul utilitar avea pereţi simpli, văruiţi în alb, şi dale galben-pal. Pe plafon, din şase în şase metri, lumisferele pâlpâiau aleatoriu. Efectul o făcu pe Louise să se simtă uşor ameţită, de parcă pardoseala s-ar fi legănat.

– De ce face aşa? şopti Genevieve, agitată.

– Habar n-am...

Un fior groaznic de singurătate străbătu fără avertisment sufletul Louisei. Cricklade nu le mai aparţinea, acum o ştia sigur.

Merseră prin coridorul dătător de vertij către anticamera din capăt. O scară spiralată din fier se răsucea în sus, dispărând prin tavan.

Louise se opri pentru a asculta dacă nu cobora cineva. După aceea, satisfăcută că erau tot singure, începu să urce.

Coridoarele principale ale conacului contrastau evident cu zona utilitară simplă, a servitorilor. Fâșii late de mochetă groasă verde-auriu erau întinse peste parchetul din lemn auriu bine lustruit, iar pe pereți atârnau uriașe tablouri în ulei, tradiționale, în rame ostentativ poleite. La intervale regulate existau sipetele vechi, în care se aflau fie obiecte de artă delicate, fie vaze din cristal cu flori parfumate ale unor plante terestre și xenoce crescute chiar în sera conacului.

Exteriorul ușii din vârful scării spiralate era camuflat de un panou mural. Louise întredeschise ușa și trase cu ochiul afară. În capătul îndepărtat al coridorului, o fereastră mare cu vitralii trimitea evantaie largi de lumină colorată ce zugrăveau pereții și tavanul cu configurații întretăiate. Lumisferele de pe plafon sclipeau chihlimbariu stins. Toate emiteau un bâzâit nesănătos.

– Nu-i nimeni, zise Louise.

Cele două fete țâșniră afară și închiseră panoul în urma lor. Înaintară precaut spre budoarul mamei.

Se auzi un țipăt îndepărtat. Louise nu-și dădu seama de unde răsunase. Nu era totuși din apropiere. „Mulțumescu-Ți, Iisuse!"

– Hai să ne-ntoarcem, spuse Genevieve. Te rog, Louise! Mami știe că ne-am dus la grajduri. O să ne găsească acolo.

– Doar să vedem mai întâi dacă-i aici. Dacă nu-i, ne-ntoarcem imediat.

Auziră din nou strigătul chinuit, de data aceasta mai docil.

Până la ușa budoarului mai erau șapte metri. Louise își întări sufletul și făcu un pas într-acolo.

– Oh, Doamne, *nu!* Nu, nu, nu! Oprește-te, Grant! Doamne Dumnezeule, ajută-mă!

Mușchii fetei se blocară, ca terorizați. Glasul mamei – țipătul mamei – se auzise din spatele ușii budoarului.

– Grant, nu! Oh, te rog! *Te rog*, încetează!

Urmă un zbieret prelung și ascuțit de durere.

Genevieve îi strângea brațul îngrozită și bolborosea scâncete stinse. Lumisferele aflate imediat în exteriorul ușii budoarului sporiră în intensitate. În câteva secunde, luminară mai arzător decât Ducele la amiază. Ambele explodară cu un pocnet slab, expediind cioburi de sticlă lăptoasă ce zornăiră pe mochetă și parchet.

Marjorie Kavanagh zbieră iarăși.

– Mami! se tângui Genevieve.

Strigătul lui Marjorie se întrerupse. Din spatele ușii se auzi un bufnet înfundat, inexplicabil. Apoi:

– FUGI! FUGI, IUBITO! FUGI, IMEDIAT!

Louise se împleticea deja înapoi către ușa camuflată a scării, susținând-o pe Genevieve, care suspina. Ușa budoarului zbură în lături, cu lemnul spintecându-se sub forța loviturii care o izbi. Un snop compact de raze de un verde-smarald bolnăvicios ieși pe coridor. Umbre subțiratice se mișcau prin el, sporindu-și densitatea.

Apărură două siluete.

Louise icni. Una dintre ele era Rachel Handley, o cameristă. Părea normală. Cu excepția părului, care devenise roșu-cărămiziu, cu șuvițele încolăcindu-se și răsucindu-se una în jurul celeilalte în mișcări lente, fluide.

Iar tata stătea lângă fata scundă și îndesată, îmbrăcat tot în uniforma milițiilor. Pe chip avea un zâmbet straniu, mai degrabă un rânjet disprețuitor.

– Hai la tata, fetiță, mormăi el încântat și făcu un pas înainte.

Louise nu reuși decât să scuture din cap cu disperare. Genevieve se prăbușise în genunchi, urlând și tremurând violent.

– Hai, fetiță.

Glasul i se preschimbase într-un gângurit mătăsos.

Louise nu-și putu stăpâni suspinul care-i scăpă de pe buze. În curând avea să devină un țipăt nebun, fără sfârșit.

Tata râse încântat. O formă se mișcă prin lumina verde lichidă în spatele lui și al lui Rachel.

Louise era atât de amorțită, încât nu izbuti să scoată nici măcar un icnet slab de surprindere. Era doamna Charlsworth, doica lor. Deopotrivă tirană și surogat de mamă, confidentă și trădătoare. O femeie rotofeie, de vârstă mijlocie, cu păr înspicat prematur și chip altfel acru, totuși îndulcit de sute de riduri de bunicuță.

Ea împinse o andrea de tricotat drept către fața lui Grant Kavanagh, țintindu-i ochiul stâng.

– Lasă-mi fetele-n pace, ticălos nenorocit! răcni provocator.

Louise nu-şi aminti niciodată cu exactitate ce se întâmplase în continuare. Sânge şi fulgere miniaturale, ramificate. Rachel Handley emise un zbieret de trâmbiţă. Pe jumătate din lungimea coridorului, cioburi de sticlă erupseră din ramele tablourilor, în vreme ce fulgere sclipitor de albe se aprinseră şi se stinseră violent.

Fata îşi apăsă palmele peste urechi, fiindcă zbieretul ameninţa să-i despice ţeasta. Fulgerul se stinse. Când ridică ochii, în locul tatălui ei, lângă Rachel, stătea o siluetă umanoidă mătăhăloasă. Purta o platoşă ciudată, alcătuită integral din pătrăţele de metal întunecat, ştanţate cu rune stacojii şi prinse laolaltă cu sârme din bronz.

– Curvo! mugi silueta spre doamna Charlsworth, care-şi pierduse curajul.

Jeturi groase de fum portocaliu-strălucitor i se revărsau din fantele ochilor.

Braţele lui Rachel Handley deveniră incandescente. Îşi repezi degetele răşchirate peste obrajii doamnei Charlsworth, cu dinţii dezgoliţi de efort când apăsă. Pielea sfârâi şi se carboniză sub vârfurile degetelor. Doamna Charlsworth schelălăi de agonie. Camerista îi dădu drumul şi doica se clătină înapoi, cu capul bălăbănindu-se într-o parte, şi o privi pe Louise, zâmbind când lacrimile se prelinseră pe obrajii distruşi.

– Du-te, rosti fără sunet.

Rugămintea disperată păru să izbească direct în sistemul nervos al Louisei. Fata se apăsă cu umerii de perete, îndreptându-se.

Doamna Charlsworth surâse trist când camerista și războinicul masiv se apropiară de ea pentru a-și desăvârși răzbunarea. Ridică iarăși andreaua jalnică.

Panglici de foc alb șerpuiră în jurul brațelor lui Rachel când rânji către victima ei. Globulețe din același foc îi picurară din vârfurile degetelor și zburară orizontal spre femeia rănită, devorând cu nesaț uniforma cenușie scrobită. Un râset bubuitor răsună din armura clincănitoare, contopindu-se cu gâlgâielile de durere ale doicii.

Louise își strecură brațul sub umărul Genevievei și o ridică. Pâlpâieli de lumină și sunetele torturării doamnei Charlsworth inundară coridorul în urma lor.

„Nu trebuie să mă-ntorc să mă uit. Nu trebuie."

Degetele găsiră clema ușii camuflate și aceasta se deschise silențios. Aproape că o îmbrânci pe Genevieve în penumbrele scării, fără să-i mai pese dacă pe trepte se afla cineva.

Ușa se închise.

– Gen? Gen! o zgâlțâi pe fata împietrită. Gen, trebuie să plecăm de aici.

Nu căpătă niciun răspuns.

– Iisuse...

Simțea cum crește imboldul de a se strânge ghem și de a plânge pentru a-și alunga necazurile.

„Dac-o să fac asta, o să mor. Și pruncul odată cu mine."

Își spori strânsoarea pe mâna Genevievei și se grăbi în jos pe scara în spirală. Cel puțin picioarele surorii ei funcționau. Deși nu știa ce avea să se

întâmple dacă se întâlneau cu vreun altul dintre... oamenii-creaturi.

Ajunseseră în anticamera micuță de la piciorul scării, când de deasupra începură să se audă bocănituri sonore. Louise porni în fugă pe coridorul spre cămară și Genevieve se împletici alături de ea.

Bocăniturile încetară și se auzi bufnetul metalic al unei explozii. Tentacule albăstrui de electricitate statică unduiră în jos pe scara spiralată și se descărcară prin podea. Dalele din piatră roșcată vibrară și crăpară. Lumisferele palide de pe plafon reveniră la intensitate completă.

– Mai repede, Gen! strigă Louise.

Năvăliră în cămară și apoi prin ușa verde care dădea în curte. Merlin stătea în ușa larg deschisă a grajdurilor și lătra necontenit. Louise merse direct acolo. Dacă ar fi putut lua un cal, ar fi scăpat. Ea putea călări mai bine decât oricine din conac.

Mai aveau cinci metri până la grajduri, când două siluete ieșiră din cămară. Erau Rachel și tatăl ei. „Atât doar că, de fapt, nu-i el", gândi fata, disperată.

– Întoarce-te, Louise, rosti cavalerul întunecat. Haide, scumpo. Tati vrea să-l strângi în brațe.

Louise și Genevieve se năpustiră prin ușă. Merlin se holbă pentru o clipă la arătările ivite din conac, după care se întoarse iute și le urmă înăuntru.

Globule de foc alb izbiră în ușile grajdului și se sparseră în plase complexe, ce testară lemnăria cu tenacitatea unor degete de fantomă. Vopseaua neagră

strălucitoare făcu băşici şi se vaporiză, iar scândurile începură să ardă cu furie.

– Deschide uşile boxelor! strigă Louise peste vuietul incendiar al focului şi nechezăturile cailor agitaţi.

Trebui să mai strige o dată, înainte ca Genevieve să bâjbâie la primul bolţ. Calul din boxă ţâşni afară, în coridorul de legătură care se întindea pe toată lungimea grajdului.

Louise se repezi către capătul îndepărtat al grajdului. Merlin hămăia isteric în urma ei. Focul se întinsese de la uşi la snopurile de fân din iesle. Scântei portocalii zburau ca picăturile de ploaie într-un uragan. Tentacule groase de fum negru se încolăceau insidios în lungul tavanului.

Glasurile de afară strigară din nou, dând ordine şi făcând promisiuni în cantităţi egale. Niciuna dintre ele nu era adevărată. Minciuni la scara cea mai mare.

Vacarmului din curte i se adăugau acum zbierete. În mod inevitabil, discipolii lui Quinn căpătaseră superioritate numerică; puţinii servitori rămaşi liberi din Cricklade erau hăituiţi şi posedaţi în mod deschis.

Louise ajunse la boxa din capătul grajdului în care se afla superbul armăsar negru al tatei, o rasă modificată genetic până la perfecţiune, la care regii din secolul al XIX-lea ar fi putut doar să viseze. Bolţul uşii glisă lin şi fata prinse hăţul înainte ca animalul să fi avut posibilitatea să iasă pe coridor. Calul necheză furios, dar îi îngădui să-l ţină în loc. Louise fu nevoită să urce pe un balot de fân pentru a-l putea încăleca.

Focul se întinsese cu o viteză oribilă. Câteva boxe ardeau acum, iar pereții lor robuști din lemn vechi degajau flăcări sălbatice, sulfuroase. Merlin se retrăgea dinaintea lor și lătrăturile îi deveniseră temătoare. Șase cai se îngrămădiseră în mijlocul coridorului, unde fornăiau jalnic. Flăcările îi izolaseră de ușile grajdului, iar infernul asurzitor îi îndepărta treptat de unica lor ieșire. Louise n-o putea zări pe Genevieve.

– Unde ești? strigă ea. Gen?

– Aici. Sunt aici.

Vocea se auzea dintr-o boxă goală.

Louise îndemnă armăsarul înainte pe coridor, zbierând sălbatic la caii panicați din fața ei. Doi se cabrară, speriați de amenințarea nouă și neașteptată. Porniră să înainteze în masă către flăcări.

– Repede! strigă Louise.

Genevieve întrezări ocazia și sprintă, ieșind în coridor. Louise se aplecă și o prinse. La început crezu că apreciase greșit greutatea surorii ei, deoarece simți cum începe să lunece în jos, după care Genevieve înșfăcă coama calului, făcându-l să necheze ascuțit. În clipa în care Louise fu sigură că spinarea i se va rupe sau că va cădea în cap pe lespezile de piatră ale coridorului, Genevieve se trase în sus și încălecă peste grumazul armăsarului.

Ușile grajdului fuseseră aproape complet arse de focul straniu de fierbinte. Scândurile rămase în ramă se îndoiră și se răsuciră pe țâțânile incandescente, apoi căzură bubuind pe pietrele caldarâmului.

Cu intensitatea văpăilor redusă pentru moment, caii se năpustiră către ieşire şi libertate. Louise vârî călcâiele adânc în flancurile armăsarului, îndemnându-l, şi acesta acceleră ameţitor. Limbi galbene de foc i se sparseră peste braţul şi piciorul stâng, făcând-o să ţipe. Genevieve chiţăi în faţa ei, lovindu-şi disperată bluza cu palmele. Izul de păr pârlit i se solidifică în nări. Straturile subţiri de fum ce se întindeau pe coridor îi şfichiuiră faţa, înţepându-i ochii.

După aceea trecură prin gaura căscată a uşii, cu ghirlanda de flăcări ce lingeau cadrul distrus, şi goniră după ceilalţi cai. Aerul proaspăt şi lumina solară slabă se revărsară peste ele. Cavalerul uriaş în armură-mozaic întunecată stătea înaintea lor. Fuioare de fum portocaliu-viu continuau să i se reverse prin fantele oculare ale coifului. Scântei de foc alb dansau peste mănuşile-i ridicate. Începu să îndrepte spre fete un deget arătător rigid, iar focul alb se cumulă.

Însă pâlcul de cai înnebuniţi nu putea fi deviat. Primul fulgeră pe lângă el la numai câţiva centimetri distanţă. Înţelegând pericolul pe care-l prezentau, chiar şi pentru cineva cu puteri energistice, cavalerul dădu să sară într-o parte. Aceea fu greşeala lui. Poate că dacă ar fi rămas nemişcat, al doilea cal nu l-ar fi atins. Aşa însă, îl izbi aproape în plin. Nechezând cumplit, calul se urcă pe el şi picioarele anterioare îi trosniră atroce, mânat înainte de inerţia masei sale impresionante. Cavalerul fu azvârlit în lateral, rostogolindu-se prin aer. Aterizâ ca un leş fără oase şi sări aproape treizeci de centimetri deasupra caldarâmului înainte de a se opri.

Armura îi dispăru imediat, dezvăluind trupul lui Grant Kavanagh, încă învesmântat în uniforma miliției. Țesătura era ruptă într-o duzină de locuri și pătată stacojiu de sângele care țâșnea din răni deschise.

Louise icni și trase instinctiv de hăț pentru a opri armăsarul. Tata era rănit!

Dar curgerea sângelui se opri iute. Marginile zdrențuite ale rănilor din carne începură să se închidă. Uniforma se cusu la loc. Pantofii prăfuiți din piele zgâriată deveniră cizme metalice. El clătină din cap și mârâi cu un soi de iritare ametită.

Louise îl privi o secundă, cât el se ridică pe coate, apoi dădu pinteni calului.

– Tati! strigă Genevieve alarmată.

– Nu-i el, șuieră Louise printre dinți. Acum nu-i el. Ăla-i altcineva. Un monstru al diavolului.

Rachel Handley stătea în fața intrării în arcadă a curții. Ținea mâinile în șolduri, iar pletele-viermi erau ridicate și se zvârcoleau nerăbdător.

– Frumoasă-ncercare, hohoti ea batjocoritor.

Ridică palma către surori. Îngrozitorul foc alb i se aprinse în jurul încheieturii, ca un mănunchi de gheare țâșnite din degete. Râsetul îi spori la vederea spaimei Louisei și acoperi lătrăturile jalnice ale lui Merlin.

Fulgerul-glonț de foc alb care o lovi pe Rachel Handley la doi centimetri deasupra ochiului stâng sosi de undeva din spatele Louisei. Sfredeli craniul cameristei și detonă în centrul creierului. Ceafa femeii explodă într-o jerbă de țesut organic carbonizat și flăcări violete ce se disipară iute. Trupul rămase

vertical pentru o secundă, după care mușchii mai zvâcniră o dată înainte de a-și pierde încordarea. Căzu în față. Sânge arterial strălucitor se revărsă din țeasta distrusă, fumegătoare.

Louise se răsuci imediat. Curtea interioară era pustie, cu excepția siluetei nesigure a tatei, care abia acum se ridica în picioare. O sută de ferestre oarbe o priveau de sus. Țipete slabe reverberau peste acoperișuri. Panglici lungi de foc se învolburau zgomotos prin ușile largi ale grajdului.

Genevieve reîncepuse să tremure violent, hohotind în icnete convulsive. Grija față de surioara ei depăși deruta totală a Louisei, care îmboldi iarăși armăsarul, conducându-l pe lângă cadavrul oribil, afară din curte.

Din locul în care se afla, la fereastra apartamentului pentru oaspeți de la etajul al doilea, Quinn Dexter privi fata care călărea superbul cal negru ca pana corbului peste peluza conacului, îndreptându-se către dealuri. De la depărtarea aceasta nici chiar impresionanta lui putere energistică nu le putea ajunge pe surorile fugare.

Își țuguie buzele, nemulțumit. Cineva le ajutase. Nu-și putea imagina niciun motiv pentru care ar fi făcut-o. Cu siguranță trădătorul trebuia să fi știut că n-avea să scape nepedepsit. Fratele Domnului vedea tot. În cele din urmă, toate sufletele aveau să fie trase la răspundere.

– Se vor îndrepta spre Colsterworth, rosti el. Nu fac altceva decât să amâne inevitabilul cu vreo două

ore. Cea mai mare parte a târguşorului ăla amărât este deja-n mâinile noastre.

– Da, Quinn, spuse băiatul care stătea lângă el.

– Şi-n curând, întreaga planetă, murmură Quinn. „Iar după aceea?"

Se întoarse şi zâmbi mândru.

– Mă bucur tare mult să te revăd. Nu crezusem că s-ar putea întâmpla. Dar El trebuie să fi decis să mă răsplătească.

– Te iubesc, Quinn, zise simplu Lawrence Dillon.

Corpul rândaşului pe care-l posedase era complet gol, cicatricele cauzate de actul posedării nemaifiind deja decât linii trandafirii, ce păleau acum pe pielea arămie.

– Pe Lalonde a trebuit să fac ceea ce am făcut. O ştii. Nu te puteam lua cu noi.

– Ştiu, Quinn, spuse Lawrence pios. Eram o povară. Pe atunci eram slab. Îngenunche la picioarele lui Quinn şi surâse către trăsăturile dure ale siluetei în mantie neagră: Dar nu mai sunt aşa. Acum te pot ajuta din nou. Va fi ca înainte, dar mai bine. Întregul univers se va pleca în faţa ta.

– Da, rosti Quinn Dexter încetişor, savurând gândul acela. Lăbarii n-o s-aibă-ncotro.

Alerta datavizată îl deşteptă pe Ralph Hiltch din somnul fragmentat. În calitate de şef de staţie ASE, îi fusese alocat un spaţiu temporar în careul ofiţerilor Marinei Regale. Ambientul straniu şi impersonal, precum şi destinderea emoţională care urmase aducerii lui Gerald Skibbow la Guyana îi învolburaseră

gândurile când se întinsese noaptea trecută în cușetă, după sesiunea de interogare de trei ore. În cele din urmă sfârșise prin a accesa un program tranchilizant ușor, pentru a-și relaxa corpul.

Cel puțin nu suferise de coșmaruri; cu toate că Jenny nu fusese nicio clipă prea departe de suprafața minții. Un ultim stop-cadru al misiunii: Jenny acoperită de un morman de oameni-maimuță, datavizând un cod kamikaze în celula energetică de pe propriul ei flanc. O imagine care nu trebuia să fie stocată într-o celulă de memorie nanonică neurală pentru a-și păstra claritatea. Ea crezuse că sinuciderea era preferabilă alternativei. Dar avusese dreptate? Era o întrebare pe care bărbatul și-o pusese întruna în voiajul spre Ombey.

Își coborî picioarele peste marginea cușetei și-și trecu degetele prin părul pe care uitase de când nu-l mai spălase. Procesorul rețelei de comunicații îl informă că asteroidul Guyana tocmai ridicase starea de alertă la cod III.

– Băga-mi-aș... Și acum, mai ce?

De parcă n-ar fi putut ghici el însuși.

Nanonicele neurale raportară un apel din partea oficiului ASE de pe Ombey; potrivit etichetei, provenea chiar de la directorul Roche Skark. Ralph deschise un canal protejat către rețeaua de comunicații, simțind o inevitabilitate neîndurătoare. Nu trebuia să fii mediu psihic pentru a ști că n-avea să urmeze ceva bun.

– Îmi pare rău să te readuc la statut activ la așa de puțin timp după ce ai sosit, dataviză Roche Skark,

însă rahatul tocmai a dat pe afară. Avem nevoie de experiența ta.

– Da, domnule?

– Se pare că trei membri din personalul ambasadei care au sosit aici la bordul lui *Ekwan* au fost sechestrați de virus. Și au coborât pe planetă.

– *Poftim?*

Panica năvăli în mintea lui Ralph. „Nu abominația aceea, nu în stare de libertate aici, în Regat. Te rog, Doamne!"

– Sunteți siguri?

– Da. Tocmai am sosit de la conferința de securitate a Consiliului de Coroană cu Prințesa. Acesta este motivul pentru care ea a autorizat starea de alertă de cod III.

Umerii lui Ralph se gârboviră.

– Dumnezeule, eu sunt cel care i-a adus aici...

– N-aveai de unde să știi.

– Sarcina mea este să știu. La naiba, m-am înmuiat pe Lalonde!

– Mă îndoiesc că vreunul dintre noi ar fi putut face altceva.

– Da, domnule.

Păcat că nu puteai transmite sarcasmul prin datavizare.

– În tot cazul, suntem la un pas în urma lor. Amiralul Farquar și buna mea colegă Jannike Dermot de la ASI au fost remarcabil de rapizi în implementarea procedurilor de limitare a daunelor. Estimăm că

avansul celor trei din ambasadă nu este de nici șapte ore față de voi.

Ralph se gândi la nenorocirile pe care le putea cauza doar una dintre creaturile acelea în șapte ore și-și lăsă capul în palme.

– Asta înseamnă foarte mult timp pentru a infecta alți oameni. Implicațiile începeau să-i răzbată prin crusta de stupoare. Efectul va fi exponențial.

– Posibil, admise Roche Skark. Dacă nu-i restricționat foarte rapid, este posibil să fim nevoiți să abandonăm întregul continent Xingu. Procedurile de carantină au fost deja transmise și poliția a fost înștiințată despre modul de abordare a situației. Vreau însă ca tu să fii acolo, să insufli energie, să dai niște șuturi în fund.

– Da, domnule. Statutul acesta activ înseamnă că va trebui să plec personal pe urmele lor?

– Da. Vei coborî pe planetă ca să consiliezi autoritățile civile de pe continentul Xingu. Din partea mea, te poți implica în oricât de multă muncă de teren dorești, cu condiția de a nu te expune posibilității de infectare.

– Mulțumesc, domnule.

– Ralph, nu mă sfiesc să-ți spun că virusul acesta energetic mă sperie de mă cac pe mine. Trebuie să fie un precursor al ceva... al unei forme de invazie. Iar protejarea Regatului de asemenea amenințări este sarcina mea. Și a ta, dacă tot veni vorba. Așa că, oprește-i, Ralph. Trage fără să-ntrebi și eu te voi acoperi după aceea, dacă va fi nevoie.

– Asta ar fi o problemă, domnule.

– Ne-am înțeles atunci. Amiralul a dispus ca o avioneță să te coboare la spațioportul orașului Pasto – pleacă peste douăsprezece minute. Îți va fi pregătit un pachet de date cu informarea completă asupra situației, ca să-l accesezi în timpul coborârii. Dacă dorești altceva, orice, anunță-mă.

– Aș vrea să-i iau cu mine pe Will Danza și Dean Folan și să dispun de autorizația de a utiliza armamentul pe suprafața planetei. Ei știu cum să se ocupe de oamenii care au fost sechestrați. Și pe Cathal Fitzgerald; el a văzut virusul în acțiune.

– Vor căpăta autorizările înainte de asolizarea ta.

Ducesa se ridicase deasupra orizontului, până ce Colsterworth apăru în raza vizuală. Steaua roșie pitică se afla diametral opus față de Duce și cei doi aștri se străduiau să contamineze peisajul de dedesubt cu propriul lor spectru unic.

Ducesa câștiga bătălia, ridicându-se simultan cu căderea Ducelui din înaltul cerului. Versanții estici ai dealurilor treceau lent de la verde luxuriant la un burgund-spălăcit. Pinii-analogi aborigeni plantați printre gardurile vii de măcești modificați genetic deveneau coloane cenușii de cositor. Până și pielea de abanos a armăsarului se întuneca.

Strălucirea aurie a Ducelui se retrase înaintea talazului roșu tot mai intens.

Pentru prima dată în viața ei, Louise regretă retragerea stelei primare. Noaptea-Ducesă era de obicei un moment fermecat, care transforma lumea familiară

într-un tărâm de umbre misterioase și aer înmiresmat. De data aceasta, pata roșiatică avea o caracteristică distinctiv amenințătoare.

– Crezi că mătușa Daphnie va fi acasă? întrebă Genevieve, probabil pentru a cincea oară.

– Sunt sigură, replică Louise.

Fusese nevoie de o jumătate de oră pentru ca Genevieve să se oprească din plâns după ce evadaseră de pe domeniul Cricklade. Louise se concentrase atât de intens asupra alinării surorii ei, încât aproape că încetase să-i mai fie teamă. Cu siguranță era ușor să-și șteargă din minte cele întâmplate. Nu era însă tocmai sigură despre ce urma să-i spună mătușii Daphnie. Adevărul ar fi făcut-o să pară că și-a pierdut realmente mințile. Pe de altă parte, orice mai puțin decât adevărul ar fi putut să fie insuficient. Forțele de apărare a legii și justiției care ar fi fost trimise la Cricklade trebuia să fie bine înarmate și alerte. Șeriful comitatului și primarul trebuia să fie convinși că se înfruntau cu ceva realmente letal, nu cu fanteziile unei adolescente pe jumătate isterice.

Din fericire, ea era o Kavanagh. Oamenii ar fi ascultat-o. „Și, te rog, Iisuse Hristoase, fă-i să creadă!"

– Ăla-i un foc? întrebă Genevieve.

Louise ridică brusc fruntea. Colsterworth se întindea pe trei kilometri de vale puțin adâncă, dezvoltându-se de la intersecția dintre un râu și calea ferată. Un târgușor somnoros, cu șiruri de case ordonate, așezate în grădini micuțe și frumoase. Locuințele mai mari ale familiilor importante ocupau versantul estic lin,

care oferea panorama cea mai bună a regiunii. Un cartier industrial de antrepozite și făbricuțe ticsea zona din jurul cheiului.

Trei coloane înalte de fum murdar se înălțau răsucindu-se din centrul așezării. La baza uneia dintre ele ardeau flăcări. Niște flăcări foarte strălucitoare. Indiferent ce ar fi fost clădirea aceea, strălucea ca fierul topit.

– Nu se poate, icni Louise. Nu se poate să fie și aici.

Pe când privea, unul dintre șlepurile lungi de pe râu pluti pe lângă ultimul antrepozit. Punțile îi erau luminate și din cargoul acoperit cu prelate se ridicau ciuperci de fum maro. Louise bănui că butoaiele pe care le transporta explodau. Oamenii săreau de pe bord și înotau către mal.

– Ce facem acum? întrebă Genevieve cu glas jalnic.

– Lasă-mă să mă gândesc.

Louisei nu-i trecuse nicio clipă prin minte că puteau fi afectate și alte locuri decât Cricklade. Dar, desigur, tata și preotul acela tânăr și lugubru se opriseră mai întâi în Colsterworth. Iar mai înainte... Un fior de mijlocul-iernii îi străbătu spinarea. Era oare posibil ca totul să fi început în Boston? Toți spuneau că o insurecție depășea capacitatea de organizare a Uniunii. Oare toată insula avea să fie cucerită de diavolii aceștia deghizați în oameni?

„Și dacă așa vor sta lucrurile, noi unde o să ne ducem?"

– Uite! arătă Genevieve drept înainte.

Louise văzu o căruță romany cu coviltir care gonea cu viteză apreciabilă pe unul dintre drumurile

de la marginea târgului de sub ele. Vizitiul stătea pe capră și șfichiuia cu biciul crupa calului voinic, cu picioare scurte. Era o femeie a cărei rochie albă flutura în vânt.

– Fuge! strigă Genevieve. Încă n-au putut pune mâna pe ea.

Simpla idee că s-ar fi putut alătura unui adult care să fie de partea lor constituia un tonifiant minunat pentru Louise. Chiar dacă n-ar fi fost decât o romany simplă, gândi ea răutăcios. Pe de altă parte, romany nu se pricepeau la vrăji? Slujitorii de la conac spuneau că practicau tot soiul de magii negre. Poate că știau chiar și cum să-i țină la distanță pe diavoli.

Louise privi atentă drumul din fața căruței, încercând să aprecieze unde i-ar fi putut ieși în cale. Drept în fața căruței nu exista nimic, însă la vreun kilometru de așezare se afla clădirea mare a unei ferme.

Animale disperate ieșeau în fugă pe poarta deschisă a curții, revărsându-se pe luncă: porci, juninci, trei cai de povară, ba chiar și un labrador. Ferestrele clădirii străluciră intens, emițând raze solide de lumină alb-albastră ce păreau de-a dreptul orbitoare sub cerul stacojiu.

– Merge drept spre ei, gemu Louise.

Când privi din nou căruța, aceasta tocmai trecuse de ultima casă din Colsterworth. Drumul din față era mărginit de prea mulți copaci și avea prea multe cotituri pentru ca vizitiul să poată zări ferma.

Louise aprecie distanța până la drum și smuci căpăstrul.

– Ţin-te bine! îi spuse Genevievei.

Armăsarul se năpusti înainte şi iarba roşu-întunecat se înceţoşă sub copitele sale. Sări peste primul gard practic fără să-şi micşoreze viteza. Louise şi Genevieve fură trântite brutal pe spinarea sa şi mezina scoase un ţipăt de durere.

O mulţime batjocoritoare ieşise pe drum în urma căruţei, strângându-se sub pâlcurile gemene de mesteceni argintii modificaţi genetic care marcau limita oficială a localităţii. Era aproape ca şi cum n-ar fi dorit, sau n-ar fi fost în stare, să se aventureze pe câmpia deschisă. Câteva fulgere de foc alb fură expediate în urma căruţei fugare, stele scânteietoare care se stinseră după câteva sute de metri.

Louisei îi veni să plângă de frustrare când văzu cum din fermă ieşiră oameni care porniră pe drum spre Colsterworth. Femeia romany încă nu observase pericolul din faţa ei.

– Strigă la ea! Opreşte-o! zbieră către Genevieve.

Parcurseră ultimii trei sute de metri răcnind din răsputeri.

Zadarnic. Erau îndeajuns de aproape de căruţă pentru a vedea spuma ce acoperea nările calului pag, când le zări femeia romany. Ea nu opri nici atunci, dar trase de hăţuri. Calul începu să-şi încetinească galopul disperat, la nivelul unui trap mai rezonabil.

Armăsarul trecu dintr-o săritură nepăsătoare peste gardul viu şi şanţul care mărginea drumul şi Louise îl aduse la viteza căruţei. Din interiorul cadrului de lemn vopsit ţipător răsunau zăngănituri teribile,

de parcă niște clovni răutăcioși ar fi făcut jonglerii cu tigăile și cratițele dintr-o bucătărie.

Femeia romany avea păr lung și negru ca tăciunele, care-i flutura în urmă, chip arămiu și obraji rotunzi. Rochia albă de in era pătată de transpirație. Ochi sălbatici, sfidători, le priviră pe surori. Mâna ei schiță un semn în aer.

„Un descântec?" se întrebă Louise.

– Oprește-te! o imploră. Te rog, oprește-te. Ei sunt deja în fața ta. Sunt la ferma aceea, *uită-te!*

Femeia romany se ridică în picioare și cercetă terenul. Până la fermă mai erau probabil cinci sute de metri. Însă Louise îi pierduse din vedere pe oamenii care ieșiseră din curte.

– De unde știi? strigă femeia.

– *Oprește!* chițăi Genevieve.

Pumnișorii îi erau strâns încleștați.

Carmitha se uită la fetiță, apoi luă o decizie. Aprobă din cap și începu să tragă de hățuri.

Osia din față a căruței se rupse cu un trosnet răsunător.

Carmitha abia izbuti să se prindă de cadrul coviltirului, după care întreaga căruță se aplecă înainte. Jerbe de scântei izbucniră de sub ea și imaginea lumii se înclină brusc. Un ultim trosnet groaznic și căruța se opri. Una dintre roțile din față se rostogoli pe lângă Olivier, calul ei, apoi căzu în șanțul gol de lângă drum.

– Rahat!

Carmitha le privi cu ură pe fetele de pe armăsarul mare și negru, cu bluze albe mânjite de funingine și

chipuri murdare și dezolate. Ele trebuie să fi fost de vină. Crezuse că erau pure, dar era imposibil să-ți dai seama. Nu acum. Delirările bunicii ei despre lumea spiritelor nu fuseseră decât povești spuse în jurul focului de tabără pentru a-i încânta și speria pe cei mici, dar ea își reamintea unele dintre cuvinte. Ridică brațele așa cum îi arătase bătrâna și apelă incantația.

– Ce faci? îi strigă fata mai mare. Trebuie să fugim de aici. Imediat!

Carmitha se încruntă, derutată. Ambele fete păreau îngrozite, așa cum ar fi fost firesc dacă ar fi văzut măcar a zecea parte din ceea ce văzuse ea. Poate că erau nespurcate. Cine însă îi distrusese căruța, dacă nu ele?

Auzi un chicotit și se răsuci. Bărbatul tocmai se ivise din pâlcul de copaci care se afla de cealaltă parte a drumului, în față. Literalmente se materializase din copaci. Crăpăturile de pe trunchi îi dispăreau de pe corp, dezvăluind o tunică verde neobișnuită. Brațe de mătase ca de jad, haină din lână galben-verzuie, nasturi mari din alamă în față și o pălărie de fetru ridicol de ascuțită, din care se ridicau două pene albe.

– Mergeți undeva, frumoase domnițe?

Se plecă adânc și-și scoase pălăria.

Carmitha clipi repede. Haina lui era realmente verde. Totuși, n-ar fi trebuit să fi fost așa, nu în lumina aceasta.

– Fugiți! le strigă fetelor.

– Oh, nu, se auzi vocea lui indignată, ca a unei gazde a cărei ospitalitate se dovedise insuficientă. Rămâneți.

Unul dintre micuții porumbei-lingavi din arborele dinapoia sa își luă zborul cu un țipăt indignat. Aripile lui pieloase se pliară pe spate și pasărea pică spre armăsar. Scântei albastre și purpurii intense îi sfârâiră din coadă, lăsând în urmă o dâră de fum ca șofranul. Micuțul proiectil organic vâjâi pe lângă botul calului și se înfipse în sol cu o bufnitură plescăită.

Atât Louise, cât și Genevieve reacționară instinctiv, mângâind și liniștind armăsarul, care se speriase. Alți cinci porumbei-lingavi erau cocoțați pe ramurile pinului, dar nu mai ciripeau.

– De fapt, chiar insist să rămâneți, rosti bărbatul verde și surâse fermecător.

– Lasă fetele să plece, îi spuse Carmitha calm. Sunt doar niște copii.

Ochii lui zăboviră asupra Louisei.

– Dar care cresc splendid. Nu ești de acord?

Louise se încordă.

Carmitha era pregătită să pledeze, poate chiar să implore. Apoi însă văzu alți patru oameni care veneau pe drum dinspre fermă și se simți secătuită. Fuga pe jos n-ar fi ajutat-o cu nimic. Văzuse efectul globurilor de foc alb asupra cărnii și oaselor. Avea să fie suficient de rău și fără să se mai gândească la durere.

– Îmi pare rău, fetelor, zise ea jalnic.

Louise îi zâmbi scurt. Se uită către bărbatul verde.

– Atinge-mă, țărane, și logodnicul meu te va pune să-ți înghiți coaiele.

Genevieve se răsuci uluită pentru a-şi privi sora. După aceea rânji fără putere. Louise îi făcu cu ochiul. O sfidare de mucava, dar o făcea să se simtă minunat.

Bărbatul verde chicoti.

– Vai de mine, şi eu care crezusem că eşti o domnişorică delicată.

– Aparenţele pot înşela, replică ea glacial.

– Îmi va face plăcere să te învăţ ce-nseamnă respectul. Voi avea grijă personal ca posedarea ta să dureze multe zile.

Louise aruncă o uitătură scurtă în direcţia celor patru bărbaţi de la fermă, care stăteau acum lângă calul blând.

– Eşti absolut sigur că ai chemat suficiente ajutoare? Nu vreau să fii prea speriat de mine.

Surâsul fals al bărbatului dispăru, ca şi aerul lui de voioşie.

– Ştii ceva, curvo? O să te pun să te uiţi în timp ce o fut pe surioara ta de o rup în două.

Louise tresări, pălind.

– Cred că s-a ajuns suficient de departe.

Vorbise unul dintre cei sosiţi de la fermă, care înaintă acum către bărbatul verde.

Louise observă că avea picioarele foarte crăcănate şi din cauza aceasta legăna uşor umerii dintr-o parte în cealaltă în timpul mersului. Trebuia să recunoască totuşi că era arătos, cu piele smeadă şi păr ondulat şi negru ca noaptea, strâns la spate în codiţă. Colţuros şi musculos. Nu putea să fi avut mai mult de douăzeci, douăzeci şi unu de ani – aceeaşi vârstă ca Joshua.

Vestonul său bleumarin era teribil de demodat, cu cozi lungi la spate, care-i coborau până mai jos de genunchi. Îl purta peste o vestă galbenă și o cămașă din mătase albă cu guleraș răsfrânt, în jurul căruia era legată o cravată neagră, încrețită. Niște haine stranii, însă elegante.

– Care-i problema ta, băiete? întrebă disprețuitor bărbatul verde.

– Nu este evident, domnule? Îmi vine greu să înțeleg cum până și un gentleman de teapa dumitale se poate înjosi într-atât încât să amenințe trei lady înspăimântate.

Gura bărbatului verde se despică într-un rânjet larg.

– Serios, chiar așa?

Foc alb îi țâșni din degete. Izbi vestonul nou-sositului și se extinse larg în gheare scurmătoare. Tânărul rămase calm în vreme ce șerpii incandescenți se târâră ineficient peste el, de parcă ar fi purtat o mantie din sticlă, impermeabilă.

Neperturbat de eșecul său, bărbatul verde repezi un pumn. Nu-și atinse ținta. Oponentul său se eschivă surprinzător de rapid. Un pumn izbi în flancul bărbatului verde și trei coaste se rupseră sub lovitura amplificată. Rănitul fu nevoit să-și exercite o parte din puterea energistică pentru a opri durerea și a repara leziunile fizice.

– Băga-mi-aș! scuipă el, șocat de rezistența aceea inexplicabilă din partea cuiva care ar fi trebuit să-i fie camarad. Ce dracu' faci?

– Aș fi crezut că este evident, domnule, răspunse celălalt dindărătul pumnilor ridicați. Apăr onoarea acestor lady.

– Nu pot să cred! exclamă bărbatul verde. Auzi, haide să le lăsăm pur și simplu să fie posedate și să dăm uitării chestia asta. OK? Scuze dac-am vorbit urât. Da' fata asta are limba diavolului și mai multe nu!

– Nu, domnule. Nu voi uita cum ai amenințat-o pe copilă. Poate că Domnul nostru m-a judecat nevrednic să mă alături Lui în Ceruri, totuși mă consider mai presus de un animal care ar silui o asemenea floare delicată.

– Delicată... Cred că glumești-n pula mea.

– Niciodată, domnule.

Bărbatul verde ridică brațele în aer. Se întoarse către ceilalți trei, care-l însoțiseră pe oponentul său de la fermă.

– Haideți – împreună-i putem fierbe creierul nebun și să-l trimitem înapoi în lumea de dincolo. Sau le puteți ignora rugămințile de a fi lăsate înapoi în lume, adăugă el cu subînțeles.

Cei trei bărbați schimbară uitături nesigure.

– S-ar putea într-adevăr să mă învingeți, rosti bărbatul în veston albastru. Dar dacă va fi să revin în acel blestemat niciunde, voi duce cu mine pe cel puțin unul dintre voi, poate chiar pe mai mulți. Așadar, vă aștept – care dintre voi va fi?

– N-am nevoie de așa ceva, murmură unul dintre cei trei.

Trecu pe lângă ceilalți doi și porni mai departe pe drum, spre Colsterworth.

Bărbatul în veston albastru îi privi întrebător pe cei rămași. Ambii clătinară din cap și se îndepărtară pe drum.

– Ce-i cu tine? răcni furios bărbatul verde.

– Bănuiesc că aceasta a fost o întrebare retorică.

– OK, deci cine dracu' ești?

Pentru o clipă, fața chipeșă tremură, pierzându-și rezoluția. Durerea arse în ochi.

– Cândva îmi spuneau Titreano, șopti el.

– OK, Titreano. Ai ieșit tu deasupra. Deocamdată. Însă când o să dea de tine Quinn Dexter, o să vezi atunci ce-nseamnă să fii cu capul la fund!

Se răsuci pe un călcâi și porni pe drum.

Carmitha își reaminti să respire din nou.

– Doamne Dumnezeule! Genunchii îi cedară și se așeză repede pe jos. Crezusem c-am și murit.

Titreano zâmbi elegant.

– Nu ai fi fost omorâtă. Ceea ce aduc ei este mult mai rău.

– Adică?

– Posedarea.

Femeia îl privi îndelung și neîncrezător.

– Și tu ești unul dintre ei.

– Spre rușinea mea, stimată lady, da.

Carmitha nu știa ce naiba să mai creadă.

– Vă rog, domnule, rosti Genevieve, ce ar trebui să facem acum? Unde putem merge eu și Louise?

Louise o bătu ușor pe mezină pe mână în semn de prudență. La urma urmelor, acest Titreano era unul dintre diavoli, indiferent cât de prietenos părea să fie.

– Nu cunosc locul acesta, spuse Titreano, totuși v-aș sfătui să nu vă aventurați în orașul de colo.

– Știm asta, replică Genevieve vesel.

Titreano îi zâmbi.

– Așa este. Dar cum te numești dumneata, micuțo?

– Genevieve. Iar ea este sora mea, Louise. Suntem din familia Kavanagh, să știi.

Carmitha dădu ochii peste cap.

– Hristoase, exact asta-mi mai trebuia acum, mormăi ea.

Louise se încruntă, nedumerită.

– Regret că n-am auzit de familia voastră, spuse Titreano pe un ton care suna a regret sincer, însă din mândria dumitale, îndrăznesc să cred că este una importantă.

– Familia noastră deține mare parte din Kesteven, zise Genevieve.

Începea să-i placă bărbatul acesta. Se împotrivise ororilor și era politicos. Puțini adulți erau politicoși cu ea, niciodată nu păreau să aibă timp să-i vorbească. În același timp, folosea cuvinte alese.

– Kesteven? repetă Titreano. Acesta însă este un nume pe care-l cunosc. Bănuiesc că este o parte din ținutul Lincolnshire. Mă înșel cumva?

– Așa era pe Pământul cel vechi, da, zise Louise.

– „Așa era pe Pământul cel vechi", repetă Titreano cu glas neîncrezător. Privi Ducele, apoi își mută ochii spre Ducesă: Cum se numește lumea aceasta?

– Norfolk. Este o planetă de etnie engleză.

– Majoritar, precizează Carmitha.

Louise se încruntă din nou. Ce era cu femeia asta romany?

Titreano închise ochii, ca și cum ar fi simțit o durere profundă.

– Am navigat pe mări și oceane și nu am crezut că poate exista o încercare mai mare, rosti el încetișor. Iar acum oamenii navighează pe neantul dintre stele. Oho, și cum mi le mai amintesc! Constelațiile care ard atât de strălucitor noaptea! Cum aș fi putut bănui vreodată? Măreția creației Domnului îi lasă pe oameni umili și despuiați la picioarele Sale.

– Ai fost marinar? întrebă Louise nesigură.

– Da, lady Louise. Am avut onoarea de a-mi sluji astfel regele.

– Rege? Statul englez de pe Pământ nu mai are o familie regală.

Apoi, Titreano deschise încet ochii, dezvăluind doar tristețe.

– Nu mai există rege?

– Nu. Însă familia Mountbatten de pe Norfolk descinde din regalitatea britanică. Prințul e garantul Constituției.

– Prin urmare nobilimea n-a fost încă răsturnată de tenebre. Asta ar trebui să mă fericească.

– Cum se face că nu știai despre vechea Anglie? întrebă Genevieve. Vreau să zic, dacă știai că din ea făcea parte și Kesteven...

– În ce an ne găsim, micuțo?

Genevieve se gândi să protesteze față de apelativul „micuțo", dar se părea că bărbatul n-o spusese cu răutate.

– Anul 102 de la colonizare. Dar aceia sunt ani Norfolk, iar un an Norfolk ține cât patru ai Pământului. Deci pe Pământ este anul 2611.

– 2611 de ani de la nașterea Domnului, rosti Titreano copleșit. Cerurilor! Atât de mult? Deși chinurile pe care le-am îndurat s-au simțit ca și cum ar fi fost eterne.

– Ce chinuri? întrebă Genevieve cu curiozitate inocentă.

– Chinurile pe care noi, toate sufletele blestemate, le suferim după moarte, micuțo.

Falca Genevievei coborî încetișor și gura ei formă un O mare.

– Tu ai fost mort? întrebă Louise, necrezând nici măcar un cuvânt.

– Da, lady Louise. Am fost mort vreme de peste opt sute de ani.

– Asta înțelegi prin posedare? întrebă Carmitha.

– Da, lady, încuviință el grav.

Carmitha se ciupi de vârful nasului, încrețindu-și fruntea.

– Și cum anume... exact... te-ai întors?

– Nu știu, atât doar că o cale a fost deschisă în inima acestui trup.

– Vrei să zici că nu-i corpul tău?

– Nu. Acesta este un om muritor pe nume Eamon Goodwin, deși acum port propria-mi formă peste a lui. Îl aud plângând înlăuntrul meu. O fixă pe Carmitha cu ochi pătrunzători: De aceea vă urmăresc ceilalți. Milioane de suflete sunt rătăcite în chinurile lumii de dincolo. Toate caută trupuri vii, pentru a putea răsufla din nou.

– Pe noi? chițăi Genevieve.

– Da, micuțo. Pe voi. Îmi pare rău.

– Uite care-i treaba, făcu Carmitha, toate astea-s foarte interesante. Aiureli absolute, dar interesante. Dar în caz că n-ai prins șpilul, noi suntem până peste cap în rahat. Nu știu ce sunteți voi, monștrii, dacă sunteți zombi posedați sau ceva drăgălaș și simplu ca niște xenoci cu puteri psihice, însă când blestematul ăla verde ajunge la Colsterworth, o să se-ntoarcă c-o mulțime de prieteni. Până atunci trebuie să-mi desham calul și noi trei – făcu un gest prin care le cuprindea și pe surorile Kavanagh – să fim plecate de mult. Arcui o sprânceană: Așa-i, domnișoară Kavanagh?

– Da, aprobă Louise.

Titreano se uită la calul care trăsese căruța, apoi la armăsarul fetelor.

– Dacă vorbești serios, atunci ar trebui să călătoriți laolaltă în căruța ta. Niciuna dintre voi nu are șa, iar bidiviul acesta măreț pare să aibă puterea lui Hercule. Pun rămășag că poate merge multe ore fără oprire.

– Grozav! pufni Carmitha.

Se trânti pe pământul bătătorit al drumului și pocni cu palma în latura căruței.

– O s-așteptăm aici poate trece vreun rotar, da?

Titreano surâse. Merse către șanțul în care căzuse roata.

Următoarea remarcă usturătoare a Carmithei muri nerostită când el ridică roata și o rostogoli (cu o singură mână!) din șanț, tratând-o ca pe un cerc pentru copii. Roata avea diametrul de un metru și jumătate și era făcută din lemn bun, rezistent, de tythorn. Trei bărbați puternici s-ar fi căznit s-o ridice.

– Dumnezeule...

Nu era sigură dacă ar fi trebuit să fie recunoscătoare sau îngrozită de demonstrația aceea. Dacă toți posedații erau la fel de puternici ca el, atunci speranța părăsise de mult Norfolkul.

Titreano ajunse la căruță și se aplecă.

– Doar n-o s-o...

El o ridică de colțul din față: o jumătate de metru, apoi un metru de la pământ. Carmitha privi cum osia plesnită se îndreptă încet, de la sine. Ruptura cu așchii din mijloc se închețoșă, după care, pentru câteva clipite, lemnul păru să curgă aidoma unui lichid. Se solidifică și osia redeveni întreagă.

Titreano fixă roata înapoi pe fusul osiei.

– Ce ești tu? murmură ea fără putere.

– Am explicat deja, lady, rosti Titreano. Nu voi putea însă niciodată să vă conving să credeți că sunt ceea ce sunt cu adevărat. Credința aceea trebuie să vină de la sine, ca voința Domnului.

Se apropie de armăsar și ridică brațele.

– Haide, micuțo, să te cobor.

Genevieve șovăi.

– Du-te, spuse încet Louise.

În mod limpede, dacă Titreano ar fi dorit să le facă vreun rău, n-ar fi așteptat până acum. Cu cât vedea mai multe despre oamenii aceștia stranii, cu atât inima i se înnegura mai tare. Oare ce ar fi putut lupta împotriva unei astfel de puteri?

Genevieve zâmbi poznaș și trecu un picior peste spinarea armăsarului. Se lăsă să lunece pe flancul lui în brațele lui Titreano.

– Mulțumesc, rosti ea când o lăsă jos. Și mulțumesc și pentru că ne ajuți.

– Cum aș putea să n-o fac? Poate că sunt damnat, dar nu sunt lipsit de onoare.

Louise coborî aproape complet de pe armăsar, înainte să accepte brațul lui ferm. Izbuti un zâmbet iute și stingher de mulțumire.

– Mă dor toate, se plânse Genevieve, frecându-și fundulețul cu palmele.

– Încotro? o întrebă Louise pe Carmitha.

– Nu sunt sigură, răspunse femeia. În peșterile de mai sus de Holbeach ar trebui să fie mulți din neamul meu. Întotdeauna ne strângem acolo, dacă apar necazuri în alte părți. Peșterile alea pot fi apărate mult timp; sunt sus în stânci și-i greu de ajuns la ele.

– Mă tem că de data aceasta ar fi un asediu scurt, rosti Titreano.

– Ai vreo idee mai bună? se răsti femeia.

– Nu puteți sta pe insula asta, în niciun caz dacă doriți să scăpați de posedare. Pe lumea aceasta există corăbii?

– Da, încuviință Louise.

– Atunci, ar trebui să încercați să plecați la bordul lor.

– Unde? întrebă Carmitha. Dacă cei ca tine ne doresc cu adevărat corpurile, unde am putea fi în siguranță?

– Aceasta va depinde de iuțeala cu care se vor ralia conducătorii voștri. Va fi război și vor fi multe bătălii teribile. Nu poate fi vorba despre altceva. Ambele tabere luptă pentru însăși existența lor.

– Atunci, trebuie să mergem la Norwich, la capitală, anunță decis Louise. Trebuie să avertizăm și guvernul.

– Până la Norwich sunt opt mii de kilometri, spuse Carmitha. Un vapor ar face până acolo câteva săptămâni.

– Nu ne putem ascunde aici fără să facem nimic.

– Fato, eu nu-mi risc pielea într-o nebunie! Și oricum, de mare folos ne-ar fi grozavii tăi moșieri! Ce-ar exista pe Norfolk care să lupte cu unii ca el? arătă ea către Titreano.

– Escadrila Marinei Confederației încă n-a plecat, rosti Louise, ridicând acum vocea. Ea are arme fabuloase.

– Pentru distrugere în masă. În ce fel o să-i ajute asta pe cei care sunt posedați? Noi trebuie să anulăm posedarea, nu să-i măcelărim pe cei afectați.

Cele două se fulgerară din priviri.

– La Bytham există o aeroambulanță, spuse Genevieve energic. În cinci ore ar putea ajunge la Norwich.

Louise și Carmitha o priviră fix. După aceea Louise zâmbi larg și-și sărută sora.

– Cine-i acum cea isteață?

Genevieve le surâse cu îndrăzneală. Titreano făcu o grimasă spre ea și mezina chicoti.

Carmitha privi în lungul drumului.

– Bytham este cam la șapte ore de mers de aici. Asta presupunând că nu mai dăm peste alte necazuri.

– N-o să dăm, zise Genevieve și-l prinse pe Titreano de mână. Nu, dac-o să ne-nsoțești.

El zâmbi fără tragere de inimă.

– N-o să ne lași singure!? întrebă Genevieve, brusc îndurerată.

– Bineînțeles că nu, micuțo.

– Atunci, asta-i!

Carmitha clătină din cap.

– Trebuie să fiu nebună de legat ca măcar să mă gândesc să fac asta. Louise, leagă-ți calul de căruță.

Fata se conformă. Carmitha urcă pe căruță, o privi bănuitoare și după aceea se așeză pe capră.

– Cât va rezista reparația asta?

– Nu sunt tocmai sigur, răspunse Titreano pe un ton de scuză.

O ajută pe Genevieve să urce lângă Carmitha, apoi o urmă.

După ce veni și Louise, pe bancheta îngustă era deja înghesuială. Ea stătea practic lipită de Titreano

și nu știa cum să reacționeze față de asemenea apropiere. Dacă ar fi fost Joshua..., gândi melancolic.

Carmitha smuci de hățuri și Olivier porni la trap mărunt.

Genevieve își încrucișă brațele mulțumită și ridică bărbia ca să-l privească pe Titreano.

– Tu ne-ai ajutat și la Cricklade?

– Ce vrei să spui, micuțo?

– O posedată a încercat să ne oprească să fugim, explică Louise, dar a fost lovită de foc alb. Altfel n-am mai fi fost aici.

– Nu, lady Louise. N-am fost eu acela.

Louise se lăsă pe spate pe capra tare, nemulțumită că misterul nu fusese rezolvat. Pe de altă parte, dacă îl judeca prin prisma celor petrecute până acum, era doar una dintre problemele minore cu care se confrunta.

Olivier tropăi pe drum, iar Ducele dispăru în cele din urmă înapoia dealurilor. În spatele căruței cu coviltir, mai multe dintre clădirile din Colsterworth începuseră să ardă.

Spațioportul Guyanei era o sferă goală din traverse, cu diametrul de aproape doi kilometri. Se ridica perpendicular pe axa de rotație a asteroidului, pe o tulpină foarte subțire, aidoma unei ciuperci alb-argintii globulare; lagărele magnetice masive de la capătul fusului conector îi îngăduiau să rămână staționar, în timp ce bolovanul imens se rostogolea pe ruta sa orbitală. Suprafața era alcătuită din silozuri circulare de andocare, legate printr-un filigran de traverse și tuburi de

tranzit. În interstițiile dintre silozuri erau îngrămădite rezervoare, generatoare, stații pentru echipaj, mașinării de întreținere ambientală și panouri de termopurjare ce semănau cu niște aripioare de rechin, aparent fără nicio tentativă de logică a unui design de ansamblu.

Râuri înguste de steluțe pâlpâitoare curgeau de jur împrejur, îngemănându-se în opturi complicate care se îmbucau. Râurile aveau curenți, întrucât toate punctele luminoase pluteau în aceeași direcție și cu aceeași viteză; șlepuri de cargo, navete personale și VSM-uri care-și declanșau propulsiile reactive pentru a menține vectorii precișși ce le fuseseră alocați de controlul traficului. Starea de alertă de cod III pentru Ombey declanșase o activitate frenetică în spațioport, pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore. Acum însă nu se pregăteau să primească o singură navă, ci era vorba despre plecarea unor fregate și crucișătoare. La fiecare câteva minute, una dintre uriașele nave sferice ale Marinei Regale Kulu se lansa din silozul său de andocare, ridicându-se prin coridoarele de trafic ale vehiculelor de susținere mai mici, însoțită de strălucirea orbitoare a propulsiilor secundare de fuziune. Navele goneau către orbite mai înalte, fiecare de altă înclinație; Comandamentul Defensiv Strategic le poziționa astfel încât să asigure acoperire completă de interceptare a întregii planete până la distanța de un milion de kilometri. Dacă vreo navă neidentificată se materializa prin salt TTZ în interiorul regiunii respective, avea să fie angajată în maximum cincisprezece secunde.

Printre navele acelea de război, de pe spațioport se ridică și o avionetă singuratică a Marinei. Un fuzelaj ovoidal turtit din aliaj siliciu-litiu cenușiu-albastru, lung de cincizeci de metri și lat de cincisprezece. Câmpuri magnetice coerente îl învăluiau într-o strălucire aurie caldă, de particule de vânt solar capturate. Rachete ionice porniră, îndepărtându-l de fregatele mari. După aceea tubul de fuziune din coadă declanșă și împinse avioneta spre planeta aflată la șaptezeci și cinci de mii de kilometri mai jos.

Accelerația de un *ge* îl trase ușor pe Ralph Hiltch înapoi în scaunul său și ridică podeaua în poziție verticală. Pe scaunul de alături, geanta cu echipamente se răsturnă și rămase la îmbinarea spătarului cu șezutul.

– Vectorul acesta ne va duce în șaizeci și trei de minute la spațioportul Pasto, dataviză Cathal Fitzgerald de pe locul pilotului.

– Mulțumesc, răspunse Ralph și lărgi canalul ca să-i includă și pe cei doi soldați G66. Vreau să accesați toți informarea primită de la Skark. Informațiile de genul ăsta pot fi esențiale și avem nevoie de toate datele utile pe care putem pune mâna.

Vorbele acelea îi câștigară un rânjet și o fluturare de braț din partea lui Dean Folan, alături de o strâmbătură indiferentă de la Will Danza. Amândoi stăteau de cealaltă parte a culoarului. Cabina cu șaizeci de locuri părea pustie, numai cu ei patru înăuntru.

Nimeni din echipa lui micuță nu se văicărise și nu refuzase să meargă. Între patru ochi, Ralph le subliniase destul de clar că se puteau retrage fără ca în

dosar să le fie consemnat vreun act de indisciplină. Toţi fuseseră însă de acord, cu grade diferite de entuziasm – până şi Dean, care ar fi avut scuza cea mai bună dintre toţi, deoarece în noaptea trecută stătuse şapte ore în sala de operaţii din clinica Marinei, unde îi fusese reconstruit şaizeci la sută din braţ. Musculatura amplificată, distrusă de loviturile încasate în jungla Lalondei, fusese complet înlocuită cu ţesut artificial, alături de vase sangvine, piele şi nervi. Reparaţiile erau încă învelite într-o teacă verde de pachete nanonice medicale, însă bărbatul anunţase cu glas voios că abia aştepta să egaleze scorul în meciul cu sechestraţii.

Ralph închise ochii şi lăsă informarea să-i invadeze mintea, tabulată de nanonicele neurale într-o matrice iconografică precis definită. Detalii ale continentului Xingu: o suprafaţă de patru milioane şi jumătate de kilometri pătraţi pe emisfera nordică, aproximativ de formă rombică, şi un lanţ muntos prelung care se extindea din colţul său sudic. Lanţul traversa Ecuatorul, iar zonele tropicale largi ale lui Ombey însemnau că întregul continent era o regiune agricolă ideală, cu unica excepţie a semideşertului care ocupa centrul. Deocamdată, numai două cincimi din regiune erau locuite, dar, având o populaţie de şaptezeci de milioane, era al doilea continent ca prosperitate după Esparta, unde se găsea capitala Atherstone.

După datele despre Xingu veniră cele despre trioul din ambasadă: Jacob Tremarco, Savion Kerwin şi Angeline Gallagher. Dosarele lor profesionale nu conţineau nimic excepţional – personal obişnuit din

Ministerul de Externe Kulu, birocraţi loiali şi plictisitori. Imagini şi videouri, istoria familiilor, rapoarte medicale. Totul se găsea acolo, însă nimic nu era prea util, cu excepţia imaginilor. Ralph le stocă într-o celulă de memorie nanonică neurală şi le asocie cu un program de identificare a caracteristicilor generale. Nu uitase strania abilitate de metamorfozare a aspectului pe care o demonstraseră sechestraţii pe Lalonde. Era posibil ca programul de identificare să-i ofere un uşor avantaj dacă vreunul dintre ei încerca să se deghizeze, deşi el nu nutrea prea multe speranţe.

Partea cea mai promiţătoare din pachetul de date o constituia seria de măsuri implementate de amiralul Farquar şi de Leonard DeVille, ministrul Afacerilor Interne al Xingu, pentru a impune carantină continentului şi a urmări trioul din ambasadă. Întregul trafic civil era închis în mod sistematic. În nucleele de date ale continentului erau încărcate programe de căutare, care urmăreau eventuale trasee de defecţiuni temporare inexplicabile ale procesoarelor şi circuitelor energetice. Videocamerele de monitorizare pentru securitatea zonelor publice căpătaseră şablonul vizual al trioului şi patrulele de poliţie fuseseră de asemenea informate.

„Poate că vor avea noroc", gândi Ralph. Lalonde fusese o colonie înapoiată de la capătul lumii, fără mijloace de comunicaţii moderne şi aproape complet lipsită de autoritate civilă. Dar Ombey făcea parte din Regat, societatea pe care el jurase s-o apere, sacrificându-şi viaţa la nevoie, întrucât cu ani în urmă, la

universitate, când i se oferise în mod discret un post în agenție, considerase Kulu o societate meritorie. Cea mai bogată din Confederație, exceptând sfera edenismului. Puternică economic și militar; un lider al tehnologiei. Avea un sistem juridic care asigura securitatea cetățeanului obișnuit și era chiar rezonabil de corect, potrivit standardelor moderne. Îngrijirea medicală era asigurată de stat. Majoritatea oamenilor aveau locuri de muncă. De acord, sub conducerea Saldanilor, nu era nici pe departe cel mai democratic dintre sisteme, dar la urma urmelor, cu excepția Consensului Edenist, puține societăți democratice erau realmente reprezentative. Și existau o sumedenie de planete care nici măcar nu pretindeau că sunt egalitariste. Așa încât Ralph își înghițise orice suspiciuni iritante de radicalism și fusese de acord să-și slujească Regele până la moarte.

Ceea ce văzuse din galaxie servise doar la a-i consolida convingerea că procedase corect. Regatul era un loc civilizat, în comparație cu majoritatea celorlalte, și cetățenii săi erau îndreptățiți să-și ducă viețile fără imixtiuni. Iar dacă asta însemna că ASE trebuia ocazional să-și murdărească mâinile, atunci așa să fie, considera Ralph. Pe scurt, o societate care merita să-și protejeze valorile.

Și grație propriei sale naturi, Ombey ar fi trebuit în mod clar să se poată descurca mai bine decât Lalonde, deși sistemele care o făcuseră mai capabilă oferiseră de asemenea inamicului o oportunitate mai mare de a-și răspândi subversiunea. Pe Lalonde, deplasarea

purtătorilor virusului fusese lentă. Aici, ei nu aveau să sufere de asemenea restricții.

Cathal Fitzgerald opri propulsia cu fuziune când ajunseră la două sute de kilometri deasupra lui Xingu. Forța gravitațională intră în acțiune, trăgând avioneta în jos. Câmpul său magnetic se extinse și aplică presiuni subtile asupra gazelor rarefiate ce apăsau fuzelajul. Plutind în centrul unei perne scânteietoare de ioni, avioneta se înclină la tribord și începu o lină spirală glisantă către spațioportul de dedesubt.

Se aflau la o sută cincizeci de kilometri altitudine, când calculatorul de zbor dataviză un semnal prioritar protejat de la Roche Skark spre nanonicele neurale ale lui Ralph.

– S-ar putea să avem o problemă latentă, anunță directorul ASE. O cursă de pasageri de la Pasto la Atherstone are necazuri cu sistemele electronice, nimic critic, dar defecțiunile sunt constante. Aș dori să te aduc pentru consiliere în Comitetul de Securitate al Consiliului de Coroană.

– Da, domnule, încuviință Ralph.

Datavizarea se lărgi la o conferință senzambientală cu nivel de securitate I. Ralph părea să stea la o masă ovală într-o sală emisferică albă, simplă, ai cărei pereți se găseau la distanță nedeterminată.

Amiralul Farquar era așezat în capul mesei, flancat de Roche Skark și Jannike Dermot. Nanonicele neurale ale lui Ralph identificară celelalte trei persoane prezente. Lângă directorul ASI era comandorul Deborah Unwin, șeful rețelei de defensivă strategică

a lui Ombey, iar alături stătea Ryle Thorne, ministrul Afacerilor Interne al Ombey. Ralph se găsea pe aceeaşi latură a mesei cu Roche Skark, vizavi de Leonard DeVille.

– Avionul se află la şapte minute de Atherstone, rosti Deborah Unwin. Trebuie să luăm o decizie.

– Care-i statutul curent al avionului? întrebă Ralph.

– Ca parte a procedurilor de carantină, controlorii mei de zbor au instruit pilotul să revină la Pasto. Atunci a comunicat dificultăţile. A spus că-şi va pune în pericol pasagerii dacă va trebui să zboare înapoi tocmai până la Pasto. Şi are într-adevăr dreptate, dacă este vorba despre defecţiuni reale.

– Nu putem utiliza platformele DS asupra aparatelor de zbor civile doar pentru un procesor cu probleme, spuse Ryle Thorne.

– Dimpotrivă, domnule, replică Ralph. În situaţia aceasta trebuie să menţinem politica de tip „vinovat până la dovedirea inocenţei". În circumstanţele actuale, nu puteţi permite asolizarea avionului acela în capitală. Nu acum.

– Dacă trebuie să zboare înapoi la Xingu, ar putea muri toţi pasagerii de la bord, protestă ministrul. Avionul ar putea să se prăbuşească în ocean.

– Atherstone are un număr important de baze militare în districtul înconjurător, rosti amiralul Farquar. Dacă va fi necesar, avionul poate să stea pur şi simplu pe pistă, înconjurat de puşcaşii marini, până când găsim o metodă satisfăcătoare de detectare a virusului.

– Pilotul își utilizează nanonicele neurale pentru comunicarea cu controlul zborului? întrebă Ralph.

– Da, răspunse Deborah.

– Perfect, atunci se poate presupune în mod rezonabil că n-a fost sechestrat. Dacă puteți garanta paza strictă a unei piste de asolizare, eu sunt de părere s-o utilizați. Însă avionul trebuie să rămână închis ermetic până când aflăm ce s-a întâmplat cu cei trei din ambasadă.

– Mi se pare destul de bine, zise amiralul Farquar.

– Voi trece imediat pe statut activ pușcașii marini de la baza Sapcoat, zise Deborah. Baza este la vreo sută de kilometri de Atherstone. Avionul poate ajunge acolo fără probleme.

– O sută de kilometri este o distanță destul de sigură, rosti Ryle Thorne.

Lui Ralph nu-i plăcea atitudinea ministrului; părea să trateze situația ca și cum ar fi fost un incident natural minor, un uragan sau poate un seism. La urma urmelor însă, el trebuia să apară în fața alegătorilor săi la fiecare cinci ani și să-i convingă că acționa în interesul lor. Ordinul dat platformelor DS de a deschide focul asupra concetățenilor lor ar fi fost greu de explicat în termenii relațiilor cu publicul. Acela era unul dintre motivele pentru care familia regală Saldana avea un Parlament care s-o consilieze. Un strat izolator în jurul vinovaților. Politicienii aleși erau întotdeauna culpabili și înlocuibili.

– Aș sugera de asemenea ca după asolizarea avionului să utilizați un satelit senzorial orbital pentru

monitorizarea sa permanentă, zise Ralph. Pentru eventualitatea vreunei tentative de evadare. În felul acesta putem utiliza platformele DS ca ultimă măsură: sterilizarea întregii zone.

– Mi se pare o măsură cam excesivă, rosti Ryle Thorne cu politețe grijulie.

– Și de data aceasta vă voi contrazice, domnule. Pe Lalonde, inamicul și-a putut utiliza capacitățile de bruiaj electronic pentru a interfera de pe sol cu satelitul de observații CDL, încețoșând imaginile într-un grad destul de mare. Aș zice că această opțiune de rezervă este minimumul pe care ar trebui să-l avem asigurat.

– Ralph a fost adus pentru experiența sa în combaterea virusului, zâmbi Roche Skark către ministru. El a scăpat de pe Lalonde tocmai pentru că a implementat genul acesta de măsuri protectoare.

Ryle Thorne încuviință scurt din cap.

– Păcat că nu ne-a protejat și de virus, murmură Jannike.

Atât doar că într-un context senzambiental, nimic nu era realmente *sotto voce;* orice afirmație era clar deliberată.

Ralph o privi, dar imaginea sintetizată de calculator a chipului ei nu trăda nimic.

Chapman Adkinson se simțea extrem de obosit de fluxul continuu de datavizări pe care le recepta de la controlul traficului aerian. Și în același timp era îngrijorat. Deja nu mai avea de-a face cu controlul traficului civil de la Atherstone, din raza căruia ieșise

cu opt minute în urmă. Acum erau implementate protocoalele militare și întregul control al traficului planetar era direcționat prin centrul de operații al Marinei Regale de pe Guyana. Iar cei de acolo nu erau tocmai compătimitori față de starea lui.

Esparta se derula pe sub avion; actualmente trecea peste unul dintre luxuriantele parcuri naționale din jurul capitalei. O junglă care era întreruptă doar de ocazionalele șosele rectilinii și de dașele aristocraților. Oceanul se afla la cinci minute în spatele lor.

Nanonicele lui neurale accesau senzorii exteriori, dar imaginea vizuală era analizată doar în mod secundar, în principal pentru a susține sistemul de ghidare inerțială în care bărbatul nu mai avea de acum încredere. Se concentră asupra diagramelor sistemelor avionului: douăzeci la sută din procesoarele de la bord sufereau de defectări temporare aleatorii. Unele se reactivaseră după câteva secunde, altele rămăseseră moarte. Programele de diagnoză pe care le rula nu puteau pur și simplu identifica problema. Chiar mai neliniștitor încă era faptul că în ultimele cincisprezece minute înregistrase oscilații violente în circuitele de putere.

Acela fusese motivul pentru care se certase cu controlorii militari. Perturbările procesoarelor reprezentau o amenințare acceptabilă, fiindcă în arhitectura electronică a avionului era încorporată atâta redundanță, încât putea să supraviețuiască unei întreruperi cvasitotale; pe de altă parte însă, pierderea puterii de zbor se încadra într-o categorie de risc complet

diferită. Chapman Adkinson decisese deja că, dacă aveau să încerce să-l silească să zboare înapoi peste ocean, el avea să asolizeze forțat imediat, băgându-și picioarele în penalizările pe care aveau să i le încarce în licență. Ce naiba, riscurile biologice de pe Xingu nu puteau fi letale!

– Chapman, rămâi în standby pentru actualizarea coordonatelor de asolizare, dataviză controlorul de zbor de pe Guyana. Vă abatem.

– Încotro? întrebă bărbatul sceptic.

– La baza Sapcoat. Vă eliberează o zonă pentru coborâre și staționare. Se pare că pasagerii vor trebui să rămână o vreme la bord, după asolizare.

– Măcar de am asoliza...

Coordonatele sosiră și Chapman le introduse direct în calculatorul de zbor. Douăsprezece minute până la Sapcoat. Asta putea să accepte. Avionul se înclină lin la tribord și începu să se îndepărteze de orașul aflat undeva dincolo de tremurul negru-argintiu cauzat de căldură la orizont.

Fu un semnal pentru ca defecțiunile să se împătrească. Circuitele porniră să cadă cu o viteză înspăimântătoare. Un sfert din schema sistemelor pâlpâi scurt și deveni amenințător de negru, lăsând doar contururi incolore spectrale în locul hardware-ului funcțional cu o clipă în urmă. Alimentarea energetică a celor două compresoare posterioare de la tribord încetă complet. Chapman auzi cum țiuitul ascuțit de fundal deveni mai grav, pe măsură ce palele încetiniră. Programul de compensare al calculatorului de

zbor trecu în mod primar, însă fuseseră decuplate prea multe suprafețe de control pentru a fi cu adevărat eficient.

– Mayday, Mayday, dataviză Chapman.

Încetase să mai funcționeze chiar și transmițătorul primar. Fură activate procesoarele de rezervă. Fuzelajul începu să vibreze și să se zgâlțâie, când avionul străbătu o zonă de turbulențe.

– Ce este? întrebă controlul traficului.

– Pierd putere și altitudine. Rata defectării sistemelor crește. Băga-mi-aș! Tocmai am pierdut magistrala de date pe direcția cozii.

Dataviză un cod de urgență în calculatorul de zbor. Din potcoava consolei din fața lui glisă un piston argintiu, având la capăt un pat ca de pistol, placat cu crom roșu-mat. Ajunse în poala bărbatului și se roti silențios cu nouăzeci de grade. Chapman îl înhăță. Comandă manuală. „Hristoase, n-am mai utilizat-o niciodată în afara simulărilor Autorității Aviatice!"

Lățimea de bandă a datavizării spre calculatorul de zbor începu să se reducă. Trecu prioritatea schemei pe afișarea elementelor absolut esențiale. Display-urile holografice de pe consolă înviară, duplicând informațiile.

– Găsiți-mi un teren plat s-asolizez – imediat, fir-ar al dracu'!

Nici nu voia să se gândească în ce fel avea să coboare avionul în configurație VTOL, lipsit de ambele compresoare tribord. Poate o șosea, pe care s-o utilizeze ca pistă?

– Solicitare refuzată.

– *Poftim?*

– Nu poţi asoliza decât la coordonatele autorizate.

– În pizda mă-tii, o să ne prăbuşim!

– Îmi pare rău, Chapman, nu poţi asoliza nicăieri în afară de Sapcoat.

– Nu pot *s-ajung* la Sapcoat.

Legătura de datavizare de comenzi către calculatorul de zbor începu să dea rateuri. Manşa i se mişcă uşor în mână şi simţi cum avionul se înclină imediat.

„Uşurel!" îşi spuse. Exercită o presiune fermă asupra manşei şi botul aparatului începu să se ridice. Grafica holografică a orizontului arăta că pica în continuare. Apăsă mai tare şi rata coborârii încetini.

Uşa cockpitului glisă, deschizându-se. Chapman era prea surescitat ca să-i pese. Ar fi trebuit să fi fost blocată codificat, dar după cum se defecta hardware-ul...

– De ce ai modificat cursul?

Chapman aruncă o privire scurtă peste umăr. Individul era îmbrăcat într-un costum ieftin, demodat de vreo cinci ani. Nu era doar calm, ci senin. Incredibil! Nu putea să nu să fi simţit zguduiturile avionului.

– O problemă tehnică, izbuti să icnească. Asolizăm pe cea mai apropiată pistă care poate primi o urgenţă.

Manşa aproape că i se împotrivea mişcărilor, iar acum şi display-urile holografice începuseră să unduiască. Nu era sigur dacă se mai putea încrede în ele.

– Întoarce-te la locul tău, amice.

Bărbatul veni însă pur şi simplu în spatele scaunului său şi întinse capul peste umărul lui Chapman, privind afară prin parbrizul îngust şi curb.

– Unde-i Atherstone?

– Uite care-i trea...

Durerea îi străpunse adânc coapsa. Chapman icni răgușit din cauza șocului. Degetul arătător stâng al bărbatului îi atingea ușor piciorul și un cerculeț din țesătura pantalonului de uniformă ardea în jurul său.

Chapman lovi iute cu palma flăcăruile albastre și ochii îi clipiră repede, alungând lacrimile. Mușchiul din coapsă îl durea îngrozitor.

– Unde-i Atherstone? repetă bărbatul. Trebuie s-ajung acolo.

Calmul său i se părea lui Chapman mai descurajant decât defectarea avionului.

– Uite care-i treaba, n-am glumit când am spus c-avem probleme tehnice. Să zicem mersi dacă reușim să trecem de nenorocita asta de junglă. Nici vorbă de Atherstone.

– O să te rănesc din nou, dar mai rău. Și te voi răni întruna pân-o să mă duci la Atherstone.

„Sunt deturnat!" Înțelegerea faptului respectiv era tot atât de amețitoare, pe cât de improbabilă. Chapman se holbă la el.

– Cred că glumești!

– Nu glumesc defel, căpitane. Dacă n-asolizezi în capitală, voi avea grijă să n-o faci nicăieri.

– Iisuse Hristoase!

– Atherstone. Spune unde este.

– Undeva spre vest. Hristoase, nu-s sigur unde anume. Ghidarea inerțială s-a dus.

Un surâs lipsit de veselie apăru pe fața bărbatului.

– Atunci, îndreaptă-te către vest. Este un oraș mare. Sunt sigur că-l vom vedea de la altitudinea asta.

Chapman nu schiță niciun gest. După aceea făcu o grimasă, când bărbatul se întinse pe lângă el și-și lipi de parbriz palma cu degetele răschirate. Fisuri albe oribil de profunde se întinseră în toate direcțiile, ca razele unei stele.

– Atherstone.

Fusese un ordin.

– În regulă, numai ia-ți mâna aia blestemată de acolo!

Parbrizul era din safir artificial, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-l puteai fisura prin simpla rezemare de el. O verificare a statutului nanonicelor neurale îi arătă că-i căzuse jumătate din augmentarea sinaptică și practic toate celulele de memorie se închiseseră. Exista totuși suficientă capacitate pentru o datavizare.

– Urgență cod F! răcni el la calculatorul de zbor, rugându-se simultan să nu se fi defectat complet.

– Ofițerul de serviciu ASI, se auzi răspunsul. Ce se-ntâmplă?

Chapman utiliză ultimele resurse de capacitate ale nanonicelor neurale pentru a emite o comandă metabolică prioritară, care să-i mențină chipul perfect neutru. Nu trebuia să trădeze prin niciun fior de emoție conversația silențioasă.

– Tentativă de deturnare. În plus, avionul se dezagregă în jurul meu.

– Câți teroriști?

– Doar unul, cred. N-am acces la videocamerele cabinei.

– Ce dorește?

– S-ajungă la Atherstone.

– Ce fel de armă utilizează?

– Nu sunt sigur. Nimic vizibil. Un soi de implant. Poate un generator de câmp de inducție termică. Mi-a ars piciorul și a avariat parbrizul.

– Mulțumesc. Rămâi pe legătură, te rog.

„De parc-aș putea face altceva", gândi sarcastic Chapman. Aruncă o privire curioasă către bărbatul care continua să stea în picioare lângă scaunul lui. Chipul îi era la fel de inexpresiv ca al pilotului.

Avionul se legănă alarmant. Chapman încercă să-l domolească, deplasând manșa pentru a compensa mișcările dezordonate. Așa ceva ar fi avut succes la un avion cu suprafețe control complet funcționale, dar aici nu obținu decât oscilarea cozii. Chapman observă că botul se înclinase din nou în jos cu câteva grade.

– Dacă nu te superi că te-ntreb, ce naiba-i atât de important în Atherstone ca să fie nevoie să recurgi la chestia asta nebunească?

– Oameni, răspunse sec bărbatul.

Ceva din calmul său se infiltra în mintea lui Chapman. Trase manșa spre el, ridicând botul până când redeveni orizontal. Nicio problemă. Cel puțin nu mai cădeau alte sisteme; se părea că defecțiunile atinseseră un platou. Însă asolizarea avea să fie criminală.

– Chapman, dataviză ofițerul de serviciu ASI. Te rog, încearcă să ne transmiți o imagine a teroristului. Este foarte important.

– Am picat până la aproape doi kilometri altitudine, șaptezeci la sută din sisteme mi-au căzut și voi nu doriți decât să vedeți cum arată individul?

– Ne va ajuta să evaluăm situația.

Chapman îl privi pieziș pe bărbat și încărcă imaginea într-una dintre cele trei celule de memorie care-i rămăseseră funcționale. Rata de biți a datavizării îi era acum atât de mică, încât avu nevoie de o secundă întreagă pentru a transmite fișierul.

Ralph Hiltch privi pixelii coagulându-se încetișor deasupra mesei din sala sferică.

– Savion Kerwin, rosti el fără surprindere în glas.

– Fără îndoială, încuviință amiralul Farquar.

– Avionul acela a plecat din Pasto la nouăzeci de minute după asolizarea avionului lor spațial, spuse Jannike Dermot. În mod evident, ei intenționează să răspândească virusul cât mai mult posibil.

– Așa cum v-am spus, zise Roche Skark. Ralph, crezi c-a mai infectat pe altcineva din avion?

– Foarte posibil, domnule. În mod evident, calculatorul de zbor și nanonicele neurale ale lui Chapman sunt asaltate de un câmp de bruiaj electronic foarte intens. S-ar putea să fie chiar mai mulți, care acționează la unison, ori s-ar putea să fie vorba doar despre apropierea lui Savion Kerwin de sistemele electronice – la urma urmelor, calculatorul de zbor se află sub puntea cockpitului. Nu ne putem asuma însă riscul respectiv.

– De acord, spuse amiralul Farquar.

Chapman Adkinson aşteptă cincisprezece secunde după ce datavizase fişierul cu imaginea. Calculatorul de zbor dereglat anunţă că menţinea deschis canalul de comunicaţii. Nu se întâmplă nimic, nicio actualizare de la ofiţerul ASI.

Fiind el însuşi ofiţer în rezervă a Marinei Regale Kulu, Chapman ştia de existenţa procedurilor de răspuns în cazul urgenţelor care implicau civili. Regula era simplă: cu cât luarea unei decizii întârzia mai mult, cu atât problema era trimisă mai sus prin structura de comandă. Probabil că problema aceasta ajungea chiar până în vârf. La persoanele autorizate să ia decizii de viaţă şi de moarte.

Intuiţia sau pur şi simplu senzaţia strivitoare de condamnare îl făcu pe Chapman Adkinson să izbucnească într-un hohot de râs vesel.

Teroristul se întoarse şi-l privi straniu.

– Ce-i?

– O să vezi în curând, amice. Ia zi-mi, eşti un risc biologic?

– Dacă sunt...

Laserul cu raze X izbi avionul cu optzeci de kilometri înainte de Atherstone. Platformele de armament DS pe orbită joasă a Ombeyului puteau lovi viespi de luptă de la o depărtare de două mii cinci sute de kilometri. Avionul se afla la numai trei sute de kilometri sub platforma pe care o activă Deborah Unwin. Atomii de oxigen şi azot din atmosfera inferioară se dezintegrară pur şi simplu în constituenţii lor subatomici când raza X străbătu aerul – un fulger

purpuriu pârjolitor, lung de optzeci de kilometri. În vârful său, avionul detonă într-o ceață ionizată care se dilată aidoma unui ciclon de neon miniatural. Fragmente radioactive în flăcări căzură ca o ploaie peste jungla virgină de dedesubt.

2

Se născuse de fapt în Statele Unite ale Americii, deși puțini erau cei cărora le plăcuse s-o recunoască vreodată, atunci sau ulterior. Părinții îi erau din Napoli, iar italienii din sud erau priviți peste tot cu condescendență și disprețuiți chiar și de alte grupuri de imigranți săraci, și cu atât mai mult de intelectualii superiori ai epocii, care-și afirmau deschis ura față de neamul acela inferior. Drept urmare, puțini biografi și istorici au admis vreodată adevărul simplu. El era, mai presus de orice, un monstru autentic „made in America".

S-a născut în Brooklyn, în ziua geroasă de 17 ianuarie 1899, al patrulea fiu al lui Gabriele și al Teresinei. În vremea aceea cartierul era căminul unei mase clocotitoare de asemenea familii de imigranți care încercau să-și clădească vieți noi pe noul tărâm al făgăduielilor. Munca era aspră, forța de muncă era ieftină, infama mașinărie politică a orașului era puternică, iar gangsterii și bandele de stradă erau notorii. În mijlocul tuturor dificultăților, tatăl lui a izbutit totuși să câștige îndeajuns pentru a-și întreține familia. Iar

ca bărbier, a făcut toate acestea în mod independent și onest, ceva destul de rar în epoca și în locul acela.

Fiul lui Gabriele n-a urmat niciodată drumul respectiv; șansele rânduite împotriva lui erau pur și simplu prea numeroase. Întregul mediu din Brooklyn părea special conceput pentru a-i deturna pe tinerii săi bărbați de la calea spre bine.

După ce a fost exmatriculat din școală la paisprezece ani pentru că-și bătuse profesoara, a început să facă comisioane pentru șeful local al Asociației locale. Unul dintre cei mai de jos dintre cei de jos. El însă a învățat despre viciile oamenilor și despre ce ar fi fost ei în stare pentru a și le satisface, despre banii ce puteau fi câștigați, despre loialitatea față de ai săi și, mai mult ca orice, despre ceea ce oamenii acordau șefului Asociației: respect. Ceva ce nimeni nu-i arătase vreodată lui sau tatălui său. Respectul era cheia. Un bărbat respectat avea totul, era un prinț printre oameni.

În decursul acelei ucenicii infracționale au fost sădite semințele distrugerii sale; ca o ironie a sorții, de către el însuși. A contractat sifilis într-unul dintre numeroasele bordeluri jalnice pe care le vizitau în mod regulat băieții de vârsta și condiția sa. Ca majoritatea bărbaților, a supraviețuit primului stadiu de evoluție; furunculele de pe organele genitale i s-au vindecat în două săptămâni. Nici al doilea stadiu nu l-a deranjat prea mult; o perioadă la fel de scurtă de suferință, despre care s-a convins singur că fusese o formă acută de gripă.

Dacă ar fi vizitat un medic, i s-ar fi spus că stadiul terţiar era cel care se dovedea letal pentru o cincime dintre cei infectaţi, distrugându-i lobii frontali ai creierului. Dar odată ce trecuse al doilea stadiu, boala perfidă devenea latentă mult timp, uneori decenii, amăgindu-şi victima într-o falsă impresie de siguranţă. El n-a văzut niciun motiv pentru care să afle realitatea umilitoare.

În mod paradoxal, tocmai boala aceea a contribuit la ascensiunea lui inexorabilă din următorii cincisprezece ani. Din cauza naturii atacului său asupra creierului, a amplificat trăsăturile de personalitate ale victimei. Trăsături care în cazul său fuseseră forjate în Brooklynul de la începutul secolului şi includeau dispreţul, ostilitatea, furia în tandem cu violenţa, lăcomia, trădarea şi înşelătoria. Calităţi de supravieţuire excelente pentru fundătura aceea de cartier, dar care îl scoteau în relief într-un ambient mai civilizat. Un barbar în metropolă.

În 1920 s-a mutat în Chicago. În câteva luni era puternic implicat într-una dintre mafiile majore. Până atunci mafiile conduseseră afacerile ilegale, bordelurile şi sălile de jocuri şi greblaseră bani frumoşi. Şi ar fi putut să fi rămas la nivelul respectiv, relativ insignifiant. Însă acela a fost anul în care prohibiţia a intrat în vigoare în toată ţara.

Barurile clandestine s-au deschis, distileriile ilegale au înflorit. Banii au curs în cuferele mafiilor, milioane şi milioane de dolari murdari, uşor câştigaţi. Le dădea o bază de putere la care nu visaseră niciodată până

atunci. Au cumpărat poliția, îi aveau la degetul mic pe primar și pe majoritatea funcționarilor din primărie, intimidau ziarele care porniseră cruciade și râdeau în nasul legii. Însă banii au adus propria lor problemă, aparte. Toți puteau vedea cât de vastă era piața, cât de profitabilă. Toți doreau o cotă-parte.

Și acela a fost domeniul în care, în cele din urmă, a intrat în drepturile sale. Cartiere întregi din Chicago au degenerat în zone de război, cu bandele, mafiile și boșii luptându-se aidoma leilor pentru teritoriu. Cu neurosifilisul erodându-i treptat rațiunea, el a ieșit în relief printre contemporanii săi ca fiind cel mai nemilos, cel mai de succes și cel mai temut șef de bandă. Capriciile au devenit excentricități înfumurate: a deschis cantine pentru săraci; a organizat parade funerare pentru camarazii uciși, care au blocat întregul oraș; tânjind după publicitate, a ținut conferințe de presă pentru a-și promova generozitatea de a le dărui oamenilor ceea ce-și doreau cu adevărat, a sponsorizat cântăreți faliți. Stilul lui flamboaiant a devenit la fel de legendar ca brutalitatea sa.

La apogeu, tirania sa a fost suficientă pentru a fi menționată de Casa Albă. Nimic din ceea ce au întreprins vreodată autoritățile n-a părut vreodată să însemne ceva. Arestări, anchete, acuzații... el și-a cumpărat scăparea cu bani, în timp ce reputația și asociații lui asigurau tăcerea martorilor.

De aceea guvernul a făcut ceea ce fac întotdeauna guvernele când se confruntă cu o opoziție care nu poate fi doborâtă prin mijloace cinstite și legale. A trișat.

Procesul său pentru evaziune fiscală a fost descris ulterior ca o linşare legală. Trezoreria a formulat reguli noi şi a dovedit că el se făcuse vinovat de încălcarea lor. Un bărbat care era responsabil, atât direct, cât şi indirect, pentru moartea a sute de oameni a fost condamnat la unsprezece ani de închisoare pentru neplata unor taxe în valoare de 215 080 dolari.

Domnia lui atroce a luat sfârşit, dar viaţa a avut nevoie de alţi şaisprezece ani ca să se ofilească. În ultimii săi ani, cu neurosifilisul mugindu-i în cap, a pierdut complet contactul cu realitatea, având viziuni şi auzind voci. Mintea îi rătăcea acum printr-un stat complet imaginar.

Corpul încetase să-i funcţioneze într-un mod îndeajuns de paşnic pe 25 ianuarie 1947, într-o casă mare din Florida, înconjurat de familia îndurerată. Însă atunci când eşti deja dement, diferenţa este prea puţin sesizabilă între propriul tău univers iluzoriu şi torturile distorsionate ale lumii de dincolo, în care-ţi lunecă sufletul.

Au trecut peste şase sute de ani.

Entitatea care a ieşit din lumea de dincolo în corpul fracturat şi însângerat al lui Brad Lovegrove, manager asistent de gradul IV (divizia întreţinere salubritate urbană) din grupul metamecanic Tarosa din Noua Californie, nici măcar nu şi-a dat seama că revenise în realitatea vieţii. Oricum, nu imediat.

Prima fiinţă posedată a ajuns la Noua Californie într-o navă de marfă plecată de la Norfolk – unul dintre cei douăzeci şi doi de insurgenţi pe care Edmund

Rigby îi crease în Boston. Se numea Emmet Mordden și imediat ce a ajuns pe suprafața planetei a început procesul de cucerire, răpind oameni de pe străzi și autostrăzi, cauzând răni dătătoare de agonie care să le slăbească spiritul și să le deschidă mintea pentru a primi sufletele din lumea de dincolo.

În zilele ce urmară, o bandă mică de posedați se strecură neobservată pe bulevardele din San Angeles, sporindu-și încetișor rândurile. Aidoma tuturor posedaților ce apăreau în toată Confederația, ei nu aveau o strategie distinctă, ci doar un impuls unic care-i îmboldea să aducă mai multe suflete din lumea de dincolo.

Însă acesta nu era de niciun folos pentru cauză. Cu mintea spulberată, nu se asocia niciunui stimul extern. El răcnea avertizări isterice adresate fratelui său Frank, plângea, ținea monologuri interminabile despre fabrica lui de pantofi, unde promitea că le va asigura tuturor locuri de muncă, emitea fără avertizare rafale mici de energie, chicotea constant, defeca în pantaloni și începuse să-și arunce excrementele în jur. Ori de câte ori îi aduceau mâncare, abilitatea lui energistică o transforma în paste fierbinți și picante, ce emanau o duhoare înspăimântătoare.

După două zile, cabala aflată în creștere îl abandonă pur și simplu în magazinul scos din uz pe care îl utilizase drept bază. Dacă s-ar fi sinchisit să-i arunce o privire înainte de plecare, ar fi observat că vorbirea îi era mai coerentă și comportamentul ceva mai moderat.

Șabloanele de gândire psihopate ce se formaseră la începutul anilor 1940 și rulaseră necontrolat vreme

de șase secole începuseră finalmente să opereze din nou în interiorul unei structuri neuronale sănătoase. Nu existau dezechilibre chimice, nici spirochete, nici măcar urme de ușoară toxicologie alcoolică, deoarece Lovegrove nu bea. Sănătatea mintală îi reveni treptat, pe măsură ce procesele de gândire începură să se miște în cicluri mai naturale.

El simți cum mintea și amintirile îi reveniră laolaltă, ca și când ar fi ieșit din cea mai groaznică experiență cu cocaină pe care o încercase vreodată (viciul său de demult, din anii 1920). Multe ore zăcu pur și simplu pe podea, tremurând, pe când evenimentele se revărsau prin conștiința sa aflată în extindere. Evenimente care-i îngrețoșau inima, dar care-i aparțineau.

Nu auzi deschiderea ușii de serviciu a magazinului, icnetul de surprindere al agentului imobiliar, pașii greoi care tropăiau spre el. O mână îi strânse umărul și-l scutură puternic.

– Hei, gagiu', cum ai ajuns aici?

El tresări violent, ridică ochii și văzu un bărbat cu o cască stranie, de parcă elitre verde-strălucitor de gândac i se pliaseră peste țeastă. Ochi bulbucați, aurii, inexpresivi, îl fixau de sus. Urlă și se răsuci. La fel de surprins, agentul imobiliar se retrase un pas și duse mâna la paralizatorul cortical ilegal din buzunarul jachetei.

În ciuda a șase sute de ani de progres tehnologic, bărbatul încă putea să recunoască o armă individuală atunci când o vedea. Bineînțeles, adevăratul indicator era expresia de superioritate și ușurare nervoasă

de pe fața agentului imobiliar; cea a oricărui om speriat, atunci când o armă a readus în mod brusc șansele de partea sa.

El își scoase propria sa armă. Atât doar că, de fapt, n-o scoase – nu exista un toc din care s-o fi scos. Într-o secundă își dori o armă și în secunda următoare degetele îi strângeau o pușcă-mitralieră Thompson. Trase. Iar mugetul cândva familiar al armei poreclite „mătura tranșeelor" îi răpăi iarăși în urechi. O flamă ciudat de albă ieși din țeavă, când o îndreptă către agentul imobiliar care se ghemuise, luptându-se cu reculul.

Iar apoi nu mai rămase decât un trup distrus, care zvâcnea, pompând litri de sânge pe podeaua goală de beton-carbon. Rănile ca niște cratere fumegau, de parcă gloanțele ar fi fost incendiare.

Oripilat și cu ochii bulbucați, se holbă la cadavru pentru un moment, după care vomită neajutorat. Capul i se învârtea, ca și cum eternul coșmar revenea pentru a-l înhăța o dată în plus.

– Hristoase, nu! gemu el. Nu mai vreau rahaturile astea. Te rog!

Pușca-mitralieră Thompson dispăruse la fel de misterios precum apăruse. Ignorând greața care-i trimitea fiori violenți prin toate membrele, se împletici pe ușă și ieși în stradă. Imagini nebunești îl asaltară. Capul i se înclină lent pe spate pentru a vedea imaginile desprinse din reviste *pulp fantasy* în care nimerise. Fuioarele de nori joși care pluteau dinspre ocean erau spintecate de zgârie-norii ca niște lame de spadă din crom și sticlă ce formau centrul lui San Angeles.

Pe fiecare suprafață sclipeau și scânteiau lumini prismatice. Un oraș alcătuit dintr-o sută de oglinzi multicolore, înalte cât turnurile. Apoi văzu secera simplă a unei luni micuțe și roșiatice chiar deasupra capului. Jeturile navelor stelare roiau neglijent pe cerul de cobalt, aidoma unor licurici incandescenți. Gura i se căscă de uimire totală.

– Să fiu al naibii, da' ce dracu-i locu-ăsta? întrebă Alphonse Capone.

Rotirea lui Ombey adusese continentul Xingu în centrul părții întunecate când avioneta Marinei Regale în care se afla Ralph Hiltch trecu peste periferia lui Pasto. Orașul era situat pe coasta vestică și se dezvolta din portul Falling Jumbo într-o extindere susținută, care dura de o sută de ani. Terenul era plat, ideal pentru urbanizare, ridicând minimum de probleme ambițioșilor ingineri civili. Majoritatea districtelor aveau configurații geometrice, găzduind domenii care alternau cu parcuri mari și cartiere comerciale complexe. Puținele coline existente fuseseră revendicate de locuitorii mai bogați, pentru castelele și conacele lor.

Accesând suita senzorială a avionetei, Ralph le vedea ridicându-se mândre în propriile lor oaze luminoase, în centrul unor domenii întinse, complet întunecate. Drumurile înguste și puternic iluminate care șerpuiau printre coline erau singurele curbe în rețeaua vastă de linii portocalii strălucitoare ce se întindea sub el. Pasto arăta minunat de funcțional și de modern,

un simbol măreț al iscusinței economice a Regatului, o insignă de merit prinsă pe planetă.

Iar undeva jos, prin arhitectura sclipitoare și dinamismul uman, existau oameni care puteau nărui complet întregul edificiu. Probabil în două zile, cu certitudine în mai puțin de o săptămână.

Cathal Fitzgerald orientă avioneta către clădirea cubică mare ce adăpostea sediul Forței Polițienești Xingu. Asolizară pe platforma specială de pe acoperiș, la capătul unui șir de avioane hipersonice mici, cu forme de planoare și boturi ca niște vârfuri de săgeți.

La piciorul scării, Ralph era așteptat de două persoane. Comisarul de poliție Landon McCullock, un bărbat viguros de șaptezeci și doi de ani, înalt de aproape doi metri, cu păr roșcovan des, tuns periuță, în uniformă albastru-închis cu trese argintii pe brațul drept. Era însoțit de Diana Tiernan, șefa Diviziei Tehnologie din Departamentul de Poliție, o femeie fragilă, mai vârstnică, dominată de statura superiorului ei, un contrast care tindea să-i reliefeze aspectul studios.

– Apreciez realmente faptul că ai coborât pe planetă, rosti Landon când îi strânse mâna lui Ralph. Este imposibil să-ți fi fost ușor să fii de acord să revezi creatura asta. Pachetul de date cu informarea amiralului Farquar m-a zguduit neplăcut. Oamenii mei nu sunt tocmai pregătiți să facă față genului acestuia de incidente.

– De fapt, cine este? comentă Ralph acid. Noi am făcut totuşi faţă pe Lalonde şi intenţionăm să ne comportăm chiar mai bine aici.

– Mă bucur s-aud asta, zise Landon cu un aer morocănos.

Îi salută scurt din cap pe ceilalţi trei agenţi ASE care coborau scara avionetei şi buzele îi zvâcniră într-un surâs admirativ indus de amintire, privindu-i pe Will şi Dean, care îşi cărau echipamentele de luptă în două genţi voluminoase.

– A trecut ceva timp de când n-am mai acţionat în partea de teren a unei operaţiuni, murmură el.

– Ceva actualizări despre avionul care a fost doborât? întrebă Ralph după ce porniră către liftul care-i aştepta.

– N-a supravieţuit nimeni, dacă la asta te refereai, zise Diana Tiernan şi-l privi întrebător. La asta te refereai?

– Sunt nişte ticăloşi rezistenţi, comentă scurt Will.

Femeia strânse din umeri.

– Am accesat o înregistrare a datavizării lui Adkinson. Abilitatea aceea de manipulare a energiei pe care a demonstrat-o Savion Kerwin a părut cu totul extraordinară.

– Nu v-a arătat nicio zecime din ce poate să facă, spuse Ralph

Uşile liftului se închiseră şi coborâră spre centrul de comandă. Sala fără ferestre care ocupa jumătate din nivelul respectiv fusese concepută pentru a trata orice urgenţă civilă imaginabilă, de la prăbuşirea unui

avion în centrul unui oraş, până la războiul civil. Douăzeci şi patru de noduri separate de coordonare erau dispuse în trei rânduri, cercuri de console cu câte cincisprezece operatori fiecare. Autoritatea lor de acces la reţeaua continentală era absolută, asigurându-le acoperire senzorială şi legături de comunicaţii fără egal.

Când Ralph intră acolo, toate locurile erau ocupate şi aerul părea un corp solid din cauza petelor de lumină ale laserelor, aruncate de sutele de coloane proiectoare AV. Îl văzu pe Leonard DeVille aşezat la Nodul 1, un inel de console în centrul încăperii. Strângerea de mână a ministrului Afacerilor Interne nu avu sinceritatea lui McCullock.

Ralph fu prezentat iute celorlalţi de la Nodul 1: Warren Aspinal, prim-ministrul parlamentului continental Xingu, Vicky Keogh, adjuncta lui McCullock, şi Bernard Gibson, comandantul Escadronului Tactic Armat al poliţiei. O coloană AV proiecta o imagine a amiralului Farquar.

– Întregul trafic aerian a fost închis acum douăzeci de minute, anunţă Landon McCullock. Până şi zborurile de patrulare ale avioanelor poliţiei au fost reduse la minimul absolut.

– Iar echipajelor celor care se mai află încă în văzduh li s-a cerut să ne datavizeze fişiere din nanonicele neurale, zise Diana. În felul acesta putem fi rezonabil de siguri că niciunul n-a fost infectat de Tremarco sau Gallagher.

– Când am coborât cu avioneta, am văzut un trafic masiv pe drumuri și șosele, rosti Ralph. Aș dori să fie închis. Nu pot sublinia suficient de apăsat că trebuie să restricționăm mișcările populației.

– În Pasto este abia ora zece seara, rosti Leonard DeVille. Oamenii încă se întorc la casele lor, alții ies să-și petreacă seara în oraș și doresc să revină mai târziu. Dacă închideți acum traficul la sol, veți cauza un nivel incredibil de confuzie, mai presus de capacitatea forței polițienești de a-l soluționa, pentru multe ore. Iar noi trebuie să menținem poliția în rezervă pentru a se ocupa de cei din ambasadă, atunci când îi vom detecta. Am considerat că ar fi mai logic să le îngăduim tuturor să meargă acasă ca de obicei, după care să instituim starea de asediu. În felul acesta marea majoritate vor fi restricționați în locuințele lor până mâine dimineață. Iar dacă Tremarco și Gallagher au început să-i infecteze, orice epidemie va fi localizată, ceea ce înseamnă că ar trebui s-o putem izola relativ ușor.

„Fii discret și obține rezultate, de ce nu?" gândi Ralph acru. „Eu ar trebui să ascult și să consiliez, nu să mă bag peste ei și să mă comport ca o găoază gălăgioasă. La naiba, dar Kerwin și avionul m-au surescitat prea tare."

Încercând să ascundă cât de penibil se simțea, întrebă:

– La ce oră veți institui starea de asediu?

– La unu noaptea, zise prim-ministrul. Atunci vor mai fi afară doar adevăratele păsări de noapte. Slavă cerului că nu este sâmbătă! Atunci chiar c-am fi avut probleme serioase.

– În regulă, pot să accept asta, spuse Ralph. Pe chipul lui DeVille licări un zâmbet iute de victorie pe care optă să-l ignore. Cum stau lucrurile cu celelalte aşezări şi, mai important, cu şoselele? întrebă el apoi.

– Starea de asediu se va decreta la ora unu în toate zonele urbane de pe Xingu, rosti McCullock. Continentul are trei fusuri orare, aşa că va fi introdusă dinspre est. Cât despre şosele, închidem deja traficul, astfel încât aşezările vor fi izolate. Asta n-a fost o problemă, fiindcă toate vehiculele de pe şosele sunt supervizate de calculatoarele pentru managementul rutelor şi fluxului ale Departamentului de Transport. Vehiculele de pe drumurile secundare sunt cele care ne dau bătăi de cap; toate sunt comutate pe procesoare de control autonome. Şi mai rele sunt vehiculele de la fermele din zonele rurale, fiindcă jumătate din blestemăţiile alea au comenzi manuale.

– Estimăm că vor fi necesare alte trei ore pentru închiderea completă a întregului trafic de la sol, zise Diana. În clipa aceasta stabilim o interfaţă între Comandamentul Defensiv Strategic şi Divizia Trafic a poliţiei noastre. În felul acesta, când sateliţii cu senzori DS de pe orbită joasă localizează un vehicul care se deplasează pe un drum secundar, vor efectua o baleiere de identificare şi-l vor cataloga. După aceea Divizia Trafic va dataviza oprirea procesorului de comandă. Pentru vehiculele operate manual va fi nevoie să trimitem un echipaj de patrulare. Oricum, asta-i în teorie. O operaţie de detectare şi identificare la nivel continental va implica enorm de multă putere de

procesare, de care nu ne prea putem lipsi în clipa aceasta. Dacă nu suntem foarte atenţi, vom sfârşi cu deficit de procesare.

– Crezusem că aşa ceva este imposibil în epoca asta, interveni blând Warren Aspinal.

Diana îşi pierdu orice urmă de amuzament.

– În condiţii normale, da. Însă ceea ce încercăm să facem nu are precedent. Ridică din umeri în semn de scuză către ceilalţi din Nodul 1: Echipa mea are trei IA în subsol şi două la universitate, care încearcă să acceseze şi să analizeze simultan toate procesoarele din oraş. Este o rafinare a ideii amiralului Farquar de a urmări virusul energetic prin intermediul distorsiunii electronice pe care o generează. Am văzut-o demonstrată în avionul lui Adkinson, aşa încât cunoaştem natura aproximativă a fiarei. Tot ce ne rămâne de făcut este să întreprindem cel mai masiv exerciţiu de corelare încercat vreodată: să aflăm care procesoare au suferit defecţiuni în ultimele opt ore şi să facem referiri încrucişate la oră şi coordonate geografice. Dacă s-a întâmplat la câteva procesoare neasociate din aceeaşi zonă în acelaşi moment, atunci există o posibilitate serioasă ca defecţiunea să fi fost cauzată de cineva virusat.

– Toate procesoarele? întrebă Vicky Keogh.

– Absolut toate. Pentru o clipită, faţa smochinită a Dianei fu luminată de un surâs adolescentin. De la procesoarele reţelei publice, la temporizatoarele felinarelor stradale, reclamele AV, uşile automate, automatele pentru vânzări, mecanoizii, blocurile

comunicatoare personale, matricele supervizoare gospodărești... Totul.

– Și va merge? întrebă Ralph.

– Nu există niciun motiv pentru care să nu meargă. Așa cum am spus, există o posibilă problemă de capacitate de procesare și se poate ca IA-urile să nu reușească formatarea programului de corelare în interiorul cadrului temporal de care avem nevoie. Însă când programul se va activa, ar trebui să ne ofere echivalentul electronic al unor urme lăsate în zăpadă.

– Și după aceea? întrebă încetișor Warren Aspinal. Acesta este motivul real pentru care ai fost adus aici, Ralph. Ce facem cu oamenii aceștia dacă-i găsim? Utilizarea sistemelor DS de fiecare dată când localizăm una dintre persoanele afectate va implica o dimensiune politică. Nu contest necesitatea eliminării avionului lui Adkinson. Iar oamenii vor fi cu certitudine de acord să utilizăm forța în scopul nimicirii amenințării. Dar finalmente va trebui să găsim o metodă pentru eradicarea virusului energetic în sine, fără a vătăma victima. Nici chiar Prințesa nu poate autoriza de-a pururi asemenea distrugeri, în niciun caz când sunt orientate împotriva supușilor Regatului.

– Lucrăm în direcția aceasta, zise amiralul Farquar. Gerald Skibbow intră chiar acum în interogarea de personalitate. Dacă putem descoperi felul în care a fost infectat și cum a fost apoi purificat, ar trebui să putem veni cu o soluție, un soi de contramăsură.

– Cât timp va dura asta? întrebă Leonard DeVille.

– Informațiile sunt insuficiente, răspunse amiralul. Skibbow nu este foarte puternic. Vor trebui să-l ia cu ușurelul.

– Cu toate acestea, spuse Landon McCullock, pentru ca pregătirile noastre să însemne ceva, va trebui să-i prindem pe cei doi din ambasadă în noaptea aceasta sau cel târziu mâine dimineață. Și nu numai pe ei, ci și pe toți cei cu care au intrat în contact. Situația ar putea escalada dincolo de capacitatea noastră de a o restricționa. Trebuie să avem pregătită o politică pentru a ne ocupa de ei. Deocamdată singurul lucru despre care știm că ar funcționa este o putere de foc copleșitoare.

– Eu pot oferi două lucruri, spuse Ralph. Se uită la Bernard Gibson și-i zâmbi cu un aer căit: Echipele tale vor fi nevoite să ducă tot greul, mai ales la început.

Comandantul ETA rânji larg.

– Pentru asta suntem plătiți.

– Perfect, atunci, iată-le: Mai întâi, contactul cu un purtător al virusului energetic nu înseamnă neapărat contractarea virusului. Will și Dean sunt dovezi excelente în privința asta. El l-au capturat pe Skibbow, l-au ținut cu mâinile, au fost ore la rând în imediata lui proximitate și amândoi se simt perfect. De asemenea, eu am fost în *Ekwan* timp de o săptămână cu cei trei din ambasadă și n-am fost infectat. În al doilea rând, în ciuda puterii lor, pot fi intimidați să se supună. Trebuie să fiți însă pregătiți să folosiți împotriva lor violență extremă, iar ei trebuie să știe asta. Un singur indiciu de slăbiciune, o unică ezitare și vă vor lovi cu

tot ce au. De aceea, când îl vom găsi pe primul, eu și echipa mea vom conduce asaltul. În regulă?

– Deocamdată nu am nimic împotrivă, spuse Bernard Gibson.

– Perfect. Preconizez răspândirea experienței unui atac în același fel în care este răspândit virusul. Toți cei care vor participa alături de mine la primul asalt se vor putea familiariza cu ceea ce trebuie făcut. După aceea îi vei repartiza la conducerea propriilor lor grupe, pentru următoarea etapă de capturi, și așa mai departe. În felul acesta întreaga ta divizie va fi pusă în temă cât mai rapid posibil.

– În regulă. Și ce vom face cu ei după ce i-am capturat?

– Îi băgați în tau-zero.

– Crezi că asta a eliminat virusul lui Skibbow? întrebă prompt Farquar.

– Consider că este o posibilitate bună, domnule amiral. El s-a împotrivit cu disperare să intre în incinta din *Ekwan*. Până în clipa aceea fusese destul de docil. Când a aflat că-l vom băga în modul, a devenit aproape isteric. Cred că era speriat. Și în tot cazul, când a ieșit, virusul dispăruse.

– Excelent, zâmbi Warren Aspinal către Ralph. Cursul acesta de acțiune este oricum mai acceptabil decât înșiruirea lor cu spatele la zid pentru a fi împușcați.

– Chiar dacă tau-zero n-ar fi responsabil pentru ștergerea virusului, știm că-i poate restricționa în același fel în care o face cu oamenii obișnuiți, spuse

Ralph. Îi putem ține în stază până când găsim o soluție permanentă.

– Câte module tau-zero avem disponibile? o întrebă Landon pe Diana.

Șefa Diviziei Tehnologie clipi prelung, în timp ce nanonicele ei neurale căutară fișierele relevante.

– În clădirea asta sunt trei. În oraș există alte zece sau cincisprezece. Sunt utilizate aproape exclusiv de industria aerospațială.

– În *Ekwan* există în clipa de față cinci mii de module neutilizate, rosti Ralph. Ele ar trebui să fie suficiente, dacă va funcționa acest program de corelare IA. Să fiu sincer, dacă vom avea nevoie de mai multe, înseamnă că am pierdut.

– Echipele de întreținere vor începe să le deconecteze imediat, zise amiralul Farquar. Vi le putem trimite jos în avionete de cargo pe pilot automat.

– Rămâne atunci doar problema de a-i sili pe cei infectați să intre în ele, rosti Ralph și-l privi deschis pe Bernard. Iar asta va fi încă și mai rău decât capturarea lor.

– Urmă posibilă! anunță brusc Diana când primi o datavizare de la o IA.

Toți cei din Nodul 1 își întoarseră atenția asupra ei.

– Un taxi care a părăsit spațioportul la douăzeci de minute după sosirea avionului spațial cu cei trei din ambasadă. Peste cinci minute, matricea de procesoare a vehiculului a început să sufere defecțiuni stranii. Contactul a fost pierdut după alte două minute. Nu poate să fi fost totuși o decuplare totală,

deoarece controlul traficului nu are înregistrarea vreunei defecțiuni generalizate în sectorul respectiv în după-amiaza aceasta. A dispărut pur și simplu din bucla de control rută și flux.

Antrepozitul care găzduia Mahalia Engineering Supplies era sigilat și etanșat ermetic, fiind una dintre cele douăzeci de clădiri identice care se înșiruiau pe latura sudică a parcului industrial, separată de vecina ei prin fâșii de beton vechi și rânduri de arbori subțiratici plantați în tentativa de a alunga rigoarea zonei. Era lung de șaptezeci de metri, lat de douăzeci și cinci de metri și înalt de cincisprezece, cu zidurile din panouri din compozit cenușiu-închis, fără nicio fereastră. Din exterior arăta inert, inofensiv, ba chiar abandonat. Smocuri de vegetație aborigenă din Ombey își fixaseră rădăcinile în rigole. Șasiurile despuiate ale unor vehicule de fermă vechi erau stivuite pe trei-patru rânduri în lungul unui perete, șiroind rugină pe beton.

Ralph își concentră senzorii căștii-cochilie asupra ușii late care culisa vertical în centrul peretelui din capăt, la cincizeci de metri în fața lui. El și echipa avuseseră nevoie de patru minute ca să ajungă aici de la sediul poliției, într-unul dintre hipersonicele forțelor de intervenție, pe urmele procesoarelor dispărute din controlul de rută și flux, care fuseseră localizate de Diana și IA-uri. Trei grupe de poliție ETA fuseseră de asemenea trimise la parcul industrial, în conformitate cu ordinele lui Bernard Gibson. Opt avioane

micuțe asolizaseră, încercuind antrepozitul de la cinci sute de metri depărtare.

În jurul ușii nu răzbătea nici măcar o singură rază de lumină. Niciun semn de viață. Nici infraroșiile nu dezvăluiau mai multe. Bărbatul scană din nou în lungul clădirii.

– Unitatea de condiționare funcționează, observă Ralph. Văd căldura emanată de motor, iar grila degajă aer. Cineva este înăuntru.

– Vrei să infiltrăm un senzor nanonic? întrebă Nelson Akroid.

Era căpitanul plutonului ETA, un bărbat solid, care se apropia de patruzeci de ani și care abia ajungea la umărul lui Ralph. Nu tocmai imaginea la care să te fi așteptat din partea cuiva cu profesiunea lui, deși Ralph era obișnuit cu soldații G66 mai voluminoși. În același timp însă bănuia că Nelson Akroid era un oponent serios în orice înfruntare corp la corp, deoarece avea exact genul respectiv de competență controlată.

– Este o clădire mare și există multe posibilități pentru ambuscade, zise Nelson Akroid. Am avea de câștigat dacă le-am putea repera exact. Iar operatorii mei tehnici sunt pricepuți. Ostilii nici măcar n-ar ști că ne-am strecurat printre ei.

Părea dornic să intre în acțiune, ceea ce putea fi o deficiență în situația aceasta. Ralph nu-și putea imagina că plutonul său avea parte de cine știe ce misiuni reale pe Ombey. Activitățile lor însemnau probabil

interminabile exerciții și antrenamente, blestemul oricărui agent de teren.

– Fără nanonice, spuse Ralph. Oricum nu vom putea depinde de ele. Vreau ca echipa de penetrare să folosească procedurile standard pentru căutare și reținere. Nu putem avea încredere în informațiile senzorilor, așa că vreau ca oamenii să intre cu maximum de alertă.

– Da, domnule.

– Diana? dataviză el. Ce-mi pot spune IA-urile?

– Nicio schimbare. Nu pot accesa nicio defecțiune detectabilă în procesoarele antrepozitului. Pe de altă parte în zona aceea activitatea electronică este oricum foarte restrânsă, deoarece sistemele de administrație și birouri sunt decuplate, așa că asta nu-nseamnă mare lucru.

– Care-i capacitatea maximă a taxiului?

– Șase persoane. Iar Departamentul Industrie spune că Mahalia are cincisprezece angajați, care asigură service și distribuție pentru componente de utilaje agricole pe tot continentul.

– Perfect, vom porni de la varianta cea mai pesimistă. Minimum douăzeci și unu de ostili posibili. Mulțumesc, Diana.

– Ralph, IA-urile au descoperit alte două trasee posibile de defecțiuni în rețeaua rută și flux a orașului. Le-am instruit să se concentreze asupra traficului vehiculelor din jurul spațioportului în perioada de după sosirea trioului de la ambasadă. Este vorba despre un

alt taxi care a suferit o mulțime de probleme și despre un vehicul de marfă.

– Băga-mi-aș! Unde sunt ele acum?

– IA-urile rulează rutine de căutare, dar acestea două se dovedesc mai greu de găsit decât primul taxi. Te țin la curent.

Canalul se închise. Ralph privi grupa ETA care se apropia de antrepozit, siluete negre ce păreau mai degrabă umbre mobile, decât oameni. „Își cunosc meseria", admise el fără chef.

– Toți sunt pe poziții, domnule, dataviză Nelson Akroid, iar IA-urile au preluat controlul videocamerelor de securitate. Ostilii nu știu că suntem aici.

– Bine.

Ralph nu-i spuse că dacă Tremarco sau Gallagher ar fi fost înăuntru, ar fi știut cu certitudine că grupa ETA era afară. Își dorea ca membrii ei să fie mobilizați și profesioniști, nu să înceapă să tragă în fantome.

– Stați pe loc, dataviză el spre grupă. Care este statutul mecanoizilor de asalt?

– On-line, raportă tehnicianul grupei ETA.

Ralph mai scană o dată ușa glisantă. Precum Cutia Pandorei, odată ce avea să fie deschisă nu mai exista drum de întoarcere. Și doar el, Roche Skark și amiralul Farquar știau că, dacă purtătorii virusului treceau pe lângă plutonul ETA, parcul industrial urma să devină ținta platformelor DS.

Aproape că simțea senzorii sateliților de pe orbită joasă focalizându-se pe el.

– Bun, se adresă grupei. Începeți!

Mecanoidul de asalt utilizat de echipele ETA de pe Ombey lăsa impresia că designerii săi s-ar fi inspirat din prea multe senzavizări horror. Înalt de trei metri la extindere maximă, avea şapte picioare plasmatice, care semănau cu nişte tentacule cu copite ce se puteau deplasa pe terenul cel mai accidentat cu o viteză imposibil de egalat chiar de oamenii amplificaţi. Corpul îi era un butoiaş segmentat, ceea ce-i conferea o flexibilitate serpentină. Existau de asemenea mufe pentru până la opt membre specializate ce puteau fi adăugate, de la gheare pentru cătărare, până la carabine-gauss de calibru mijlociu. Controlul era fie autonom, operând pe baza unui program preîncărcat, fie cu telecomandă prin datavizare directă.

Cinci mecanoizi se repeziră peste parcarea antrepozitului, acoperind ultimii treizeci de metri în două secunde. Corzi lungi aidoma unor bice şfichiuiră din părţile superioare ale corpurilor lor către uşa din materiale compozite groasă de un centimetru. Acolo unde o atinseră, se lipiră, alcătuind o grilă la patru metri deasupra solului. Peste o milisecundă, corzile detonară; încărcătura explozivă cumulativă cu electroni era îndeajuns de puternică pentru a străpunge un strat de beton gros de un metru. Uşa distrusă nici măcar nu avu timp să cadă. Toţi cei cinci mecanoizi de asalt o izbiră într-o demonstraţie superbă de devastare sincronizată. Ceea ce mai rămăsese din uşă se curbă şi explodă, expediind secţiuni neregulate să se rostogolească şi să ricoşeze prin coridorul central al antrepozitului.

După ce-şi stabiliră un câmp liber pentru tragere, mecanoizii expediară un baraj brutal şi rapid de proiectile de supraîncărcare senzorială pe distanţă scurtă, care fulgeră pe toată lungimea clădirii. Instantaneu senzorii depistară oamenii desemnaţi ca ostili, care ţipau în panică, şi-şi concentrară focul.

Grupa ETA năvăli înapoia mecanoizilor, prin uşa care fumega. Membrii ei se repeziră să se adăpostească între stive de lăzi şi scanară ungherele îndepărtate ale antrepozitului în căutare de ostili ascunşi. După aceea, cu mecanoizii ocupând coridorul central, începură să se răsfire în formaţia de căutare şi reţinere.

Mixi Penrice, proprietarul de la Mahalia Engineering Supplies, se chinuia să demonteze motorul liniar de pe osia din spate a taxiului furat, când mecanoizii de asalt se năpustiseră prin uşa antrepozitului. Vacarmul încărcăturilor explozive cumulative cu electroni fusese atât de puternic, încât crezuse că trăsnise chiar lângă el.

Şocul îl făcu să sară o jumătate de metru în aer, ceva nu chiar atât de simplu, ţinând seama de faptul că era supraponderal cu douăzeci de kilograme. Linii orbitoare de lumină albă fulgerară în capătul îndepărtat al antrepozitului şi uşa se curbă spre înăuntru pentru o fracţiune de secundă înainte de a se dezintegra. Bărbatul nu era însă atât de stupefiat, încât să nu recunoască siluetele distinctive ale mecanoizilor care sprintau prin volburile de fum şi ţăndările de compozit. Mixi zbieră şi se aruncă la podea, acoperindu-şi capul cu braţele. Puterea proiectilelor de supraîncărcare

senzorială îl izbi nemilos. Lumini stroboscopice părură că-i pătrund prin țeastă. Zgomote se străduiră din răsputeri să-i zgâlțâie toate articulațiile până le rupeau. Aerul se transformă în gaze de evacuare, arzându-i limba, gâtul, ochii. Vomită. Își deșertă atât vezica urinară, cât și intestinul gros, mânat de o combinație de spaimă pură și impulsuri de scurtcircuitare nervoasă.

Peste trei minute, când îi reveni cunoștința înnebunită de durere, se trezi zăcând întins pe spate, tremurând spasmodic, cu fluide dezgustător de dense răcindu-se și închegându-i-se peste haine. Cinci siluete mătăhăloase în costume de armură întunecate stăteau deasupra lui, ațintindu-i asupra abdomenului arme oribil de mari.

Mixi încercă să-și încleștеze mâinile în rugă. Era ziua despre care în adâncul inimii știuse mereu că va sosi, ziua în care regele Alastair al II-lea va trimite toate forțele de impunere a legii și ordinii din Regatul său pentru a se ocupa de Mixi Penrice, hoț de mașini și combinator de piese furate.

– Vă rog..., bolborosi el slab.

Nu-și putu auzi propriul glas; prea mult sânge îi curgea din urechi.

– Vă rog, o să plătesc totul... Promit! Toate sistemele pe care le-am vândut, fiecare bănuț pe care l-am obținut. O să vă zic care mi-s tăinuitorii. O să vă dau numele tipului care a scris programul care belește procesoarele din rețeaua rutieră. Vi le dau pe toate. Numai, vă rog, nu m-omorâți!

Începu să hohotească fără să se poată stăpâni.

Ralph Hiltch își ridică încet vizorul mulat al căștii-cochilie.

– Futu-i *maica mă-sii!* răcni el.

Interiorul din piatră și ipsos alb al capelei de familie Cricklade era confortabil și sobru, fără excesele exorbitante ce prevalau prin restul conacului. Avea o istorie fericită și oricine intra aici pentru prima dată își dădea seama imediat de lucrul acesta; era suficient să închizi ochii pentru a vedea nenumăratele botezuri, măreţele ceremonii nupţiale ale moștenitorilor, liturghiile de Crăciun, serile de corale. Făcea parte din familia Kavanagh în aceeași măsură ca și terenurile mănoase din jur.

Acum însă sfinţenia sa blândă fusese violată metodic. Iconostasele fuseseră șterse, vitraliile delicate fuseseră sparte, statuetele lui Hristos și ale Fecioarei Maria fuseseră zdrobite. Toate crucifixele fuseseră întoarse cu capul în jos; pentagrame negre și roșii mânjeau pereţii.

Pângărirea îl alină pe Quinn când îngenunche la altar. În faţa lui, un coș din fier fusese așezat pe lespedea groasă de piatră. Flăcări lacome consumau bibliile și cărţile de imnuri pe care le conţinea.

Cu patimile trupului satisfăcute de Lawrence, îndopat cu delicatese și după ce abuzase de sticlele cu Lacrimile Norfolk vechi din beci, se simţea miraculos de calm. Înapoia lui, rândurile de novici stăteau rigid în poziţie de drepţi, așteptând să fie înrolaţi în

sectă. Aveau să stea așa, nemișcați, o eternitate dacă ar fi fost nevoie, într-atât erau de speriați de el.

Luca Comar era în fața lor aidoma unui sergent de instrucție nemilos. Armura de dragon îi sclipea stins în lumina flăcărilor și fuioare mici de fum portocaliu pufneau prin fantele oculare ale coifului. Purtase înfățișarea aceea aproape permanent de când posedase corpul lui Grant Kavanagh. Quinn gândea că probabil compensa o fractură psihologică profundă. La urma urmelor însă, toți cei care reveneau din lumea de dincolo erau mai mult sau mai puțin sonați.

Quinn îngădui disprețului să-i crească până ce emoția primară îi bolborosi în creier. Poalele mantiei îi fluturară ușor. Pe Norfolk, mascaradele acestea jalnice aveau să triumfe, dar nu la fel urma să se întâmple pe multe alte planete. Majoritatea planetelor din Confederație aveau să lupte împotriva incursiunilor posedaților și acelea erau corpurile cosmice cu adevărat importante. Cele pe care urma să fie dus războiul real, războiul universal pentru credință și devoțiune între cei doi frați cerești. Norfolk era irelevantă pentru încleștarea aceea, nu putea contribui cu nimic, nici cu arme, nici cu nave stelare.

Ridică ochii deasupra văpăilor care țâșneau în sus din coșul metalic. Cerul stacojiu era vizibil prin găurile căscate în fereastra spartă. Mai puțin de o duzină de stele de primă magnitudine clipeau deasupra dealurilor, iar restul universului fusese decolorat în strălucirea posacă a piticei roșii. Luminițele alb-albastre păreau perfect pure și delicate.

Quinn zâmbi către ele. Vocația i se releva finalmente. Avea să-și aducă darul divin al călăuzirii la oștile rătăcite pe care Fratele Domnului le însămânțase în toată Confederația. Avea să fie o cruciadă, un marș glorios al morților, care să închidă aripile Nopții în jurul tuturor scânteilor de viață și speranță și să le stingă pentru vecie.

În primul rând trebuia să mobilizeze o armată și o flotă care să transporte cruciada aceea. Un frison al propriei sale dorințe, foarte personale, îi învăpăia mintea. Fiara șarpe îi vorbea direct în inimă. Banneth! Banneth se găsea exact în centrul Confederației, acolo unde se afla cea mai mare concentrație de resurse și arme.

Novicii obedienți nu se clintiră când Quinn se ridică în picioare și se întoarse la ei. Pe chipul lui alb ca neaua se zărea un rânjet amuzat. Împunse un deget în direcția lui Luca Comar.

– Așteptați aici, toți, spuse el și porni pe culoarul dintre băncuțe.

Configurații moarate de magenta-închis și albastru îi lunecară peste țesătura neagră a mantiei, reflexii ale hotărârii sale nou-găsite. Un pocnet din degete și Lawrence Dillon îl urmă.

Trecură repede prin conacul jefuit și coborâră treptele din piatră ale porticului, la jeepurile de pe prundiș. O pată de fum lățită peste orizont trăda poziția lui Colsterworth.

– Suie, zise Quinn.

Se simțea pe punctul de a izbucni în râs.

Lawrence se așeză în scaunul de lângă șofer și Quinn porni motorul. Vehiculul țâșni pe aleea de acces, azvârlind pietricele peste peluza de iarbă care o mărginea.

– Mă-ntreb cât timp vor sta acolo așa, reflectă Quinn.

– Nu ne mai întoarcem?

– Nu. Planeta asta mică și de căcat e o fundătură, Lawrence. Pentru noi n-a mai rămas nimic aici, niciun scop. Trebuie să plecăm și pe orbită nu mai sunt multe nave stelare. Trebuie s-ajungem la una dintre ele înainte să plece toate. În scurtă vreme Confederația se va deștepta înaintea amenințării. Își va rechema flotele pentru a proteja planetele importante.

– Și încotro o să ne îndreptăm, dacă reușim s-ajungem pe o fregată?

– Revenim pe Pământ. Acolo avem aliați. În toate arcologiile majore există secte. Putem roade Confederația din interior, s-o corupem complet.

– Crezi că sectele ne vor ajuta? întrebă Lawrence curios.

– În cele din urmă, da. S-ar putea ca la început să fie nevoie de puțină convingere. Aia-mi va face plăcere.

Plutonul ETA înconjură complet magazinul exclusivist. Moyce's Of Pasto se afla într-o secțiune mai ospitalieră a orașului decât antrepozitul Mahalia. Construită în stil neonapoleonian opulent, clădirea era orientată către unul dintre parcurile principale. Se adresa aristocrației și celor avuți, speculând în principal valoarea snobismului. Magazinul în sine reprezenta doar o cincime din afacere, întrucât venitul

principal al lui Moyce's provenea din furnizarea de bunuri și delicatese domeniilor private și persoanelor aflate în ascensiune socială de pe tot continentul. În spatele clădirii existau opt uși pentru marfă, care să facă față flotilei de camioane încărcate în fiecare noapte. Căile lor de acces se contopeau într-un unic drum-tulpină, care cobora într-un tunel, unde se alătura uneia dintre cele trei șosele subterane circulare principale ale orașului.

La zece minute după miezul nopții, centrul său de distribuție era de obicei ocupat să încarce camioanele cu comenzile primite peste zi. Nimic nu ieșise în cele patru minute – cât avusese nevoie plutonul ETA pentru a se desfășura. Un vehicul oprit în exteriorul ultimei rampe de încărcare bloca însă drumul-tulpină: taxiul pe care IA-urile îl urmăriseră de la aeroport. Toate circuitele sale electrice fuseseră decuplate.

Cincisprezece mecanoizi de asalt se repeziră în sus pe panta spre ușile celulelor de încărcare, cu mișcările coordonate de șapte tehnicieni ai plutonului. Trei uși urmau să fie dărâmate, iar celelalte aveau să fie blocate și păzite. Un mecanoid fusese alocat taxiului.

Șase mecanoizi își lansară bicele de explozive cu electroni. Membrii plutonului alergau deja în urma lor pe căile de acces.

Nu toate bicele își atinseră ținta. Câteva detonări mușcară din pilonii de susținere și traversele ușilor. Bucăți de piatră de dimensiunile unor cărămizi zburară în jos pe căile de acces. Doi mecanoizi fură loviți și zburară înapoi, dându-se peste cap. Celula de

încărcare centrală colapsă, purtând cu ea o secțiune mare din podeaua primului etaj. O avalanșă de lăzi și module cilindrice de stocare se revărsă pe drum, îngropând alți trei mecanoizi. Aceștia începură să tragă aleatoriu proiectilele de supraîncărcare senzorială, iar flamele și undele sonice răbufniră de sub containere în mijlocul unor arteziene imense de granule albe pentru protecția mărfurilor. Unități de bucătărie strivite și mobilier pentru patiouri se împrăștiară peste mormane.

Membrii plutonului ETA se aruncară pe jos, căutând acoperire, când alți doi mecanoizi începură să se rotească într-un dans sălbatic. Proiectilele lor ieșiră ca din pulverizatoare, lovind pereții și arcuindu-se în depărtare, peste parc. Doar trei dintre mecanoizii rămași trăgeau realmente în cele două celule de încărcare ale căror uși fuseseră sparte.

– Retrageți-i! dataviză Ralph la tehnicieni. Scoateți de aici nenorociții ăia de mecanoizi.

Nu se întâmplă însă nimic. Proiectilele de supraîncărcare senzorială țâșneau de peste tot. Mecanoizii își continuau dansul lunatic. Unul făcu o piruetă, își împletici cele șapte picioare și se prăbuși imediat. Ralph văzu o duzină de flame care se ridică pe verticală, iluminând întreaga zonă. Siluete negre zăceau rășchirate pe căile de acces, oribil de expuse. O flamă de supraîncărcare senzorială izbi direct în una dintre ele; după aceea se extinse în mod straniu, creând o plasă de lumină albă unduitoare. Silueta în costum se zbătu pe loc.

– Rahat, mârâi Ralph.

Nu era o flamă, ci focul alb. Sechestrații se aflau în centrul de distribuție!

– Închideți imediat mecanoizii, dataviză el.

Nanonicele neurale îl anunțară că unele sisteme ale costumului său sufereau căderi.

– Niciun răspuns, domnule, anunță un tehnician. I-am pierdut complet, le-au căzut până și rutinele de rezervă. Cum au făcut asta? Mecanoizii sunt echipați cu electronice de grad militar și nicio megatonă de impulsuri EM nu le-ar putea avaria procesoarele.

Ralph își putea închipui surprinderea tehnicianului; o cunoscuse el însuși pe Lalonde, când îl izbise înțelegerea teribilă. Se ridică în spatele parapetului de deasupra intrării în tunel și înălță pușca de calibru mare și fără recul. Elemente grafice de ochire se suprapuseră peste imaginea formată de senzorii căștii sale. Trase într-un mecanoid.

Acesta explodă violent, cu celulele energetice și muniția detonând imediat ce proiectilul perforant îi pătrunse în corpul care se flexiona. Unda de șoc deplasă jumătate din mormanul precar de sfărâmături din fața celulei de încărcare colapsate. Și mai multe lăzi căzură bubuind de la primul etaj cocoșat. Trei mecanoizi fură trimiși clătinându-se înapoi pe căile de acces, cu picioarele plasmatice trepidând în unduiri rapide. Ralph schimbă ținta și doborî altul, tocmai când se pregătea să se îndrepte.

– Către tot plutonul, împușcați mecanoizii! ordonă el.

Blocul comunicator îl informă că jumătate dintre canalele de comandă fuseseră închise. Bărbatul comută pe difuzorul extern al blocului și repetă ordinul, răcnindu-l peste căile de acces la un volum ce putea fi auzit deasupra detonărilor mecanoizilor.

Un jet de foc alb țâșni în jos de la una dintre ferestrele superioare din Moyce's. Programul de răspuns față de amenințări din nanonicele neurale ale lui Ralph îi copleși mușchii picioarelor cu impulsuri nervoase de comenzi prioritare. Se azvârli într-o parte înainte ca mintea conștientă să fi înregistrat atacul.

Alți doi mecanoizi explodară când el atinse betonul dindărătul parapetului și i se păru că recunoaște carabina-gauss de calibru greu pe care o utilizau soldații G66. După care un șarpe insidios de foc alb i se încolăci în jurul genunchiului. Nanonicele neurale îi ridicară instantaneu blocaje analgezice peste nervi, anulând orice dureri. Un afișaj medical îi arătă pielea și osul care erau consumate de focul alb. Articulația genunchiului avea să fie distrusă în câteva secunde dacă nu-l putea stinge. Totuși, atât Dean, cât și Will spuseseră că încercarea de a-l înăbuși ca pe un foc obișnuit aproape că nu conta.

Ralph le alocă nanonicelor neurale controlul complet al musculaturii și indică pur și simplu fereastra prin care ieșise focul alb. Cu interes detașat, observă cum corpul i se rotește odată cu țeava puștii. Elementele grafice de ochire retinală se fixară pe o fereastră. Treizeci și cinci de proiectile izbiră în dreptunghiul

negru, un baraj combinat de explozive de mare putere (chimice), șrapnele și incendiare.

În două secunde încăperea încetă să mai existe. Frontonul ei dăltuit în piatră se dezintegră înapoia eructației vaste de flăcări și răpăi ca grindina pe viermuiala de dedesubt.

Focul alb din jurul genunchiului lui Ralph dispăru. Bărbatul trase de la centură un pachet nanonic medical și-l lipi peste rana carbonizată.

Jos, pe căile de acces, cei mai mulți membri ai plutonului ETA comutaseră pe difuzoarele blocurilor lor comunicatoare. Ordine, avertizări și strigăte de ajutor reverberau peste sunetele exploziilor multiple. O perdea de foc provenit de la puștile de calibru greu izbea în celulele de încărcare. Comete de foc alb se revărsau dinăuntru în semn de răspuns.

– Nelson, dataviză Ralph, pentru numele lui Hristos, asigură-te că soldații de la uși nu lasă pe nimeni să scape! Trebuie să-și mențină pozițiile și să tragă acum exclusiv pentru a ucide. Se revocă misiunea de capturare; o vom încerca doar noi și nimeni alții nu trebuie să dea dovadă de cine știe ce inițiative pline de eroism

– Da, domnule, răspunse Nelson Akroid.

Ralph reveni la emisia prin difuzor.

– Cathal, haide să-ncercăm să intrăm acolo. Procedură de izolare. Îi separăm și-i radem cu nuclearele.

– Da, domnule!

Strigătul se auzise de peste parapet.

„Cel puțin este încă în viață", gândi Ralph.

– Nu vrei să trecem la etapa a doua? dataviză amiralul Farquar.

– Nu, domnule amiral. Ei continuă să fie restricționați, iar cordonul nostru defensiv rezistă.

– De acord, dar trebuie să știu imediat ce apare o modificare a situației.

– Da, domnule amiral.

Nanonicele neurale îi raportară că pachetul medical terminase fixarea de genunchi. Greutatea pe care o putea susține acum se redusese la patruzeci la sută. Trebuia să se descurce și așa. Ralph își vârî arma de calibru greu sub braț, după care, aplecându-se mult, alergă spre capătul parapetului și spre treptele ce duceau la drumul-tulpină.

Dean Folan le făcu semn membrilor echipei sale să-l urmeze și ocoliră mormanul imens de containere, pătrunzând în zona celulelor de încărcare. Flăcările începuseră să se ridice printre fragmentele îngrămădite afară.

La interior era întuneric. Proiectilele de impact mușcaseră adânc din pereții goi de beton-carbon. Mănunchiuri de sârme și cabluri de fibră optică atârnau ca niște cozi de șobolan din plafonul fisurat, legănându-se ușor. Prin lentilele bulbucate ale vizorului căștii, se putea vedea foarte puțin, chiar și cu retinele amplificate la sensibilitate completă. Dean își comută senzorii căștii-cochilie la nivel de iluminare redusă și infraroșii. Imagini verzi și roșii se contopiră, alcătuind tabloul palid al peretelui din capătul celulei. Pete orbitoare iritante licăriră, când flăcărui linseră stelajele

de stocare înșiruite pe lângă pereți. Programele de discriminare se străduiră să le elimine.

De la peretele din capătul celulei plecau trei coridoare rectilinii, formate din stelaje de stocare, grile metalice care conțineau lăzi și module pregătite pentru camioane și care semănau cu ziduri solide din cărămizi uriașe. Mecanoizi manipulatori de mărfuri încremeniseră pe șinele lor ce se întindeau pe lângă stelaje, cu brațele plasmatice atârnând inert. Apa șiroia din cinci-șase conducte rupte din tavan, se revărsa peste lăzi și forma apoi bălțoace pe podea.

Nimic nu se clintea pe coridoare.

Dean își lăsă carabina-gauss în capătul coridorului din mijloc, știind că avea să fie inutilă din apropiere, întrucât câmpul de bruiaj electronic ar fi scos-o pur și simplu din funcțiune. În locul ei avea să folosească o carabină semiautomată; avea o buclă de alimentare conectată la raniță, iar toate proiectilele erau chimice. Inițial plutonul ETA mormăise nemulțumit despre armele acestea, punând sub semnul întrebării înțelepciunea abandonării armelor de mare energie. Nimeni nu se mai plânsese după ce mecanoizii înnebuniseră și sistemele costumelor lor suferiseră nenumărate căderi.

Trei din echipă îl urmară când înaintă pe coridor, purtând de asemenea carabine semiautomate. Restul se desfășurară în jurul celulei de încărcare și porniră pe celelalte două coridoare.

O siluetă traversă fulgerător coridorul prin capătul îndepărtat. Dean trase și vuietul armei semiautomate

răsună impresionant de sonor în spațiul închis. Așchii de plastic din lăzi ricoșară prin aer sub grindina gloanțelor.

Dean începu să alerge. Pe podea nu era absolut niciun cadavru.

– Radford, l-ai văzut? întrebă el. Se-ndrepta spre coridorul vostru.

– Nu, șefu'.

– L-a mai văzut cineva?

Nu căpătă decât răspunsuri negative, unele strigate, altele datavizate. Nu încăpea nicio îndoială că ostilii erau în jur, blocurile costumului său continuau să fie profund afectate de câmpul de bruiaj electronic. În plus, simțea mâncărimi puternice în brațul rănit.

Ajunse la capătul coridorului. Era o răspântie din care se desprindeau alte trei coridoare.

– La dracu'! Aici e un afurisit de labirint.

Radford ajunse la capătul coridorului său și baleie cu semiautomata stelajele de stocare.

– Bun, anunță Dean, aici ne-mprăștiem. Către toată lumea: mențineți permanent în câmpul vizual alți doi membri ai plutonului. Dacă nu vă mai zăriți partenerii, vă opriți imediat și restabiliți contactul.

Porni pe unul dintre coridoarele ce intrau mai adânc în magazin și le făcu semn la doi oameni să-l urmeze.

O creatură căzu peste Radford; jumătate om, jumătate leu negru, cu trăsăturile contopindu-se grotesc. Greutatea sa doborî imediat victima pe podea. Gheare le ca niște pumnale zgâriară costumul-armură al lui Radford, însă generatoarele de valență integrate

rigidizaseră materialul chiar în momentul impactului, protejând carnea umană vulnerabilă dinăuntru. Creatura urlă de furie, frustrată în momentul de triumf.

Sistemele costumului lui Radford şi nanonicele sale neurale începură să se închidă. Până şi răcnetul lui şocat fu întrerupt, când difuzorul blocului comunicator amuţi. Materialul costumului începu să cedeze, înmuindu-se lent. Un vârf de gheară sfredeli înăuntru, flămând după carne.

Chiar şi în toiul zbaterilor şi răsucirilor sale disperate de a se descotorosi de creatură, Radford fu conştient de un murmur aproape subliminal. Un murmur care existase cu certitudine acolo pe toată durata vieţii sale, dar pe care abia acum, cu posibilitatea morţii acutizându-i percepţiile, îl conştientiza complet. Începu să se extindă, nu în volum, ci în armonie. Un cor de şoapte. Promiţând iubire. Promiţând înţelegere. Promiţând să ajute, dar numai dacă el...

Gloanţe izbiră în flancurile creaturii, rupând blana şi benzile musculare prelungi. Dean nu-şi clinti carabina semiautomată, în timp ce făptura se ţinea de corpul lui Radford. Vedea cum materialul costumului-armură reîncepea să se întărească. Ghearele lunecau şi patinau.

– Opreşte! răcni cineva din echipă. O să-l ucizi pe Radford!

– Dacă n-o facem, va fi mai rău decât mort! zbieră Dean drept răspuns.

Tuburile de cartuşe erau scuipate din arma sa cu o viteză uluitoare, totuşi fiara nu voia să se desprindă,

iar capul masiv se legăna într-o parte și alta, emițând un tânguit permanent de durere.

Plutonul năvălea în masă spre Dean prin coridoarele înguste dintre stelajele de stocare. Alți doi oameni urlau la el să se oprească.

– Înapoi! comandă el. Fiți cu ochii-n patru după restul nenorociților!

Încărcătorul îi coborâse la optzeci la sută. Carabina nu avea suficientă putere să înfrângă creatura, care nu trebuia să facă nimic altceva decât să se țină strâns. Sângele îi șiroia pe labele posterioare, iar porțiunile lovite de gloanțe erau mase de carne sfârtecată amestecată cu blană. Vătămarea nu era însă suficientă, nici pe departe.

– Pentru Hristos, să mai tragă cineva-n ea! strigă Dean disperat.

Altă carabină deschise focul și un al doilea jet de gloanțe lovi creatura în flancul craniului de licantrop. Îi dădu drumul lui Radford și fu proiectată în stelajul de stocare. Tânguiala turbată care mugea dintre colții căscați își dublă intensitatea.

Dean își amplifică la nivel maxim volumul blocului comunicator.

– Predă-te sau mori, îi spuse.

Poate că avea formă de fiară, dar privirea de ură absolută provenea din ochi umani.

– Grenadă! ordonă Dean.

Un cilindru gri micuț se lovi de corpul însângerat.

Costumul-armură al lui Dean încremeni pentru o secundă. Senzorii gulerului său detectară detonarea.

Explozie, urmată de implozie. Forma exterioară a creaturii colapsă într-un bărbat de vârstă mijlocie, iar culorile dispărură rapid. Pentru o milisecundă, silueta bărbatului fu perfect vizibilă, răşchirată pe stelajul de stocare. După aceea gloanţele îşi reluară atacul. De data aceasta nu mai avea apărare.

Dean văzuse şi carnaje mai teribile, deşi spaţiul limitat dintre stelajele de stocare îl accentuă pe acesta până la limitele groazei. În mod evident câţiva membri ai plutonului ETA nu aveau nici experienţa, nici caracterul lui flegmatic.

Radford fu ajutat să se scoale şi bolborosi mulţumiri stinse. Sunetele provenite de la alte grupe din plutonul ETA care trăgeau undeva prin clădire reverberau slab prin coridoare.

Dean le mai acordă un minut să-şi revină, apoi reluă baleierea. La nouăzeci de secunde după ce începuseră, fu apelat de Alexandria Noakes.

Ea descoperise un bărbat ghemuit într-un spaţiu dintre două lăzi. Dean se repezi într-acolo şi o găsi înghiontindu-l pe captiv afară din ascunzătoare, prin împunsături nervoase cu ţeava carabinei. Dean lipi ţeava propriei sale carabine de craniul bărbatului.

– Predă-te sau mori, îi spuse.

Bărbatul râse încet şi stins.

– Dar eu sunt mort, *señor*.

Opt hipersonice ale departamentului de poliţie asolizaseră în parcul din exteriorul lui Moyce's Of Pasto. Ralph şchiopătă obosit spre cel care era în acelaşi timp

centrul mobil de comandă al plutonului ETA. Nu diferea prea mult de celelalte, atât doar că avea mai mulţi senzori şi mai multe echipamente de comunicaţii.

Ar fi putut să fie mai rău, îşi spuse el. Cel puţin amiralul Farquar şi Deborah Unwin opriseră platformele DS... deocamdată.

Tărgi cu răniţi din plutonul ETA erau înşiruite sub două hipersonice. Medici se deplasau printre ele, aplicând pachete nanonice. O femeie fusese introdusă într-o capsulă tau-zero, deoarece rănile ei necesitau spitalizare imediată.

Numeroşi cetăţeni curioşi se adunaseră, înghesuindu-se în parc şi revărsându-se pe căile de acces. Poliţiştii ridicaseră baricade care să-i ţină la distanţă.

Nouă maşini masive de pompieri fuseseră oprite lângă Moyce's Of Pasto. Mecanoizi care trăgeau după ei furtunuri escaladaseră zidurile cu tenacitate de păianjeni şi pompaseră spumă şi inhibitori chimici prin ferestrele distruse. Un sfert din acoperiş lipsea. Flăcări lungi se ridicau prin gaură către cerul nopţii. Căldura din infernul acela spărgea puţinele panouri rămase, creând un influx şi mai mare de oxigen.

Avea să treacă mult până la redeschiderea lui Moyce's.

Nelson Akroid îl aştepta la baza scării hipersoniculuí de comandă. Îşi scosese casca-cochilie, dezvăluind un chip scofâlcit; un om care văzuse necuratul în acţiune.

– Şaptesprezece răniţi şi trei morţi, domnule, rosti el cu glas pe punctul de a se frânge.

Mâna dreaptă îi era acoperită de un pachet nanonic medical. Pe costumul-armură erau vizibile urme de arsuri.

– Și ostilii?

– Douăzeci și trei uciși, șase capturați. Întoarse capul și privi clădirea în flăcări: Echipele mele... s-au descurcat bine. Ne antrenăm să facem față nebunilor. Am învins creaturile alea. Hristoase...

– S-au descurcat bine, încuviință repede Ralph. Totuși, Nelson, asta n-a fost decât runda întâi.

– Da, domnule. Bărbatul își îndreptă spinarea. Baleierea finală prin clădire a avut rezultate negative. Până unde am putut ajunge... A trebuit să-i retrag, când incendiul a luat proporții. Mai am trei echipe care acoperă locul pentru eventualitatea în care înăuntru mai există ostili. Ele vor mai face o cercetare după stingerea focului.

– Bună treabă! Haide să-i vedem pe prizonieri.

Plutonul ETA nu-și asumase niciun fel de riscuri: cei șase captivi erau ținuți în parc, la distanță de o sută de metri între ei. Fiecare stătea între cinci soldați care-l ațintea cu carabinele.

Ralph se apropie de cel păzit de Dean Folan și Cathal Fitzgerald. Dataviză blocului său comunicator să deschidă un canal spre Roche Skark.

– Poate doriți să vedeți asta, domnule.

– Am accesat senzorii din jurul lui Moyce's când a intrat plutonul ETA, dataviză directorul ASE. Au opus foarte multă rezistență.

– Da, domnule.

– Dacă așa se va întâmpla de fiecare dată când le localizăm un cuib, vei sfârși prin a rade jumătate din oraș.

– Nici perspectivele pentru decontaminarea lor nu sunt prea grozave. Se luptă ca niște mecanoizi. Supunerea lor este dificilă. Aceștia șase reprezintă excepții.

– Voi aduce și restul Comitetului să asiste la interogare. Putem avea imagini, te rog?

Nanonicele neurale ale lui Ralph îl informară că și alte persoane intrau on-line pentru a observa interviul; Comitetul de Securitate al Consiliului de Coroană din Atherstone și autoritățile civile din sediul poliției din Pasto. Instrui blocul comunicator să lărgească lățimea de bandă a canalului pentru senzavizare totală, îngăduindu-le acces la ceea ce putea să vadă și să audă.

Cathal Fitzgerald îl salută scurt din cap când se apropie. Bărbatul pe care-l păzeau stătea pe iarbă, ignorând armele semiautomate ce-l țințeau. Ținea în gură un tub subțire, alb. Capătul tubului ardea, strălucind stins. Sub ochii lui Ralph, bărbatul supse din tub și sclipirea ca de tăciune se înteți. El scoase tubul din gură și expiră un jet subțire de fum.

Ralph schimbă o încruntătură derutată cu Cathal, care se mulțumi să ridice din umeri.

– Nu mă-ntreba, șefu', îi spuse.

Ralph rulă un program de căutare prin celulele de memorie nanonice neurale. Secțiunea generală de enciclopedie produse un fișier intitulat „Nicotină, inhalare".

– Hei, tu!

Bărbatul ridică privirea și trase iarăși din tub.

– *Si, señor.*

– Ăsta-i un obicei rău și de aceea nimeni nu l-a mai respectat de cinci secole. Guvcentralul a refuzat chiar o licență de export pentru ADN-ul nicotinei.

Un zâmbet ursuz, totuși șiret.

– Asta a fost după vremea mea, *señor.*

– Cum te numești?

– Santiago Vargas.

– Mincinos nenorocit, rosti Cathal Fitzgerald. Am rulat o verificare de identitate. Este Hank Doyle, supervizor de distribuție la Moyce's.

– Interesant, comentă Ralph. Și Skibbow pretindea că era altcineva când a fost prins: Kingsford Garrigan. Asta-i programat virusul să facă?

– Nu știu, *señor.* Nu cunosc niciun virus.

– De unde vine? De unde vii tu?

– Eu, *señor?* Eu vin din Barcelona. Un oraș minunat. Poate o să ți-l arăt cândva. Am trăit acolo mulți ani. Unii au fost ani fericiți, iar alții au fost alături de soția mea. Am murit acolo.

Strălucirea țigării ilumină ochi apoși, care-l priveau viclean pe Ralph.

– Ai murit acolo?

– *Si, señor.*

– Astea-s căcaturi. Noi avem nevoie de informații, rapid. Care-i raza maximă de acțiune a armei cu foc alb?

– Nu știu, *señor.*

– Atunci îți sugerez să-ți examinezi rapid memoria, rosti Ralph tăios. Fiindcă altfel nu ești de niciun folos pentru mine. O s-ajungi direct în tau-zero.

Santiago Vargas își strivi țigara pe iarbă.

– Vrei să-ți arăt cât de departe îl pot arunca?

– Da.

– Bine.

Se ridică în picioare cu o încetineală indolentă.

Ralph făcu semn către întinderile pustii ale parcului. Santiago Vargas închise ochii și întinse brațul. Mâna i se învăpăie de lumină și un fulger de foc alb sfârâi, îndepărtându-se. Goni peste iarbă, lăsând în urmă o sumedenie de scântei minuscule. După o sută de metri începu să se lățească și să-și diminueze strălucirea, încetinind. La o sută douăzeci de metri, era o pâclă luminescentă rarefiată. Nu mai ajunse până la o sută treizeci de metri, ci se evaporă în aer.

Santiago Vargas afișă un surâs fericit.

– Asta-i! Binișor, nu, *señor?* Dacă exersez, poate c-o să fiu și mai bun.

– Crede-mă, n-o să ai ocazia, îi spuse Ralph.

– Bine.

Nu părea îngrijorat.

– Cum îl generezi?

– Nu știu, *señor.* Mă gândesc pur și simplu la el... și se-ntâmplă.

– Atunci, să-ncercăm altă direcție. De ce tragi cu el?

– Nu trag. Asta a fost prima dată.

– Prietenii tăi nu aveau inhibițiile tale.

– Nu.

– Atunci, de ce nu te-ai alăturat lor? De ce nu te-ai luptat cu noi?

– N-am dihonii cu voi, *señor*. Cei pasionali se luptă cu soldații voștri. Ei aduc înapoi mai multe suflete, pentru a fi puternici laolaltă.

– I-au infectat și pe alții?

– *Si*.

– Câți?

Santiago Vargas deschise brațele, cu palmele în sus.

– Nu cred că cineva din magazin a scăpat posedării. Îmi pare rău, *señor*.

– Căcat! Ralph privi din nou către clădirea care ardea, exact la timp pentru a vedea cum colapsa altă secțiune a acoperișului. Landon? dataviză el. Vom avea nevoie de lista completă a personalului care a lucrat în schimbul de noapte. Câți au fost... Unde locuiesc...

– Imediat, replică comisarul.

– Câți infectați au plecat înainte să fi ajuns noi? îl întrebă pe Santiago Vargas.

– Nu sunt sigur, *señor*. Erau multe camioane.

– Au plecat în camioanele de livrare?

– *Si*. Au stat în spate. În ziua de azi nu mai există loc pentru șofer. Totu-i mecanic. Foarte deștept.

Ralph se holbă disperat la bărbatul posac.

– Ne-am concentrat asupra opririi vehiculelor cu pasageri, dataviză Diana Tiernan. Traficul mărfurilor a fost o preocupare secundară.

– Hristoase, dacă au ajuns la autostradă ar putea fi deja la jumătatea continentului! zise Ralph.

– Reprogramez chiar acum prioritatea de căutare a vehiculelor pentru IA-uri.

– Dacă găsești vreun camion al lui Moyce's încă în mișcare, țintește-l cu platformele DS. N-avem de ales.

– De acord, dataviză amiralul Farquar.

– Ralph, întreabă-l, te rog, care dintre cei doi rămași din ambasadă a fost în Moyce's, dataviză Roche Skark.

Ralph scoase de la centură un bloc procesor și-i comandă să afișeze imaginile lui Jacob Tremarco și Angeline Gallagher. Îl întinse către Vargas.

– L-ai văzut pe vreunul dintre oamenii aceștia în magazin?

Bărbatul nu se grăbi cu răspunsul.

– Pe el. Așa cred.

– Deci mai avem s-o găsim pe Angeline Gallagher, zise Ralph. S-a mai semnalat trafic urban cu procesoare defecte?

– Trei posibilități, dataviză Diana. Două au fost deja localizate. Ambele sunt taxiuri de la spațioport.

– Bun, alocă câte o grupă ETA pentru fiecare taxi. Și asigură-te că din ambele fac parte oameni cu experiență. Și a treia posibilitate?

– Un autobuz Longhound, care a plecat de la aeroport la zece minute după asolizarea trioului din ambasadă pe un traseu predeterminat spre sud, care ajungea chiar până în capăt, în extremitatea lui Mortonridge. Ne străduim să-i determinăm poziția actuală.

– Perfect, mă-ntorc la sediul poliției. Aici am cam terminat.

– Ce facem cu el? întrebă Nelson Akroid, arătând cu degetul mare către captiv.

Ralph privi înapoi. Santiago Vargas găsise de undeva altă ţigară şi o fuma în tăcere. Bărbatul îi surâse.

– Acum pot să plec, *señor?* întrebă el plin de speranţă.

Ralph îi întoarse zâmbetul cu aceeaşi onestitate.

– Modulele tau-zero au sosit de la *Ekwan?* dataviză el.

– Primul lot urmează să ajungă în douăsprezece minute la spaţioportul Pasto, răspunse Vicky Keogh.

– Cathal, rosti Ralph cu glas tare, vezi dacă domnul Vargas va mai coopera nitel cu noi. Aş dori să aflu limitele câmpului de bruiaj electronic şi al efectului lor de iluzie.

– Da, şefu'.

– După aceea îl duci împreună cu ceilalţi într-o vizită la spaţioport. Nu se face nicio excepţie.

– Plăcerea va fi de partea mea.

Complexul Sala Loyola era unul dintre cele mai prestigioase locuri dedicate spectacolelor *live* din San Angeles. Putea adăposti douăzeci şi cinci de mii de spectatori sub un acoperiş retractabil în formă de cupolă, care era îndepărtat când vremea era favorabilă, aşa cum se întâmpla atât de frecvent în oraşul acela. Existau rute excelente de acces până la cea mai apropiată autostradă suspendată, staţia de metrou era un nod pentru şase dintre liniile ce treceau pe sub oraş, şi avea chiar şi şapte platforme de asolizare pentru

aparatele de zbor VIP. Complexul era dotat cu restaurante de cinci stele şi snack-baruri, şi cu sute de toalete. Stewarzii erau experimentaţi şi prietenoşi. Anual, poliţia şi organizatorii se ocupau aici de peste două sute de evenimente.

Complexul era o operaţie care funcţiona cu eficienţa unui procesor. Până azi.

Puştii nerăbdători sosiseră încă de la ora şase dimineaţa. Acum era şapte şi jumătate seara. Se înghesuiau în jurul pereţilor pe adâncime de douăzeci de rânduri; aglomeraţiile din faţa uşilor spaţiilor publice necesitaseră mecanoizi de poliţie care să menţină o ordine aproximativă, dar chiar şi aceştia se aflau în pericol de a fi copleşiţi. Puştii se distrau copios, împroşcându-i cu băuturi răcoritoare şi mânjindu-le senzorii cu îngheţată.

Toate locurile din sală erau ocupate, biletele fiind cumpărate cu luni în urmă. Şi coridoarele de trecere erau ticsite, deşi era greu de înţeles în ce fel trecuseră oamenii aceia de turnichetele controlate de procesoare. Bişniţarii deveneau milionari peste noapte... cei care nu erau arestaţi sau jefuiţi de bande de puşti decişi de paisprezece ani.

Era ultimul spectacol al turneului „Faliment Moral", susţinut de Jezzibella. Sistemul Noua Californie îndurase cinci săptămâni de saturaţie media neîncetată, pe măsură ce vedeta trecuse prin aşezările asteroidale, pentru ca după aceea să coboare pe planetă. Zvon: coloane proiectoare AV emit configuraţii activatoare ilegale în timpul concertelor pentru a

stimula orgasmele în rândul publicului (neadevăr, susţinea comunicatul oficial de presă, Jezzibella are propria-i sexualitate abundentă şi nu necesită asistenţă artificială pentru amplificarea Mood Fantasy-ului pe care-l exhibă). Hiperbolă: mezina preşedintelui devenise obsedată s-o întâlnească pe Jezzibella şi se furişase afară din Palatul Albastru, pentru a merge în culise la concertul ei (Jezzibella a fost încântată şi profund onorată să-i întâlnească pe toţi membrii Primei Familii şi nu ştim despre vreo intrare neautorizată la un concert). Scandal: doi membri ai formaţiei, Bruno şi Busch, au fost arestaţi pentru încălcarea legilor de comportament decent în public în faţa unui grup de pensionari aflaţi în excursie şi cauţiunea le fusese fixată la 1 000 000 de dolari Noua Californie (Bruno şi Busch erau angajaţi într-un act de iubire minunat, sensibil şi foarte intim, iar grupul de bătrâni nerușinaţi şi perverşi se folosise de retine amplificate pentru a-i spiona). Publicitate directă: Jezzibella vizitase (în calitate de cetăţean privat – de aceea, vă rugăm, fără senzavizări) un leagăn de copii dintr-un cartier sărman al oraşului şi donase o jumătate de milion de fuzidolari pentru fondul de tratament cu celule stem al spitalului. Şoc editorial: felul în care ea îşi expusese ţanţoş companionul de treisprezece ani, Emmerson (domnul Emmerson este verişor de gradul al doilea cu Jezzibella, iar în paşaportul său figurează clar vârsta de şaisprezece ani). Distracţie non-stop a publicului şi avertizări oficiale din partea poliţiei, cauzate de încăierările extraordinar de violente dintre echipa

de securitate a Jezzibellei și reporterii liber-profesioniști. Cascada de acționări în judecată pentru calomnie revărsată de Leroy Octavius, managerul ei, de fiecare dată când cineva sugera că Jezzibella ar fi avut mai mult de douăzeci și opt de ani.

Și în toate acele cinci săptămâni, ea nu acordase niciun interviu și nu făcuse nici măcar o singură declarație publică în afara spectacolelor de pe scenă. Nici nu trebuia s-o fi făcut. În intervalul respectiv, sucursala regională a Warner Castle Entertainment datavizase treizeci și șapte de milioane de exemplare ale noului ei album StF *Viață cinetică* prin rețeaua de comunicații a planetei către fanii adoratori; albumele ei vechi se vânduseră la fel de bine.

Echipajele navelor stelare, care în mod obișnuit își asigurau un profit frumușel din vânzarea unui exemplar dintr-un album StF unui distribuitor din sistemele stelare în care acesta încă nu fusese lansat oficial, își blestemau norocul când soseau pe planete pe unde Jezzibella trecuse în ultimele optsprezece luni. Însă asta însemna să fii artist în turneu. Un album nou la fiecare nouă luni și vizitarea a câte zece sisteme stelare în fiecare an; era unicul fel în care-i puteai învinge pe contrabandiști. Dacă nu erai pregătit să procedezi așa, singurii bani pe care-i încasai vreodată proveneau din sistemul stelar natal. Puțini artiști făceau trecerea de la statutul de fenomen local la cel de megastar galactic. Călătoriile necesitau sume mari și companiile de divertisment șovăiau să investească. Artistul trebuia să demonstreze un grad imens de profesionalism

și determinare înainte de a merita riscul de multe milioane de fuzidolari. Desigur însă, odată ce trecea pragul acela se aplica perfect străvechea maximă a banilor care trag la bani.

Mult deasupra recuzitei costisitoare și a stivelor de coloane AV puternice de pe scenă, un senzor de bandă optică scana mulțimea. Chipuri se contopeau într-o procesiune monotonă, pe când baleiau etajele și lojile. Fanii se împărțeau în categorii distincte: înflăcărați și euforici, în majoritate cei tineri; turbulenți și incitați, cei aflați spre sfârșitul adolescenței; nerăbdători, deja hiperstimulați, nervoși, adoratori temători, ba chiar și puțini care în mod evident ar fi dorit să fi fost altundeva, dar care veniseră de dragul partenerilor. Toate costumele în care Jezzibella interpretase vreodată un cântec StF se găseau pe undeva pe acolo, de la cele simple, la bizareriile împopoțonate.

Senzorul focaliză pe un cuplu în haine de piele asortate. Băiatul avea nouăsprezece-douăzeci de ani, iar fata era nițel mai tânără. Se țineau în brațe și erau evident îndrăgostiți unul de celălalt. Amândoi înalți, sănătoși, plini de viață.

Jezzibella anulă datavizarea de la senzor.

– Ăia doi, îi spuse lui Leroy Octavius. Îmi plac.

Managerul supraponderal privi tija AV scurtă care se ridica din blocul său procesor și examină cele două fețe extaziate.

– Gata, fata. Bag mare.

Nici o eschivare, nici cel mai vag indiciu de dezaprobare. Jezzibellei îi plăcea asta; de aceea era un

manager atât de bun. O înțelegea, înțelegea lucrurile de care avea ea nevoie pentru a funcționa. Îi trebuiau pușți ca aceia doi. Îi trebuia ceea ce aveau ei: naivitatea, nesiguranța, încântarea față de viață. Jezzibellei nu-i mai rămăsese nimic din toate acestea, în niciun caz din latura frumoasă a naturii umane. Turneul nesfârșit o secătuise undeva printre stele; unica energie care se putea scurge afară dintr-un câmp tau-zero. Totul devenea secundar față de turneu, sentimentelor nu le era îngăduit să interfereze. Iar sentimentele suprimate destul de mult timp dispăreau pur și simplu. Ea însă nu putea îngădui asta, fiindcă avea nevoie de o înțelegere a emoțiilor pentru a putea interpreta. Cercuri... Viața îi era alcătuită numai din cercuri.

Așa că în locul propriilor ei emoții se familiariza cu ale altora, examinându-le ca și cum ar fi compilat o teză de doctorat. Absorbea ceea ce putea, iar degustarea scurtă îi permitea să iasă din nou pe scenă, să simuleze cu succes pe durata altui spectacol.

– Mie nu-mi plac, rosti bosumflat Emmerson.

Jezzibella încercă să surâdă spre el, dar de acum întreaga farsă a satisfacerii lui o plictisea. Stătea, goală-pușcă, în mijlocul vestiarului, în timp ce Libby Robosky, consultanta personală de imagine, se ocupa de solzii ei dermici. Învelișul de bitek era mai subtil decât un strat cameleonic, îngăduindu-i să-și modifice întreaga textură externă a corpului în loc de a-i schimba pur și simplu culoarea. Pentru unele numere trebuia să aibă o piele moale, sensibilă, o adolescentă care se înfiora sub atingerile primului iubit; era apoi

aspectul pur, un corp grațios în mod natural, fără exerciții fizice și diete alimentare la modă (ca fata pe care o văzuse prin senzorul sălii); și, desigur, corpul de balerină sportivă, suplu, puternic și musculos – foarte apreciat printre băieți. Toți spectatorii din sală doreau să o simtă pe ea: Jezzibella în carne și oase.

Însă solzișorii aveau o durată de viață scurtă și fiecare trebuia fixat în mod separat pe piele. Libby Robosky era neîndoios o expertă în privința aplicării lor, utilizând un pachet nanonic medical modificat.

– Nu trebuie să te-ntâlnești cu ei, îi spuse răbdător Jezzibella băiatului. O pot face și singură.

– Nu vreau să rămân singur toată noaptea. Eu de ce nu pot s-aleg pe cineva din public pentru mine?

Așa cum reporterilor li se îngăduise să descopere, el nu avea, într-adevăr, decât treisprezece ani. Jezzibella îl adusese în anturaj de pe Borroloola, considerându-l o jucărie interesantă. Acum, după două luni de toane și morocăneli zilnice, valoarea noutății se epuizase.

– Fiindcă așa trebuie să se desfășoare lucrurile. Am nevoie de ei pentru un motiv anume. Ți-am spus de o sută de ori.

– Bine, și atunci de ce n-o facem acum?

– Spectacolul meu începe peste un sfert de oră. Ai uitat?

– Și ce dacă? o provocă Emmerson. Nu te prezenta. Asta o să declanșeze o adevărată furtună de publicitate. Și nici n-o s-aibă efecte rele, fiindcă plecăm.

– Leroy, dataviză femeia, ia-l de aici în pizda mă-sii pe puștiul ăsta până nu-i crăp capul, să văd unde i-a dispărut creierul.

Leroy Octavius se întoarse spre ea cu mers legănat. Statura mătăhăloasă îi era îmbrăcată într-o jachetă ușoară din piele de șarpe, prea mică cel puțin cu o măsură și jumătate. Pielea dură, deși subțire, scârțâia la fiecare mișcare.

– Haide, fiule, rosti el cu glas sever. Trebuie să-i lăsăm pe artiști singuri când a mai rămas așa de puțin până la începerea spectacolului. Știi cât de sensibili sunt în momentele astea. Ce-ai zice s-aruncăm o privire la bufetul pe care-l pregătesc alături?

Băiatul îngădui să fie condus, cu brațul imens al lui Leroy pus în jurul umerilor săi, neglijent, dar ferm.

Jezzibella gemu.

– Rahat! De ce am crezut vreodată că vârsta lui îl face excitant?

Ochii indigo ai lui Libby se deschiseră brusc și o priviră întrebător. Dintre toți sicofanții, parazitii și membrii esențiali ai echipei de turneu, Jezzibella o plăcea pe Libby cel mai mult. Genul de bunicuță care se îmbrăca întotdeauna pentru a-și sublinia vârsta. Avea stoicismul și răbdarea de a absorbi orice toane sau crize printr-o vagă ridicare din umeri neinteresată.

– Hormonii tăi au luat-o razna la vederea cocoșelului lui de băiețel, păpușică, spuse Libby.

Jezzibella mormăi, știind că restul anturajului îl detesta pe Emmerson.

– Leroy, dataviză ea, i-am plătit spitalului ăluia pe care l-am vizitat un căcălău de bani. N-au pe acolo vreo aripă de maximă securitate în care l-am putea lăsa pe minorul ăsta de doi bani?

Leroy flutură din braţ fără să se întoarcă, pe când ieşea din vestiar.

– Vorbim mai târziu despre ce-o să facem cu el, îi răspunse.

– N-ai mai terminat dracului? o întrebă Jezzibella pe Libby.

– Gata, păpuşică.

Jezzibella se concentră şi comandă nanonicelor neurale să-i expedieze o suită de impulsuri codificate în lungul nervilor. Urmă o senzaţie stranie de piele umedă care-i luneca pe partea de sus a cuştii toracice şi toate membrele i se înfiorară. Umerii i se îndreptară de la sine, muşchii pântecului i se tensionară, linii sinuoase se rigidizară sub pielea care căpătă o nuanţă mai pronunţată de bronz.

Femeia se afundă mult în memorie, găsind senzaţia potrivită de mândrie şi încredere. Combinată cu fizicul, era sinergism curat. Era adorabilă şi o ştia.

– Merrill! strigă ea. Merrill, unde pizda mă-sii e costumul meu de deschidere?

Asistenta se grăbi către valizele mari înşiruite în lungul unui perete şi începu să extragă obiectele necesare.

– Şi voi, căcaţilor, de ce n-aţi început nici pân-acum încălzirea? zbieră Jezzibella spre muzicieni.

Vestiarul deveni brusc un vârtej de activitate şi toţi cei dinăuntru îşi găsiră de lucru. Datavizări silenţioase

private fulgerară prin aer, întrucât toți discutau despre amenințătoarea fragilitate a viitorului lui Emmerson. Le alunga gândurile legate de propria lor situație precară.

Ralph Hiltch accesă diversele rapoarte pe când zbura înapoi peste oraș. Căutarea prioritară inițiată de departamentul Dianei Tiernan producea rezultate. Potrivit rețelei de procesoare rutiere de control rută și flux, cincizeci și trei de camioane plecaseră în noaptea aceea din Moyce's. IA-urile erau acum pe urmele lor.

La șapte minute după ce Diana alocase prioritate absolută pentru căutarea camioanelor, douăsprezece fuseseră localizate. Toate ieșiseră din oraș. Coordonatele fură datavizate la Comandamentul Defensiv Strategic din Guyana, iar sateliții senzori triangulară țintele pentru platformele de armament de pe orbită joasă. O duzină de explozii stelare violete cu viață scurtă înflorire în cvadrantul sudic al lui Xingu.

Până la asolizarea hipersonicului lui Ralph, alte opt camioane fuseseră adăugate la total. În avion bărbatul își scosese costumul-armură avariat și împrumutase un combinezon bleumarin de poliție. Era îndeajuns de larg pentru a-l trage fără probleme peste pachetul nanonic medical; totuși, în ciuda susținerii asigurate de pachet, el continua să șchiopăteze când se îndreptă către Nodul 1.

– Bine ai revenit, rosti Landon McCullock. Ai făcut treabă bună, Ralph. Îți sunt recunoscător.

– Toți îți suntem, zise Warren Aspinal. Și nu-s doar simple cuvinte de politician. Familia mea locuiește în oraș și am trei copii.

– Mulțumesc, domnule.

Ralph se așeză lângă Diana Tiernan, care-i surâse scurt.

– Am verificat schimbul de noapte din Moyce's, spuse ea. Au fost patruzeci și cinci de persoane. Grupele ETA au identificat douăzeci și nouă în decursul atacului, ucise și capturate.

– Futu-i! izbucni Bernard Gibson. Șaisprezece nemernici care sunt în libertate.

– Nu, rosti Diana ferm. Noi credem că este posibil să fi avut noroc. Am cuplat IA-urile la mecanoizii departamentului de pompieri, care au senzorii profilați pentru explorarea mediilor cu temperaturi ridicate. Până acum au localizat alte cinci corpuri în clădire și a mai rămas de cercetat încă treizeci la sută din ea. Și așa însă mai rămân unsprezece persoane din schimbul de noapte despre care nu știm nimic.

– Prea multe, comentă Landon.

– Știu. Avem însă certitudinea că șase dintre camioanele distruse până acum conțineau o persoană din schimbul de noapte. Procesoarele lor și circuitele auxiliare au suferit defecțiuni aleatorii, similare celor din avionul lui Adkinson.

– Ar mai fi rămas cinci, șopti Warren Aspinal.

– Da, domnule, încuviință Diana. Sunt destul de sigură că cei cinci se află în celelalte camioane.

– Mă tem că „destul de sigură" nu-i suficient de bun când ne confruntăm cu o amenințare ce ne-ar putea distruge în mai puțin de o săptămână, spuse Leonard DeVille.

– Domnule, rosti Diana, fără să se obosească să-l privească, nu făceam afirmații fără acoperire. În primul rând, IA-urile au confirmat că, după sosirea taxiului lui Jacob Tremarco, nu s-a consemnat alt trafic la Moyce's.

– Este posibil ca indivizii aceia să fi plecat pe jos.

– Realmente nu cred că așa au stat lucrurile, domnule. Toată zona din jurul lui Moyce's este complet acoperită de senzori de securitate, atât ai noștri, cât și ai sistemelor private ale companiilor din clădirile vecine. Am accesat toate memoriile relevante. Din Moyce's n-a ieșit nimic. Doar camioanele.

– Ceea ce am văzut în noaptea asta este un șablon permanent de tentativă de răspândire pe rază largă, spuse Landon McCullock. Trioul din ambasadă a încercat întruna să distribuie cât mai mult virusul energetic. Acțiunea este perfect logică. Cu cât virusul este împrăștiat pe o zonă mai mare, cu atât vom avea nevoie de mai mult timp pentru a-l restricționa și cu atât mai mulți oameni pot fi infectați, ceea ce va spori în continuare dificultatea noastră de a-l restricționa. O escaladare în spirală foarte păcătoasă.

– Ei au un timp limitat de operare în oraș, interveni Ralph, iar orașul este locul unde noi dispunem de principalele avantaje în găsirea și eliminarea lor. De aceea vor ști că-i o risipă de efort să încerce să

răspândească aici contaminarea, cel puțin în faza inițială. Pe când regiunea rurală înclină balanța în favoarea lor. Dacă vor câștiga acolo, principalele zone urbane de pe Xingu vor deveni până la urmă cetăți asediate. Din nou o situație în care probabil că vom pierde pe termen lung. Așa s-a întâmplat pe Lalonde. Bănuiesc că Durringham a căzut de acum.

Leonard DeVille încuviință scurt.

– Al doilea aspect, spuse Diana, este că infectații nu par în stare să stopeze camioanele. Cu excepția cazului în care folosesc arma focului alb pentru a le distruge în mod fizic motoarele sau sistemele energetice, camioanele nu se opresc înaintea primului punct de livrare programat. Iar dacă asupra unui camion se folosește violența, procesoarele autostrăzii vor detecta imediat evenimentul. Din dovezile acumulate până acum, se pare că ei nu-și pot utiliza nici câmpul de bruiaj electronic pentru a modifica destinația unui camion. Ca instrument, câmpul respectiv este puternic, dar nesofisticat, în niciun caz într-atât încât să intre în procesoarele de comandă reale ale propulsiei și să acționeze asupra programelor active.

– Vrei să spui că sunt captivi în interiorul camioanelor? întrebă Warren Aspinal.

– Da, domnule.

– Și până acum niciun camion n-a ajuns la destinație, surâse Vicky Keogh către ministrul Afacerilor Interne. Așa cum zice Diana, se pare c-am avut noroc.

– Să mulțumim Domnului că nu sunt omnipotenți, zise prim-ministrul.

– Dar nu sunt nici foarte departe de așa ceva, observă Ralph.

Descrierea situației curente făcută de Diana nu-i ridicase moralul. Criza era prea încinsă, prea actuală. Emoțiile nu avuseseră timp să ajungă evenimentele din urmă; urmărirea trioului din ambasadă semăna cu bătăliile spațiale, unde totul se petrecea prea rapid pentru a îngădui altceva decât răspunsuri simpliste – nu existau oportunități de examinare a situației și gândire.

– Ce-i cu Angeline Gallagher? întrebă el. IA-urile au găsit și alte piste?

– Nu. Doar cele două taxiuri și autobuzul Longhound, răspunse Diana. Grupele ETA au pornit într-acolo.

Avură nevoie de alte douăsprezece minute pentru a tăia taxiurile de pe listă. În timpul derulării operațiilor de interceptare, Ralph rămase la Nodul 1, mulțumindu-se să primească datavizări de la cei doi comandanți de grupe.

Primul taxi staționa lângă unul dintre râurile ce șerpuiau prin Pato. Încetase să mai interfațeze cu procesoarele de control rută și flux pe când se apropia de un hangar pentru bărci. De unsprezece minute videocamerele de monitorizare a drumului erau ațintite asupra vehiculului cenușiu, dar nu văzuseră nicio mișcare nici în el, nici în hangar.

Membrii grupei ETA se apropiară, utilizând tactica standard de înaintare prin salturi grupate. Luminile interioare ale taxiului nu ardeau, portierele

rămăseseră pe jumătate deschise și înăuntru nu era nimeni. Un tehnician deschise un panou de acces la sisteme și-și cuplă blocul procesor. IA a poliției testă circuitele și celulele de memorie ale vehiculului.

– Totu-i curat, raportă Diana. Un scurtcircuit a pus șasiul sub tensiune, ceea ce a ars majoritatea procesoarelor și a belit sistemele. Nu-i de mirare c-a apărut ca și cum ar fi fost deturnat de un ostil.

Al doilea taxi fusese abandonat într-un garaj subteran de sub o stradă rezidențială. Grupa ETA sosi exact în clipa în care echipa de service a companiei de taxiuri încărca vehiculul pe transportorul său. Membrii ETA nu-și asumară niciun risc cu cei trei mecanici din echipa de service și toți cei din Nodul 1 asistară la scene de isterie și furie.

După rularea unei diagnoze instantanee, echipa de service descoperi că vinovată era matricea electronică a taxiului, care expedia vârfuri uriașe de tensiune prin circuitele de la bord.

– Gallagher trebuie să fie în autobuz, spuse Landon McCullock după ce-și anulă datavizarea către grupa ETA și înjurăturile inventiv de obscene ale echipei de service dispărură din percepția sa împrumutată.

– Pot să confirm asta, zise Diana. Blestemăția nu răspunde la comenzile de oprire pe care le transmitem prin procesoarele de control rută și flux.

– Mi se păruse c-ai spus că ei nu pot altera programele cu tehnica lor de bruiaj electronic, rosti Leonard DeVille.

– Autobuzul nu şi-a modificat ruta, dar pur şi simplu nu răspunde, replică ţâfnos femeia.

Cele trei ore aproape neîntrerupte petrecute în interfaţă cu IA-urile începeau s-o istovească nervos.

Warren Aspinal se încruntă în semn de avertizare spre colegul său politic.

– Grupele ETA vor fi la autobuz în nouăzeci de secunde, zise Bernard Gibson. Atunci vom vedea exact ce se-ntâmplă.

Ralph dataviză o solicitare de situaţie tactică în matricea de procesoare a nodului. Nanonicele lui neurale vizualizară o hartă a lui Xingu, o formă aproximativ rombică, din care cobora o extensie curbată la capăt ca o coadă de pisică. Patruzeci şi unu dintre camioanele de livrare Moyce's fuseseră de acum localizate şi anihilate, iar simboluri verzi şi purpurii le afişau mişcările şi coordonatele în care fuseseră ţintite. Autobuzul era chihlimbariu-aprins şi se deplasa pe autostrada M6, care mergea în lungul lui Mortonridge, limba prelungă de teren muntos ce cobora către sud, traversând Ecuatorul.

Comută pe accesarea suitei de senzori din hipersonicul aflat în frunte. Avionul tocmai decelera în zbor subsonic şi programele de filtrare discriminatorie nu puteau face absolut nimic în privinţa vibraţiilor cauzate de frânarea atmosferică. Ralph trebuia să aştepte acum, iar nerăbdarea făcea să-i clocotească sângele. Dacă Angeline Gallagher nu era în autobuz, atunci probabil că pierduseră continentul.

M6 se întindea sub el în aerul tropical limpede. Scuturăturile hipersonicului se diminuară și văzu sute de mașini, dube, autobuze și camioane oprite pe benzile de serviciu ale autostrăzii. Farurile iluminau vegetația luxuriantă de pe margini și sute de oameni se îngrămădeau în jurul vehiculelor, unii chiar instalându-se comod pentru un picnic la miezul nopții.

Procesiunea aceea încremenită ușura observarea autobuzului, unica sursă mișcătoare de lumină de pe autostradă, care se deplasa spre sud cu viteza de două sute de kilometri pe oră. Vuia pe lângă spectatorii înlemniți ce se înșiruiau în lungul barierei dintre benzi, imun la codurile prioritare care-i erau lansate în circuite de procesoarele de control rută și flux ale autostrăzii.

– Ce dracu-i chestia aia? formulă Vicky Keogh întrebarea nerostită din mințile tuturor celor care accesau suita de senzori a hipersonicului.

Compania de autobuze Longhound avea o flotilă de vehicule standard cu câte șaizeci de scaune, construite pe continentul Esparta, în culori verde-purpuriu distincte. Erau utilizate pe tot Ombeyul, legând între ele așezările continentului, cu servicii extinse, rapide și frecvente. Principatul nu dispunea încă de economia sau populația care să justifice legarea zonelor urbane prin tuburi cu trenuri de vid, ca pe Pământ sau Kulu, așa că autobuzele Longhound constituiau o imagine familiară pe autostrăzi; aproape toți cei de pe planetă călătoriseră în unul la un moment sau altul al vieții lor.

Însă vehiculul care gonea pe M6 nu semăna deloc cu un Longhound normal. Pe când caroseria Longhoundului era rezonabil de netedă și elegantă, acesta avea genul de profil asociat cu industria aerospațială. Botul conic curbat se contopea lin în partea posterioară cu corpul de secțiune ovală, dotat cu aripioare triunghiulare de tip spoiler ce se ridicau din cvadrantul posterior. Finisajul era argintiu mat, cu geamuri strălucitor de negre. Fum sur, unsuros, se revărsa dintr-o fantă circulară dispusă înapoia setului de roți din spate.

– A luat foc? întrebă derutat Warren Aspinal.

– Nu, domnule, răspunse Diana cu glas ridicol de fericit. Ceea ce vedeți sunt gazele lui de eșapament Diesel.

– Eșapament... cum?

– Diesel. Este un Ford Nissan model Omnirover; arde combustibilul într-un motor cu ardere internă de tip Diesel.

Prim-ministrul rulase propria sa căutare enciclopedică cu nanonicele neurale.

– Un motor care arde combustibil din hidrocarburi?

– Da, domnule.

– Este absolut ridicol... ca să nu mai zic că-i ilegal.

– Nu era așa la momentul construirii acestui aparat, domnule. Potrivit fișierelor mele, ultimul a ieșit de pe linia de producție din Torino în anul 2043. Mă refer la orașul Torino de pe Pământ.

– Deţii vreo consemnare că vreun aparat ar fi fost importat de un muzeu sau un colecţionar privat de vehicule? întrebă Landon McCullock răbdător.

– IA-urile n-au putut găsi niciuna.

– Jenny Harris a raportat un fenomen similar pe Lalonde, interveni Ralph. Când am trimis-o în acea ultimă misiune, ea a văzut o ambarcaţiune fluvială neobişnuită. Îi modificaseră aspectul, astfel încât părea de modă veche, ceva din epoca pretehnologică a Pământului.

– Hristoase..., murmură Landon McCullock.

– Este logic, urmă Diana. Continuăm să receptăm din partea procesoarelor sale codul de identificare corect. Probabil că au proiectat iluzia asta în jurul Longhoundului.

Hipersonicul se apropie de autobuz, planând la numai o sută de metri peste autostradă. Dedesubt, Fordul Nissan se legăna dintr-o parte în alta, ignorând complet marcajele benzilor. Mişcarea neîncetată şi aleatorie îngreuna sarcina pilotului de a-şi menţine poziţia deasupra lui.

Ralph îşi dădu seama ce anume îi nemulţumise subconştientul şi solicită transfocarea unui senzor vizual.

– Asta-i mai mult decât o simplă iluzie holografică, rosti după ce studiase imaginea. Uitaţi-vă la umbra autobuzului de sub luminile acelea – este în concordanţă cu conturul.

– Cum fac asta? întrebă Diana cu glas plin de curiozitate, prin care se strecura o undă de incitare.

– Încearcă să-l întrebi pe Santiago Vargas, replică apăsat Vicky Keogh.

– Nici măcar nu mă pot gândi la o teorie care ne-ar permite să manipulăm în felul ăsta suprafețele solide, rosti Diana pe un ton de scuză.

Ralph mormăi vulgar; purtase o conversație similară pe Lalonde, când încercaseră să înțeleagă cum era bruiat satelitul de observații CDL. Nu se aplica niciun principiu cunoscut. În sine, conceptul virusului energetic era absolut radical.

„Posedare", așa îi spusese Santiago Vargas.

Ralph se înfioră. Credința lui creștină nu avusese niciodată rădăcini foarte adânci, dar ea exista întotdeauna într-un supus loial al Regatului.

– Preocuparea noastră imediată o reprezintă autobuzul. Ați putea coborî membrii grupei ETA pe capota lui, dacă ar fi echipați cu rachete de zbor individual, însă este imposibil să sară din hipersonic.

– Utilizați platformele DS pentru a distruge autostrada din fața autobuzului, sugeră amiralul Farquar. În felul acela îl silim să se oprească.

– Știm câți oameni erau la bord? întrebă Landon McCullock.

– Mă tem că toate locurile erau ocupate la momentul plecării de la spațioportul Pasto, anunță Diana.

– La naiba! Șaizeci de oameni... Trebuie să încercăm măcar să-l oprim.

– Asta înseamnă mai întâi mărirea forțelor ETA, zise Ralph. Trei hipersonice nu sunt suficiente. Și va trebui să opriți autobuzul exact în mijlocul unui

cordon. Cu șaizeci de ostili posibili la bord, va trebui să fim foarte siguri că niciunul nu va răzbate prin cordon. Relieful din jur pare destul de accidentat și o urmărire va fi dificilă.

– Forțe ETA suplimentare pot ajunge acolo în șapte minute, zise Bernard Gibson.

– Căcat...

Fusese o datavizare de la pilot. O lance mare de foc alb țâșni în sus din autobuz și lovi partea ventrală a hipersonicului. Avionul se cutremură, apoi se îndepărtă rapid, aproape făcând un tonou de nouăzeci de grade. Picături strălucitoare de ceramică topită fură împroșcate din gaura ce se căsca în fuzelaj și arseră pe suprafața autostrăzii. Cu aerodinamica afectată, aparatul vibra întruna, pierzând din înălțime. Pilotul se strădui cu disperare să-l redreseze, totuși coborâse deja prea mult. Ajunse și el la concluzia calculatorului de zbor și activă sistemul de protecție la prăbușire.

Spumă sub presiune uriașă irupse în cabină, îngropându-i pe membrii grupei ETA. Generatoarele de valență o solidificară într-o secundă.

Avionul izbi solul, deschizând o brazdă uriașă prin vegetație și solul negru, moale. Botul, aripile și coada se boțiră și se rupseră, iar fragmentele zimțate se rostogoliră în noapte. Cilindrul masiv al cabinei parcurse încă șaptezeci de metri, descotorosindu-se de traverse structurale și module auxiliare strivite. Se opri cu un zguduit puternic, lovind surd un mal abrupt de pământ.

Generatoarele de valență decuplară și spuma se scurse din epavă, amestecându-se cu noroiul. La interior, siluete se mișcară slab.

Bernard Gibson expiră dureros.

– Cred că nimeni n-a pățit nimic.

Unul dintre celelalte două hipersonice revenea către locul prăbușirii. Al doilea rămăsese respectuos la un kilometru înapoia autobuzului.

– Hristoase! gemu Vicky Keogh. Autobuzul încetinește. Vor coborî.

– Ce facem acum? întrebă prim-ministrul cu glas care se auzi speriat și furios.

– O singură grupă ETA nu-i poate restricționa, rosti Ralph.

Era ca și cum și-ar fi mărturisit trădarea. „Am înșelat așteptările oamenilor ăstora. Sunt eșecul și vina mea."

– În autobuzul acela sunt șaizeci de persoane! exclamă îngrozit Warren Aspinal. Poate am reușit să-i vindecăm.

– Da, domnule, știu asta.

Ralph își înăspri expresia, camuflând sentimentul de inutilitate pe care-l încerca, și se uită la Landon McCullock. În mod evident, șeful poliției ar fi dorit să argumenteze; își privi adjunctul, care ridică din umeri neajutorat.

– Amiral Farquar? dataviză Landon McCullock.

– Da.

– Eliminați autobuzul.

Prin suita de senzori a hipersonicului, Ralph văzu cum rafala laser de pe orbită joasă izbi vehiculul

fantasmagoric. Pentru o clipită zări silueta adevăratului Longhound în interiorul învelișului iluzoriu, de parcă adevăratul scop al armei ar fi fost demascarea adevărului. După aceea barajul de energie incineră autobuzul odată cu un cerc cu diametrul de treizeci de metri din autostradă.

Când se uită în jur, Ralph zări propria sa spaimă și oroare oglindită pe chipurile celor din Nodul 1.

Diana Tiernan fu cea care-i susținu privirea, iar fața ei vârstnică și blândă se cută de simpatie plină de înțelegere.

– Îmi pare rău, Ralph, rosti ea. N-am fost îndeajuns de rapizi. IA-urile tocmai m-au anunțat că autobuzul s-a oprit în primele patru orașe de pe ruta programată.

3

Al Capone se îmbrăca așa cum se îmbrăcase dintotdeauna: cu stil. Costum la două rânduri din serj albastru, cravată din mătase cu imprimeu oriental, pantofi negri de lac și pălărie gri-perlat, înclinată șmecherește într-o parte. Inele din aur cu pietre prețioase multicolore îi sclipeau pe toate degetele, iar pe degetul mic avea un diamant cât un ou de rață.

Nu avusese nevoie de mult timp pentru a decide că oamenii din această lume a viitorului nu erau prea stilați din punctul de vedere al modei. Toate costumele pe care le vedea erau largi și din mătase, deși

imprimeurile lor din linii subțiri, colorate, le făceau să semene mai degrabă cu niște pijamale japoneze lălâi. Cei care nu aveau costume purtau variante de veste și cămăși sport mulate pe corp, cel puțin pentru cei sub treizeci și cinci de ani. Al se holbase din capul locului la păpușele, convins că toate erau prostituate. Ce fel de fată decentă s-ar fi îmbrăcat în felul acela, dezgolindu-și o parte atât de mare a corpului? Fuste care aproape nici nu le acopereau fundurile... șorturi care nu erau cu nimic mai bune.... Totuși, nu! Erau pur și simplu fete obișnuite, normale, zâmbitoare și vesele. Locuitorii orașului acesta nu erau obsedați de moralitate și decență. Lucrurile care ar fi cauzat apoplexia unui preot catolic de acasă nu ridicau aici nici măcar o sprânceană.

– Cred c-o să-mi placă viața asta, declară Al.

Era însă o viață ciudată. Fusese reîncarnat în calitate de magician; un magician adevărat, nu unul dintre scamatorii aceia scumpi pe care-i angajase pentru cluburile lui din Chicago. Aici, orice și-ar fi dorit apărea ca din senin.

Pentru a se obișnui cu asta, avusese nevoie de ceva mai mult timp. Te gândești și... pac! Apărea imediat – totul, de la o Thompson în stare perfectă de funcționare, la un dolar din argint care scânteia sub soarele fierbinte. Era o chestie al dracului de bună pentru haine. Brad Lovegrove purtase o salopetă din material roșu-închis strălucitor, ca un gunoier de tot rahatul.

Al îl putea auzi pe Brad Lovegrove scâncind înlăuntrul său, ca și când ar fi avut un spiriduș cuibărit în centrul creierului. Urla ca un nebun absolut și era la fel de irațional. Prin maldărele de steril exista totuși și ceva aur, pepite de douăzeci și patru de carate. De pildă... după ce-i reveniseră mințile, Al crezuse că planeta aceasta era poate Marte sau Venus. Nici vorbă! Noua Californie nu se afla nici măcar pe orbita aceluiași soare ca Pământul. Nici nu mai era în secolul XX!

Iisuse, era nevoie să dai ceva pe gât, ca să nu-ți explodeze capul de la chestiile astea!

Dar de unde să iei băutură? Al își imagină că-l strângea cu putere pe micul spiriduș, ca și cum creierul său ar fi fost un mușchi gigantic. Îl contractă lent.

Un macromall la intersecția dintre Longwalk și Sunrise, chițăi silențios Lovegrove. Acolo există un magazin specializat, cu băuturi alcoolice de pe toate planetele Confederației, probabil că au și bourbon de pe Pământ.

Băuturi din toată galaxia! I-auzi ce mai chestie!

Așa că Al porni la drum. Era o zi minunată.

Trotuarul era atât de lat, încât constituia practic un bulevard în sine; nu existau dale de pavaj, ci totul era o fâșie unică, fără îmbinări, dintr-un material ce părea o încrucișare între marmură și beton. La fiecare vreo patruzeci de metri, prin cratere din suprafața trotuarului se ridicau arbori luxurianți, ale căror mănunchiuri largi de peste o jumătate de metru de flori ovale aveau o nuanță imposibilă de purpuriu metalic.

Zări câteva mașinării de mărimea unor pubele, ce se mișcau placid printre pietonii care se bucurau de strălucirea soarelui de la sfârșitul dimineții, mai grozave decât orice visase vreodată Henry Ford. Mecanoizi utilitari, îi spuse Lovegrove, care curăță trotuarul, culegând gunoaiele și frunzele căzute.

Baza fiecărui zgârie-nori era ocupată cu magazine de delicatese, baruri, restaurante și cafenele; mesele se revărsau pe trotuar ca în orașele europene. Pasaje pătrundeau adânc în clădiri.

Din câte putea să vadă Al, același gen de cartier pentru bogați se afla și de cealaltă parte a străzii, probabil la vreo sută cincizeci de metri depărtare. Desigur însă că nu puteai ajunge acolo, fiindcă nu aveai cum să ocolești bariera înaltă de doi metri și jumătate din sticlă și metal care mărginea drumul.

Al rămase o vreme cu fața apăsată de sticlă, privind mașinile silențioase care goneau într-o parte și alta. Semănau cu niște gloanțe mari cu roți. Toate erau strălucitoare, aidoma cromului colorat. Nici măcar nu mai trebuie să le virezi din volan, îi spuse Lovegrove, fiindcă o fac singure. Aveau motoare electrice complicate, nu cu ardere internă. Iar viteza – peste două sute de kilometri pe oră.

Al știa ce erau kilometrii; așa le ziceau francezii la mile.

Nu era însă foarte sigur în privința folosirii unui automobil pe care să nu-l poată conduce el însuși, mai ales unul care să gonească cu asemenea viteză. Și,

oricum, electricitatea părea afectată în prezența sa. De aceea continuă să meargă pe jos.

Zgârie-norii îl amețeau prin înălțimea lor, iar când priveai în sus nu puteai vedea decât reflexiile altor zgârie-nori. Păreau să se aplece peste stradă, întemnițând lumea de dedesubt. Lovegrove îi spuse că erau atât de înalți, încât vârfurile le fuseseră proiectate să se legene în vânt, balansându-se douăzeci-treizeci de metri înainte și înapoi în ralanti.

– Gura, mârâi Al.

Spiridușul se ghemui și mai strâns, ca un șarpe înnodat.

Oamenii se uitau la Al – la îmbrăcămintea lui. Al se uita la oameni, fascinat și radios. Îl șoca să vadă negri și albi laolaltă, ca și alte rase, mediteraneeni mai deschiși la culoare, ca el însuși, chinezi, indieni. Unii păreau să-și fi vopsit părul în culori complet nepotrivite. Uimitor!

Și toți păreau relaxați, având parcă un același surâs interior. Etalau o nonșalanță și o siguranță pe sine pe care nu le mai văzuse până atunci. Diavolul care-i mânase pe atâția oameni în anii 1920 lipsea, ca și cum edilii orașului aboliseră complet grijile.

Aveau de asemenea o sănătate uluitor de bună. După ce mersese un cvartal și jumătate, Al încă nu zărise pe nimeni nici măcar pe departe supraponderal. Nu era de mirare că purtau haine scurte. O lume în care toți se antrenau permanent, până și bătrânii de șaptezeci de ani.

– Mai aveți încă baseball, nu? murmură Al încet.

Da, confirmă Lovegrove.

Mda, Paradisul adevărat.

După o vreme, își scoase haina și o purtă pe umăr. Mergea de un sfert de oră și nu se părea că ar fi ajuns undeva. Bulevardul masiv dintre zgârie-nori nu se modificase defel.

– Hei, amice! strigă el.

Negrul – care arăta ca un luptător profesionist – se întoarse și surâse larg și amuzat când văzu straiele lui Al. Ținea pe după umeri o fată cu piele de indiană și păr bălai de prunc. Picioarele lungi îi erau puse în evidență de fusta-pantalon bufantă.

„Drăguțică bucățică", gândi Al și-i zâmbi. „O adevărată bombonică." Brusc, își dădu seama că nu se mai culcase de șase secole cu o femeie.

Ea îi răspunse la zâmbet.

– Cum pot să chem un taxi pe aici?

– Datavizează la procesoarele șoselei, amice, spuse negrul exuberant. Orașul are un milion de taxiuri. N-are profit de pe urma lor. Dar pentru asta suntem buni noi, contribuabilii proști, ca să compensăm pierderile, nu?

– Nu pot face chestia aia cu data..., fiindcă nu-s de pe aici.

Fata chicoti.

– Numa' ce-ai coborât dintr-o navă stelară?

Al își atinse marginea pălăriei cu două degete.

– Așa ceva, doamnă. Așa ceva.

– Marfă! De unde ești?

– Chicago. De pe Pământ.

– Hei, uau! Pân-acum n-am mai întâlnit pe nimeni de pe Pământ. Cum este?

Zâmbetul lui Al își pierdu strălucirea. Ii-suse, da' femeile de aici erau directe, nu glumă! Iar brațul solid al negrului continua s-o țină după umeri. Nu părea să-l deranjeze că puicuța lui făcea conversație cu un bărbat complet necunoscut.

– Toate orașele seamănă-ntre ele, rosti Al și schiță un gest jalnic spre zgârie-norii argintii, de parcă aceea ar fi fost o explicație suficientă.

– Oraşe? Trăiam cu impresia că pe Pământ aveți doar arcologii.

– Auziți, vreți să-mi spuneți cum s-opresc un căcat de taxi, sau nu?

O dăduse-n bară. Știu asta în clipa în care văzu cum expresia bărbatului se înăspreşte.

– Vrei să-ți apelăm unul, amice?

Bărbatul privea mai atent, mai pe îndelete, hainele lui Al.

– Sigur că da, riscă Al.

– Bine. Nicio problemă. S-a făcut.

Un surâs fals.

Al se întrebă ce făcuse de fapt bărbatul. N-avea niciun radio-brățară ca Dick Tracy sau altceva în felul acela, ca să cheme un taxi. Stătea pur și simplu locului, rânjea și-l lua pe Al de fraier.

Lovegrove îi împuia capul cu rahaturi despre telefoane miniaturale în creier. El însuși avea unul, îi spuse, dar încetase să mai funcționeze când îl posedase Al.

– Acum o să-mi spui despre Chicago? întrebă fata.

Al putea să vadă cât de îngrijorată era. Glasul ei, postura corpului, felul în care se topise în brațele cuprinzătoare ale bărbatului ei... Toate îi telegrafiau teama și el știa să citească semnele. Teama din alții îi era perfect familiară.

Își apropie brusc fața de negru și mârâi către nemernicul cel șmecher. Pentru o clipă, trei cicatrice lungi îi pulsară arzător pe obrazul stâng.

– O să te țin io minte, muistule. O să te găsesc io. O să te-nvăț io ce-nseamnă respectu' și, băiete, o să-înveți în modul cel mai usturător.

Furia cea veche îi ardea acum în trup, membrele îi tremurau, iar glasul i se ridică la un muget asurzitor.

– Nimeni nu se cacă pe Al Capone! Ai înțeles? Nimeni nu mă tratează ca pe un căcat de câine în care ai călcat! Io am condus Chicago-n pula mea! Orașul ăla a fost proprietatea mea. Nu-s un boschetar neșters la cur pe care-l poți lua la mișto! Trebuie. Să-mi. Arăți. RESPECT.

– Retro-mpuțit!

Bărbatul repezi un pumn spre el.

Probabil că Al l-ar fi bătut chiar dacă trupul lui Lovegrove n-ar fi fost amplificat de puterea energistică pe care sufletele posedatoare o degajau în universul natural. Anii petrecuți în Brooklyn îl aruncaseră în nenumărate încăierări și oamenii învățaseră repede să se ferească de temperamentul lui.

Al se eschivă instinctiv, cu pumnul drept deja pornit. Lovitura era focalizată, mintal și fizic. Îl izbi pe bărbat perfect în partea laterală a maxilarului.

Se auzi un trosnet hidos de os sfărâmat. Tăcere apăsătoare. Bărbatul zbură îndărăt cinci metri prin aer și se prăbuși pe trotuar, unde rămase cu membrele răşchirate. Lunecă încă doi metri pe compozitul carbon-beton, înainte de a se opri, complet nemișcat. Sângele începu să-i țâșnească din gură, acolo unde osul serat îi găurise obrazul și buza.

Al se holbă, surprins.

– Să dea dracii!

Începu să râdă încântat.

Fata țipă. Țipă și iar țipă.

Al privi în jur, brusc neliniștit. Toți oamenii de pe trotuarul lat se uitau la el și la negrul rănit.

– Taci! șuieră el spre gagica isterică. Taci!

Ea însă nu tăcea. Continua să zbiere, să zbiere și iar să zbiere. De parcă aceea i-ar fi fost profesia.

Apoi se auzi alt sunet, care răsuna prin urletele ei, crescând în intensitate de fiecare dată când fata își trăgea răsuflarea. Și Al Capone își dădu seama că, după șase sute de ani, putea recunoaște nu numai zgomotele armelor de foc. Nici sirenele poliției nu se schimbaseră prea mult.

Începu să alerge. Oamenii se împrăștiau din fața lui, așa cum pisoii fug de un dulău. Urlete și răcnete izbucniră de jur împrejur.

– Opriți-l!

– Mișcă.

– Retro-mputit.

– L-a omorât pe gagiul ăla. Dintr-un singur pumn.

– Nu! Nu-ncerca să...

Un bărbat se repezi către el. Voinic și decis, ușor aplecat, pentru un placaj de rugbi. Al flutură dintr-o mână, aproape cu nepăsare, și foc alb împroșcă fața eroului. Petale negre de carne se defoliară de pe os, sfârâind. Părul castaniu des luă foc, transformându-se în cenușă. Icnetul surd de agonie încetă când durerea supraîncărcă conștiința bărbatului și acesta colapsă.

Iar apoi se declanșă adevăratul infern. Oamenii speriați deveniră o gloată îngrozită. Alergau tropăind din fața lui. Privitorii de pe margini fură prinși de năvală și călcați în picioare.

Al privi peste umăr și văzu cum se pliază o secțiune a barierei străzii. Mașina de poliție lunecă spre el. Un fuzelaj neted ca de avion, cu aspect periculos de vârf de lance negru-albastru. Deasupra lui fulgerau lumini orbitor de puternice.

– Stai pe loc, Retro! bubui un glas din mașină.

Al reduse viteza. În fața lui se deschidea un pasaj, dar intrarea arcuită era îndeajuns de largă pentru mașina de poliție. La dracu'! Viu iarăși, de patruzeci de minute, și deja fugea de polițiști.

Ce altceva mai era nou?

Se opri și se răsuci cu o sută optzeci de grade pentru a-i înfrunta, cu Thompsonul placat cu argint strâns în mâini. Alte două – futu-i! – mașini de poliție veneau de pe stradă, îndreptându-se direct către el. Uși mari, ca niște plăci, se ridicară aidoma unor aripi în

spatele lor și de acolo ieșiră în goană *creaturi*. Nu erau nici oameni, nici animale. Animale-mașini? Indiferent ce ar fi fost, nu păreau liniștitoare. Din corpurile solide de metal mat ieșeau țevi butucănoase de arme. Aveau prea multe picioare și toate erau din cauciuc, fără genunchi sau glezne.

Mecanoizi de asalt, spuse Lovegrove și în glasul mintal se simțea o undă de incitare. Lovegrove se aștepta ca făpturile acelea să-l învingă.

– Sunt electrici? întrebă Al.

Da.

– E bine.

Îl privi pe cel din față și-și azvârli primul descântec vrăjitoresc.

Sergentul de poliție Alson Loemer își anticipa deja promovarea când ajunse la locul incidentului. Loemer fusese încântat când nanonicele lui neurale receptaseră actualizările de la secție. Cu hainele sale bizare, bărbatul arăta realmente ca un Retro. Banda de teroriști ce purtau haine din alte epoci istorice înnebunise de trei zile departamentul de poliție, obstrucționând sistemele orașului prin arme cu plasmă de stil nou și câmpuri de bruiaj electronic. Și cu alte chestii. Majoritatea polițiștilor auziseră zvonuri intense despre răpiri, despre oameni care dispăreau aleatoriu de pe străzi, noaptea. Și nici măcar un singur Retro nu fusese reținut. Companiile de știri datavizau tone de speculații nebunești pe rețeaua de comunicații: un grup religios... o bandă de mercenari extraplanetari... ba chiar și noțiuni mai smintite. Primarul își ieșise

din minți și-l presa iritat pe șeful poliției. Pe coridoarele secției apăruseră indivizi cu aspect profesional dintr-o agenție de contrainformații guvernamentală nenumită, dar nici ei nu știau mai multe decât polițiștii de teren.

Acum el, sergentul Loemer, avea să pună mâna pe unul dintre jegoșii ăia.

Trecu mașina de patrulare peste bariera pliată și sui pe trotuar. Delincventul era chiar în față și fugea spre baza Turnului Uorestone. Alte două mașini erau alături de Loemer, apropiindu-se de delincvent, încadrându-l. Loemer își lansă ambii mecanoizi de asalt ai mașinii și le dataviză instrucțiunile de izolare și reținere.

În clipa aceea mașina lui începu să aibă probleme, accelerând pe neașteptate. Senzorii îi arătară cetățeni speriați, care alergau ca să scape; un mecanoid se legănă pe lângă el, trăgând fără discernământ. Sergentul lansă comenzi de dezactivare în procesorul propulsiei. Nu avură niciun efect.

Și apoi Retro începu să tragă în mașinile de poliție. Indiferent ce ar fi fost arma pe care o folosea, proiectilele ei treceau prin blindaj, lovind osiile și butucii de roți. Lagărele scrâșniră și țiuiră în tonul unic și imediat recognoscibil care anunța distrugerea iminentă. Loemer apăsă prompt pe decuplarea manuală de urgență, oprind instantaneu energia.

Mașina de poliție derapă și ricoșă din bariera străzii, pentru a se izbi în unul dintre arborii regree plantați în lungul trotuarului. Alarma internă de accident se declanșă, asurzindu-l pe jumătate pe Loemer, care

era deja ameţit, iar chepengul lateral de urgenţă ejectă. Scaunul-bulă lunecă pe şinele telescopice. Segmentele groase, ranforsate, ale bulei translucide se desfăcură către spate aidoma unor petale, îngăduindu-i bărbatului să cadă, plângând, în genunchi, când aerul din jur revărsă o rafală teribilă de impulsuri de supraîncărcare senzorială. Nanonicele lui neurale nu izbutiră să datavizeze un cod de închidere spre mecanoizii care-şi pierduseră controlul. Ultimul lucru pe care-l văzu când se prăbuşi pe sol fu copacul regree rupt, care începea să se încline direct deasupra lui.

Până şi Al fu afectat de atacul sălbatic al proiectilelor de supraîncărcare senzorială. Rânjetul dement cu care urmărise derapajele şi ciocnirile maşinilor de poliţie fu stopat rapid de asaltul de lumină, sunete şi mirosuri. Abilitatea lui energistică putu să devieze doar grosul impactului, după care bărbatul se întoarse şi alergă împleticit către intrarea pasajului. Înapoia lui mecanoizii continuau să inunde strada cu putere de foc aleatorie, clătinându-se ca nişte beţivi. Doi se loviră unul de celălalt şi ricoşară, căzând. Picioarele li se zvârcoliră haotic, precum gândacii răsturnaţi pe spate.

Trotuarul era presărat cu trupuri inerte. Oamenii nu erau morţi, gândi Al, ci doar teribil de loviţi. Ii-suse, da' şmecheriile astea de soldaţi mecanici erau nişte chestii al naibii de nasoale! Şi spre deosebire de poliţiştii adevăraţi, pe ele nu le-ai fi putut mitui.

Poate că Noua Californie nu era chiar un paradis.

Al se poticni prin pasaj, prins în torentul de oameni disperaţi să scape din haos. Costumul îi dispăru

treptat, iar culorile vii și tăietura reveniră la salopeta cafenie originală a lui Lovegrove.

Ridică în brațe o fetiță cu obrajii scăldați în lacrimi și o purtă. Se simțea bine să fie de ajutor. Porcii ăia blestemați și fără creier ar fi trebuit să se fi asigurat că-n jur nu existau copii înainte să-l fi atacat, trăgând cu toate armele. Așa ceva nu s-ar fi întâmplat pe timpuri în Chicago.

La două sute de metri după intrarea în pasaj se opri într-un grup de oameni speriați și obosiți. Ajunseseră suficient de departe pentru ca efectele proiectilelor de supraîncărcare senzorială să nu-i atingă. Familiile se strângeau laolaltă, alții își strigau prieteni sau persoane dragi.

Al o lăsă pe fetiță din brațe. Ea continua să plângă, probabil din cauza gazelor lacrimogene, pentru că nu se vedea nicio rană, pe nicăieri. Apoi mama ei apăru în goană și o strânse cu disperare la piept. Îi mulțumi din tot sufletul lui Al. O doamnă drăguță. Ținea la copiii și la familia ei. Asta era bine, era cuvenit. Lui Al îi părea rău că nu mai avea pălăria, ca s-o salte în direcția ei.

Și de fapt, cum exprimă oamenii de pe planeta asta genul acela de politețe protocolară?

Lovegrove fu derutat de întrebare.

Al continuă prin pasaj. Peste câteva minute, polițaii aveau să roiască aici. După încă o sută cincizeci de metri, reveni pe stradă. Merse calm. Direcția nu conta, ci doar să se îndepărteze. De data aceasta păstră pe el salopeta lui Lovegrove. Nimeni nu-l băgă în seamă.

Al nu era sută la sută sigur cum să procedeze în continuare. Totul era foarte straniu – planeta aceasta, dar și situația lui. Deși „straniu" nu era tocmai cuvântul potrivit, pentru că se simțea mai degrabă copleșit. Sau pur și simplu înfiorat. Era destul de neplăcut să te gândești că popii avuseseră dreptate despre lumea de apoi, rai și iad. El nu mergea prea des la biserică, spre nemulțumirea maică-sii.

„Mă-ntreb dacă am fost mântuit și dacă mi-am plătit datoriile cerești. De aceea sunt înapoi în lume? Dar dacă te reîncarnezi, n-ar trebui să-ncepi să retrăiești ca prunc?"

Nu tocmai genul de gânduri cu care era obișnuit.

Un hotel, îi spuse lui Lovegrove, trebuie să mă odihnesc și să mă gândesc pe îndelete la ce-i de făcut.

Se părea că majoritatea zgârie-norilor dispuneau de un soi de cazări, însă trebuia să plătești pentru ele.

Mâna lui Al se îndreptă cu un gest reflex către un buzunar de pe cracul salopetei. Scoase un disc de credit Banca Joviană, o monedă groasă și mare, argint strălucitor pe o parte, magenta pe cealaltă. Lovegrove explică supus cum funcționa și Al își puse degetul mare pe centrul ei. Pe partea argintie undui o rețea de linii verzi.

– La dracu'!

Încercă iarăși, concentrându-se, dorind. Făcând magia.

Liniile verzi începură să alcătuiască cifre, grosolane la început, apoi distincte și regulate. Lovegrove îi spusese că într-unul dintre discurile acestea puteai

depozita toată trezoreria unei planete. Al ciulise urechile la auzul acelor cuvinte. Apoi simți că ceva nu era tocmai în regulă. În apropiere exista o prezență.

El nu se gândise mai deloc la ceilalți. La cei care fuseseră deja aici, când el sosise în corpul lui Lovegrove. Aceiași care-l abandonaseră în magazinul scos din uz. Totuși dacă închidea ochii și alunga sunetele orașului, putea să audă vacarmul îndepărtat de Babel. Sosea din tărâmul de coșmar, rugăminți și făgăduieli de a fi aduși aici, de a trăi și respira din nou.

Aceeași percepție îi oferea o viziune cu totul aparte asupra orașului. Ziduri de umbre negre, dense, în mijlocul unui cenușiu universal. Oameni se mișcau pe aici, șoapte distorsionate care răsunau peste tot, fantasme audibile. Unele difereau de celelalte. Erau mai puternice, mai clare. Nu prea multe.

Al deschise ochii și privi pe stradă. O secțiune a barierei cobora, pliindu-se cu eleganță precisă. O mașină-glonț se opri lângă ea. Portiera ca o aripă glisă în sus, iar la interior se găsea un automobil adevărat, o decapotabilă americană autentică, care purta imaginea aerodinamică a vehiculului din Noua Californie ca pe o îmbrăcăminte. Era joasă, cu capotă lată și o sumedenie de ornamente cromate. Al nu recunoscu modelul, care era mai modern decât orice existase în anii 1920, iar amintirile sale din anii 1930 și 1940 nu erau chiar grozave.

Bărbatul din fotoliul capitonat în piele roșie al șoferului încuviință amabil spre el.

– Ar fi mai bine să urci, îi spuse. Poliţaii or să te prindă, dacă rămâi pe stradă. Sunt cam porniţi împotriva noastră.

Al privi în sus şi în jos pe trotuar, apoi ridică din umeri şi sui în maşină.

La interior, imaginea maşinii-glonţ colora aerul aidoma irizaţiilor de pe pelicula unei băşicuţe de săpun.

– Mă numesc Bernhard Allsop, zise bărbatul de la volan şi ieşi cu maşina pe stradă. În urma lor, bariera se ridică lin. Dintotdeauna mi-am dorit un Oldsmobile ca frumuseţea asta, dar nu mi l-am putut permite pe când trăiam în Tennessee.

– Şi ăsta-i real?

– Cine poate şti, băiete? Da-n tot cazul, se simte real. Şi eu sunt extrem de recunoscător pentru ocazia de a şofa unul. Ai putea spune că crezusem că şansa aia trecuse definitiv pe lângă mine.

– Da. Ştiu ce vrei să spui.

– Ai stârnit ceva agitaţie acolo, băiete. Porcii sunt furioşi şi puşi pe treabă. Noi le monitorizăm frecvenţa radio... aşa cum se numea pe vremea mea.

– Eu n-am dorit decât un taxi, atâta tot. Cineva a-ncercat să facă pe deşteptul.

– Există o şmecherie prin care te poţi deplasa în oraşul ăsta fără să ştie poliţia. O să fiu încântat să ţi-o arăt cândva.

– Mulţumesc anticipat. Unde mergem acum?

Bernhard Allsop surâse larg şi-i făcu cu ochiul.

– Te duc să-ntâlneşti restul grupului. Voluntarii sunt permanent bine-veniţi, fiindcă nu-s uşor de găsit.

Râse într-o cascadă de iodlere ascuțite și întretăiate, care-i amintiră lui Al de guițăturile unui purceluș.

– Pe mine m-au abandonat. N-am nimic de discutat cu ei.

– Mda, mă rog... Știi cum a fost... Nu erai chiar cu mințile întregi, băiete. Eu am spus c-ar fi trebuit să te fi luat cu noi. Neamurile-s neamuri, chiar dacă aici nu-i tocmai o familie, știi ce vreau să spun... Mă bucur totuși c-ai răzbit în cele din urmă.

– Mulțumesc.

– Deci, cum te cheamă, băiete?

– Al Capone.

Oldsmobile-ul vră brusc la tresărirea lui Bernhard. Încheieturile degetelor i se înălbiră când își spori strânsoarea pe volan, după care riscă o privire neliniștită către pasagerul său. Dacă înainte în scaun stătuse un tânăr de douăzeci de ani în salopetă roșu-închis spre cafeniu, acum acolo era tolănit un personaj de etnie latinoamericană, binedispus, în costum bleumarin la două rânduri și cu pălărie gri-porumbel.

– Faci mișto de mine?

Al Capone vârî mâna în costum și scoase un baston miniatural de baseball. De-a dreptul îngrijorat, Bernhard Allsop văzu cum bastonul crescu până la mărimea completă. Nu-ți trebuia prea multă imaginație ca să deduci ce erau petele întunecate de pe capătul său gros.

– Nu, răspunse Al politicos. Nu fac mișto de tine.

– Iisuse Hristoase! Încercă să râdă. Al Capone...

– Da.

– Iisuse Hristoase... Al Capone în mașina mea! Nu că-i tare?

– Da, cred că-i destul de tare.

– E o plăcere pentru mine, Al. Hristoase, vorbesc serios. O plăcere adevărată. Ce dracu', Al, tu ai fost cel mai bun – mai mult de atât nu se putea. Toți știau asta. La vremea mea am făcut și eu nițică contrabandă cu alcool. Nu mare lucru, câteva butoiașe. Da' tu... tu ai organizat-o pentru un oraș întreg. Hristoase! Al Capone! Izbi în volan cu ambele palme și chicoti: Să dea dracii, abia aștept să le văd mutrele când o să te aduc.

– Să m-aduci unde, Bernhard?

– La grup, Al, la grup. Auzi, nu te superi că-ți zic Al, nu? Nu vreau să te supăr sau altceva. În niciun caz pe tine.

– E-n regulă, Bernhard, toți prietenii îmi spun Al.

– Prietenii... Da, dom'le!

– Bernhard, cu ce anume se ocupă – exact – grupul ăsta al vostru?

– Păi, să devină mai mare, normal. Asta-i tot ce putem face deocamdată. Unitatea înseamnă putere.

– Ești comunist, Bernhard?

– Hei! Nici vorbă, Al. Sunt american. Îi urăsc pe-mpuțiții de roșii.

– După cum vorbești, mie așa-mi pari.

– Nu, ai înțeles greșit. Cu cât vom fi mai mulți, cu atât vom avea mai multe șanse, cu atât vom fi mai puternici. Ca o armată; o mulțime mare de oameni

are forța de a se face simțită. La asta mă refeream, Al. Pe cuvânt!

– Și ce intenționează grupul să facă după ce va deveni mare și puternic?

Bernhard îl privi din nou cu coada ochiului, de data aceasta derutat.

– Să ne cărăm de aici. Ce altceva?

– Din orașul ăsta?

– Nu. Să luăm planeta. Ridică un deget mare drept în sus: De acolo. De pe cer.

Al aruncă o privire sceptică în sus. Zgârie-norii fulgerau pe lângă ei de ambele părți. Mărimea lor nu-l mai tulbura acum în aceeași măsură. Jeturi de la nave stelare continuau să brăzdeze cerul azuriu, aidoma licăririlor unor flash-uri foto. Luna micuță și stranie nu mai era vizibilă.

– De ce? întrebă el chibzuit.

– La dracu', Al. Nu poți să simți? Pustietatea... Nenică, este oribil! Tot neantul ăla uriaș care-ncearcă să te absoarbă în sus și să te-nghită cu totul. Înghiți un nod și glasul își reduse intensitatea. Cerul este ca acolo... Este lumea de dincolo, din nou. Trebuie să ne-ascundem. Într-un loc unde n-o să mai murim niciodată, undeva care să nu continue la nesfârșit. Unde nu există o noapte pustie.

– Acum vorbești de parc-ai fi predicator, Bernhard.

– Păi, poate că sunt... nițel. Un om inteligent este cel care știe când este învins. Nu mi-e rușine să ți-o spun, Al. Mi-e frică de lumea de dincolo. N-o să mă mai întorc niciodată acolo. Nu, șefu'.

– Deci o să mutați planeta?

– Exact!

– Bernhard, asta-i o chestie dată dracului de ambițioasă. Vă doresc multă baftă. Acum, lasă-mă la intersecția aia care vine. O să mă descurc și singur prin oraș.

– Vrei să zici că n-o să te bagi să dai o mână de ajutor? întrebă Bernhard cu glas neîncrezător.

– Nu.

– Dar trebuie s-o fi simțit și tu, Al. Până și tu. Toți o simțim. Ele nu-ncetează nicio clipă să te implore – toate celelalte suflete pierdute. Nu ți-e frică să te-ntorci acolo?

– Nu pot zice că mi-ar fi. De fapt, nu m-a deranjat niciodată cât am stat acolo prima dată.

– Nu te-a deranjat niciodată...! Iisuse Hristoase, ești un gagiu superdur. Bernhard dădu capul pe spate și răcni ascuțit: Ascultați, fir-ați ale dracului, pe Al Capone nu-l deranjează defel să fie mort! Să dea dracii!

– Și, oricum, unde-i locul ăla sigur unde veți duce planeta?

– Nu știu, Al. Cred c-o s-o urmăm pur și simplu pe Judy Garland dincolo de curcubeu. Oricare ar fi locul unde nu există un cer.

– N-aveți niciun plan, n-aveți nicio idee despre unde să mergeți. Și tu voiai să intru în asta?

– Dar se va-ntâmpla, Al. Ți-o jur! Când vom fi destul de mulți, o putem face. Acum ai văzut ce poți face tu singur, doar un om. Gândește-te ce pot face un milion, două milioane... Zece milioane! Nimic nu ne va putea opri.

– O să posedați un milion de oameni?

– Bineînțeles.

Oldsmobile-ul intră pe pantă descendentă lungă, care-l duse într-un tunel. Bernhard suspină fericit când ajunseră în lumina sa puternică, în tonuri oranj.

– N-o să posedați un milion de oameni, spuse Al. Polițaii vă vor opri. O să găsească ei o cale. Noi suntem puternici, totuși nu suntem supereroi pe care nu-i pot atinge gloanțele. Chestia aia pe care au tras-o mecanoizii aproape că m-a doborât atunci. Dac-aș fi fost ceva mai aproape, aș fi fost din nou mort.

– La naiba, exact asta-ncerc să-ți spun! se plânse Bernhard. Trebuie să ne sporim numărul. Dup-aia ei nu ne vor mai putea face niciodată vreun rău.

Al tăcu. O parte din spusele celuilalt erau logice. Cu cât existau mai mulți posedați, cu atât polițailor le-ar fi fost mai greu să-i oprească din a se răspândi. Însă polițaii aveau să lupte. Ca urșii sălbatici, odată ce-și dădeau seama cât de serioasă era problema, cât de periculoși erau posedații. Polițaii, ceea ce treceau drept agenți FBI pe planeta asta, armata... toți adunați laolaltă. Șobolanii guvernamentali se adunau totdeauna în gașcă. Ei aveau și armele navelor stelare; Lovegrove bolborosise despre cât de puternice erau acelea, capabile să preschimbe țări întregi în deșerturi de sticlă fierbinte în numai câteva secunde.

Și ce ar fi făcut Al Capone pe o planetă pe care s-ar fi dus un asemenea război? De fapt, ce ar fi făcut Al Capone pe orice planetă modernă?

– Cum îi răpiți pe oameni? întrebă el brusc.

Probabil că Bernhard simțise schimbarea tonului, a obiectivului. Deveni brusc agitat, se foi pe pielea roșu-strălucitor a scaunului, dar își păstră ochii ferm ațintiți pe strada din fața lor.

– Păi... îi luăm pur și simplu de pe stradă. Noaptea, când este frumos și liniște. Nimic brutal.

– Totuși ați fost văzuți, nu? Polițaiul ăla m-a numit „Retro". Au deja un nume pentru voi. Știu că voi o faceți.

– Da, așa-i, sigur că da. Este destul de greu cu câți suntem, înțelegi? Cum ți-am zis, avem nevoie de *foarte mulți*. Uneori mai suntem văzuți. Este inevitabil. Dar nu ne-au prins.

– Nu încă, rânji larg Al și-și trecu brațul după umerii celuilalt. Știi ceva, Bernhard, cred că totuși voi veni să cunosc grupul ăsta al vostru. Mi se pare că nu v-ați organizat prea bine. Fără supărare, mă-ndoiesc că voi aveți cine știe ce experiență în domeniul ăsta. Pe când eu...

O havană groasă îi apăru în mână. Trase prelung, cu extaz, primul fum după șase sute de ani.

– Eu am avut o experiență de o viață-ntreagă de partea răului. Și-o să vă ofer toate beneficiile cu care m-am ales.

Gerald Skibbow intră târșâindu-și picioarele în odaia caldă, cu pereți albi, ținându-se strâns de infirmier. La unele mișcări, halatul bleu-pal și larg de spital dezvăluia câteva pachete nanonice medicale mici. Gerald se deplasa așa cum ar fi făcut-o un om foarte

bătrân într-un mediu cu gravitație mare – cu demnitate precaută. Avea nevoie de ajutor, de călăuzire.

Spre deosebire de persoanele normale, el nici măcar nu-și mișcă ochii într-o parte și alta, pentru a-și vedea noul interior. Nu păru să observe patul cu saltea groasă din mijlocul camerei, înconjurat de aparate mari, vag medicale.

– Bun, bravo, Gerald, spuse infirmierul cordial. Haide acum să ne facem confortabili, da, ce zici?

Așeză cu grijă fesele bărbatului pe marginea patului, apoi îi ridică picioarele și-l roti cu totul, până ce ajunse pe spate pe saltea. Mereu foarte prudent. Pregătise o duzină de candidați pentru interogarea de personalitate aici, în facilitatea de grad I de restricționare a Marinei din Guyana, și niciunul nu fusese tocmai voluntar. Era posibil ca Skibbow să-și dea seama pentru ce era pregătit. Ar fi putut să fie scânteia care să-l smulgă din transa traumatică.

Nu fu însă cazul. Gerald îi îngădui infirmierului să-l fixeze cu plasa centurilor de siguranță, care i se mulă după contururile corpului. Din gâtlej nu i se auzi niciun sunet și nici măcar nu clipi, când plasa se strânse.

Ușurat, infirmierul ridică degetul mare spre cei doi bărbați dinapoia panoului lung de sticlă încastrat în perete. Total imobilizat, Gerald se uită la casca masivă din plastic care-i coborî peste cap. Interiorul era pufos, o căptușeală de blană mătăsoasă, care se rigidiza cumva. După aceea fața îi fu complet acoperită și lumina dispăru.

Infuzii chimice asigurară absența oricăror dureri sau disconforturi, când filamentele nanonice se strecurară în jurul celulelor dermice și-i străbătură oasele craniului. Poziționarea vârfurilor lor în sinapsele specificate dură aproape două ore, fiind o operație delicată, similară implantării de nanonice neurale. Infiltrările acestea însă pătrundeau mai adânc decât circuitele obișnuite de augmentare, căutând centrii memoriei pentru a se împerechea cu neurofibrilele din grupurile lor de celule. Și pătrunderea era masivă, milioane de filamente se îngropau în lungul capilarelor, molecule superstring active cu funcții preprogramate, care știau unde să meargă și ce să facă. Din multe puncte de vedere semănau chiar cu formația dendritică de țesut viu în care construiau o rețea de informații paralelă. Celulele își ascultau șablonul ADN, iar structura filamentelor era formatată de IA-uri. Un proces conceput prin studierea celuilalt, dar niciodată complementar.

Impulsuri începură să curgă prin filamente pe măsură ce vârfurile hipersensibile înregistrară descărcări sinaptice. Un montaj oribil de confuz de instantanee de gândire aleatorii și amintiri neordonate. IA a facilității intră on-line, rulând comparații, definind caracteristici, recunoscând teme și țesându-le în scene senzoriale coerente.

Gândurile lui Gerald Skibbow erau focalizate asupra apartamentului său din arcologia Marele Bruxelles. Trei camere de mărime respectabilă la nivelul șaizeci și cinci al piramidei Delores. Prin ferestrele cu trei rânduri de geamuri se vedea peisajul de geometrii austere.

Domuri, piramide și turnuri, toate lipite între ele și învăluite de încâlceala intestinală a bahn-tuburilor aeriene. Toate suprafețele vizibile erau cenușii, până și sticla domului, acoperite cu mizerie acumulată în decenii.

Era la doi ani după ce se mutaseră aici. Paula avea trei anișori, fugea de colo-colo ca toți țâncii și cădea întruna. Marie era un nodulet energic de zâmbete, care putea emite un spectru vast de sunete de incredulitate față de lumea care-și producea minunile zilnice pentru ea.

În seara aceea își ținea în brațe fetița (deja frumoasă), în timp ce Loren se trântise într-un fotoliu și accesa emisiunea de știri locale. Paula se juca cu un mecanoid Disney pe care i-l cumpărase la second-hand cu două săptămâni în urmă, un arici complet antropomorfizat care avea un râset incredibil de iritant.

Era o familie care se simțea confortabil, într-un cămin frumos. Și erau împreună, iar de asta erau fericiți. Zidurile puternice ale arcologiei îi protejau de pericolele din lumea exterioară. Gerald le asigura existența, le iubea și le proteja. Ele îl iubeau la rândul lor; o putea vedea în zâmbetele și în ochii lor adoratori. Tati era regele.

Tati cânta cântece de leagăn pentru copilele lor. Era foarte important să cânte; dacă s-ar fi oprit, spiriduși răi și strigoii ar fi ieșit din bezne și le-ar fi înhățat pe copile...

Doi bărbați intrară în cameră și se așezară tăcuți pe sofaua din fața lui Gerald. El se încruntă, nereușind

să le asocieze vreun nume, întrebându-se ce căutau aici, de ce îi invadau căminul.

Invadau...

Piramida tremură, parcă sub un seism minor, și culorile se înceţoșară pentru o clipită. Apoi încăperea încremeni, soţia lui și fiicele nu se mai clintiră și căldura lor dispăru.

– Nu te speria, Gerald, rosti unul dintre bărbaţi. Nu invadează nimeni. Nimeni nu vă va face niciun rău.

Gerald o strânse la piept pe micuţa Marie.

– Cine sunteţi?

– Eu sunt dr. Riley Dobbs, expert neurolog, iar el este colegul meu, Harry Earnshaw, tehnician de sisteme neurale. Ne aflăm aici ca să te ajutăm.

– Lăsaţi-mă să cânt! răcni Gerald disperat. Lăsaţi-mă să cânt! Ne vor înhăţa dacă m-opresc! Ne vor înhăţa pe toţi. Vom fi târâţi în măruntaiele pământului. Niciunul dintre noi nu va mai revedea lumina zilei.

– Lumina zilei va exista de-a pururi, Gerald, spuse Dobbs. Ţi-o promit.

Tăcu și dataviză o comandă în IA.

Zorile răsăriră în exteriorul arcologiei. Zori limpezi, de felul celor pe care Pământul nu le mai văzuse de secole, cu soarele uriaș și roșu-auriu azvârlind raze strălucitoare peste peisajul ponosit. Străluceau direct în apartament, calde și pline de viaţă.

Gerald suspină ca un copilaș și întinse mâinile spre ele.

– Ce frumoase sunt!

– Te relaxezi. Asta-i bine. Vrem să fii relaxat; și prefer să ajungi singur în starea aceasta. Tranchilizantele îți inhibă răspunsurile și dorim să fii cu mintea limpede.

– Ce vrei să spui? întrebă Gerald bănuitor.

– Unde ești acum?

– Acasă.

– Nu, Gerald, asta s-a petrecut cu mult timp în urmă. Acesta este un refugiu pentru tine, un adăpost psihologic în trecut. Îl creezi pentru că ți s-a întâmplat ceva destul de neplăcut.

– Nu. Nimic! Nimic neplăcut. Pleacă!

– Nu pot să plec. Este foarte important pentru mulți oameni ca eu să rămân. Tu, Gerald, ai putea să salvezi o planetă întreagă.

Gerald scutură din cap.

– Nu vă pot ajuta. Plecați.

– Nu plecăm, Gerald. Și tu nu poți să fugi de noi. Acesta nu este un loc, ci este înăuntrul minții tale.

– Nu, nu, nu!

– Îmi pare rău, realmente, dar nu pot să plec până când nu-mi arăți ceea ce vreau să văd.

– Pleacă! Eu cânt!

Gerald reîncepu să-și fredoneze cântecele de leagăn. Apoi însă gâtlejul îi împietri, blocând muzica înăuntru. Lacrimi fierbinți porniră să-i șiroiască pe obraji.

– Gata cu cântatul, Gerald, spuse Harry Earnshaw. Vom juca alt fel de joc. Dr. Dobbs și cu mine o să-ți punem niște întrebări. Vrem să știm ce ți s-a întâmplat pe Lalonde...

Apartamentul explodă într-un vârtej orbitor de culori. Toate canalele senzoriale racordate la creierul lui Gerald Skibbow vibrară de supraîncărcare.

Riley Dobbs se scutură, când matricea de procesoare deconectă legătura directă. În scaunul de alături, Harry Earnshaw se mișca de asemenea.

– Futu-i, mormăi Dobbs.

În camera pe care o vedea prin sticlă, zărea corpul lui Skibbow încordându-se în centurile de siguranță. Dataviză iute procesorului de control fiziologic o comandă pentru un tranchilizant.

Earnshaw privi scanarea neurală a creierului lui Skibbow, cu vârful electric uriaș consemnat la menționarea planetei Lalonde.

– Asta-i o traumă extrem de profundă. Asociațiile sunt conectate la aproape toate căile neurale.

– IA a extras ceva din convulsia cerebrală?

– Nu. A fost o dispersie complet aleatorie.

Dobbs privi cum display-ul fiziologic al lui Skibbow revenea lent la valoarea medie.

– Bun, haidem înapoi. Tranchilizantul ăla ar fi trebuit să-i fi tocit nevrozele.

De data aceasta ei trei se aflau într-o savană de iarbă luxuriantă, verde ca smaraldul, înaltă până la genunchi. Munți înalți, încununați de omăt, păzeau orizontul. Soarele strălucitor coagula aerul, îngroșându-l și înăbușind sunetele. În fața lor se afla o clădire care ardea: o cabană robustă din bușteni, cu horn din piatră și perete comun cu un hambar.

– Loren! strigă Gerald răgușit. Paula! Frank!

Porni în fugă spre casa pe ai cărei pereți suiau flăcări. Acoperișul din panouri de celule solare începu să se bombeze, făcând bășici din cauza temperaturii.

Gerald alergă și alergă, dar nu se apropie deloc. Înapoia ferestrelor erau chipuri: două femei și un bărbat, care nu făcură nimic când văpăile se închiseră în jurul lor, ci se mulțumiră să privească afară cu tristețe infinită. Gerald căzu în genunchi, hohotind.

– Soția Loren și fiica Paula, cu soțul Frank, rosti Dobbs primindu-le identitățile direct de la IA. Nici urmă de Marie.

– Nu-i de mirare că nefericitul e-n șoc dacă a văzut asta întâmplându-i-se familiei lui, remarcă Earnshaw.

– Mda. Și este prea devreme. Încă n-a fost afectat de virusul energetic.

Dobbs dataviză o comandă în IA, activând un program de suprimare orientat, și focul dispăru odată cu oamenii.

– E-n regulă, Gerald. S-a terminat. S-a sfârșit. Ei și-au găsit pacea acum.

Gerald se roti pentru a-l privi, cu chipul deformat de mânie.

– Pacea? Pacea! Idiot cretin și ignorant! Ei n-or să-și găsească niciodată pacea. Niciunul dintre noi n-o să și-o găsească vreodată. Întreabă-mă pe mine! Întreabă-mă pe mine, pulache. Haide! Vrei să știi ce s-a-ntâmplat? Uite, uite ce s-a-ntâmplat!

Lumina zilei dispăru de pe cer, înlocuită de o strălucire firavă dinspre Rennison, satelitul cel mai interior al Lalondei. Aceasta ilumina altă cabană din bușteni,

care aparţinea familiei Nicholls, vecinii lui Gerald. Mama, tata şi fiul fuseseră legaţi şi băgaţi în ţarcul de animale împreună cu Gerald.

Un cerc de siluete întunecate înconjură gospodăria izolată, siluete umane deformate, altele bestial de hidoase.

– Dumnezeule..., murmură Dobbs.

Două siluete târau în cabană o fată care se zbătea şi zbiera.

Gerald hohoti ameţitor.

– Dumnezeu? Nu există Dumnezeu!

După aproape cinci ore de călătorie neîncetată şi din fericire lipsită de incidente, Carmitha tot nu se putuse convinge că făceau bine că mergeau la Bytham. Toate instinctele o îndemnau să se ducă la Holbeach, să fie printre ai ei, să-i utilizeze ca pe un gard care să ţină la distanţă duşmanul care rătăcea peste meleaguri, s-o protejeze. Aceleaşi instincte care o făceau foarte sensibilă faţă de prezenţa lui Titreano. Totuşi, aşa cum prezisese mezina Kavanagh, graţie prezenţei lui nimic nu se întâmplase cu căruţa. În câteva rânduri el indicase câte o fermă sau cătun, unde spusese că bântuiau ai lui.

Indecizia era un blestem teribil.

Acum însă femeia avea puţine îndoieli că el era aproape ceea ce pretindea că ar fi. Un nobil de pe bătrânul Pământ, care poseda corpul unui zilier la fermele de pe Norfolk.

În ultimele cinci ore vorbiseră aproape neîncetat și cu cât Carmitha auzise mai multe, cu atât devenise mai convinsă. Bărbatul știa foarte multe detalii, totuși persista un mic neadevăr care o tulbura.

După ce vorbise despre viața lui anterioară, spre fascinația surorilor, Titreano devenise la rândul său doritor să afle despre Norfolk. Atunci Carmitha începuse finalmente să-și piardă răbdarea cu tovarășele ei de drum. Pe Genevieve o putea tolera; lumea văzută prin ochii unei puștoaice de doisprezece ani (terestri) era oricum destul de bizară, compusă numai din entuziasm și neînțelegeri. Louise însă era cu totul altfel. Louise explică felul în care economia planetei fusese clădită în jurul exportului de Lacrimi Norfolk, cum întemeietorii aleseseră în mod înțelept o viață pastorală pentru descendenții lor, despre cât de frumoase erau satele și orașele, cât de curat era aerul și peisajul rural prin comparație cu planetele industrializate, cât de amabili oamenii, cât de bine organizate domeniile, cât de puțini infractori existau.

– Sună ca și cum ați fi înfăptuit multe lucruri prețioase, spuse Titreano. Norfolk este o planetă pe care este de invidiat să te fi născut.

– Unora nu le place, zise Louise, dar aceștia nu sunt foarte mulți.

Coborî ochii către capul Genevievei, pe care-l ținea în poală, și surâse cu blândețe. Legănată de ritmul lin al căruței, surioara ei izbutise să adoarmă în cele din urmă.

Îi îndepărtă câteva fire de păr de pe frunte. Părul era murdar și încâlcit, cu șuvițe mototolite și pârlite de focul din grajd. Doamna Charlsworth ar fi făcut o criză de nervi, dacă l-ar fi văzut. Fetele latifundiarilor trebuia să fie permanent modele de ținută, mai ales fetele Kavanagh.

Simpla amintire a bătrânei, a sacrificiului ei, amenință să declanșeze lacrimile amânate atâta vreme.

– De ce nu-i spui motivul pentru care disidenților acelora nu le place aici? interveni Carmitha.

– Care disidenți? întrebă Louise.

– Cei din Uniunea Terenurilor, negustorii aruncați în închisori pentru c-au încercat să vândă medicamente care sunt banale în restul Confederației, cei care muncesc pământurile și toate celelalte victime ale clasei de moșieri, printre care mă număr și eu.

Furia, oboseala și disperarea irupseră laolaltă în țeasta Louisei, amenințând să înece puținul rămas din spiritul ei fragil. Se simțea extrem de obosită, dar trebuia să meargă mai departe, trebuia să aibă grijă de Gen. De Gen și de pruncul prețios. Oare acum avea să-l mai revadă vreodată pe Joshua?

– De ce spui asta? întrebă ea, epuizată.

– Fiindcă este adevărul. Sunt convinsă că nu-i unul cu care să fie obișnuit un membru al familiei Kavanagh. În niciun caz nu-i obișnuit să-l audă din partea uneia ca mine.

– Știu că planeta asta nu-i perfectă. Nu-s oarbă, și nici proastă.

– Nu, fiindcă voi știți ce să faceți pentru a vă agăța de privilegiile și de puterea voastră. Și uite unde v-au adus! Întreaga planetă este ocupată, vă este luată din mâini. Acum nu mai sunteți așa de inteligenți, este? Nu mai sunteți atât de superiori și de puternici.

– Asta-i o minciună sfruntată.

– Serios? Acum două săptămâni ai trecut călare pe lângă mine, pe când munceam într-o livadă de trandafiri de pe domeniul vostru. Te-ai oprit să schimbăm vreo vorbă? Ai observat măcar că existam?

– Haideți, doamnelor, încetați, interveni stânjenit Titreano.

Louise nu putea să ignore însă provocarea, insulta și implicația abjectă.

– M-ai rugat să mă opresc? întrebă ea. Voiai să mă auzi vorbind despre lucrurile pe care le iubesc și la care țin cel mai mult? Sau erai prea ocupată pentru a te strâmba la mine? Tu și sărăcia ta cinstită! Pentru că sunt bogată, sunt ticăloasă – așa crezi, nu?

– Familia ta este ticăloasă, da. Strămoșii tăi s-au asigurat în privința asta, cu constituția lor oprimantă. Eu m-am născut pe drum și voi muri pe drum. Nu mă deranjează asta. Însă voi ne-ați condamnat la un drum care merge-n cerc. Nu ne duce nicăieri, într-o epocă în care există șansa de a călători până-n inima galaxiei. Ne-ați încătușat cu tot atâta strășnicie pe cât ar face-o orice închisoare. Eu nu voi vedea nicicând minunea răsăritului și apusului de soare pe altă planetă.

– Strămoșii tăi au știut care era constituția când au venit aici, totuși au venit. Ei au înțeles libertatea

pe care v-o acorda, ca să hoinăriți așa cum ați făcut dintotdeauna, așa cum nu mai puteți face pe Pământ acum.

– Dacă asta-i libertate, spune-mi de ce nu pot pleca?

– Poți. Oricine poate. Ajunge să cumperi un bilet într-o navă stelară.

– Ce să-ți zic, ce mai șansă! Dacă ar lucra toată vara, întreaga mea familie n-ar putea strânge prețul unui singur bilet. Voi controlați în același timp și economia. Ați conceput-o astfel încât noi să nu putem câștiga niciodată altceva decât praful de pe tobă.

– Nu-i vina mea că nu vă puteți gândi să faceți altceva decât să lucrați în livezi. Ai o căruță, de ce nu comercializezi bunuri, ca un negustor? Sau de ce nu plantezi tu însăți trandafiri? Pe sute de insule există terenuri încă nefolosite.

– Noi nu suntem un popor care să dețină pământ, nu vrem să fim legați de un loc anume.

– Exact! izbucni Louise. Aici vă țin încătușate doar propriile voastre prejudecăți prostești, nu noi, proprietarii de terenuri. Totuși pe noi dați vina pentru imperfecțiunile voastre, pur și simplu fiindcă nu puteți înfrunta adevărul adevărat. Și să nu crezi că sunteți unici. Și eu vreau să văd Confederația. O visez în fiecare noapte. Dar nu voi fi niciodată în stare să zbor într-o navă stelară. Nu mi se va permite, ceea ce-i mult mai rău decât în cazul vostru. Voi v-ați făcut singuri temnița. Eu m-am născut în a mea. Obligațiile mă leagă de planeta asta și va trebui să-mi sacrific întreaga viață pentru binele insulei.

– Oh, da! Cât mai suferiți voi, nobilii Kavanagh! Ce recunoscătoare vă sunt!

O fulgeră cu privirea pe Louise, abia observându-l pe Titreano și fără să mai bage în seamă locul către care tropăia calul.

– Spune-mi, domnișoară Kavanagh, câți frați și surori crezi că ai în familia ta de nobili?

– Nu am niciun frate, doar pe Genevieve.

– Dar cei vitregi? toarse Carmitha. Ce poți spune despre ei?

– „Vitregi"? Termină cu prostiile! N-am așa ceva.

Femeia râse amar.

– Ce sigură ești pe tine! Sus și semeață deasupra noastră, a tuturor. Ei bine, eu cunosc trei și nu sunt decât cei care s-au născut în familia mea. Verișoara mea a născut unul după ultimul mijlocul-verii. Un băiețel osos – imaginea leită a lui taică-său. Care-i chiar taică-tău. Vezi tu, pentru el viața nu-nseamnă numai muncă. Mai este și plăcerea. Mai multă decât poate găsi în patul mamei tale.

– Minciuni! țipă Louise.

Simțea că-i vine să leșine și să vomite.

– Serios? S-a culcat cu mine în ziua dinainte ca soldații să plece la Boston. Am meritat banii pe care mi i-a dat. M-am asigurat de asta; eu nu-nșel oamenii. Așa că nu-mi vorbi mie despre noblețe și sacrificiu. Cei din familia ta nu sunt decât niște hoți cu titluri de proprietate.

Louise coborî capul. Ochii Genevievei erau deschiși și clipeau sub lumina roșie. „Dă, Doamne, să

nu fi auzit", se rugă Louise. Se întoarse ca s-o privească pe femeia romany, nemaifiind în stare să-şi oprească tremurul maxilarului. Nu avea puterea să mai argumenteze. Ziua aceea o învinsese, îi capturase părinţii, îi invadase căminul, îi incendiase ţinutul, îi terorizase sora şi distrusese ultimul fragment de fericire ce-i rămăsese: trecutul cu amintirile sale de aur.

– Dacă vrei să faci rău unui Kavanagh, rosti ea cu glas stins, dacă vrei să mă vezi în lacrimi pentru ceea ce pretinzi că s-ar fi întâmplat, atunci îţi poţi satisface dorinţa. De acum nu-mi mai pasă de mine. Dar cruţ-o pe sora mea, care a trecut azi prin multe. Niciun copil n-ar trebui să îndure atâtea. Las-o să intre sub covil-tir, unde nu-ţi poate auzi acuzaţiile. Te rog!

Erau mai multe cuvinte de spus, mult mai multe, însă pârjolul din gâtlejul ei nu le lăsa să iasă. Louise începu să suspine, detestându-se fiindcă o lăsa pe Gen să-i vadă slăbiciunea. Pe de altă parte, era atât de uşor să le îngădui lacrimilor să curgă!

Genevieve îşi trecu braţul în jurul surorii ei şi o strânse cu putere.

– Nu plânge, Louise. Te rog, nu plânge.

Chipul i se boţi.

– Te urăsc! scuipă ea spre Carmitha.

– Sper că acum eşti mulţumită, lady, interveni sec Titreano.

Carmitha se uită la cele două surori mâhnite, la faţa înăsprită şi dezgustată a lui Titreano, apoi aruncă hăţurile din mâini şi-şi lăsă capul în palme. Ruşinea era mai presus de orice.

„Rahat, să-ți arunci propria-ți frică patetică asupra unei puștoaice de șaisprezece ani înlemnită, care n-a făcut în viața ei rău cuiva! Care și-a riscat realmente capul pentru a te avertiza despre posedații din fermă."

– Louise, rosti ea și întinse un braț către fata care continua să suspine, îmi pare foarte rău. N-am vrut să spun ceea ce am spus. Sunt atât de idioată... nu mă gândesc niciodată la ce spun.

Cel puțin izbutise să se oprească din a zice „iartă-mă". „Poartă-ți singură vinovățiile, cățea egoistă", își spuse în gând.

Titreano își trecu și el un braț în jurul umerilor Louisei. Gestul nu contă deloc pentru fată.

– Pruncul meu! icni ea între hohote de plâns. Dac-o să ne prindă, o să-mi omoare pruncul.

Titreano o prinse cu blândețe de mâini.

– Ești... grea?

– Da!

Suspinele i se întețiră.

Genevieve se holbă la ea.

– Ești însărcinată?

Louise încuviință violent și părul lung îi flutură în jur.

– Oh... Un surâs mic încreți buzele mezinei: N-o să spun nimănui, îți promit, adăugă ea serios.

Louise înghiți un nod uriaș și-și privi sora. Apoi izbucni în râs printre lacrimi și o strânse pe Genevieve la piept. Mezina îi răspunse în același fel.

Carmitha încercă să nu-şi trădeze surprinderea. Fata unui latifundiar ca Louise, cea mai nobilă dintre nobili, gravidă şi nemăritată! „Mă-ntreb cine..."

– Bine, spuse ea cu fermitate şi fără grabă. Ăsta-i alt motiv pentru ca voi două, fetelor, să părăsiţi insula. De altfel, cel mai bun de până acum.

Surorile o priveau cu neîncredere. „Nu le pot învinui pentru asta." Urmă:

– Vă jur, aici şi acum, că eu şi Titreano ne vom asigura să suiţi în avion. Aşa-i, Titreano?

– Da, chiar aşa este, încuviinţă grav bărbatul.

– Bun.

Carmitha prinse din nou hăţurile calului şi le scutură scurt şi brusc. Animalul îşi reluă înaintarea cu pas apăsat.

„Un singur act bun", gândi ea, „un singur act decent în holocaustul din ultimele şase ore. Pruncul ăla va supravieţui. Bunico, dacă eşti cumva cu ochii pe mine şi dacă-i poţi ajuta pe vii în orice fel posibil, acum ar fi un moment potrivit."

Şi – gândul acela nu-i dădea pace – un băiat care nu fusese intimidat de Grant Kavanagh, care cutezase să-i atingă fiica preţioasă. De fapt, mult mai mult decât doar s-o atingă. Un romantic nesăbuit, ori un adevărat prinţ-erou?

Carmitha riscă o uitătură scurtă spre Louise. Oricare ar fi fost răspunsul, fata era norocoasă.

Duba lungă care pătrunse în parcarea de la nivelul trei subteran al Primăriei purta pe laturi logoul

cu palmierul stilizat și orbita electronică al corpului metamecanic Tarosa. Parcă într-un spațiu rezervat de lângă un elevator de serviciu și din ea coborâră șase bărbați și două femei, toți în salopetele roșu-mat ale companiei. Trei cărucioare plane, ticsite cu lăzi și echipamente de întreținere, rulară ascultător prin ușa din spate a dubei.

Un bărbat se apropie de elevator și scoase din buzunar un bloc procesor. Tastă ceva pe suprafața blocului, așteptă, apoi tastă din nou. Aruncă o privire nervoasă către colegii care-l urmăreau impasibili.

Matricea de procesoare pentru managementul clădirii acceptă instrucțiunea codificată care fusese datavizată de bloc și ușile elevatorului șuierară, deschizându-se.

Emmet Mordden nu-și putu controla destinderea ușurată a umerilor, imediat ce ușile porniră să se miște. În viața anterioară suferise de probleme cu vezica urinară și se părea că adusese disfuncția aceea în corpul pe care-l poseda acum. În tot cazul, intestinele îl amenințau de-a dreptul. Așa pățea întotdeauna când intra în acțiune pe teren. El era strict un tehnician de culise; desigur, până în ziua aceea din anul 2535 când șeful bandei din care făcea parte devenise lacom și în plus neatent. Ulterior polițiștii afirmaseră că le oferiseră delincvenților oportunitatea de a se preda, dar la momentul respectiv lui Emmet Mordden nu-i mai păsa de asta.

Îndesă blocul procesor înapoi în buzunarul salopetei și-și scoase trusa de instrumente de mărimea

palmei. Fusese interesant să vadă cum avansase tehnologia în cei șaptezeci și cinci de ani scurși de atunci; principiile erau aceleași, dar circuitele și programele deveniseră considerabil mai sofisticate.

O cheie din trusa de instrumente deschise capacul de pe micul panou de control manual pentru cazuri de urgență al elevatorului. Emmet cuplă un cablu optic în mufa interfeței și blocul procesor se aprinse cu un display simplu. Unitatea avu nevoie de opt secunde pentru a decoda comenzile programului de monitorizare a elevatorului și pentru a dezactiva alarma.

– Am intrat, îi anunță pe ceilalți și deconectă cablul optic.

Cu cât echipamentele electronice erau mai simple, cu atât aveau mai multe șanse de operare în proximitatea corpurilor posedaților. Emmet descoperise că putea utiliza blocul procesor, reducându-i la minimum absolut funcțiile, deși continua să aibă unele dubii în privința eficienței.

Al Capone îl pocni pe umăr, când restul echipei de lucru și cărucioarele se înghesuiră în elevator.

– Bine lucrat, Emmet. Sunt mândru de tine, băiete.

Emmet afișă un surâs fragil de recunoștință și apăsă butonul de închidere a ușii. Respecta determinarea pe care Al o conferise grupului de posedați. Anterior se certaseră frecvent cu privire la felul în care să aducă și mai multe corpuri pentru a fi posedate. Practic își petrecuseră nouăzeci la sută din timp argumentând între ei pe tonuri ridicate și străduindu-se să-și îmbunătățească poziția în cadrul grupului. Singurele

acorduri pe care le realizaseră vreodată fuseseră acceptate cu multe reproșuri.

După care apăruse Al, care explicase, cu un calm incredibil, că prelua conducerea și le mulțumea foarte mult pentru înțelegere. Cumva Emmet nu fusese surprins că un bărbat care etala atâta claritate de scop și gândire dovedea și cea mai mare putere energistică. Doi indivizi obiectaseră, iar bețișorul pe care Al Capone îl ținea cu atâta nonșalanță în mână crescuse brusc la dimensiunea unui baston de baseball.

După aceea nimeni nu mai exprimase vreo disensiune. Și frumusețea era că protestatarii nu prea se puteau plânge poliției.

Emmet nu era sigur de ce se temea cel mai mult – de puterea sau de temperamentul lui Al. El nu era însă decât un simplu soldat care asculta ordinele și era perfect mulțumit în postura respectivă. Atât doar că n-ar fi vrut ca Al să fi insistat să-i însoțească în dimineața asta.

– Ultimul etaj, rosti Al.

Emmet apăsă butonul cuvenit. Elevatorul se ridică lin.

– Bun, continuă Al. Băieți, nu uitați: cu puterea noastră, ne putem oricând croi drum afară, dacă ceva merge prost. Dar asta-i ocazia cea mare de a ne consolida stăpânirea asupra orașului printr-o singură manevră simplă. Dac-o luăm în barbă, ne va fi foarte greu în continuare. Așa că, să-ncercăm să urmăm planul, s-a-nțeles?

– Absolut, Al, rosti zelos Bernhard Allsop. Sunt cu tine până la capăt.

Câțiva îi aruncară priviri de dezgust abia deghizate.

Al îi ignoră pe toți și surâse din toată inima. Îi-suse, chiar că se simțea bine; să înceapă din nou practic de la zero, neavând nimic, cu excepția ambiției. De data aceasta însă știa din timp mișcările pe care trebuia să le facă. Ceilalți din grup îi oferiseră fragmente de istorie din ultimele secole. Administrația de pe Noua Californie era un descendent direct al vechiului guvern al SU ale A. Federalii... Iar Al avea una sau două răfuieli de pus la punct cu nemernicii ăia.

Ușile elevatorului piuiră melodios când se deschiseră la nivelul o sută cincizeci. Dwight Salerno și Patricia Mangano ieșiră primii. Le zâmbiră celor trei oameni de pe coridor și-i uciseră printr-o singură rafală coordonată de foc alb. Corpurile fumegătoare bufniră pe podea.

– E-n regulă, n-au apucat să declanșeze alarma, spuse Emmet consultându-și blocul procesor.

– La treabă, băieți, se adresă Al cu mândrie echipei sale.

Nu era la fel ca pe timpuri, pe străzile din Cicero, cu soldații lui, ca Anselmi și Scalise. Totuși, tipii ăștia noi aveau sânge-n instalație și o cauză pentru care să lupte. Și părea îndreptățit ca el să fie din nou inițiatorul.

Posedații se răspândiră prin ultimul nivel. Uniformele metamecanicilor Tarosa se transformară în veșmintele din propriile lor epoci. O varietate surprinzător de neplăcută de arme le apăru în mâini.

Uşile fură deschise prin rafale precis aplicate de foc alb. Camerele fură scotocite potrivit listei. Toţi îţi respectau sarcinile conform literei. Litera lui Capone.

În San Angeles era ora şase dimineaţa şi puţini din personalul Primăriei veniseră deja la lucru. Cei sosiţi mai devreme se pomeniră cu Retro năvălind în birourile lor şi târându-i afară sub ameninţarea armelor. Nanonicele neurale încetară să le mai funcţioneze, blocurile desktop căzură, procesoarele reţelei nu mai răspunseră. Era imposibil să expedieze o alertă spre exterior, imposibil să strige după ajutor. Toţi şaptesprezece se pomeniră mânaţi în biroul directorului-adjunct pentru Sănătate, înghesuindu-se unul în altul în panică şi disperare comună.

Crezuseră că asta va fi cel mai rău, să stea înghesuiţi într-o singură încăpere ore la rând, sau poate chiar vreo două zile, în timp ce se desfăşurau negocierile cu teroriştii pentru eliberarea lor. Apoi însă Retro începură să-i scoată din birou, unul câte unul, luându-i mai întâi pe cei mai duri. Zbieretele se auzeau limpede, în ciuda grosimii uşii.

Al Capone stătea lângă peretele-fereastră lung din biroul primarului şi privea peste oraş. Era o panoramă magnifică. Nu-şi putea aminti să mai fi fost vreodată la o asemenea înălţime în viaţa lui anterioară. Acest zgârie-nori făcea ca Empire State Building să pară neînsemnată, pentru Dumnezeu! Şi nu era nici măcar cel mai înalt din oraş.

Zgârie-norii ocupau doar porţiunea centrală din San Angeles: cincizeci-şaizeci de blocuri grupate laolaltă

pentru a forma cartierul afacerilor, finanțelor și administrației. Dincolo de ele, vasta lăbărțare urbană urma relieful în general plat – rânduri lungi și cenușii de clădiri și șosele, între care se intercalau pătrate egale de parcuri verzi. Iar către est se vedea scânteierea puternică a orașului.

Al, care îndrăgise dintotdeauna vederea Lacului Michigan vara, era fascinat de întinderea turcoaz sclipitoare ce reflecta primele raze ale unei zile noi. Iar orașul era minunat de curat și de plin de viață! Cu totul diferit de Chicago. Acesta era un imperiu pe care l-ar fi invidiat atât Stalin, cât și Ginghis-han.

Emmet ciocăni la ușă, după care, neprimind niciun răspuns, își strecură capul înăuntru.

– Scuze, dacă te deranjez, Al, începu el precaut.

– E-n regulă, băiete, spuse Al. Ia zi, ce ai pentru mine?

– I-am strâns pe toți de la etajul ăsta. Electronica e complet futută, așa că nu pot anunța pe nimeni de afară. Bernhard și Luigi au început să-i aducă la posedare.

– Grozav, toți ați făcut o treabă a naibii de bună.

– Mulțumesc, Al.

– Ce-i cu restul electricelor: telefoanele și mașinăriile alea de socotit?

– Chiar acum îmi conectez sistemele la rețeaua clădirii. Mai lasă-mă o jumătate de oră și ar trebui s-o blochez.

– Bravo. Putem trece la etapa a doua?

– Sigur că da.

– Bine, băiete, întoarce-te la sârmele tale.

Emmet ieși din birou cu spatele înainte. Al regretă că nu știa el însuși mai multe despre electricitate. Lumea asta viitoare depindea foarte mult de minimașinăriile ei deștepte. Ăsta trebuia să fie un punct slab. Iar Al Capone știa totul despre exploatarea unor asemenea slăbiciuni.

Lăsă mintea să-i lunece în starea aceea distinctivă și-i căută pe ceilalți posedați aflați sub comanda lui. Erau poziționați împrejurul Primăriei, plimbându-se nepăsător pe trotuar, stând în automobile staționate în apropiere, mâncând micul dejun în localuri din pasaje.

„Veniți", le comandă el.

Și ușile mari de la parterul Primăriei se deschiseră larg.

Primarul Avram Harwood III sosi la birou la ora nouă fără un sfert. Se simțea în dispoziție bună. După o săptămână, aceasta era prima zi în care subordonații nu-l bombardaseră dis-de-dimineață cu datavizări despre criza Retro. Mai mult chiar, nu primise nicio comunicare de la Primărie. Putea vorbi despre un adevărat record.

Luă elevatorul expres de la boxa de parcare privată a mașinii sale până la ultimul etaj, și păși într-o lume nu tocmai normală. Nu putea pune degetul pe nimic, totuși era în mod clar nefirească. Oamenii alergau de colo-colo ca de obicei, abia oprindu-se pentru a-l saluta. Ușile elevatorului rămaseră deschise în spatele său, iar luminile din cabină se stinseră treptat. Când încercă să-i datavizeze procesorului de control,

nu căpătă niciun răspuns. Încercă să lanseze un apel de rutină spre mecanicii de întreţinere şi descoperi că niciunul dintre procesoarele reţelei nu funcţiona.

La naiba, exact asta-i trebuia, o pană generală a echipamentelor electronice! Cel puţin se explica motivul pentru care nu primise niciun mesaj.

Intră în birou şi găsi tolănit în scaunul său un tânăr cu piele măslinie, care ţinea în gură un băţ gros şi moale al cărui capăt ardea. Iar hainele lui... un Retro!

Primarul Harwood se răsuci, gata să se repeadă către uşă. Zadarnic. Trei bărbaţi apăruseră deja acolo, blocând-o. Toţi purtau acelaşi gen de costume antice la două rânduri, pălării cafenii cu boruri late, şi ţineau carabine automate primitive, cu încărcătoare rotunde.

Harwood încercă să datavizeze un apel cetăţenesc de prim ajutor. Însă nanonicele lui neurale căzură şi pictogramele perfect aliniate i se retraseră din ochiul minţii aidoma unor fantome laşe.

– Stai jos, domnule primar, rosti Al Capone cu generozitate. Noi doi avem de discutat afaceri.

– Nu cred.

Patul unui automat Thompson izbi între omoplaţii lui Avram Harwood. Bărbatul scoase un ţipăt de durere şi pentru o secundă lumea înconjurătoare se înnegură ameţitor. Unul dintre fotoliile mari îl lovi înapoia genunchilor şi el căzu pe perne, ţinându-se de şira spinării.

– Vezi? rosti Al. Nu mai eşti tu cel aflat la putere. Ar fi mai bine să cooperezi.

– Poliția va sosi în curând aici, domnule, și atunci te va jupui pe tine și gașca ta. Să nu crezi c-o să te ajut în negocieri, comisarul îmi cunoaște perfect politica în situațiile cu ostatici. Nu se cedează nimic.

Al îi făcu apăsat cu ochiul.

– Îmi place de tine, Avvy. Serios. Admir un bărbat care stă pe picioarele lui. Știam că n-o să fii un căcăcios. Îți trebuie minte ca s-ajungi în vârf într-un oraș ca ăsta, și nu puțină. Așa că, ce-ar fi să schimbi două vorbe cu comisarul ăla al tău? Să lămurești niște chestii.

Făcu un semn din deget.

Avram Harwood se întoarse și-l văzu pe comisarul de poliție Vosburgh intrând în birou.

– Hai noroc, dom' primar, rosti Vosburgh vesel.

– Rod! Hristoase, te-au prins și pe tine...

Cuvintele se stinseră când chipul familiar al lui Vosburgh *se deformă*. Un necunoscut cu față sălbatică îi rânji, cu păr răsărindu-i vizibil din obraji. Nu era o barbă, ci mai degrabă o blană deasă și țepoasă.

– Da, m-au prins și pe mine.

Vocea era distorsionată de dinți prea lungi pentru o gură omenească. Izbucni într-un râs sălbatic.

– Cine dracu' sunteți voi, Retro? întrebă Avram Harwood îngrozit.

– Morții, răspunse Al. Ne-am întors.

– Rahat!

– Nu mă cert cu tine. Cum ți-am zis, sunt aici ca să-ți fac o propunere. Unul dintre băieții mei – vine din vremea de imediat după mine – zicea că oamenii obișnuiau să-i zică „o ofertă pe care n-o poți refuza".

Îmi place expresia asta, e grozavă. Asta-ți fac eu acum, Avvy, băiete. O ofertă pe care n-o poți refuza.

– Ce ofertă?

– Uite cum stă treaba: sufletele nu sunt singura chestie pe care o reînvii azi. O să clădesc o Organizație. Așa cum am mai avut, însă acum cu putere și influență, nu o jucărioară. Vreau să i te alături, să mi te alături. Așa cum ești. Fără nicio șmecherie, îmi dau cuvântul. Tu, familia ta, poate câțiva prieteni apropiați, care nu vor fi posedați. Știu cum să răsplătesc loialitatea.

– Ești nebun! Ești absolut truli la cap. Să m-alătur vouă? O să fac tot ce pot ca să vă văd distruși, pe voi toți, nenorociți aberanți, și dup-aia o să vă calc bucățile-n picioare.

Al se aplecă înainte și-și rezemă coatele pe birou, privindu-l deschis.

– Îmi pare rău, Avvy. Asta-i o chestie pe care n-o s-o faci. N-ai cum, în pula mea. Vezi tu, oamenii îmi aud numele și cred că nu-s decât un gangster celebru, un infractor care a dat lovitura. Greșit! Am fost un ditamai regele. Regele Capone cel Dintâi! Am descifrat politica. Așa că știu ce sfori să trag în Primărie și-n secțiile de poliție. Știu cum funcționează un oraș. De aia sunt aici. Derulez cel mai mare jaf care a existat vreodată în istorie.

– Poftim?!

– O să vă fur planeta, Avvy. O să-i șterpelesc pe toți de sub nasul tău. Tipii ăștia pe care-i vezi aici, cei cărora le spui Retro, habar n-aveau ce Dumnezeu

făceau pân-acum. Pentru că, între noi doi fie vorba, acoperirea cerului ca și cum ar fi o fereastră peste care să tragi o draperie groasă, e o idee destul de soni, înțelegi? Așa că i-am luminat. S-a terminat cu căcatu' ăla. Acum jucăm dur și direct.

Avram Harwood plecă fruntea.

– Hristoase...

Erau nebuni. Absolut demenți. Începu să se întrebe dacă avea să-și mai revadă vreodată familia.

– Lasă-mă să-ți explic cum stă treaba, Avvy. Nu preiei o societate de la bază în sus, așa cum au încercat Retro să facă. Adică puțin, câte puțin, până deții majoritatea. Știi de ce asta-i o metodă de căcat pentru a ajunge-n vârf? Fiindcă nenorocita aia de majoritate a dracu' de virtuoasă o să se prindă și-o să se lupte cu ghearele și cu dinții ca să te-oprească. Iar ea este condusă de oameni ca tine, Avvy. Voi sunteți generalii, cei periculoși, voi îi organizați pe avocați, pe polițai și pe agenții federali speciali, ca s-oprească să se-ntâmple așa ceva. Ca să protejați majoritatea care v-alege, s-o apărați de orice v-ar amenința pe voi sau pe ea. Așa că-n loc de o revoluție din asta, cu curu-nainte, faci așa cum fac eu. Pornești de sus și cobori.

Al se ridică și se apropie de peretele-fereastră. Arătă cu trabucul spre strada aflată mult dedesubt.

– Oamenii vin la Primărie, Avvy. Muncitorii, căpitanii de poliție, avocații, funcționarii tăi, colectorii de impozite. Toți; cei care ar conduce lupta-mpotriva mea, dacă ar ști ce am fost. Da! Ei vin aici, intră, dar

nu mai ies. Nu mai ies până când nu le prezentăm tuturor oferta noastră.

Se întoarse și-l văzu pe Avram Harwood holbându-se la el oripilat.

– Asta-i treaba, Avvy, rosti el încetișor. Băieții mei lucrează acum de jos în sus, de la parter. O să suie până o s-ajungă aici. O să-i ia pe toți cei care stau în birourile lor și care-n mod normal ar lupta împotriva mea. Și să știi o chestie – tocmai ei vor fi cei care ne vor conduce cruciada în lume. Nu-i așa, băieți?

– Așa-i, Al, rosti Emmet Mordden, care era gârbovit peste două blocuri procesoare la un capăt al mesei, monitorizând operația. Primele douăsprezece niveluri sunt acum ale noastre. Și-i convertim pe toți de la nivelurile treisprezece până la optsprezece. Aproximez că pân-acum în dimineața asta au fost posedați șase mii cinci sute de oameni.

– Vezi? flutură Al expansiv din trabuc. A-nceput deja, Avvy. Nu poți face nimic în privința asta. Până la prânz voi prelua toată administrația orașului. Ca-n zilele de demult, când îl aveam la degetul mic pe „Marele" Bill Thompson. Iar pentru mâine am planuri încă și mai mărețe.

– N-o să meargă, șopti Avram Harwood. Nu poate să meargă.

– Ba sigur c-o să meargă, Avvy. Nu uita că-i vorba despre... suflete revenite. Ele nu-s cu mințile tocmai întregi. *Capisce?* Eu nu construiesc aici doar o Organizație. Ce mama dracului! Putem fi cinstiți acum, tu și cu mine. Este vorba despre un guvern nou pentru

Noua Californie. Am nevoie de oameni care să mă poată ajuta să conduc planeta. Am nevoie de oameni care pot opera mașinile din fabrici. Am nevoie de oameni care să poată menține luminile aprinse și apa curentă, și de oameni care să ridice gunoiul. Ce pizda mă-sii, dacă totu' se duce dracu', propriii mei cetățeni o să vină să-mi ia gâtu', este? Eh, asta-i chestia la care nu s-au gândit Retro. Ce se va-ntâmpla dup-aia? Problema este că trebuie să ai grijă ca totul să meargă perfect, ca-nainte.

Al se așeză pe brațul fotoliului lui Avram Harwood și-i cuprinse umerii cu un braț prietenos.

– Și aici intri tu-n scenă, domnule primar. Mulți vor să conducă treburile. Păi, numa-n camera asta, toți ar dori să-mi fie locotenenți. Asta-i însă o problemă veche. Știi vorba aia „Nu-i place calului ce-i place măgarului"? Sigur că da, ei sunt plini de entuziasm, dar n-au talentul necesar. Tu însă, tu, băiete, ai talentul ăla. Așa că – ce zici? Rămâi cu aceeași slujbă ca-nainte. Capeți un salariu mai bun. Plus avantaje. Vreo fetiță-două-n plus, dacă ești genul. Ia zi, Avvy? Eh? Spune „da". Fă-mă fericit.

– Niciodată.

– Poftim? Ce-ai zis, Avvy? N-am auzit prea bine.

– Am zis NICIODATĂ, psihopat dement ce ești!

Foarte calm, Al se ridică în picioare.

– Te-am rugat. Am căzut în genunchi, în pizda mă-sii, și te-am rugat să m-ajuți. Te-am rugat să-mi fii prieten. Da' tu ești șmecher, nene, un șmecher cum n-am mai văzut. Mi-am deschis dracu' inima-n fața

ta. Am sângerat pe podea pentru tine. Şi tu zici „nu"? Nu! Mie?

Trei cicatrice îi ardeau fierbinte şi strălucitor pe obraz. Toţi cei din birou se cufundaseră într-o tăcere îngrozită.

– Asta zici, Avvy? Nu?

– Ai priceput, cap-de-miel! răcni nesăbuit Avram Harwood. Ceva sălbatic îi gonea liber prin creier, o satisfacţie nebunească de a-şi înfrunta adversarul. Răspunsul este „niciodată". Niciodată. Niciodată!

– Greşit. Al îşi scutură trabucul pe covorul gros: Ai înţeles complet greşit, amice. Răspunsul este „da". Este întotdeauna „da", când vorbeşti cu mine. Este „da", în pizda mă-sii, da, vă rog, domnule Capone, da, *domnule*. Şi o să te aud, în pizda mă-sii, spunând-o. Un pumn îi lovi pieptul, ca o subliniere surdă. Azi este ziua-n care-mi vei spune „da".

Primarul Avram Harwood aruncă o privire spre bastonul de baseball pătat care se materializase în mâinile lui Al Capone şi ştiu că va fi rău.

Zorii-Duce nu apărură. Nu se zări nici urmă din lumina albă şi liniştitoare a soarelui primar care să mângâie noaptea scurtă înainte ca discul strălucitor să se înalţe deasupra dealurilor. În locul ei, o fosforescenţă roz bolnăvicioasă lunecă peste orizont, pătând vegetaţia în bordo mat.

Pentru un moment torturant de confuzie, Louise crezu că Ducesa revenise şi gonea peste emisfera opusă a planetei după ce apusese cu numai câteva minute

în urmă, pentru a țâșni în fața căruței romany care înainta greoi. Dar după un minut de scrutare, își dădu seama că efectul se datora unei pâcle înalte de cețuri roșietice. De fapt, Ducele răsărise.

– Ce-i asta? întrebă Genevieve plângăreț. Oare ce s-a-ntâmplat?

– Nu sunt sigură, răspunse sora ei și scană orizontul, aplecându-se după colțul căruței ca să privească și în urmă. Pare ca și cum acolo sus de tot ar fi un strat de ceață, dar de ce are culoarea asta? N-am mai văzut niciodată așa ceva.

– Mie nu-mi place, anunță Genevieve.

Își încrucișă brațele peste piept și privi furioasă drept înainte.

– Știi ce anume produce asta? îl întrebă Carmitha pe Titreano.

– Nu pe de-a întregul, lady, răspunse el părând tulburat. În același timp însă, simt ceva bun dinspre ceața aceasta. Voi nu vă simțiți alinate de prezența ei?

– Nici vorbă! se răsti Carmitha. Nu-i ceva natural și o știi și tu prea bine.

– Da, lady.

Acceptarea lui supusă nu făcu nimic pentru a potoli agitația femeii. Teroarea, incertitudinea, nesomnul, faptul că nu mâncase nimic de douăzeci și patru de ore, remușcările... toate începeau să se cumuleze.

Căruța merse aproape un kilometru sub lumina roșie strălucitoare. Carmitha o conduse pe un drum bine bătut, pe sub o pădure. Aici unduielile line ale terenului sporeau treptat, formând văi mai adânci și

dealuri ondulatoare. Făgașe secate de pâraie traversau versanții în toate direcțiile, spre viroagele mai adânci care coborau pe fundul tuturor văilor. Zonele împădurite erau mai multe decât pe dealurile deschise, existau mai multe locuri unde să te ascunzi de ochii iscoditori. Nu aveau altă cale de orientare decât al șaselea simț straniu al lui Titreano.

Nimeni nu vorbea, erau fie prea obosiți, fie prea temători. Louise observă abia atunci că păsările lipseau din văzduh. Pădurea fără trăsături distinctive se ridica deasupra lor aidoma unei fețe lățoase de stâncă, la numai câțiva metri depărtare, mohorâtă și respingătoare.

– Am ajuns, rosti Carmitha când dădură un cot al drumului.

Durase mai mult decât crezuse ea. Cel puțin opt ore. Nu fusese deloc ușor pentru sărmanul și bătrânul Olivier.

În fața lor panta cobora, arătând o vale largă cu versanți masiv împăduriți. Fundul aluvionar era o tablă de șah de loturi îngrijite, perfect delimitate prin ziduri lungi din pietre fără mortar și garduri vii din măceși sălbatici modificați genetic. O duzină de pâraie ce bolboroseau din capul văii se adunau într-un râu micuț care șerpuia îndepărtându-se. Lumina solară roșie scânteia de pe o fâșie îngustă de apă care curgea printre maluri de lut ars de soare.

Bytham era situat la vreo cinci kilometri în jos pe vale: o îngrămădire de căsuțe din piatră divizată în două de râu. De-a lungul secolelor, comunitatea crescuse spre exterior, pornind de la un singur pod

arcuit din piatră. În capătul îndepărtat, o turlă subțire de biserică se ridica deasupra acoperișurilor din paie.

– Pare în regulă, vorbi Louise precaut. Nu văd niciun foc.

– Destul de liniștit, aprobă Carmitha.

Nu cuteza deloc să-l consulte pe Titreano, totuși până la urmă îl întrebă:

– Ai tăi sunt pe acolo?

El avea ochii închiși, dar capul îi era împins înainte, de parcă ar fi adulmecat aerul din față.

– Unii, răspunse cu regret. Dar nu tot satul a fost preschimbat. Nu încă. Oamenii încep să înțeleagă că un rău însemnat bântuie meleagurile acestea. O privi pe Louise: Unde este ancorată mașina ta zburătoare prin văzduh?

Fata se învăpăie la chip.

– Nu știu. Până acum n-am mai fost niciodată aici.

Nu-i plăcea să recunoască faptul că, exceptând cele două ocazii anuale când își însoțea mama în călătoria cu trenul la Boston pentru a cumpăra haine, nu prea se aventurase în afara hotarelor largi ale lui Cricklade.

Carmitha indică un luminiș rotund, aflat la opt sute de metri în afara așezării, cu două hangare modeste pe perimetru.

– Ăla-i aerodromul. Și slavă Domnului că-i de partea asta a satului.

– Propun să ne grăbim, spuse Titreano.

Neîncrezându-se în continuare în el, Carmitha încuviință șovăielnic.

– Numai un minut.

Se ridică și intră iute sub coviltir. Înăuntru era o harababură de nedescris. În urma evadării nebunești din Colsterworth, toate obiectele îi fuseseră azvârlite peste tot: haine, cratițe și tigăi, mâncare și cărți. Oftă, văzând cioburile porțelanurilor alb-albastre peste care fu gata să calce. Dintotdeauna mama ei susținuse că serviciul acela de masă fusese adus de pe Pământ odată cu familia.

Sipetul de sub patul ei nu se clintise însă. Era prea greu. Carmitha îngenunche și răsuci combinația încuietorii.

Louise îi aruncă femeii romany o privire alarmată când aceasta ieși din căruță. Purta o pușcă cu o singură țeavă și o centură cu cartușe.

– Cu reîncărcare rapidă prin pompare, spuse Carmitha. Are magazia de zece gloanțe. Ți-am încărcat-o deja. Are siguranța pusă. Ține-o, ca să te obișnuiești cu greutatea.

– Eu? icni Louise surprinsă.

– Da, tu. Cine știe ce ne-așteaptă acolo? Cred c-ai mai tras cu pușca, nu?

– Da, sigur că da. Însă numai în păsări, în șoareci de copaci și-n obiecte. Mă tem că nu-s o țintașă prea grozavă.

– Nu-ți face griji. Îndreapt-o pur și simplu în direcția generală a oricărui necaz și trage. Rânji fără veselie spre Titreano: Ți-aș fi dat-o ție, dar este cam avansată față de genul de arme pe care le aveați pe timpul tău. Mai bine s-o aibă Louise.

– Cum dorești, lady.

Ducele suise mai mult pe cer şi se străduia din răsputeri să ardă pâcla roşie care atârna deasupra pământului. Ocazional câte o rază de lumină solară pură, albă, se revărsa peste căruţă, făcându-i pe toţi patru să mijească ochii sub strălucirea ei. Însă în majoritatea timpului vălul rămânea impenetrabil.

Căruţa ajunse pe fundul văii şi Carmitha mână calul la trap mai rapid. Olivier se căzni din răsputeri, totuşi era clar că rezervele de puteri i se epuizau.

Când se apropiară mai mult de sat, auziră bătând clopotul bisericii. Nu erau dangăte vesele care să-i cheme pe credincioşi la slujba de dimineaţă, ci doar un ritm monoton, continuu. O avertizare.

– Sătenii ştiu, anunţă Titreano. Cei asemenea mie se grupează laolaltă. În felul acesta sunt mai puternici.

– Dacă tu ştii ce fac ei, ei ştiu despre noi? întrebă Carmitha.

– Mă tem că da, lady.

– Grozav!

Drumul din faţa lor se îndepărta acum de direcţia în care se afla aerodromul. Carmitha se ridică în picioare pe capră şi încercă să-şi dea seama pe unde să iasă de pe el. Gardurile vii şi zidurile despărţitoare dintre loturi se lăbărţau înaintea ei aidoma unui labirint.

– Rahat, mormăi ea în barbă.

Ambele hangare ale aerodromului erau clar vizibile la aproape un kilometru depărtare, dar trebuia să fii din partea locului pentru a şti cum să ajungi la ele.

– Ei ştiu că suntem cu tine? întrebă Carmitha.

– Probabil că nu. Nu de la o asemenea depărtare. Dar când ne vom apropia de sat, vor şti.

Genevieve trase tulburată de mâneca lui Titreano.

– N-o să ne găsească, nu-i aşa? Tu n-o să-i laşi.

– Bineînţeles că nu, micuţo. Mi-am dat cuvântul că nu vă voi părăsi.

– Nu-mi place deloc, rosti Carmitha. Suntem prea expuşi. Şi când îşi vor da seama că-n căruţa asta suntem patru, cei asemenea ţie vor şti că eşti cu non-posedaţi, sfârşi ea acuzator spre Titreano.

– Acum nu ne mai putem întoarce, insistă Louise cu glas ascuţit şi încordat. Suntem foarte aproape. Nu vom mai avea altă şansă.

Carmitha ar fi vrut să adauge că era posibil ca la aerodrom să nu existe nici măcar vreun pilot; la urma urmelor, nu zărise deocamdată nici forma distinctivă a aeroambulanţei înseşi. Se putea să fi fost într-un hangar, însă după cum li se schimba norocul...

În mod evident, ambele surori se aflau aproape de capătul puterilor şi al răbdării. Arătau jalnic, murdare şi ostenite, pe punctul de a izbucni în lacrimi... în ciuda fermităţii pe care Louise o afişa la exterior.

Carmitha fu surprinsă să-şi dea seama cât de mult începuse s-o respecte pe sora mai mare.

– Nu, încuviinţă ea, acum nu vă mai puteţi întoarce. Dar eu o pot face. Dacă duc căruţa înapoi spre pădure, posedaţii vor crede că fugim de Titreano.

– Nu! exclamă Louise şocată. Acum suntem împreună. Nu ne avem decât unii pe alţii. Doar noi am rămas în toată lumea.

– Nu suntem chiar singurii rămași. Să nu mai gândești așa! Dincolo de Kesteven, oamenii își duc viața ca și până acum. Iar după ce veți ajunge la Norwich, ei vor fi avertizați.

– Nu, murmură Louise, dar cu mai puțină convingere de data aceasta.

– Știi că trebuie să plecați, continuă Carmitha. Pe când eu... Ce dracu', de una singură o să mă descurc mai bine. Știu destule ca să mă pot ascunde în păduri fără ca posedații să mă găsească vreodată. Nu pot face însă același lucru însoțită permanent de voi trei. Fato, știi doar că noi, romany, ne înfrățim cu pământul.

Colțurile gurii Louisei se curbară în jos.

– Știi? insistă Carmitha neînduplecată.

Înțelegea că era vorba despre egoism; pur și simplu nu dorea să admită că n-ar fi putut rezista să vadă cum speranțele lor delicate aveau să se transforme în tăciuni după ce ajungeau la aerodrom.

– Da, încuviință Louise docil.

– Bravo! Bun, partea asta din drum este destul de largă ca să-ntorc căruța. Ar fi mai bine ca voi trei să coborâți.

– Ești sigură în privința aceasta, lady? întrebă Titreano.

– Absolut. În același timp însă îți reamintesc de promisiunea pe care ai făcut-o, de a avea grijă de ele două.

Bărbatul încuviință sincer și sări din căruță.

– Genevieve?

Fetița ridică sfios ochii, strângând ușor între dinți buza de jos.

– Știu că noi două nu ne-am înțeles prea bine și-mi pare rău. De aceea, vreau să-ți dăruiesc asta.

Carmitha ridică brațele la ceafă și desfăcu lănțișorul pandantivului. Bulbul argintiu care scânteia în lumina trandafirie era făcut dintr-o plasă fină, destul de turtită acum, prin care se întrevedea un filigran de firișoare maronii, foarte subțiri.

– A fost a bunicii, care mi-a dat-o pe când aveam vârsta ta. Este o amuletă care să alunge spiritele rele. Înăuntru e troscot norocos, vezi? Troscot autentic, care creștea pe Pământ înaintea armadei de furtuni. Acolo e magie adevărată de pe Pământ.

Genevieve ridică pandantivul și-l studie cu atenție. Un surâs iute îi lumină trăsăturile delicate, după care se întinse în față și o îmbrățișă pe Carmitha.

– Mulțumesc, șopti ea. Mulțumesc pentru toate.

Coborî după aceea în brațele lui Titreano.

Carmitha îi zâmbi nesigur Louisei.

– Îmi pare rău de felul în care au mers lucrurile.

– E-n regulă.

– Nu prea. Să nu-ți pierzi încrederea în tatăl tău din cauza cuvintelor mele.

– N-o s-o fac. Îl iubesc pe tata.

– Da, mă aștept să-l iubești. Asta-i bine, este ceva de care să te agăți. Să știi însă c-o să mai ai de înfruntat câteva zile întunecate.

Louise începu să-și tragă un inel de pe mâna stângă.

– Ia-l. Nu-i mare lucru. Nu-i nici norocos, nici altceva special, dar e din aur, iar diamantul este autentic.

Dacă vei avea nevoie să cumperi ceva, o să-ți fie de ajutor.

Carmitha privi cu surprindere inelul.

– Chiar așa! Data viitoare când voi avea nevoie de un conac, o să-mi amintesc.

Amândouă surâseră stingherite.

– Ai grijă de tine, Carmitha. Vreau să te găsesc când o să mă-ntorc, când se va termina toată nebunia asta.

Louise se întoarse și se pregăti să coboare.

– Louise...

Neliniștea din glas era atât de evidentă, încât fata încremeni.

– Ceva nu-i în regulă cu Titreano, vorbi încetișor Carmitha. Nu știu dacă nu sunt doar paranoică, dar trebuie să ți-o spun înainte de a continua alături de el.

Peste un minut, Louise coborî cu grijă pe o latură a căruței, ținând arma în mână, cu centura cu cartușe atârnându-i inconfortabil de grea în jurul șoldurilor. Când ajunse pe drumul de pământ, flutură din braț către Carmitha. Femeia romany îi răspunse printr-un gest similar și smuci hățurile calului.

Louise, Genevieve și Titreano priviră căruța care se întoarse și porni înapoi pe drumul cu făgașe.

– Te simți bine, lady Louise? întrebă Titreano curtenitor.

Degetele ei se strânseră în jurul pușții. După aceea, inspiră adânc și-i zâmbi.

– Așa cred.

Porniră spre aerodrom, croindu-şi drum peste gardurile vii şi şanţuri. Ogoarele erau în majoritate arate, pregătite pentru a doua însămânţare de cereale, şi se înainta cu greu. La fiecare pas ridicau norişori de colb.

Louise aruncă o căutătură către Genevieve, care purta pandantivul Carmithei peste bluza ei ruptă şi prăfuită, strângând tare într-o mână bulbul din argint.

– N-a mai rămas mult de acum, spuse ea.

– Ştiu, răspunse mezina prompt. Crezi că-n aeroambulanţă vor avea de mâncare?

– Aşa ar fi de aşteptat.

– Grozav! Mor de foame. Continuă câţiva paşi, apoi îşi lăsă capul pe un umăr: Titreano, tu nu eşti deloc murdar! exclamă pe un ton iritat.

Louise se uită şi ea. Era adevărat; pe haina albastră a bărbatului nu se prinsese nici măcar un fir de praf sau murdărie.

El se examină de asemenea, trecându-şi palmele peste vipuştile pantalonilor cu un gest nervos.

– Îmi pare rău, micuţo, probabil că este din cauza ţesăturii. Deşi trebuie să mărturisesc că nu-mi amintesc ca înainte să fi fost imun la astfel de lucruri. Poate că trebuie să mă înclin înaintea fatalităţii.

Louise privi consternată cum pete de noroi suiră de pe gleznele lui, murdărindu-i pantalonii mai jos de genunchi.

– Vrei să zici că-ţi poţi schimba înfăţişarea oricând doreşti? întrebă ea.

– Aşa s-ar părea, lady Louise.

– Oh...

Genevieve chicoti.

– Vrei să zici că tu însuți vrei s-arăți în felul ăsta prostesc?

– Mi se pare... confortabil, micuțo. Da.

– Dacă te poți transforma cu atâta ușurință, cred c-ar trebui să adopți ceva care să se potrivească nițel mai bine, rosti Louise. Vreau să spun că eu și Gen arătăm ca două vagaboande, în timp ce tu ești în haine elegante, impecabile și în același timp stranii. Ce ai crede despre noi, dacă ai face parte din echipajul aeroambulanței?

– O argumentație excelentă, lady.

În următoarele cinci minute, pe când traversau câmpul, Titreano trecu printr-o serie de modificări. Genevieve și Louise îl bombardară cu un șuvoi de sugestii, contrazicându-se agitat și explicându-i despre texturi și stiluri tovarășului lor de drum ușor derutat. Când terminară, el era îmbrăcat în stilul unui tânăr manager de domeniu, cu pantaloni din velur cafeniu, cizme până la jumătatea gambei, haină de tweed, cămașă în carouri și șapcă gri.

– Perfect, declară Louise.

– Mulțumesc, lady.

Își scoase șapca și făcu o plecăciune adâncă.

Genevieve bătu încântată din palme.

Louise se opri în fața altuia dintre zidurile interminabile și găsi o gaură în care să-și strecoare vârful cizmei. O acțiune cu totul nedemnă de o lady, dar pe care o practica de acum ca o expertă. Călare pe muchia

superioară a zidului, putea zări gardul de pe perimetrul aerodromului, la două sute de metri depărtare.

– Aproape c-am ajuns, îi anunță voioasă pe ceilalți.

Aerodromul Bytham părea abandonat. Ambele hangare erau închise, iar în turnul de control nu părea să fie nimeni. De partea cealaltă a gazonului tuns, șirul de șapte căsuțe ale personalului de deservire erau tăcut și întunecat.

Unicul sunet era dangătul permanent al clopotului bisericii din sat. Nu se oprise în tot timpul cât străbătuseră ogoarele.

Louise trase cu ochiul după colțul primului hangar, strângând puternic pușca în mâini. Nu văzu nicio mișcare. În fața unei ușițe de acces staționau două tractoare și un jeep de fermă.

– Există posedați pe aici? murmură ea către Titreano.

– Nu, răspunse el tot în șoaptă.

– Dar oameni normali?

Chipul lui arămiu se încreți de concentrare.

– Câțiva. Îi aud în casele voastre. Cinci sau șase sunt ascunși în al doilea hambar.

– Hangar, îl corectă Louise. În ziua de azi le numim „hangare".

– Da, lady.

– Scuze.

Schimbară între ei zâmbete încordate.

– Atunci, urmă Louise, cred c-ar fi mai bine să ne ducem la ei. Vino-ncoace, Gen.

Îndreptă țeava puștii spre pământ și-și prinse sora de mână, după care porni către al doilea hangar.

Își dorea realmente să nu fi luat arma de la Carmitha. În același timp însă îi insufla o încredere neașteptată. Deși se îndoia că ar fi putut trage cu adevărat în cineva.

– Ne-au zărit, anunță încetișor Titreano.

Louise scană peretele din panouri ondulate al hangarului. Pe toată lungimea lui se întindea un șir de ferestre înguste. Îndărătul uneia i se păru că vede un tremur de mișcare.

– Alo? strigă ea.

Nu-i răspunse nimeni.

Merse la ușă și ciocăni cu putere.

– Alo, m-auziți?

Încercă clanța, doar pentru a descoperi că era încuiată.

– Ce facem acum? îl întrebă pe Titreano.

– Hei! strigă Genevieve spre ușă. Mi-e foame!

Clanța coborî și ușa se întredeschise.

– Cine dracu' sunteți voi? întrebă un bărbat.

Louise se îndreptă pe cât putu mai bine, știind perfect cum arăta în ochii celor dinăuntru.

– Sunt Louise Kavanagh, moștenitoarea Cricklade, aceasta este sora mea Genevieve, iar el este William Elphinstone, unul dintre managerii domeniului.

Genevieve deschise gura pentru a protesta, dar Louise o lovi ușor cu vârful cizmei.

– Da? Chiar așa? se auzi din spatele ușii.

– Da!

– Ea este, rosti altă voce mai groasă.

Ușa se deschise larg, arătând doi bărbați care îi priveau.

– O recunosc. Am lucrat la Cricklade.

– Mulțumesc, zise Louise.

– Până când m-a concediat taică-tău.

Louise nu știu dacă să izbucnească în lacrimi, ori să-l împuște pur și simplu imediat.

– Dă-le drumu-năuntru, Duggen, se auzi glasul unei femei. Fetița pare ruptă de oboseală. Și nu-i tocmai ziua potrivită ca să-nchei răfuieli vechi.

Duggen strânse din umeri și se trase într-o parte.

Unica sursă de lumină din interior era șirul de ferestre prăfuite. Aeroambulanța se deslușea ca o formă masivă și întunecată, în mijlocul podelei din beton. Trei persoane stăteau sub botul îngust și ascuțit al avionului: femeia care vorbise și două puștoaice gemene, de cinci anișori. Femeia se numea Felicia Cantrell, iar pe fiicele ei le chema Ellen și Tammy; soțul ei Ivan, bărbatul care deschisese ușa, pilota aeroambulanța.

– Iar pe Duggen îl cunoști deja, sau, cel puțin, el te cunoaște.

Ivan Cantrell aruncă o privire iscoditoare prin ușa hangarului înainte s-o închidă.

– Așadar, vrei să ne spui ce căutați aici, Louise? Și ce s-a întâmplat cu voi?

Fata avu nevoie de mai bine de cincisprezece minute pentru a produce o explicație care să-i satisfacă. Și-n tot acel timp trebui să fie foarte atentă să nu rostească cuvântul „posedare" și să nu spună cine era de

fapt Titreano. Înțelesese că asta ar fi dus la evacuarea ei instantanee din hangar. În același timp însă, era încântată de minciunile ei nevinovate; „vechea" Louise, cea care ieri-dimineață se trezise într-o lume încă normală, ar fi spus pur și simplu întregul adevăr fără să clipească și ar fi cerut pe un ton imperios ca oamenii aceia să facă ceva în privința respectivă. Asta însemna probabil să crești... dintr-un punct de vedere.

– Să aibă Uniunea Terenurilor arme energetice moderne? reflectă Duggen sceptic după ce ea termină.

– Așa cred, încuviință Louise. Așa au spus toți.

Bărbatul părea pe punctul de a obiecta, când Genevieve rosti:

– I-auziți!

Louise nu putea să audă nimic.

– Ce-i? întrebă ea.

– Clopotele bisericii s-au oprit.

Duggen și Ivan se apropiară de ferestre și priviră afară.

– Vin ei? mișcă Louise din buze, fără sunet, către Titreano.

El aprobă din cap pe furiș.

– Te rog! îl imploră fata pe Ivan. Trebuie să ne scoți de aici cu avionul.

– Nu știu, domnișoară Kavanagh... N-am autoritatea respectivă și noi nu știm de fapt ce se-ntâmplă în sat. Poate c-ar trebui mai întâi să mă consult cu polițistul.

– Te rog! Dacă-ți faci griji în legătură cu slujba ta, n-are rost. Familia mea te va proteja.

El inspiră adânc, evident nefericit.

– Ivan, rosti Felicia şi-l privi drept în faţă arătând cu subînţeles spre gemene, indiferent ce se-ntâmplă, ăsta nu-i un loc unde să stea nişte copii. Dacă există vreun loc sigur, acela nu poate fi decât capitala.

– La dracu'! Bine, domnişoară Kavanagh. Ai câştigat. Urcă. Plecăm toţi.

Duggen începu să deschidă uşile mari glisante din capătul hangarului, îngăduind unei coloane groase de lumină solară cu tentă trandafirie să atingă aeroambulanţa. Avionul era o utilitară civilă SCV-659 importată de la Corporaţia Kulu, un supersonic VTOL cu zece locuri.

– Are esenţa unei păsări, murmură Titreano cu chipul uşor transpus. Dar vigoarea unui taur. Ce magie...

– Sigur nu vom păţi nimic înăuntru? întrebă Louise neliniştită.

– Oh, nu, lady Louise. Aceasta este o călătorie preţuită cu mult peste munţi de aur. Pentru că mi s-a oferit un asemenea prilej, îi voi mulţumi Domnului din toată inima diseară.

Ea tuşi stânjenită.

– Da. În regulă, ar fi mai bine să intrăm; suim pe scara aceea, din partea cealaltă – o vezi?

Le urmară pe Felicia şi pe gemene pe scară. Cabina îngustă a avionului fusese modificată pentru rolul de ambulanţă, fiind dotată cu două tărgi şi câteva dulapuri de echipamente medicale. Existau doar două fotolii, pe care le ocupară gemenele. Genevieve, Titreano şi Louise sfârşiră prin a se aşeza laolaltă pe o

targă. Louise verifică din nou siguranța armei și o strânse între genunchi. În mod surprinzător, nimeni nu obiectase față de aducerea puștii la bord.

– Asta ne mai lipsea! mormăi Ivan din scaunul pilotului, când începu să verifice lista de control dinaintea decolării. Îmi arată șase defecțiuni de sisteme.

– Ceva esențial? întrebă Duggen, închizând trapa.

– N-o să murim.

Felicia deschise un dulap și-i întinse Genevievei un baton de ciocolată. Fata rupse ambalajul și începu să mestece cu un zâmbet larg, mulțumit.

Dacă se apleca mult înainte, Louise putea să vadă parbrizul din fața lui Ivan. Avionul porni să ruleze afară din hangar.

– Câteva case ard în sat! exclamă pilotul. Și niște oameni aleargă pe drum spre noi. Țineți-vă bine.

Zumzetul ca de albine al ventilatoarelor crescu brusc în intensitate și cabina se zgudui. În câteva secunde se aflau în aer, suind abrupt. Prin parbriz nu se întrevedeau decât crâmpeie de nori roz lipsiți de materialitate.

– Sper să nu fi pățit nimic Carmitha, rosti Louise cu un aer vinovat.

– Sunt sigur că va rămâne nevătămată, lady. Și mă bucură faptul că ai pus capăt vrajbei cu ea. Te admir pentru asta, lady Louise.

Fata știa că obrajii i se vor învăpăia; le putea simți deja dogoarea. Din fericire, petele de noroi și praf aveau să ascundă reacția aceea.

– Înainte de a pleca, rosti ea, Carmitha mi-a spus ceva. Ceva despre tine. A fost o întrebare. O întrebare bună.

– Aha! Am fost într-adevăr curios despre ce s-a petrecut între voi. Dacă dorești să-mi pui întrebarea aceea, îți voi răspunde cu toată cinstea pe care o am.

– Ea voia să te întreb de unde ai venit de fapt.

– Lady Louise, în privința aceasta nu v-am spus nimic altceva decât adevărul.

– Nu tocmai. Norfolk este o planetă de etnie engleză, așa că la școală am învățat câte ceva despre trecutul nostru. Știu că Anglia despre care zici că ar fi fost epoca ta era o cultură pură *anglo*-saxonă.

– Da?

– Da. Iar Titreano nu este un nume englezesc. Nu la momentul acela. Este posibil să fi fost ulterior, în secolele următoare, când a început imigrarea. Dacă însă te-ai născut în Cumbria în anul 1764, așa cum susții, acela n-ar fi putut să fie numele tău adevărat.

– Lady, iartă-mi orice neîncredere pe care se poate să ți-o fi stârnit fără să vreau. Titreano nu este numele cu care m-am născut. Pe de altă parte însă, este numele sub care am trăit în ultimii mei ani. Este forma cea mai apropiată de numele meu de familie pe care o puteau pronunța insularii care m-au adoptat.

– Și care era acela?

Demnitatea dispăru de pe trăsăturile lui chipeșe, lăsând numai tristețe.

– Christian, lady Louise. Am fost botezat Fletcher Christian și am fost mândru de numele acela.

Probabil însă că am fost singurul mândru, întrucât de atunci n-am abătut decât rușine asupra familiei mele. Vezi tu, eu sunt un răsculat.

4

Ralph Hiltch se simți mulțumit și ușurat de viteza cu care conducerea administrativă a Ombeyului reacționă față de „criza Mortonridge", așa cum o denumiseră. Celor de la Nodul 1 li se alătură întregul Comitet de Securitate al Consiliului de Coroană. De data aceasta însăși prințesa Kirsten stătea în capul mesei din sala emisferică albă, avându-l alături pe amiralul Farquar. Tăblia mesei se transformase într-o hartă detaliată, care prezenta jumătatea superioară a Mortonridge; cele patru așezări pe care le vizitase periculosul autobuz Longhound – Marble Bar, Rainton, Gaslee și Exnall – străluceau în roșu-sângeriu macabru deasupra poalelor neregulate ale dealurilor. Norișori de simboluri pâlpâiau și clipeau în jurul fiecăreia, ca niște armate electronice ce-și hărțuiau dușmanii.

După ce ultimul camion de livrări de la Moyce's fusese detectat și eliminat, Diana Tiernan comutase întreaga capacitate a IA-urilor spre analizarea și oprirea vehiculelor ce plecaseră din cele patru așezări. Dintr-un punct de vedere aveau noroc că în Mortonridge era miezul nopții și traficul era mult redus față de vârful din timpul zilei. Identificarea era rezonabil de simplă.

Nu același lucru se putea spune despre decizia care trebuia luată în privința mașinilor și a așezărilor în sine.

Fură necesare douăzeci de minute de dezbateri, mediate de Prințesă, înainte de a schița o tactică acceptată de toți. Factorul decisiv fusese până la urmă încheierea interogării de personalitate a lui Gerald Skibbow, care fusese datavizată din Guyana. Dr. Riley Dobbs apăru înaintea Comitetului pentru a-i adeveri proveniența; un bărbat înfricoșat care-i anunță pe conducătorii planetei că erau asaltați de morți renăscuți. El oferi totuși pretextul, sau imboldul, necesar genului de acțiune pentru care insista Ralph. Dar până și Ralph îi ascultă raportul copleșit de o stare de neîncredere înghețată. „Dacă aș fi făcut o greșeală, dacă aș fi arătat un dram de slăbiciune..."

Comitetul de Securitate lărgit decise ca toate vehiculele care plecaseră din așezările de pe Mortonridge să fie direcționate către trei zone de reținere separate, stabilite de grupurile ETA în lungul lui M6. Refuzul de conformare la ordinul respectiv atrăgea focul instantaneu al DS. După ce ajungeau în zonele de reținere, pasagerii nu-și părăseau vehiculele până ce autoritățile nu erau pregătite să-i testeze pentru posedare. Refuzul de a rămâne în vehicule atrăgea deschiderea focului din partea poliției.

Cât despre așezările respective, ele aveau să intre imediat sub incidența legii marțiale, cu interzicerea completă a traficului de vehicule sau pietoni. Sateliți cu senzori DS de pe orbită joasă aveau să scaneze

constant străzile, împreună cu patrulele poliției locale. Orice persoană despre care se descoperea că încălcase starea de asediu decretată avea să capete exact o singură ocazie de a se preda. Autorizarea de utilizare a armamentului se acorda tuturor polițiștilor responsabili cu aplicarea și urmărirea respectării legii marțiale.

A doua zi dimineață, la prima rază de lumină avea să înceapă operațiunea de evacuare a celor patru orașe. Acum, când Diana Tiernan și IA-urile erau rezonabil de satisfăcute că niciun posedat nu mai rămăsese pe continent, prințesa Kirsten acceptă trimiterea de trupe de pușcași marini din Guyana, care să ajute la evacuare. Urmau să fie mobilizate toate rezervele de poliție de pe Xingu, care să încercuiască orașele, împreună cu pușcașii marini. După aceea urma să se treacă la examinarea casă cu casă. Populația non-posedată avea să fie evacuată și transportată cu vehicule militare la o bază de sol a Marinei Regale, la nord de Pasto, unde avea să fie cazată pentru viitorul imediat.

Posedaților avea să li se ofere o alegere simplă: eliberarea corpului sau închiderea în tau-zero. Fără excepții.

– Cred că asta acoperă totul, rosti amiralul Farquar.

– Este bine să le precizați comandanților pușcașilor marini că nu trebuie să utilizeze sub nicio formă mecanoizi de asalt, spuse Ralph. Ba chiar, cu cât vor utiliza sisteme mai primitive, cu atât va fi mai bine.

– Nu știu dacă avem suficiente arme cu proiectile chimice pentru toți, observă amiralul, dar voi avea grijă ca tot stocul actual să fie distribuit.

– N-ar fi prea greu pentru fabricile constructoare de mașini din Ombey să înceapă producția de noi arme cu proiectile și muniție, zise Ralph. Aș dori să văd ce se poate face în direcția aceasta.

– Demararea producției ar dura minimum două zile, comentă Ryle Thorne. Situația noastră curentă ar trebui să fie rezolvată până atunci.

– Da, domnule, spuse Ralph. Dacă într-adevăr toți posedații sunt pe Mortonridge. Și dacă pe planetă nu se vor mai furișa alții.

– Interceptia navelor stelare în sistemul Ombey s-a realizat în proporție de sută la sută în ultimele cinci ore, rosti Deborah Unwin. Iar nava voastră a fost prima sosită de la Lalonde, Ralph. Garantez că alți posedați nu vor mai ajunge de pe orbită pe planetă.

– Mulțumesc, Deborah, spuse prințesa Kirsten. Nu pun la îndoială competența personalului tău și nici eficiența rețelei DS, dar trebuie să spun că apreciez că domnul Hiltch are dreptate în solicitarea unor planuri de rezervă pentru cazuri excepționale. Ce am văzut până acum nu este decât primul contact cu posedații, iar lupta cu ei ne absoarbe aproape toate resursele. Va trebui să presupunem că alte planete nu vor înregistra același succes în restricționarea cazurilor. Nu, problema aceasta nu va dispărea în viitorul imediat, și nici chiar în viitorul pe termen mediu. Și este foarte probabil să fi dovedit mai presus de orice îndoială rezonabilă că există viață după moarte și lumea de apoi, iar implicațiile filozofice sunt realmente extraordinare și profund tulburătoare.

– Ajungem în felul acesta la a doua problemă, zise Ryle Thorne. Ce vom spune populației?

– La fel ca de fiecare dată, răspunse Jannike Dermot. În primul rând, bineînțeles, cât mai puțin cu putință. În clipa de față nu putem risca posibilitatea declanșării unei panici generale. Aș sugera să utilizăm virusul energetic drept acoperire.

– Plauzibil, aprobă Ryle Thorne.

Ministrul Afacerilor Interne, Prințesa și Marele Comis întocmiră declarația care urma să fie difuzată a doua zi dimineață. Pentru Ralph fu instructiv să-i vadă pe politicienii Saldana la lucru. Nu se punea problema ca Prințesa să trimită ea însăși declarația către companiile de știri, întrucât asta era treaba prim-ministrului și a ministrului Afacerilor Interne. Un Saldana nu putea să anunțe asemenea vești îngrozitoare. Regalitatea avea funcția de a oferi ulterior comentarii de susținere și simpatie față de victime, iar oamenii aveau să aibă nevoie de toată alinarea posibilă când știrea oficială urma să fie distribuită pe rețea.

Exnall se afla la două sute cincizeci de kilometri sub gâtul lui Mortonridge, locul unde peninsula făcea legătura cu corpul principal al continentului. Fusese fondat cu treizeci de ani în urmă și de atunci crescuse mereu, plin de încredere. Solul din jur era mănos, asigurând cultivarea a numeroase specii de plante aborigene, dintre care multe erau comestibile. Fermierii veneau cu sutele pentru a cultiva speciile noi alături de recolte terestre ce prosperau în climatul tropical

umed. Exnall era o localitate dominată de agricultură; până și industria ușoară care fusese susținută de Consiliu se ocupa tot cu producerea și repararea utilajelor agricole.

„În niciun caz o așezare rurală", gândi inspectorul-șef Neville Latham, când rula pe Maingreen, artera ce străbătea centrul orașului. Exnall se amalgamase cu pădurea locală de harandrizi, în loc s-o defrișeze pentru a crea terenuri pentru clădiri, așa cum procedaseră alte localități de pe Mortonridge. Chiar și la douăzeci de minute după miezul nopții, Maingreen arăta superb, întrucât arborii maturi conferau caselor un aer de antichitate rustică, lăsând impresia că ar fi coexistat de secole. Felinarele stradale suspendate de cabluri proiectau o lumină alb-oranj încețoșată, deloc obositoare pentru ochi, colorând în gri spectral frunzele plângătoare ale harandrizilor. Numai două baruri și cafeneaua non-stop erau deschise, iar sticla lichidă a ferestrelor lor se învolbura în configurații abstracte din cauza cărora era imposibil de văzut cu exactitate ce anume se întâmpla la interior. Asta neînsemnând însă că vreodată s-ar fi petrecut ceva violent; Neville Latham știa asta din vremea când patrulase el însuși pe aici ca polițist, cu douăzeci de ani în urmă. Alcoolicii aflați în ultimul stadiu și victimele stimurilor ticseau barurile, pe când lucrătorii din schimbul de noapte se refugiau în cafenea alături de polițiștii de serviciu.

Procesorul de pilotare al mașinii dataviză o solicitare de actualizare și Neville îl direcționă să iasă de

pe Maingreen și să intre în parcarea secției de poliție. Aproape toți cei douăzeci și cinci de polițiști din Exnall îl așteptau în sala de management al situațiilor. Sergentul Walsh se ridică la intrarea lui și toate conversațiile încetară. Neville se așeză în capul mesei.

– Vă mulțumesc pentru participare, începu el energic. Așa cum știți din datavizarea de nivel II de securitate pe care ați primit-o, prim-ministrul a decretat intrarea în vigoare a stării de asediu pe tot continentul începând cu ora unu din această noapte. Sunt sigur că toți ați accesat zvonurile care au abundat azi pe rețea, de aceea aș dori să clarific situația. În primul rând, veștile bune: am discutat cu Landon McCullock, care m-a asigurat că Ombey n-a fost contaminat de niciun risc biologic xenoc, așa cum a sugerat media. De asemenea, nu suntem supuși vreunui asalt naval. În același timp însă, se pare că cineva a eliberat pe Xingu o tehnologie de sechestrare extrem de sofisticată.

Neville privi chipurile familiare din fața sa, pe care apăreau diverse niveluri de tulburare. Sergentul Walsh, un individ pe care te puteai bizui oricând, rămăsese practic inexpresiv, cei doi detectivi, Feroze și Manby, erau circumspecți și căutau direcții de abordare, iar printre polițiștii de patrulare se putea citi neliniște autentică – ei știau foarte bine că vor căpăta sarcina neplăcută de a ieși cu mașinile pentru a impune respectarea stării de asediu.

Bărbatul așteptă alte câteva momente, pentru ca mormăielile să se diminueze, după care urmă:

– Din păcate, există și o veste proastă: Comitetul de Securitate al Consiliului de Coroană apreciază că este posibil ca exemplare din această tehnologie să se afle deja în libertate aici, în Exnall. Ceea ce înseamnă că acum ne găsim sub incidența completă a legii marțiale. Starea de asediu trebuie impusă la noi sută la sută, fără excepții. Știu că vă va fi greu, toți avem rude și prieteni, dar credeți-mă că modul cel mai bun prin care-i putem ajuta acum este să asigurăm aplicarea ordinului. Oamenii nu trebuie să intre în contact unii cu alții, deoarece experții noștri consideră că acesta este modul de răspândire a tehnologiei. Se pare că persoanele care au fost sechestrate sunt foarte greu de detectat, și abia după ce este prea târziu.

– Așadar stăm pur și simplu în casele noastre și așteptăm? întrebă Thorpe Hartshorn. Cât timp? Și ce așteptăm?

Neville ridică împăciuitor o mână.

– Ajung și acolo, polițist Hartshorn. Eforturile noastre vor fi sprijinite de o echipă combinată de pușcași marini și polițiști care vor izola întreaga zonă. Ei ar trebui să ajungă acolo peste nouăzeci de minute. După ce vor ajunge, toate casele din oraș vor fi percheziționate pentru a căuta victime ale sechestrării și toată populația va fi evacuată.

– Toată localitatea? întrebă suspicios Thorpe Hartshorn.

– Da, încuviință Neville. Va sosi o escadră de transportoare militare care îi va lua pe rezidenți. Organizarea va mai dura totuși câteva ore, așa că

până atunci noi va trebui să asigurăm respectarea stării de asediu.

DataAxis, unica agenție de știri din Exnall, se găsea la celălalt capăt al lui Maingreen față de secția de poliție: un modul de birouri dărăpănat, cu trei niveluri și acoperiș plan, care făcea puține concesii meritorii caracterului silvestru al orașului. Agenția în sine era o sucursală provincială micuță tipică, cu cinci reporteri și trei tehnicieni de comunicații, care scotoceau tot ținutul pentru orice brumă de informații. Ținând seama de natura regiunii, spectrul informațiilor de interes era larg, cuprinzând drame locale, evenimente oficiale, delicte (deși puține) și îngrozitor de banalele liste de prețuri, de care procesoarele biroului se ocupau aproape fără nevoia unei supervizări umane. Din varietatea aceasta fascinantă de articole, ei izbutiseră în ultimele șase săptămâni să vândă exact patru informații către companiile media majore de pe Ombey.

Situația se schimbase însă cu certitudine azi, gândi jubilând Finnuala O'Meara, când blocul procesor desktop termină decriptarea datavizării de nivel II de securitate de la Landon McCullock către Neville Latham. Femeia petrecuse nu mai puțin de zece ore pescuind prin fluxurile de pe rețea și digerând toate zvonurile apărute după alerta de ieri de pe Guyana. Flecușteţele și coșmarurile paranoice la care contribuiseră toate site-urile de știri ale împătimiților de pe planetă o demobilizaseră complet și fusese gata să

închidă prăvălia. Pentru ca apoi, cu numai o oră în urmă, lucrurile să devină interesante.

Grupele ETA acționaseră în Pasto. Potrivit tuturor relatărilor, fuseseră acțiuni violente... totuși poliția nu difuzase deocamdată niciun comunicat oficial. Șoselele erau închise pe tot continentul. Abundau rapoartele despre atacuri DS asupra vehiculelor, incluzând relatarea clară a vaporizării unui autobuz la o sută cincizeci de kilometri sud de Exnall. Iar acum Comisarul poliției de pe Xingu îl informase personal pe Neville Latham că în Exnall se găsea în libertate un virus de sechestrare necunoscut, dar probabil xenoc.

Finnuala O'Meara dataviză un ordin de închidere spre blocul procesor desktop și deschise ochii.

– Dată dracului chestia asta, mormăi ea.

Finnuala avea puțin peste douăzeci de ani și terminase universitatea din Atherstone de numai unsprezece luni. Încântarea ei inițială legată de faptul că-și găsise o slujbă la numai două zile de la absolvire se transformase în disperare după un sfert de oră petrecut la birou. Agenția din Exnall nu se ocupa de știri, ci de tratamente împotriva insomniei. Disperarea se transformase în furie posacă. Exnall avea din plin toate putregaiurile obișnuite ale orașelor mici. Era condus de o clică, un mic grup elitist de consilieri, oameni de afaceri și cei mai bogați fermieri locali, care luau deciziile importante la dineuri și pe terenurile de golf.

Nu diferea cu nimic de orașul în care ea se născuse, pe continentul Esparta, unde părinții ei nu izbutiseră niciodată să facă saltul final spre contractele cu bani

serioși. Fiindcă nu avuseseră conexiunile necesare. Fuseseră excluși de clasă, de bani...

Finnuala nu făcu nimic vreme de o jumătate de minut după ce datavizarea decriptată îi lunecă din minte, ci rămase privind blocul procesor desktop. Accesarea arhitecturii poliției de pe rețea era și așa un act ilegal, iar deținerea unui program de decriptare de nivelul II era un motiv perfect pentru deportare. Totuși nu putea ignora informația aflată. Nu putea! Exact pentru așa ceva devenise reporter.

– Hugh? strigă ea.

Tehnicianul de comunicații cu care împărțea schimbul de noapte anulă albumul Jezzibellei pe care-l rula și-i aruncă o privire dezaprobatoare.

– Ce-i?

– Cum ar anunța autoritățile o stare de asediu în care niciun locuitor n-ar avea voie să-și părăsească locuința? Mai specific, o stare de asediu aici, în Exnall?

– Faci mișto de mine?

– Nu.

El clipi iute, alungând halucinațiile flekului și accesă un fișier de proceduri civile din nanonicele lui neurale.

– Hai c-am găsit: procedura-i destul de simplă. Inspectorul-șef își va folosi codul secret pentru a încărca în rețeaua orașului o comandă universală către toate procesoarele casnice generale. Mesajul va fi redat la prima accesare a procesorului, indiferent ce funcție i-ai fi cerut – chiar dacă i-ai spus să-ți pregătească micul dejun ori să aspire podeaua, el te va înștiința mai întâi asupra stării de asediu.

Finnuala își atinse ușor vârfurile degetelor de la cele două palme și evaluă opțiunile.

– Prin urmare, oamenii nu vor afla despre starea de asediu decât mâine dimineață, după ce se vor trezi.

– Exact.

– Dacă nu cumva îi anunțăm noi până atunci.

– Acum chiar că mă iei peste picior.

– Nici vorbă, surâse ea și afișă pe chip o expresie de carnivor. Știu ce va face-n continuare prostul ăla de Latham. O să-și avertizeze prietenii înaintea tuturor, se va asigura ca ei să fie pregătiți să fie evacuați primii. E stilul lui, e stilul orașului ăstuia de doi bani.

– Nu fi paranoică, rosti tăios Hugh Rosler. Dacă evacuarea va fi condusă de McCullock, nimeni nu va putea face nicio șmecherie din partea asta.

Finnuala surâse dulce și dataviză un ordin în blocul procesor desktop. Acesta accesă iarăși arhitectura poliției de pe rețea și programele de monitorizare desemnate de ea intrară în mod primar.

Rezultatele clocotiră în mintea lui Hugh sub forma unui grup de pictograme gri, adimensionale. Din secția de poliție, cineva dataviza mai multor case din oraș și din zonele imediat vecine. Erau apeluri personale și toate aveau destinații deprimant de familiare.

– O face deja, rosti Finnuala. Hugh, îi știu pe oamenii ăștia la fel de bine ca tine. Nimic nu se schimbă, nici măcar când ne este atacată planeta.

– Ce vrei să faci?

– Exact ceea ce ar trebui să facă agenția asta: să-i informez pe oameni. O să asamblez un pachet care

să-i avertizeze pe toți despre sechestrare, dar în loc să-l lansez pur și simplu pe circuitul media, vreau ca tu să programezi procesorul agenției să-l datavizeze imediat tuturor celor din Exnall, codificat ca mesaj prioritar personal. În felul ăsta toți vom avea șanse egale de evacuare când vor sosi transportoarele militare.

– Nu știu ce să zic... Poate c-ar trebui mai întâi să discutăm cu editorul...

– Mai dă-l în mă-sa pe editor! se răsti ea. El știe deja. Uită-te și tu cine-i al șaptelea pe lista lui Latham. Crezi că prioritatea lui este să ne apeleze pe noi? Ia spune! În clipa de față o-mbracă pe grasa aia de nevastă-sa și pe puștiul lor răsfățat și handicapat ca s-o șteargă spre locul de asolizare. Nevasta și copiii tăi au fost înștiințați, Hugh? Ei sunt puși la adăpost?

Hugh Rosler făcu așa cum făcea mereu și nu opuse nicio rezistență.

– Bine, o să modific programul procesorului. Dar, Finnuala, ar fi bine să nu te-nșeli în privința asta.

– Nu te teme. Fata se sculă și-și luă jacheta de pe spătarul scaunului: Mă duc la secția de poliție, să văd dacă pot obține vreun comentariu personal al omului aceluia de omenie, inspectorul-șef Latham, despre criza cu care se confruntă micul lui domeniu feudal.

– Îți forțezi norocul, o avertiză Hugh.

– Știu, rânji ea sadic. A-ntâia, nu?

Ralph știa că nu mai trebuia să dovedească absolut nimic. Grupele ETA erau alertate față de pericolul teribil, fuseseră împroșcate direct cu sânge. Nu

exista aşadar niciun motiv pentru ca el să ia un hipersonic al poliţiei către Mortonridge. Şi totuşi exact asta făcuse, iar acum se îndrepta spre sud cu Mach 5 alături de Cathal, Will şi Dean. Justificarea lui... păi, poate că brigada de puşcaşi marini care cobora de la bazele orbitale avea nevoie să fie băgată în viteză. De asemenea, era posibil ca el să aibă unele sfaturi preţioase pentru cei de la sol.

În realitate, trebuia să vadă cu ochii lui izolarea aşezărilor. Trebuia să vadă ameninţarea restricţionată, identificată şi gata pentru exterminare.

– Se pare că ideea ta cu tau-zero a fost eficientă, dataviză Roche Skark. Toţi cei şase prizonieri pe care i-am capturat la Moyce's au fost plasaţi în modulele sosite de la Guyana. Patru dintre ei s-au luptat ca lunaticii înainte ca ETA să-i poată vârî înăuntru. Se pare că ceilalţi doi au fost vindecaţi înainte de a intra în module. În ambele cazuri cei care-i posedau au părăsit pur şi simplu corpurile, în loc să riste expunerea la staza temporală.

– Asta-i vestea cea mai bună pe care am primit-o în ultimele zece ore, replică Ralph. Ei pot fi înfrânţi, alungaţi fără a ucide corpul pe care-l posedă. Asta înseamnă că acţiunile noastre nu sunt limitate la reţinere şi restricţionare.

– Da. Oricum, felicitări, Ralph! Tot nu ştim motivul pentru care posedaţii nu pot tolera tau-zero, dar neîndoios că răspunsul va sosi în urma unei interogări de personalitate.

– Aţi început interogarea prizonierilor vindecaţi?

– Încă n-am decis. Deşi cred că în cele din urmă va fi inevitabil. Nu trebuie să ne lăsăm abătuţi de la neutralizarea oraşelor de pe Mortonridge. Să fiu sincer, explicaţiile ştiinţifice ale fenomenului pot să aştepte.

– Prizonierii în ce stare se află?

– În general prezintă o stare similară cu cea a lui Gerald Skibbow – sunt dezorientaţi şi închişi în sine, totuşi cu simptome mai puţin severe ca ale lui. La urma urmelor, n-au fost posedaţi decât câteva ore, pe când Skibbow fusese de câteva săptămâni sub controlul lui Kingsford Garrigan. În tot cazul, nu sunt clasificaţi ca periculoşi. Deocamdată îi plasăm pentru orice eventualitate în saloane de izolare. Este prima dată când am căzut de acord cu Leonard DeVille în ziua asta.

Ralph pufni, auzind numele.

– Chiar doream să vă întreb, domnule, care-i treaba cu DeVille?

– Mda, îmi pare rău în privinţa lui, Ralph. Astea-s pur şi simplu răfuieli politice între noi şi draga noastră agenţie soră. DeVille este una dintre marionetele lui Jannike. ASI îi monitorizează pe toţi politicienii majori din Regat, iar cei foarte curaţi sunt îmboldiţi înainte. DeVille are o inimă insuportabil de curată, chiar dacă mintea îi este nesinceră. Jannike îl pregăteşte ca posibil înlocuitor pentru Warren Aspinal, ca prim-ministru al Xingu. În mod ideal, ea l-ar dori la conducerea operaţiunii de vânătoare.

– În vreme ce dumneata ai determinat-o pe Prinţesă să mă numească consilier-şef...

– Exact. O să discut cu Jannike despre el. Probabil că-i un act de erezie din partea mea, însă cred că problema pe care ne-o ridică posedații poate fi niţel mai importantă decât micile noastre rivalităţi interne.

– Mulţumesc, domnule. Ar fi bine să nu-l mai am în cârcă.

– Oricum, mă-ndoiesc că el va fi o problemă. Ralph, ai făcut o treabă excepţională în seara asta. Să nu crezi că a trecut neobservată. De acum te-ai autocondamnat pentru veşnicie la biroul unui şef de divizie. Te pot asigura că plictiseala este cu adevărat de pe altă lume.

Ralph izbuti să surâdă contemplativ în lumina slabă din cabina hipersonicului.

– În clipa de faţă, sună destul de atractiv.

Roche Skark deconectă canalul.

Având mintea liberă, Ralph dataviză la Nodul 1 o solicitare de actualizare a situaţiei. Escadra de avionete cu trupe ale Marinei Regale se afla deja la jumătatea drumului de la Guyana. Douăzeci şi cinci de hipersonice ale poliţiei, transportând grupe ETA, goneau peste continent, convergând spre Mortonridge. Tot traficul de pe şosele şi autostrăzi fusese oprit. Se estima că optzeci şi cinci la sută din vehiculele de pe drumurile secundare fuseseră localizate şi oprite. Ordine pentru implementarea stării de asediu plecaseră către toate procesoarele casnice generale de pe Xingu. În patru oraşe de pe Mortonridge poliţia se pregătea să declare legea marţială.

Arăta bine. Pe calculator, arăta bine. Sub control. „Trebuie totuşi să fi scăpat ceva. Un element

cu comportament neașteptat. Întotdeauna există așa ceva. Cineva ca Mixi Penrice."

Cineva... care-i abandonase pe pușcașii marini ai Confederației în jungla de pe Lalonde. Care-i lăsase pe Kelven Solanki și pe puținii lui oameni sortiți pieirii să lupte singuri împotriva talazului de posedați.

Toate acelea fiind acțiuni perfect justificabile pentru apărare. „Poate că, la urma urmelor, nu mă deosebesc chiar în asemenea măsură de DeVille."

La douăzeci de minute după ce Neville Latham emisese ordinele de misiune, în sala de management al situațiilor din secție se instaurase o atmosferă de lucru confortabilă. Sergentul Walsh și detectivul Feroze monitorizau deplasările mașinilor de patrulare, în timp ce Manby menținea legătura directă cu centrul DS. Orice mișcări de oameni pe străzi ar fi trebuit să declanșeze în nouăzeci de secunde reacția unui echipaj de poliție.

Neville personal participase la emiterea ordinelor de deplasare către polițiștii aflați în patrulare. Se simțea bine să fie implicat, să le arate oamenilor săi că șeful nu se temea să-și suflece mânecile și să lucreze alături de ei. Acceptase în tăcere faptul că Exnall era o fundătură profesională pentru cineva de vârsta și rangul lui. Asta nu însemna că ar fi fost vreun amărât; cu douăzeci și cinci de ani în urmă, își dăduse seama că nu era croit pentru funcții de vârf. Iar el se potrivea cu oamenii aceștia, orașul era genul lui de comunitate. Îl înțelegea. Știa că după pensionare avea să rămână aici.

Sau cel puțin așa crezuse până azi. Judecând după unele dintre cele mai recente actualizări de informare primite de la Pato, era posibil ca după ziua de mâine din Exnall să nu mai rămână mare lucru pentru retragere.

Neville decisese însă într-o privință. Chiar dacă el însuși nu era decât o non-entitate, Exnall avea să fie protejat pe cât îi stătea în puteri. Starea de asediu urma să fie aplicată după litera manualului, cu o competență pe care ar fi invidiat-o orice comandant de poliție dintr-un oraș mare.

– Domnule, rosti sergentul Walsh de lângă șirul de coloane AV butucănoase care-i mărgineau consola.

– Da, sergent?

– Trei persoane tocmai au datavizat la secție, dorind să știe ce se întâmplă și dacă starea de asediu este o glumă.

Feroze se răsuci, încruntându-se.

– Același lucru m-au întrebat pe mine cinci oameni. Toți au spus că au primit o datavizare personală care i-a anunțat despre aplicarea stării de asediu. Le-am spus să-și consulte procesorul casnic pentru informații.

– Deci opt persoane? întrebă Neville. Și toate au primit mesaje personale la ora aceasta din noapte?

Feroze reveni cu privirea la unul dintre display-urile sale.

– Ba chiar cincisprezece. Au sosit deja alte șapte datavizări.

– Este absurd, rosti Neville. Ideea ordinului meu universal era tocmai să se explice ce se întâmplă.

– Nu s-au sinchisit să-l acceseze, spuse Feroze. Preferă să ne apeleze direct pe noi.

– Alte optsprezece datavizări, anunță Walsh. Dintr-un minut în altul vor ajunge la cincizeci.

– Nu pot să-și datavizeze atât de rapid avertizări unul celuilalt, murmură Neville pe jumătate pentru sine.

– Șefu', interveni Manby. Controlul DS raportează că în tot orașul se aprind lumini prin case.

– Poftim?!

– O sută douăzeci datavizări, domnule, zise Walsh.

– Am greșit cumva ordinul universal? întrebă Neville.

În mintea lui creștea ideea teribilă că ordinul fusese afectat de capabilitatea de bruiaj electronic despre care îl avertizase Landon McCullock.

– A fost direct din fișier, protestă Feroze.

– Domnule, rosti Walsh, cu viteza aceasta nu vom mai avea canale de acces la rețea. În clipa de față sosesc peste trei sute de datavizări. Vreți să modific prioritățile rutinelor de management al rețelei? Deții autoritatea respectivă. Dacă închidem traficul civil de date, ne vom putea restabili canalele de comandă principale.

– Nu pot...

Ușa sălii de management al situațiilor glisă, ușor, deschizându-se.

Neville se răsuci înaintea evenimentului neașteptat (blestemata de ușă trebuia să fi fost încuiată codificat!) și icni de surprindere la vederea unei tinere care

trecu pe lângă Thorpe Hartshorn, roşu la faţă. Un program de recunoaştere a caracteristicilor din nanonicele lui neurale îi furniză numele: Finnuala O'Meara, unul dintre reporterii agenţiei de ştiri.

Neville observă un bloc procesor subţire, cu aspect dubios, pe care fata îl strecura în poşetă. „Un spărgător de coduri?" Iar dacă tânăra avusese tupeul să utilizeze aşa ceva în interiorul unei secţii de poliţie, ce altceva mai deţinea?

– Domnişoară O'Meara, perturbi o operaţie oficială foarte importantă. Dacă pleci în clipa imediat următoare, nu te voi acuza de nimic.

– Înregistrez şi transmit, inspector-şef, rosti Finnuala cu o umbră de triumf; ochii ei cu implanturi retinale nu clipeau, urmărind fiecare mişcare a bărbatului. Şi nu trebuie să-ţi mai spun că aceasta este o clădire publică. Potrivit proclamaţiei celei de-a Patra Încoronări, dreptul de a şti ce se întâmplă aici este de natură publică.

– Domnişoară O'Meara, dacă te-ai fi sinchisit să-ţi accesezi în mod complet fişierul juridic, ai fi ştiut că în eventualitatea aplicării legii marţiale, toate drepturile sunt suspendate. Te rog să pleci imediat şi să încetezi retransmiterea.

– Aceeaşi suspendare îţi acordă dreptul de a-ţi avertiza prioritar prietenii despre pericolul tehnologiei de sechestrare xenocă, inspectore-şef?

Latham se înroşi la faţă. De unde dracu' ştia afurisita despre asta? Apoi înţelese ce putea face cineva cu

genul acela de acces la comenzi în rețea. Degetul i se ridică acuzator spre fată.

– Tu ai datavizat avertizările personale către cetățenii din oraș?

– Negi că ți-ai avertizat mai întâi prietenii, inspectore-șef?

– Gura, vacă idioată, și răspunde-mi! Tu ai emis apelurile alea personale de alarmă?

Finnuala zâmbi indolent.

– Poate că da. Acum vrei să-mi răspunzi la întrebare?

– Dumnezeule din ceruri! Sergent Walsh, câte apeluri sunt?

– O mie consemnate, domnule, însă asta-i tot ce a blocat canalele noastre. Pot fi mult mai multe. Nu pot preciza.

– Câte ai trimis, O'Meara? întrebă Neville furios.

Fata păli ușor, totuși își păstră cumpătul.

– Inspector-șef, eu îmi fac doar meseria. Dar tu?

– Câte?

Ea arcui o sprânceană, sperând să-și confere superioritate.

– Le-am trimis tuturor cetățenilor.

– Idioato... Starea de asediu are scopul de a evita panica și ar fi avut rezultatul ăsta, dacă n-ai fi intervenit tu. Unicul mod în care putem ieși din situația actuală păstrându-ne mințile este ca oamenii să rămână calmi și să urmeze ordinele.

– Care oameni? replică ea prompt. Ai tăi? Familia primarului?

– Polițist Hartshorn, evacueaz-o de aici. Utilizează forța dacă este necesar... și chiar dacă nu este necesar, dacă o dorești. După aceea, aresteaz-o.

– Da, domnule, rânji Hartshorn și o prinse pe Finnuala de braț. Haide, domnișoară. Cu mâna liberă ridică un paralizator cortical mic. Nu cred că vrei să folosesc bastonașul ăsta.

Finnuala îl lăsă s-o tragă afară din sala de management al situațiilor. Ușa se închise glisând în urma celor doi.

– Walsh, rosti Neville. Închide rețeaua de comunicații a orașului. Imediat! Lasă funcțională arhitectura poliției, dar tot traficul civil de date va înceta imediat. Nu trebuie să li se permită să răspândească mai departe blestemata asta de panică.

– Da, domnule!

Hipersonicul de poliție la bordul căruia se afla Ralph începuse deja să coboare peste așezarea Rainton, când îi dataviză Landon McCullock.

– O nenorocită de jurnalistă a declanșat panica în Exnall, Ralph. Inspectorul-șef face tot ce poate să o domolească, dar în etapa asta nu mă aștept la miracole.

Ralph abandonă suita de senzori ai hipersonicului. Imaginea primită de la Rainton era integral în spectrul infraroșu și prezenta dreptunghiuri de sticlă roz luminoase întinse pe terenul negru. Puncte strălucitoare convergeau în văzduh deasupra lor, avionetele trupelor de pușcași marini și hipersonicele poliției, pregătite să implementeze izolarea. Ținând seama de

faptul că era forța de salvare, mișcările de apropiere ale formației aduceau în mod straniu cu ocolurile unor păsări gigantice care se hrăneau cu stârvuri.

– Domnule, sugerez ca dumneata sau prim-ministrul să intrați în legătură directă cu cetățenii de acolo. Să le cereți să respecte ordinul de stare de asediu. Cuvântul vostru ar trebui să aibă mai multă greutate decât cel al unui funcționar local. Spuneți-le despre sosirea pușcașilor marini; în felul acesta vor vedea că acționați în mod constructiv pentru a-i ajuta.

– Teoretic, ideea este bună, însă din păcate inspectorul-șef din Exnall a închis rețeaua orașului. În clipa de față mai funcționează doar arhitectura poliției. Singurii cărora ne putem adresa sunt polițiștii din mașinile de patrulare.

– Trebuie să reactivați rețeaua.

– Știu, totuși acum se pare c-a apărut o problemă cu unul dintre procesoarele de management local.

Ralph încleștă pumnii, nedorind să audă.

– Defecțiuni inexplicabile?

– Așa se pare. Diana redirecționează IA-urile să interogheze electronica din Exnall. Nu există însă suficiente canale deschise pentru ca ele să aibă eficiența din Pasto.

– La dracu'! În regulă, domnule, pornim într-acolo.

Dataviză o instrucțiune rapidă pilotului și hipersonicul se ridică deasupra tovarășilor săi care descriau spirale și porni către sud.

La două sute cincizeci de kilometri deasupra lui Mortonridge, satelitul cu senzori DS trecu pentru a

patra oară peste Exnall de când statutul de alertă al rețelei fusese ridicat la cod III. Deborah Unwin își direcționă senzorii de înaltă rezoluție pentru scanarea orașului. Câteva echipe de specialiști, formate din analiști ai Consiliului de Securitate și consilieri tactici, erau disperate să afle cât mai multe informații despre situația din oraș.

Nu aveau însă tabloul general. În câteva locuri imaginile de la sateliți erau încețoșate, cu marginile imprecis definite. Nu ajutase la nimic nici comutarea pe infraroșu: unde roșii care se legănau înainte și înapoi, necontenit.

– La fel ca în Comitatele Quallheim, concluzionă posac Ralph când accesă datele. Da, ei sunt acolo. Și în forță.

– Se înrăutățește, dataviză Deborah. Nu putem obține o imagine clară despre ce se întâmplă sub blestemații ăia de arbori harandrizi nici chiar din zonele relativ neafectate. În niciun caz noaptea. Tot ce pot spune este că pe străzi sunt foarte mulți oameni.

– Se deplasează pe jos? întrebă Ralph.

– Da. IA-urile au încărcat comenzi de interzicere a deplasărilor în toate vehiculele controlate de procesoare din oraș. Bineînțeles că unii vor fi în stare să spargă codul comenzii, dar în clipa de față unicul mijloc de transport mecanic din Exnall rămâne bicicleta.

– Încotro merg toți pietonii ăștia?

– Unii au plecat pe drumul principal de legătură cu M6, totuși se pare că majoritatea se îndreaptă către

centrul orașului. Aș zice că par să conveargă spre secția de poliție.

– La dracu', asta era exact ce ne trebuia! Dacă se strâng în mulțime, va fi imposibil să oprim răspândirea posedării. Va fi ca o molimă.

Frank Kitson era furios într-un chip în care nu mai fusese de mulți ani. Furios și în același timp nițeluș alarmat. Mai întâi, fusese trezit în toiul nopții de un mesaj prioritar din partea unei femei, O'Meara, de care nu mai auzise până atunci. Mesajul se dovedise a fi o fantezie paranoică despre preluări xenoce și legea marțială. După aceea, când încercase să datavizeze la secția de poliție pentru a se interesa, nu izbutise să ajungă la ofițerul de serviciu. Apoi văzuse că la vecini ardea lumina, așa că-i datavizase bătrânului Yardly, ca să afle dacă el știa despre ce era vorba. Yardly primise aceeași datavizare prioritară, ca și unii dintre membrii familiei lui, și nici el nu putuse lua legătura cu poliția.

Frank nu voia să se facă de râs părând panicat, totuși era clar că se petrecea ceva straniu. După aceea căzuse rețeaua de comunicații. Când accesase procesorul casnic general, solicitând un canal de urgență către secția de poliție, în memoria procesorului era un mesaj de la inspectorul-șef Latham, care anunța starea de asediu, îi definea regulile și-i asigura pe toți cetățenii că vor fi evacuați dimineață. Realmente îngrijorat, Frank își anunțase familia să se pregătească, deoarece aveau să plece imediat.

Procesorul automobilului refuzase să-i accepte datavizarea. Trecuse mașina pe comandă manuală, însă zadarnic. Atunci pornise să caute un polițist și să solicite să i se spună ce naiba se-ntâmpla! Mai erau câteva minute până la ora unu, când urma să înceapă în mod oficial starea de asediu. Și oricum, el era un supus integru al Regelui și avea tot dreptul să iasă pe stradă. Starea de asediu nu putea fi aplicabilă pentru el.

Mulți alții păruseră să aibă aceeași idee. Un grup destul de mare mergea pe strada largă, părăsind liniștita lor suburbie rezidențială și îndreptându-se țanțoș prin noapte spre centrul orașului. Unii își aduseseră copiii, treziți din somn, și glasurile lor subțiri nu se opreau din întrebări. Se schimbau comentarii în toate direcțiile, totuși nimeni nu avea răspunsuri despre ce se întâmpla de fapt.

Frank auzi pe cineva strigându-i numele și-l văzu pe Hanly Nowell îndreptându-se către el.

– A dracu' chestie, îi spuse lui Hanly.

Lucrau în aceeași companie agrochimică; în divizii diferite, dar în unele seri mai beau câte un păhărel împreună, iar ocazional familiile lor mergeau la picnicuri.

– Așa-i, zise Hanly cu un aer distras. Nu-ți merge mașina, este?

Frank încuviință, nedumerit de tonul scăzut al celuilalt, care parcă nu dorea să fie auzit de altcineva.

– Da, în procesor a fost încărcată nu știu ce comandă prioritară oficială a Diviziei Trafic. Nici măcar n-am știut că poate să facă asta.

– Nici eu. Dar am o autorulotă 4x4, la care pot șunta procesorul și să trec direct pe comandă manuală.

Amândoi se opriră din mers. Frank aruncă priviri precaute spre restul membrilor grupului dezlânat din care făceau parte și care treceau acum pe lângă ei.

– Ar fi loc și pentru tine și-ai tăi, spuse Hanly după ce îi depășiră toți.

– Vorbești serios?

Poate că de vină erau umbrele arborilor groși și cenușii, care se legănau peste stradă, creând mișcări confuze de lumini neclare, totuși Frank avu certitudinea că fața bărbatului era cumva schimbată. Hanly zâmbea sau rânjea larg întotdeauna, era mereu fericit. Nu însă și în noaptea asta.

„Probabil că l-a afectat și pe el."

– Altfel nu ți-aș fi făcut propunerea, rosti Hanly generos.

– Hristoase, mulțumesc foarte mult! Nu-i vorba despre mine, dar mi-e frică pentru nevastă și Tom, știi?

– Știu.

– Mă-ntorc să-i iau și venim dup-aia la voi.

– Nu-i nevoie.

Iar acum Hanly zâmbea. Își trecu brațul după umerii lui Frank.

– Am mașina imediat după colț. Haide, mergem cu ea la voi. Ajungem mult mai repede.

Autorulota mare a lui Hanly se afla înapoia unui pâlc des de harandrizi bătrâni într-un părculeț. Era practic invizibilă de pe stradă.

– Te-ai gândit unde am putea merge ca să n-avem probleme? întrebă Frank.

El însuşi vorbea în şoaptă acum. Grupuri mici de oameni continuau să treacă spre centrul oraşului. Cei mai mulţi ar fi dorit probabil să aibă un mijloc de transport cu care să plece de acolo şi n-ar fi făcut cine ştie ce mofturi privind modul de a-l obţine. Frank se simţi nemulţumit de cât de secretos şi de egoist devenise. Probabil că focalizarea asupra supravieţuirii îi modifica în acelaşi fel pe toţi oamenii.

– Nu tocmai. Hanly deschise portiera din spate şi-i făcu semn lui Frank să intre: Dar mă aştept s-ajungem acolo oricum.

Frank surâse oarecum strâmb şi urcă. Apoi portiera se trânti puternic, făcându-l să tresară. Înăuntru era beznă.

– Hei, Hanly.

Niciun răspuns. Frank împinse portiera şi apăsă clanţa, dar în zadar.

– Hanly, ce dracu' faci, omule?

În mod brusc şi neplăcut, Frank simţi că nu era singur în autorulotă. Încremeni, lipit de portieră cu membrele răşchirate.

– Cine-i acolo? murmură el.

– Noi, puişorii, şefu'.

Frank se răsuci iute, când o lumină alb-verzuie teribilă înflori în autorulotă. Intensitatea ei îl făcu să strângă din ochi, temându-se pentru retină. Nu însă înainte de a vedea creaturile suple cu aspect de glutoni care se năpusteau spre el, cu colţi uriaşi din care picura sânge.

Din locul său în sala de management al situațiilor, Neville Latham putea auzi mulțimea adunată în exteriorul secției. Producea talazuri de vacarm neplăcut ce se apropiau și se depărtau de clădire, al căror ton furios era lesne audibil pentru toți.

Imposibilitatea finală: o gloată răsculată în Exnall! Și tocmai când el ar fi trebuit să urmărească aplicarea stării de asediu. Doamne Dumnezeule!

– Trebuie să-i împrăștiați, dataviză Landon McCullock. Nu li se mai poate permite să rămână grupați, va fi un dezastru.

– Da, domnule.

„*Cum?*" ar fi dorit să-i urle superiorului său. „În toată secția nu mai am decât cinci polițiști."

– Cât mai durează până la asolizarea pușcașilor marini?

– Aproximativ patru minute. Dar, Neville, nu le voi permite accesul în oraș. Prioritatea lor este stabilirea unui cordon de securitate. Trebuie să mă gândesc la tot continentul. Nu se poate tolera ieșirea a ceea ce acționează în libertate în Exnall.

– Înțeleg.

Privi proiectorul AV al blocului procesor desktop, care afișa statutul așezării. Satelitul de senzori DS nu oferea atât de multe detalii pe cât ar fi dorit, totuși rezumatul general era destul de corect. Aproximativ șase sute de oameni se îngrămădeau pe Maingreen în fața secției și alții soseau întruna. Neville luă decizia și dataviză blocului comunicator, cerând canale separate pentru echipajele de poliție de pe teren.

Oricum, totul se terminase: cariera, speranțele de pensionare, probabil și prietenii. Ordinul adresat polițiștilor de a deschide focul cu sonice asupra concetățenilor săi nu ar fi înrăutățit apreciabil incriminările. Și i-ar fi ajutat pe oameni, chiar dacă ei n-ar fi apreciat-o niciodată.

Eben Pavitt ajunsese de zece minute la secția de poliție și tot nu izbutise să se apropie de ușă într-atât încât să-și poată depune reclamația. Pe de altă parte, probabil că n-ar fi avut cine știe ce câștig dacă ar fi ajuns acolo. Îi vedea clar pe cei de lângă clădire cum izbeau zadarnic în ușile din sticlă groasă. Dacă cretinul ăla idiot de Latham era înăuntru, atunci nu-și făcea deloc treaba, adresându-se mulțimii.

Începea să pară că venise degeaba până aici (doi kilometri afurisiți, îmbrăcat în tricou subțire și șort). Cât de afurisit de tipic pentru Latham să strice totul în noaptea asta! Avertizări ineficiente... Organizare defectuoasă... Deconectarea populației de la rețea... Inspectorul-șef ar fi trebuit să-i ajute pe cetățeni să-și facă auzite vocile.

„Dumnezeule, parlamentarul nostru o s-audă chestia asta! Dacă mai scap întreg..."

Eben Pavitt își privi nesigur concetățenii. Strigătele erau acum în totalitate batjocoritoare. Câțiva bolovani fuseseră azvârliți către secția de poliție. Eben nu era de acord în privința aceasta, dar putea în tot cazul să înțeleagă frustrarea de la baza acțiunilor.

Până și luminile stradale de deasupra lui Maingreen păreau să împărtășească starea proastă a orașului, deoarece nu străluceau ca de obicei. În depărtare, deasupra marginilor mulțimii, putea zări câteva care pâlpâiau.

Aici n-avea să reușească nimic. Poate c-ar fi trebuit să fi ieșit direct din oraș? Și n-ar fi fost nici acum prea târziu, dacă ar fi pornit imediat.

Când se întoarse și începu să-și croiască drum prin strânsoarea de oameni enervați, i se păru că vede o avionetă mare traversând cerul peste marginea vestică a orașului. Arborii și luminile stradale i-o ascunseră iute din vedere, totuși pata de pâclă aurie n-ar fi putut să fi fost altceva. Iar mărimea putea să însemne doar un transportor militar.

Rânji în barbă. Guvernul făcea ceva constructiv. Poate că nu era totul chiar pierdut.

După aceea auzi sirenele. Echipaje de poliție goneau pe Maingreen, apropiindu-se de mulțime din ambele părți. Oamenii aflați în jurul lui se străduiau să zărească cel mai recent eveniment.

– PĂRĂSIȚI ZONA, bubui un glas amplificat din interiorul secției de poliție. ORAȘUL SE AFLĂ ACUM SUB INCIDENȚA LEGII MARȚIALE. PLECAȚI ACASĂ ȘI RĂMÂNEȚI ACOLO PÂNĂ CE VEȚI PRIMI ALTE INSTRUCȚIUNI.

Eben era sigur că vocea distorsionată îi aparținea lui Neville Latham.

Primele mașini de poliție frânară periculos de aproape de marginea mulțimii, de parcă sistemele lor de siguranță s-ar fi defectat cumva. Câțiva oameni

săriră în lături în grabă, doi-trei lunecară şi căzură. Un bărbat fu lovit de un automobil, care-l expedie ca pe o ghiulea într-o femeie. Amândoi se prăbuşiră cu membrele răşchirate.

Un potop de huiduieli se abătu asupra echipajelor de poliţie. Lui Eben nu-i plăcea starea de spirit care punea stăpânire pe concetăţenii lui. Aceştia nu erau obişnuiţii locuitori paşnici din Exnall. Iar reacţia poliţiei fusese incredibil de provocatoare şi-l şocase pe Eben, care respectase toată viaţa legea.

– PĂRĂSIŢI IMEDIAT ZONA. ACEASTA ESTE O ÎNTRUNIRE NEAUTORIZATĂ.

Un singur bolovan se rostogoli prin văzduh deasupra capetelor gloatei. Eben nu văzu braţul care-l aruncase. Un lucru era sigur însă, fusese proiectat cu o forţă incredibilă. Când lovi maşina de poliţie, izbuti realmente să crape parbrizul de siliciu monolegat.

Se ridicară câteva urale batjocoritoare. Brusc aerul se umplu de proiectile improvizate ce răpăiră peste echipaje.

Răspunsul fu previzibil şi imediat. Câte doi mecanoizi de asalt ieşiră din spatele fiecărei maşini de poliţie. Proiectile de supraîncărcare senzorială ţâşniră, flame roşii care descriseră arce efemere şi orbitoare peste stele.

Ar fi trebuit să fi fost focuri de avertizare. În procesoarele mecanoizilor era încărcată o prohibiţie a atacului direct, pe care numai Neville Latham o putea anula.

Proiectilele se activară la doi metri deasupra masei de corpuri înghesuite din centrul gloatei. Efectul fu

aproape la fel de rău ca tragerea directă cu muniție de război.

Eben văzu bărbați și femei prăbușindu-se de parcă ar fi fost electrocutați. După aceea, ochii îi lăcrimară violent sub asaltul luminii intolerabile și al gazelor lacrimogene. Zbieretele oamenilor dispărură, acoperite de un fluierat de hiperdecibeli. Programele de filtrare a inputurilor senzoriale din nanonicele lui neurale nu izbutiră să facă față (așa cum intenționaseră designerii proiectilelor) și-l lăsară orb, surd și practic lipsit de simțuri. Corpuri grele se izbiră în el, trimițându-l să se bălăbănească și să se clatine în tentativa de a-și recăpăta echilibrul. Ace de fierbințeală îi înfloriră peste porțiunile dezvelite de piele, transformându-se în înțepături chinuitoare. Simți cum carnea i se umflă, cum trupul îi crește de două, de trei ori peste mărimea normală. Articulațiile îi înțepeniră.

Eben crezu că urla, dar era imposibil s-o știe cu certitudine. Când începură să-i revină, senzațiile erau primare. Picioarele lui goale erau zgâriate de iarbă udă. Brațele moi se loveau de flancurile corpului. Cineva îl târa de guler pe sol.

Când își recăpătă suficientă raționalitate pentru a privi în jur, scenele de suferință de pe Maingreen de lângă secția de poliție aproape că-l făcură să izbucnească în lacrimi de furie și neajutorare. Mecanoizii dementi continuau să-și lanseze proiectilele, trăgând practic cu țevile lipite de oameni. O lovitură în plin aducea moartea instantanee, iar pentru cei din imediata apropiere se putea vorbi despre tortură sfâșietoare.

– Nenorociților, șuieră Eben. Nenorociților...

– Porcii se poartă-ntotdeauna la fel.

Eben ridică ochii spre cel care-l trăgea din mulțime.

– Hristoase, mulțumesc, Frank. Aș fi putut muri, dacă aș fi rămas acolo.

– Da, cred c-ai fi putut, încuviință Frank Kitson. Noroc c-am apărut eu, realmente.

Hipersonicul poliției coborî lângă cele cinci avionete mari ale pușcașilor marini, înșiruite în lungul drumului de legătură care conecta Exnall de M6: un cvintet de arahnide obeze și întunecate, amenințătoare, ale căror trenuri de asolizare știrbiseră beton-carbonul. Începutul pădurii de harandrizi a orașului se afla la două sute de metri depărtare, o graniță precisă, la care se sfârșeau arborii aborigeni și începeau pâlcurile cultivate de citrice.

Când Ralph coborî pe scara hipersonicului, senzorii costumului îi arătară că grupele de pușcași marini se răsfirau în evantai în lungul lizierei. Un soi de barieră fusese deja ridicată de-a curmezișul drumului. Deocamdată desfășurarea de forțe nu întâmpina probleme.

Colonelul pușcașilor marini, Janne Palmer, îl aștepta pe Ralph în cabina de comandă a avionetei ei. Compartimentul respectiv era amplasat imediat înapoia cockpitului și adăpostea zece operativi de comunicații și trei ofițeri de interpretări tactice. În ciuda faptului că se găsea la interior și că era bine protejată, colonelul purta un costum-armură ușor la fel ca

restul celor din brigada ei. Nu purta casca-cochilie și avea un chip surprinzător de feminin. Singura concesie făcută vieții militare părea a fi părul tuns periuță la lungimea de doi milimetri, astfel încât culoarea îi era greu de precizat. Încuviință scurt din cap spre el, când fu condus înăuntru de un pușcaș tânăr.

– Am accesat o înregistrare a operației Moyce's, rosti femeia. Avem de-a face cu niște tipi duri.

– Mă tem că da. Și se pare că Exnall este infestarea cea mai puternică dintre toate cele patru așezări de pe Mortonridge.

Ea privi în proiecția unei coloane AV.

– Frumoasă misiune. Să sperăm că brigada mea o poate rezolva. Deocamdată încerc să stabilesc un cordon circular la aproximativ o mie cinci sute de metri în jurul orașului. Ar trebui să fie operațional în douăzeci de minute.

– Excelent.

– Pădurea aceea va fi o pacoste pentru patrulare. Sateliții senzoriali DS nu pot vedea absolut nimic sub copaci și tu-mi zici că nu ne putem baza pe sistemele de observație obișnuite.

– Mă tem că nu.

– Păcat. Aerovetele ar fi fost excepțional de utile în cazul acesta.

– Te sfătuiesc să nu le utilizezi. Posedații ne pot destabiliza realmente electronica. Te vei descurca mult mai bine fără ele. Cel puțin în felul acesta vei ști că informațiile pe care le primești sunt corecte, deși nu prea multe.

– Interesantă situație. N-am mai avut parte de așa ceva din școala tactică, sau poate nici chiar atunci.

– Diana Tiernan mi-a spus că IA-urilor le-au mai rămas foarte puține legături de date în Exnall. În mod clar am pierdut majoritatea rețelei de comunicații. Acum a căzut și arhitectura poliției. Situația exactă de la interior este așadar necunoscută.

– În fața secției de poliție s-au iscat lupte care au luat sfârșit acum două minute. Dar chiar dacă toată mulțimea care s-a strâns pe Maingreen ar fi fost posedată, tot am avea destui oameni care au scăpat deocamdată. Ce vrei să facem în privința lor?

– Exact așa cum am plănuit inițial. Așteptăm până în zori, după care trimitem echipe să-i evacueze pe toți. Îmi doream însă enorm ca starea de asediu să fi rezistat. În toate celelalte așezări a funcționat.

– Constat că în jocul ăsta dorințele sfârșesc de fiecare dată ca regrete.

Ralph îi aruncă o căutătură speculativă, însă femeia se concentra asupra altei proiecții AV.

– Cred că principala noastră grijă în momentul acesta este menținerea posedaților în interiorul lui Exnall, zise el. După ce se va lumina, ne putem face griji despre evacuarea celorlalți.

– Absolut. Janne Palmer îl privi în ochi pe agentul ASE și surâse cu regret: Iar în zori voi avea nevoie de informațiile cele mai bune pe care le pot obține. Multe vieți vor depinde de exactitatea lor. Nu am niciun fel de forțe speciale în brigada mea, a fost o operațiune de urgență. Beneficiez totuși de tine și de

soldații tăi G66. Aș vrea ca voi să mergeți și să întreprindeți estimarea asta pentru mine. Cred că sunteți cel mai bine calificați, din toate punctele de vedere.

– O cunoști cumva pe Jannike Dermot?

– N-o cunosc personal. Vei face asta pentru mine? Nu-ți pot ordona: amiralul Farquar a subliniat foarte clar că te afli aici în calitate de consilier și că va trebui să-ți urmez sfaturile.

– Frumos din partea lui.

Ralph nici măcar nu căzu pe gânduri în privința deciziei. „Am făcut opțiunea respectivă când am îmbrăcat din nou costumul-armură."

– Bine, o să-mi anunț oamenii că suntem iarăși on-line. Vreau să fim însă însoțiți de o grupă de pușcași marini ai tăi. Este posibil să avem nevoie de susținere cu foc de calibru mare.

– Un pluton vă așteaptă în avioneta patru.

Finnuala O'Meara depășise de mult sentimentul de simplă frustrare. Mai precis, de peste o oră. Avea impresia că stătuse o eternitate pe patul din celula de reținere a secției de poliție. Nimic din ce încercase nu produsese nici cel mai mărunt răspuns din partea oricui, nici datavizările în procesorul secției, nici strigătele, nici loviturile cu pumnii în ușă. Nu venise nimeni. Probabil că acelea fuseseră ordinele puțoiului de Latham. S-o lase să clocotească câteva ore. Cretin arogant!

Ea însă l-ar fi putut termina din punct de vedere profesional. Ba chiar oricând ar fi dorit-o. Era imposibil

ca el să nu știe asta. Probabil că tocmai acela fusese motivul pentru care o ținuse aici, în timp ce restul reportajului ei se derulase afară, refuzându-i o victorie completă. Dacă reportajul i-ar fi fost complet, ea ar fi putut să-și dicteze propriii termeni.

Tânăra auzise hărmălaia de afară, sunetele unei mulțimi care se strângea și protesta. O gloată mare, dacă putuse aprecia corect. Apoi urlete de sirene de mașini de poliție ce goniseră pe Maingreen. Portavoce bubuind un avertisment, rugăminți și amenințări. Bufnete monotone, stranii. Țipete, zgomot de sticlă spartă.

Era îngrozitor. Locul ei trebuia să fie afară, unde să se cufunde în toate imaginile.

După revoltă, sau ceea ce fusese, se lăsase o tăcere stranie. Finnuala aproape că adormise, când ușa celulei se deschisese în cele din urmă.

– Era și timpul, în pi...

Restul invectivei îi muri în gât.

O mumie uriașă înaintă încet și târșâit în celulă, acoperită de bandaje de un cafeniu-prăfos, cu puroi verde-gălbui supurând din pustulele mâinilor. Purta chipiul imaculat al lui Neville Latham.

– Îmi pare rău că te-am lăsat s-aștepți, mormăi răgușit.

Pe când echipa de recunoaștere a lui Ralph se apropia de intrarea în Exnall, comandanții de teren ai colonelului Palmer o informară despre femeie. Lățimea de bandă pentru datavizare era suprimată de câmpul, de-acum familiar, de bruiaj electronic, împiedicând

orice altceva cu excepția conversațiilor de bază. Ei nu puteau recepta o senzavizare completă, ba nici chiar o imagine vizuală, așa că trebuia să se bizuie pe o descriere simplă.

Din câte putea preciza satelitul cu senzori DS, toată populația orașului se retrăsese în case. Ceva mai devreme se consemnaseră mișcări masive sub umbrela harandrizilor, pete încețoșate în infraroșu care se deplasau aleatoriu, dar până și urmele acelea înșelătoare dispăruseră înainte de ivirea zorilor. În Exnall nu se mai mișcau acum decât vârfurile arborilor, care se legănau înainte și înapoi sub primul zefir al dimineții. Acoperișuri, ba chiar străzi întregi, apăreau nebuloase, ca și cum peste lentilele satelitului ar fi răpăit o ploaie lină. Din punct de vedere vizual, așezarea era un ecou parazit complet, cu excepția unui cerc cu diametrul de cincisprezece metri, în fața unui local de pe drumul de legătură cu M6. Iar în mijlocul cercului aceluia se afla o femeie.

– Stă pur și simplu pe loc, dataviză Janne Palmer. Poate să vadă tot ce se apropie de oraș pe drumul acela.

– Arme vizibile? se interesă Ralph.

Alături de plutonul de doisprezece pușcași marini pe care i-l repartizase colonelul, bărbatul era ghemuit lângă drum, la o sută de metri de primele case. Se furișau spre oraș la adăpostul unui taluz nu prea înalt.

Capul lui răsuna de o versiune mintală de acufene, despre care suspecta că se datora stimulentelor. După numai două ceasuri de somn în ultimele treizeci și șase de ore, fusese nevoit să folosească atât excitante

chimice, cât și software, pentru a-și păstra atenția alertă. În niciun caz nu-și putea îngădui să-și coboare garda tocmai acum.

– Absolut nimic, răspunse Janne Palmer. Cel puțin nu de natura armelor de calibru greu. Femeia poartă o jachetă, așa că ar fi posibil să ascundă un pistolet înăuntru.

– Asta n-ar conta cine știe ce, dacă este posedată. Deocamdată nu i-am văzut utilizând arme.

– Da.

– Știu că-i o întrebare idioată, dar... este vie?

– Da. Îi putem vedea pieptul mișcându-se când răsuflă, iar amprenta ei în infraroșu este optimă.

– Crezi că ar fi un soi de momeală?

– Nu, este prea evidentă. M-aș gândi mai degrabă la o santinelă, atât doar că ei trebuie să știe că noi suntem aici. Câteva grupuri au încercat altercații, în timp ce organizam cordonul defensiv.

– La dracu', vrei să zici că umblă liberi prin pădure?

– Mă tem că da. Ceea ce înseamnă că nu pot confirma că toți posedații se găsesc înăuntrul cordonului. I-am solicitat amiralului Farquar trupe suplimentare pentru a începe examinarea localității. Cererea este prezentată chiar acum Comitetului de Securitate.

Ralph blestemă în gând. Dacă posedații rătăceau liberi prin zonă, ar fi fost aproape imposibil să-i urmărească. Peninsula Mortonridge avea un relief de coșmar. „Păcat că n-avem copoi legați prin afinitate", gândi el. „Cei pe care i-am văzut că-i foloseau pe Lalonde supervizorii coloniștilor ar fi fost perfecți pentru așa

ceva. Și parcă-i văd chipul Jannikei Dermot, dacă aș cere așa ceva Comitetului de Securitate. Dar... ce dracu', asta-i ceea ce ne trebuie."

– Ralph, dataviză colonelul Palmer, un moment, te rog. Am rulat o verificare de identitate pe doamna-santinelă. S-a confirmat: este Angeline Gallagher.

– La dracu'! Asta schimbă totul.

– Da. Opinia aici este că vrea să dialogheze. Nu-i proastă. Faptul că îngăduie să fie văzută în felul acesta trebuie să fie pentru ei echivalentul unui steag alb.

– Mă aștept să ai dreptate.

Ralph îi ordonă locotenentului plutonului să-și oprească oamenii, până la intrarea on-line a Comitetului de Securitate. Pușcașii marini se dispuseseră într-un cerc defensiv și scanau copacii și casele din apropiere cu senzorii lor bazici. Ralph își coborî carabina automată pe lângă corp și se lăsă pe vine în mijlocul unui desiș de marloop. Avea convingerea îngrozitoare că Gallagher (mai precis, posesorul corpului ei) nu avea să prezinte niște termeni convenabili de predare. „Între noi nu poate să existe niciodată predare", recunoscu el posac.

Atunci, ce ar fi dorit ea să spună?

– Domnule Hiltch, dataviză prințesa Kirsten, suntem de acord cu colonelul Palmer că femeia dorește să negocieze. Știu că-ți cer multe, după toate lucrurile prin care ai trecut, dar aș dori să mergi acolo și să vorbești cu ea.

– Putem aloca acoperire DS la nivelul unui atac orbită-sol pentru a te susține, dataviză Deborah Unwin.

Ca să zic așa, te punem în „ochiul" unui uragan. La orice șmecherii sau tentative de a te ataca, vom rade cu laserul în jurul tău un cerc cu raza de două sute de metri. Știm că ei nu pot rezista la nivelurile energetice ale platformei DS.

– E-n regulă, zise Ralph către audiența sa invizibilă. Mă duc. La urma urmelor, eu am adus-o aici.

În mod destul de straniu, Ralph nu se gândi prea mult la ce va urma, pe când parcurgea ultimii cinci sute de metri ai drumului. Acum nu mai dorea decât să termine misiunea. Drumul care începuse la gura unui fluviu titanic de pe o planetă îndepărtată și diferită se sfârșea în interiorul unei așezări rurale frumoase, aflate la mama naibii. Dacă circumstanțele acelea sugerau o ironie, Ralph n-o putea gusta.

Posesorul Angelinei Gallagher aștepta calm în exteriorul localului ieftin cu un singur nivel. Dean, Will și Cathal îl însoțiseră pe Ralph pe cea mai mare parte a drumului; apoi când mai avuseseră o sută de metri până la Angeline Gallagher, el le ceruse să rămână locului și continuase singur. Nimic nu se clintea în niciuna dintre clădirile simple, dar elegante, ce se înșiruiau în lungul drumului de legătură. Bărbatul știa însă că ei așteptau înapoia pereților și ferestrelor acoperite. În Ralph crescu convingerea că posedații nu se arătau, deoarece încă nu era timpul pentru a o face. Rolul lor în piesă avea să vină mai târziu.

Aceea era o certitudine pe care n-o mai cunoscuse până atunci, un soi de răbufnire psihică, odată cu care spori și convingerea lui despre un dezastru.

Cu cât se apropia mai mult de femeie, cu atât implanturile și blocurile costumului îi erau mai puțin afectate de câmpul de bruiaj electronic. Când ajunse la cinci metri, Comitetul de Securitate recepționa din nou o senzavizare completă.

Ralph se opri. Își îndreptă umerii, apoi își scoase casca-cochilie.

Zâmbetul femeii era aproape compătimitor.

– Se pare c-am ajuns la momentul deciziei, rosti ea.

– Cine ești tu?

– Annette Ekelund. Iar tu ești Ralph Hiltch, șeful Unității Operative a Agenției de Securitate Externă Kulu de pe Lalonde. Trebuia să fi știut că pe tine te vor asmuți asupra noastră. Ai făcut treabă bună până acum.

– Am putea termina cu rahaturile astea. Ce vrei?

– Filozofic vorbind, să trăiesc veșnic. Practic vorbind, vreau să retrageți polițiștii și pușcașii marini care au încercuit așezarea aceasta, ca și pe celelalte trei pe care am izbutit să le ocupăm. Și s-o faceți imediat.

– Nu.

– Văd că ai învățat deja să nu recurgi la amenințări. Nu... pentru că altfel... Nu... fiindcă dacă nu vă supuneți, o să regretați. Asta-i bine. La urma urmelor, cu ce m-ai putea tu amenința?

– Cu tau-zero.

Annette Ekelund se încruntă, analizând răspunsul.

– Da. Posibil. Este, recunosc, ceva în mod cert destul de înspăimântător pentru noi. Dar actul în sine nu are nicio finalitate – mai precis, nu mai are. Chiar dacă noi fugim din corpurile posedate pentru a scăpa de tau-zero, putem să ne întoarcem. În clipa de față, pe planetele Confederației există deja câteva milioane de posedați. În câteva săptămâni, numărul lor va fi de ordinul sutelor de milioane, iar peste alte câteva zile va fi de ordinul miliardelor. Eu voi avea întotdeauna o cale prin care să revin. Atât timp cât mai există în viață un singur corp omenesc, cei asemenea mie mă pot reînvia. Înțelegi acum?

– Înțeleg că opțiunea tau-zero funcționează. Vă vom pune în module și vom continua să vă punem în module, până ce nu va mai rămâne niciunul dintre voi. Înțelegi asta?

– Îmi pare rău, Ralph, dar după cum am spus, tu pur și simplu nu mă poți amenința. N-ai înțeles încă motivul? N-ai priceput motivul real pentru care eu voi învinge? Motivul este că, în cele din urmă, mi te vei alătura. O să mori, Ralph. Azi. Mâine. Peste un an. Dacă ai noroc, peste cincizeci de ani. Nu contează când. Este entropie, este destin, este felul în care funcționează universul. Moartea, nu iubirea, învinge până la urmă. Și când vei muri, te vei trezi în lumea de dincolo. În momentul acela tu și cu mine vom deveni camarazi în aceeași frăție. Uniții împotriva celor vii. Râvnind la cei vii.

– Nu.

– Nu vorbi despre un lucru despre care nu știi absolut nimic.

– Tot nu te cred. Dumnezeu nu este atât de crud. Moartea trebuie să însemne mai mult decât pustiul acesta pe care l-ați găsit.

Ea râse amar.

– Prostule... Un prost care nu știe nimic.

– Dar un prost viu. Un prost cu care trebuie să te confrunți aici și acum.

– Ralph, Dumnezeu nu există. Numai oamenii sunt într-atât idioți, încât să creeze religii. Ai observat asta? Niciunul dintre xenocii pe care i-am întâlnit n-are nevoie să-și panseze nesiguranțele și temerile cu promisiuni ale gloriei imateriale care li se cuvine tuturor sufletelor. Nu, nu, Ralph – Dumnezeu este doar un termen pe care un primitiv ignorant îl utilizează când vrea să spună „cosmologie cuantică". Universul este o structură complet naturală și excepțional de ticăloasă în atitudinea sa față de viață. Iar acum avem ocazia de a o părăsi pentru totdeauna, avem o șansă de a ne salva. Nu vă vom îngădui să ne opriți.

– Ba pot să vă opresc și o voi face.

– Îmi pare rău, Ralph, însă credința intransigentă în omenire este principala ta slăbiciune, una pe care o împărtășești cu restul populației cucernice a Regatului. Noi intenționăm s-o exploatăm la maximum. Poate că ceea ce voi spune ți se va părea inuman, dar, la urma urmelor, oricum crezi asta despre mine. După cum ți-am zis, morții nu pot pierde lupta asta, fiindcă nu ne puteți controla în niciun fel. Nu putem fi

amenințați, siliți ori convinși. Precum moartea însăși, suntem ceva absolut.

– Ce vrei să transmiți?

– Vorbesc cu autoritățile acestei planete, cu prințesa Saldana?

– Da. Este on-line.

– Bun. Atunci transmit următoarele: Azi-noapte aproape că ați izbutit să ne exterminați, iar dacă bătălia noastră va continua și azi pe aceleași linii, vor muri foarte mulți oameni. O situație pe care niciuna dintre taberele noastre n-o va saluta. De aceea propun o soluție temporară. Noi vom păstra Mortonridge și îmi dau cuvântul că niciunul dintre noi nu va pleca de pe peninsulă. Dacă nu mă credeți, și mă aștept ca încrederea să lipsească din partea voastră, dispuneți de capacitățile fizice de a impune o blocadă peste gâtul peninsulei, la joncțiunea cu continentul.

– Nu există negocieri, dataviză prințesa Kirsten.

– Regatul nu-și va abandona supușii, rosti Ralph cu glas tare. Ar fi trebuit să fi știut asta de acum.

– Noi recunoaștem puterea Regatului, spuse Annette Ekelund, și de aceea propunem încetarea focului. Rezultatul luptei dintre ai noștri și cei vii nu va fi decis de ceea ce se întâmplă aici. Suntem de puteri prea apropiate. Dar nu toate planetele din Confederație sunt la fel de avansate sau de competente ca Ombey.

Ridică fruntea și în același timp închise ochii, astfel încât păru că se uita orbește la cer.

– Destinele noastre, ale ambelor tabere, sunt decise chiar acum acolo, sus. Tu, ca și mine, va trebui să aștepți ca rezultatul să fie determinat de alții. Noi știm că vom triumfa. Tot așa cum credința voastră greșită vă spune că viii vor învinge.

– Prin urmare, spui că ar trebui să așteptăm pur și simplu pe tușă?

– Da.

– Nici măcar nu trebuie să cer opinia Comitetului de Securitate în această privință. Noi nu suntem pe tușă, ci suntem în linia întâi, suntem o parte majoră din lupta împotriva voastră. Dacă le putem arăta altor planete că este posibil să vă stopăm, să vă alungăm din corpurile pe care le-ați capturat, atunci ele vor avea încredere în propriile lor abilități.

Annette Ekelund încuviință trist.

– Înțeleg. Prințesă Saldana, am încercat cu rațiunea; acum trebuie să folosesc ceva mai puternic pentru a te convinge.

– Ralph, îl anunță Deborah Unwin, senzorii satelitului nostru tocmai s-au reactivat. Vedem o sumedenie de mișcări acolo jos. Hristoase, ei ies din case ca un furnicar. Ralph, pleacă de acolo! Imediat! Fugi!

Bărbatul rămase însă locului. Știa că Ekelund nu-l amenința pe el personal. Aceasta avea să fie o demonstrație. Cea pe care o anticipase și de care se temuse tot timpul.

– Dorești susținere cu atac de pe orbită? întrebă Farquar.

– Nu încă, domnule amiral.

Retinele amplificate îi arătau uși care se deschideau pe toată strada, oameni care ieșeau pe trotuare.

La semnalul invizibil al lui Ekelund, posedații își aduceau ostaticii afară. Corpurile iluzorii etalate erau în mod deliberat bătătoare la ochi, de la despoți războinici din istorie până la creaturi fictive, monștri distrugători și semizei necromanți. Fantezii alese pentru a sublinia hăul imposibil dintre ei și prizonierii lor înspăimântați.

Fiecare apariție supranaturală era însoțită de un locuitor neposedat din Exnall. Aidoma celor care-i capturaseră, aceștia erau un eșantion reprezentativ al comunității: tineri și bătrâni, bărbați și femei, îmbrăcați în cămăși de noapte, pijamale, tricouri trase în grabă, sau chiar în pielea goală. Unii se zbăteau, încăpățânați și fataliști, dar majoritatea fusese tiranizată în supunere.

Posedații îi țineau în frâu cu ușurință, pe când îi împinseră înainte, întrucât abilitatea lor energistică le conferea puteri de mecanoizi. Copiii scânceau îngroziți când erau strânși de mâini și gheare tari ca piatra. Bărbații se strâmbau de furie, totuși subjugați.

O simfonie de țipete și zbierete neajutorate asedie urechile lui Ralph.

– Ce dracu' faceți? urlă el spre Ekelund și roti brațul. Pentru numele lui Hristos, îi doare!

– Asta nu-i tot, replică impasibil femeia. Spune-le oamenilor tăi să se uite la patru kilometri sud-vest de oraș, unde este lacul Otsuo. Acolo se află o autorulotă abandonată, care aparține unui locuitor din Exnall.

– Stai așa, Ralph, dataviză Deborah Unwin. Scanăm chiar acum. Da, așa-i, acolo staționează un vehicul. Aparține lui Hanly Nowell, care lucrează la o uzină agrochimică din districtul industrial al orașului.

– Bine, rosti Ralph. Este acolo. Acum spune-le alor tăi să elibereze ostaticii.

– Nu, Ralph, zise Annette Ekelund. Nu-i vor elibera. Vreau să vă atrag atenția asupra faptului că noi ne-am răspândit în afara așezării acesteia. Am știut unde era vehiculul, pentru că eu i-am ordonat șoferului să-l abandoneze acolo. Și nu este unicul – nici din așezarea asta, nici din celelalte. Am scăpat din ghearele pușcașilor tăi marini, Ralph. Am organizat cu foarte multă atenție cele patru localități prin care a trecut autobuzul Longhound; am fost ocupați ieri-noapte, în timp ce voi îi urmăreați pe posedații din Pasto. Adepții mei s-au răspândit pe toată peninsula, pe jos, călări, pe biciclete, în vehicule cu comandă manuală. Nici eu nu mai știu unde sunt toți. Pușcașii marini care baricadează așezările sunt inutili. Acum va trebui să blocați Mortonridge în întregime, pentru a ne opri să contaminăm restul continentului.

– Nicio problemă.

– Sunt sigură. Dar nu veți mai recâștiga niciodată terenul acesta de la noi. Nu puteți nici măcar revendica acest singur oraș... nu fără a comite genocid. Tu ai văzut deja ce poate face unul dintre noi, când trebuie să ne apărăm. Imaginează-ți puterea aceea distructivă focalizată cu intenții rele. Uzine de fuziune suburbane avariate, spitale incinerate, grădinițe

prăbușindu-se peste copiii dinăuntru. Deocamdată n-am omorât pe nimeni, dar dacă optăm s-o facem, dacă ne lăsați fără alternativă, planeta asta va suferi enorm.

– Monstrule!

– Și o voi face, Ralph. Le voi ordona adepților mei să înceapă campania. O voi face imediat după ordinul de a-i ucide pe toți non-posedații din Exnall. Vor fi omorâți chiar aici, pe stradă, în fața ta, Ralph. Le vom zdrobi țestele, le vom frânge gâturile, le vom spinteca pântecele și-i vom lăsa să sângereze până la moarte.

– Nu te cred.

– Nu, Ralph, de fapt nu vrei să mă crezi. Asta-i cu totul altceva. Glasul ei deveni mătăsos, zeflemisindu-l: Ce avem noi de pierdut? Oamenii pe care-i vezi în jurul tău ni se vor alătura într-un fel sau altul. Asta încerc să-ți spun. Fie că trupurile le vor fi posedate, fie că ei vor muri și vor poseda la rândul lor. Te rog, Ralph, nu îngădui ție și altora să sufere din cauza credințelor tale prostești. Noi vom învinge.

Ralph ar fi dorit s-o ucidă, detestând și în același timp temându-se de modul senin în care-i povestea despre măcel, știind că nu era o cacealma. Imboldul uman cel mai fundamental, de a-ți distruge inamicul iute și definitiv, îi năvălea din subconștient. Nanonicele neurale se văzură nevoite să-i reducă ritmul bătăilor inimii. O mână se mișcă infim către tocul pistolului de la centură.

„N-o pot face. N-o pot ucide. Nu pot sfârși totul prin acel unic act de barbarism la care am recurs dintotdeauna. Doamne Dumnezeule, ea este deja moartă!"

Ochii Annettei Ekelund îi urmăriră gestul abia schițat al mâinii. Femeia surâse, se întoarse și chemă una dintre siluetele care ieșiseră din local.

Ralph privi amorțit o mumie cu chipiu ascuțit de polițist, care apăru târșâindu-și picioarele. Fata pe care o ținea în îmbrățișarea-i strânsă nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Purta doar un tricou mov, lung. Picioarele desculțe îi erau zgâriate și mânjite de murdărie. Plânsese abundent. Acum nu putea decât să scâncească pe când era târâtă spre el.

– Drăguță fată, rosti Annette Ekelund. Un corp excelent, chiar dacă nițel cam tânăr. Însă eu pot să modific asta. Vezi tu, Ralph, dacă tu vei trage în acest corp al Angelinei Gallagher, fata va fi următoarea pe care o voi poseda. Colegul meu de aici îi va fărâma oasele, o va silui, îi va jupui pielea de pe față, o va răni atât de rău, încât ea va fi în stare să facă un pact cu Lucifer însuși, numai ca să-l oprească. Dar cel care-i va răspunde din viața de apoi nu va fi Lucifer, ci eu. Voi ieși din nou, iar noi doi vom fi iarăși acolo de unde am pornit, cu singura excepție că trupul lui Gallagher va fi mort. Crezi că ea îți va mulțumi pentru asta?

Impulsuri nervoase prioritare împiedicară mâinile lui Ralph să-i smulgă capul lui Ekelund de pe umeri.

– Ce vreți să-i spun? dataviză el către Comitetul de Securitate.

– Nu cred că avem vreo opțiune, replică prințesa Kirsten. Nu pot îngădui uciderea lipsită de orice control a mii de supuși ai mei.

– Dacă plecăm, o avertiză Ralph, ei vor fi posedați. Ekelund îi va face fetei acesteia și tuturor celorlalți exact ce a descris. Nu numai aici, ci pe toată lungimea lui Mortonridge.

– Știu, dar trebuie să țin seama de majoritate. Dacă posedații sunt în exteriorul cordoanelor de pușcași marini, am pierdut deja peninsula. Nu pot să permit și pierderea lui Xingu.

– Pe Mortonridge trăiesc două milioane de oameni!

– Știu. Însă dacă vor fi posedați, cel puțin vor rămâne în viață. Cred că Ekelund are dreptate; problema generală a posedării nu va fi rezolvată aici.

Urmă un moment de pauză.

– Ne reducem pierderile, Ralph. Spune-i că poate să aibă Mortonridge. Deocamdată.

– Da, Alteță, șopti el.

Annette Ekelund surâse.

– A fost de acord, nu?

– Puteți avea Mortonridge, transmise Ralph imperturbabil în timp ce Prințesa începu să schițeze condițiile. Vom declanșa imediat o procedură de evacuare pentru oamenii din zonele în care n-ați ajuns deocamdată; orice încercare de a sabota vehiculele va duce la lovituri DS împotriva zonelor în care știm că sunteți concentrați. Dacă vreunul dintre voi încearcă să treacă de cordonul pe care-l stabilim între Mortonridge și continent, va fi pus în tau-zero. Dacă are loc vreun atac terorist împotriva oricărei așezări sau clădiri de pe Ombey, vom trimite o expediție de pedepsire și vom trece câteva sute dintre voi în

tau-zero. Dacă încercați să comunicați cu alți posedați extraplanetari, veți fi de asemenea pedepsiți.

– Bineînțeles, rosti Ekelund pe un ton batjocoritor. Sunt de acord cu condițiile voastre.

– Iar fata vine cu mine, anunță Ralph.

– Haide, haide, Ralph, nu cred că autoritățile au spus și asta.

– Ia pune-mă la încercare, zise bărbatul provocator.

Ekelund se uită la fata care suspina, apoi la Ralph.

– Te-ai fi sinchisit dacă ar fi fost o bunicuță zbârcită? întrebă ea sarcastic.

– Însă tu n-ai ales o bunicuță zbârcită, nu? Ai ales-o pe ea fiindcă știai cât de protectori suntem față de tineri. Greșeala ta!

Ekelund nu spuse nimic, dar făcu un gest brusc de iritare spre mumie, care o eliberă pe fată. Aceasta se împletici, tremurând atât de tare, încât abia putea să stea în picioare. Ralph o prinse înainte să cadă și făcu o grimasă din cauza greutății suplimentare la care-i supuse piciorul rănit.

– Abia aștept ziua în care ni te vei alătura, rosti Ekelund. Indiferent cât de mult ar dura. Vei fi un adevărat câștig pentru noi. Să vii să mă cauți, când sufletul tău va obține finalmente un corp nou în care să trăiască.

– Du-te-n pizda mă-tii.

Ralph o ridică pe fată și porni pe drum. Ignoră sutele de oameni care stăteau în fața clădirilor, posedații indiferenți și victimele lor care zbierau îngrozite, oamenii pe care nu izbutise să-i ajute în niciun

fel. Privind decis înainte, se concentră să pună un picior în fața celuilalt. Știa că dacă avea să vadă totul, dacă avea să recunoască magnitudinea dezastrului la care contribuise, nu va mai putea continua niciodată.

– Bucură-te de victoria ta magnifică cu fata! strigă Annette Ekelund după el.

– Ăsta-i doar începutul, promise bărbatul înverșunat.

5

La patru ani-lumină depărtare de steaua în jurul căreia orbita Mirchusko, densitatea gravitațională cunoscu un vârf brusc într-un punct din spațiul cosmic. Inițial zona afectată era mai mică decât un quarc, dar odată stabilită, distorsionarea crescu rapid în mărime și putere. Mănunchiuri vagi de lumină stelară se curbară în jurul periferiei sale, doar pentru a fi absorbite spre centru, pe măsură ce gravitația spori și mai mult.

La zece picosecunde după ce fusese creată, forma distorsiunii se preschimbă dintr-o zonă sferică într-un disc bidimensional. De acum diametrul său era de peste două sute de metri. În centrul uneia dintre părți, gravitația fluctuă din nou, plasând o tensiune enormă asupra spațiului local. Apăru o spărtură perfect circulară, care se deschise rapid aidoma unui iris.

O arteziană lungă, alb-cenușie, irupse din epicentrul terminusului găurii-de-vierme. Vaporii de apă pe

care-i conținea se transformară imediat în cristale minuscule de gheață, care se rotiră și se îndepărtară de panașul central, sclipind slab în lumina stelară. Bucăți de materie solidă începură să țâșnească din jetul gazos, rostogolindu-se în vid. Era o colecție curioasă de obiecte: nori sculptați din nisip, smocuri de stuf cu rădăcinile mișcându-se dezordonat precum picioarele de păianjeni, mici dendrite fracturate de corali albi și albaștri, palmieri rupți, globule de apă sărată care oscilau, un banc de pești ce se agitau disperați și ale căror corpuri spectaculos colorate plesniră sub decompresia explozivă, câțiva pescărușii care împroșcau sânge din ciocuri și recturi.

Apoi revărsarea aceea nebunească se reduse drastic, blocată de un corp mai mare care înainta prin gaura-de-vierme. *Udat* lunecă în spațiul normal: o picătură turtită, lungă de peste o sută treizeci de metri, a cărei carcasă din polip albastru era înviorată de o rețea purpurie oscilantă. Șoimul-negru schimbă imediat fluxul energetic prin fagurele său vast de celule configuratoare care-i alcătuiau mare parte din corp, modificându-i câmpul de distorsiune gravitațional. Terminusul găurii-de-vierme începu să se închidă în urma sa.

Aproape ultimul obiect care ieși din deschiderea transdimensională fu o siluetă umană mică. O femeie: greu de distins din cauza costumului spațial IIS negru pe care-l purta, agitându-și zadarnic membrele, aproape ca și cum s-ar fi agățat cu niște gheare de structura continuumului spațio-temporal pentru a urma

șoimul-negru mare care se îndepărta de ea. Mișcările i se calmară lent, când gulerul de senzori al costumului dezvălui din nou stele și nebuloase îndepărtate, înlocuind pseudoțesătura amenințător de imaterială a găurii-de-vierme.

Dr. Alkad Mzu se simți cutremurându-se incontrolabil, într-atât de amețitoare era ușurarea. „Energie eliberată de strânsoarea ecuațiilor. Înțeleg configurația realității prea bine pentru a îndura o asemenea expunere directă. Gaura-de-vierme are prea multe imperfecțiuni, prea multe capcane ascunse. Un cvasicontinuum în care săgeata timpului trebuie să fie direcționată de un flux artificial de energie; destinele posibile ce pândesc în interiorul unui asemenea non-loc te-ar face să saluți moartea ca pe cea mai frumoasă dintre consoarte."

Senzorii gulerului îi arătară că după ce scăpase din mâini scara de frânghie, începuse să se rostogolească necontrolat și accelerat. Ca o precauție împotriva greței, nanonicele neurale îi blocaseră în mod automat impulsurile provenite de la urechea internă și ridicaseră mai multe blocaje analgezice pe căile nervoase dinspre antebrațe. Un afișaj de statut fiziologic îi arăta leziunile cauzate tendoanelor și mușchilor atunci când se silise să se țină agățată de *Udat*, care plonjase către siguranță. Din fericire, nimic drastic. Pachetele medicale aveau să poată rezolva totul, după ce-și scotea costumul.

– Mă poți recupera? dataviză spre calculatorul de zbor al lui *Udat*. Nu-mi pot opri rostogolirea.

De parcă ei înșiși n-ar fi putut vedea asta! Totuși, nava stelară bitek se afla deja la șapte sute de metri depărtare și continua să se îndepărteze. Ar fi dorit un răspuns, ar fi dorit să-i vorbească cineva. O dovadă că nu era singură. Situația aceasta declanșa prea multe amintiri vechi de treizeci de ani. „Maică Maria, i-aș spune *déjà-vu*..."

– Apel către *Udat*, mă poți recupera?

„Haide, răspunde!"

Pe puntea lui *Udat*, Haltam era preocupat să programeze pachetele medicale ce se împleteau la baza craniului lui Meyer. Haltam era specialistul în fuziune al lui *Udat* și în același timp și medicul navei.

Căpitanul zăcea rășchirat pe cușeta lui de accelerație, lipsit de cunoștință. Degetele continuau să-i fie afundate în capitonaj, încremenite în postura ghearelor, cu unghiile rupte de forța cu care sfâșiase țesătura. Sângele care-i cursese din nas îi lăsase pete lipicioase pe obraji. Lui Haltam nu-i plăcea să se gândească la scâncetele care ieșiseră din gura lui Meyer chiar înainte ca șoimul-negru să fi efectuat saltul afară din Seninătate, răpind-o pe Alkad Mzu de lângă agenții de informații care o întemnițaseră în habitat. Nu-i plăcea de asemenea nici display-ul fiziologic pe care-l accesa din nanonicele neurale ale lui Meyer.

– Cum îi merge? întrebă Aziz, pilotul avionului spațial al lui *Udat*.

– Cred că nu prea bine. A suferit un stres cerebral masiv, care l-a împins în stare de șoc. Dacă interpretez corect display-ul ăsta, simbionții neuronali i-au

fost supuși la o traumă puternică. O parte din sinapsele bitek sunt moarte și la interfața cu *medulla oblongata* există hemoragii minore.

– Hristoase!

– Mda. Iar noi nu avem la bord niciun pachet medical care să poată ajunge atât de profund. Deși chiar dacă am avea, nu ne-ar ajuta cine știe ce. Trebuie să fii specialist ca să operezi cu așa ceva.

– Nu-i pot simți visele, dataviză *Udat*. Eu îi simt întotdeauna visele. Întotdeauna.

Haltam și Aziz schimbară o privire semnificativă. Nava stelară bitek își utiliza rareori legătura cu calculatorul de zbor în scopul comunicării cu restul echipajului.

– Nu cred că leziunile sunt permanente, îi spuse Haltam șoimului-negru. Orice spital decent le poate repara.

– Se va trezi?

– Absolut. Deocamdată nanonicele lui neurale îl țin în stare de inconștiență. De altfel până nu se fixează pachetele, nici nu vreau să-și recapete cunoștința. Ele ar trebui să ajute la stabilizarea lui și la diminuarea șocului.

– Mulțumesc, Haltam.

– Este lucrul cel mai mărunt pe care-l pot face. Dar tu? Ești bine?

– A fost o manevră foarte dură. Încerc dureri în minte. Până acum n-am mai cunoscut așa ceva.

– Și structura fizică?

– Intactă. Rămân funcțional.

O răsuflare șuierată ieși din gura lui Haltam. După aceea calculatorul de zbor îl informă că Alkad Mzu dataviza după ajutor.

– La dracu', murmură el.

Acoperirea asigurată de suita de senzori electronici montată în exteriorul potcoavei sistemului de susținere biotică al navei stelare era limitată. În mod normal, blisterele de senzori ale lui *Udat* îi asigurau lui Meyer toate informațiile de care avea nevoie. Când însă Haltam accesă suita, baleierea în infraroșu o găsi pe Mzu cu ușurință, rostogolindu-se în mijlocul norului rarefiat de sfărâmături care fuseseră absorbite în gaura-de-vierme odată cu ei și care acum se împrăștiau.

– Te-am localizat, îi dataviză. Fii pregătită.

– *Udat?* întrebă Aziz. Ne poți duce la ea, te rog?

– O voi face.

Haltam izbuti să afișeze un zâmbet nervos, de ușurare. Cel puțin șoimul-negru coopera. Testul cu adevărat important avea să vină atunci când ei doreau o manevră de înghițire.

Udat se apropie la cincizeci de metri de Mzu și urmă o traiectorie paralelă cu a femeii. Apoi Cherri Barnes își fixă pe costum o unitate de direcționare cu gaze reci și o aduse înăuntru.

– Trebuie să plecăm, dataviză Alkad de cum ajunse în ecluză. Imediat!

– Nu ne-ai avertizat despre amicii tăi de pe plajă, răspunse Cherri pe un ton de reproș.

– Ați fost înștiințați asupra agenților de observație. Îmi cer scuze dacă nu v-ați dat seama cât de doritori

erau să mă împiedice să evadez, dar am crezut că asta era implicit în mesajul meu. Acum, vă rog, trebuie să efectuăm o manevră de înghiţire pentru a ne îndepărta de locul acesta.

Incinta ecluzei se presuriză imediat după etanşarea trapei exterioare, umplându-se cu aer rece. Cherri o urmări pe Mzu, care atinse cu mişcări stângace închizătorile de sigilare ale vechii ei raniţe uzate. Rucsacul mic şi ridicol căzu pe podea, iar costumul IIS al lui Mzu începu să-i curgă de pe piele; substanţa sa precum uleiul se acumula sub forma unui glob care atârna la baza gulerului. Cherri o privi curioasă pe pasagera lor, în timp ce propriul ei costum reveni la modul neutru de stocare. Negresa scundă tremura uşor, cu pielea acoperită de transpiraţie. Ambele mâini îi erau îndoite spre interior, ca şi cum ar fi fost afectate de artrită; degetele deformate şi umflate nu se mişcau.

– Căpitanul nostru este incapabil de pilotare, spuse Cherri. Şi nu sunt prea sigură nici în privinţa lui *Udat*.

Alkad făcu o grimasă şi scutură din cap. „Ce mai ironie a sorţii! Dintre toate navele stelare să depind tocmai de bunăvoinţa lui *Udat*."

– Vor trimite nave stelare după noi, zise ea. Dacă rămânem aici, eu voi fi capturată şi voi veţi fi probabil ucişi.

– Auzi, de fapt ce dracu' ai făcut ca să şucăreşti în halul ăsta Regatul pe tine?

– Mai bine să nu ştii.

– Mai bine să știu, fiindcă atunci o să știu și cu ce ne-am putea confrunta.

– Destule necazuri.

– Încearcă să fii nițel mai specifică.

– Perfect – toți agenții ASE care pot fi activați în Confederație vor fi utilizați pentru a mă găsi, dacă asta vă face să vă simțiți mai fericiți. N-ați vrea să zăboviți prea mult în preajma mea. Dacă o veți face, veți muri. E clar?

Cherri nu știu ce să răspundă. Era adevărat, ei știuseră că Mzu era un fel de disidentă aflată sub supraveghere, dar nu și că putea să atragă genul acela de atenție. Și de ce ar fi dorit Seninătatea, probabil în conjuncție cu Lordul Ruinelor, să ajute Regatul Kulu să-i restricționeze mișcările? Mzu se dovedea un personaj tot mai periculos.

Alkad dataviză calculatorului de zbor, solicitând o legătură directă cu șoimul-negru însuși.

– *Udat?*

– Da, dr. Mzu.

– Trebuie să pleci din locul acesta.

– Căpitanul meu este rănit. Mintea i s-a întunecat și ofilit. Când încerc să gândesc mă străbat durerile.

– Îmi pare rău de Meyer, însă nu putem rămâne aici. Șoimii-negri de la Seninătate știu spre ce loc ai înghițit. Lordul Ruinelor îi va trimite după mine. Ne vor readuce pe toți în habitat.

– Nu vreau să mă întorc. Seninătatea mă sperie. Crezusem că-mi era prieten.

– O manevră de înghițire, doar atât. Una mică. Va fi suficient un an-lumină, iar direcția nu este importantă. Niciun șoim-negru nu va fi în stare să ne urmărească. După aceea putem vedea ce să facem în continuare.

– Perfect. Un an-lumină.

Cherri își desfăcuse deja gulerul costumului spațial când simți minuscula și familiara perturbare a gravitației aparente care însemna că câmpul de distorsiune al lui *Udat* se modifica pentru a deschide un interstițiu gaură-de-vierme.

– Foarte inteligent, se adresă ea sardonic lui Mzu. Sper că știi ce dracu' faci. De obicei navele stelare bitek nu fac înghițiri fără supervizarea căpitanilor lor.

– Asta-i o autoamăgire la care ar trebui să renunți, rosti Alkad obosită. Șoimii-de-vid și șoimii-negri sunt considerabil mai inteligenți decât oamenii.

– Totuși, personalitățile lor sunt complet diferite.

– De acum saltul a fost făcut. Și s-ar părea că am rămas în viață. Ar mai fi și alte plângeri?

Cherri o ignoră și începu să îmbrace o uniformă-combinezon de navă.

– Mi-ai putea trece rania peste umăr, te rog? întrebă Alkad. Nu-mi pot folosi mâinile deocamdată. Ieșirea noastră din Seninătate a fost mai năvalnică decât îmi imaginasem. Și am nevoie de niște pachete medicale.

– Perfect. Haltam îți poate aplica pachetele respective; este pe punte, unde se îngrijește de Meyer. Îți iau eu rania.

– Nu, pune-mi-o pe umăr. O s-o car eu.

Cherri suspină printre dinții încleștați. Dorea cât mai repede să vadă cu propriii ei ochi care era starea lui Meyer. Era îngrijorată cu privire la felul în care avea să reacționeze *Udat*, în cazul în care căpitanul rămânea prea mult fără cunoștință. Ea cobora acum de la vârful indus de adrenalina evadării și se simțea ca lovită de o doză de deprimare pură. Iar femeia aceasta micuță prezenta tot atâta siguranță cât propria ei greutate în plutoniu.

– Ce ai în ea?

– Nu-ți face griji în privința asta.

Cherri prinse rănița de curele și o ridică înaintea chipului impasibil al lui Mzu. Judecând după greutate, înăuntru nu putea fi mare lucru.

– Ia vezi...!

– Foarte mulți bani. Și un volum încă și mai mare de informații, dar niciuna cu însemnătate pentru voi. Voi mă adăpostiți deja la bord, ceea ce în sine este îndeajuns pentru a vă atrage moartea, dacă sunt descoperită. Iar dacă agenții ar fi știut că tu personal ai ținut rănița cu ceea ce conține, te-ar trimite direct la interogare de personalitate, doar pentru a afla ce greutate avea. Chiar dorești să complici lucrurile, uitându-te înăuntru?

Cherri dorea de fapt s-o lovească pe Mzu în cap cu rănița. Meyer comisese cea mai gravă eroare de apreciere din viața lui când fusese de acord cu misiunea asta absurdă de salvare. Tot ce putea face acum era să se roage ca eroarea să nu fi fost și fatală.

– Cum dorești, rosti ea cu calm fragil.

Spațioportul San Angeles se afla la marginea sudică a metropolei. Un pătrat cu latura de zece kilometri, un oraș miniatural format din mașinării. Fâșii uriașe și sterpe de beton-carbon fuseseră turnate peste pământul nivelat, iar după aceea fuseseră divizate în drumuri, refugii pentru taxiuri și platforme pentru asolizare. Sute de hangare ale companiilor de linie și terminale pentru cargouri se ocupau de o afacere care reprezenta o cincime din traficul sol-orbită al întregii planete.

Printre șirurile anesteziant de constante ale hangarelor cu pereți din compozite și cuburilor de birouri, doar terminalului principal pentru pasageri îi fusese îngăduită excentricitate arhitecturală. Semăna cu genul de navă stelară care ar fi putut să fi fost construită dacă aspectele practice ale propulsiei TTZ nu le-ar fi obligat pe companiile de astroinginerie la carcasa uniform sferică. Domina orizontul cu imperioasa ei siluetă tehno-gotică, o fuziune cu întrepătrunderi line între o rafinărie industrială în condiții de microgravitație și un biplan hipersonic. Pe lunga autostradă care făcea legătura cu orașul, șoferii care se apropiau aveau impresia că era gata să înhațe în gheare, plină de invidie, micuțele avioane spațiale delta ce mișunau pe sub aripile ei vaste, pentru a-i îmbarca pe pasageri.

Jezzibella nu se sinchisi să privească clădirea. Pe toată durata călătoriei matinale, stătu în mașină cu ochii închiși, fără să doarmă, cu creierul trecut clar în stare neutră. Puștii de la concert – indiferent care le-ar fi fost numele – se dovediseră inutili în seara trecută,

fiindcă veneraţia faţă de ea le afectase emoţiile. Acum nu-şi dorea decât să plece. De pe planeta asta. Din galaxia asta. Din universul ăsta. Trăia de-a pururi cu speranţa că nava stelară care aştepta o va duce într-un loc unde se va întâmpla ceva nou. Că următoarea escală va fi diferită.

Leroy şi Libby se aflau în aceeaşi maşină, tăcuţi şi nemişcaţi. Îi cunoşteau dispoziţia sufletească. Aşa se întâmpla de fiecare dată când Jezzibella pleca de pe o planetă. Şi de fiecare dată era cu o fracţiune mai intens.

Leroy era destul de sigur că dorinţa arzătoare nerostită reprezenta unul dintre motivele pentru care femeia apela la puşti, fiindcă aceştia se identificau cu senzaţia totală de disperare tulburătoare şi pierdere. Bineînţeles că trebuia să fie cu ochii pe ea. În clipa de faţă nu era decât suferinţa esenţială a unui artist, o muză pervertită, dar dacă el nu avea grijă se putea dezvolta finalmente la dimensiunile unei depresii complete.

Alt detaliu la care să fie atent. Şi mai mult stres. Deşi, pe de altă parte, nu i-ar fi plăcut ca lucrurile să stea altfel.

Cele unsprezece maşini care formau alaiul de turneu al Jezzibellei intrară în locurile de parcare rezervate VIP-urilor de sub una dintre aripile flamboaiante ale terminalului. Leroy alesese pentru plecare ora aceasta atât de matinală, fiindcă era momentul cel mai lipsit de activitate al terminalului. Ar fi trebuit să poată trece fără greutate prin procedurile oficiale.

Poate că de aceea niciun bodyguard nu simţi ceva în neregulă. Obişnuiţi să scaneze permanent cu

simțurile augmentate, absența oamenilor reprezenta acum o ușurare, nu o îngrijorare.

Leroy nu remarcă nimic neobișnuit, până ce Jezzibella nu întrebă:

– Unde pizda mă-sii sunt reporterii?

Terminalul nu era doar tăcut, ci era complet mort. Nici pasageri, nici personal, nici măcar un submanager care s-o întâmpine. Și într-adevăr nici picior de reporter. Asta nu era straniu, era alarmant. Azi-noapte „scăpase" ora plecării lor către cel puțin trei surse de încredere.

– Bravo, Leroy! mormăi Jezzibella, când anturajul pătrunse prin intrare. Plecarea asta-i la 'șto, sau cum? Cum dracu-aș putea lăsa o impresie de adio-n pizda mă-sii, când singurele chestii care mă văd la plecare sunt căcații de mecanoizi?

– Nu pricep, rosti Leroy.

Cavernosul vestibul pentru VIP degaja iluzia de irealitate a clădirii terminalului: minunile Egiptului antic încrucișate cu energia atomică. O lume fantastică din marmură, cu obeliscuri, fântâni, ornamente din aur exagerat de mari și sfincși din abanos înșiruiți în jurul pereților. Când dataviză procesorului rețelei locale, nu căpătă decât răspunsul *capacitate angajată*.

– Ce-i de-nțeles, cap-de-miel? Iar ai belit-o.

Jezzibella porni nervoasă spre escalatorul larg, cu efect de surf, care se curba în sus, către una dintre sălile terminalului. Își reamintea că pe acolo coborâse la sosire, așa că acela trebuia să fie drumul spre avioanele spațiale. Porcăria de procesor al rețelei locale nu-i

permitea nici măcar accesul la planul etajului. Planetă de căcat!

Se afla la cinci metri de vârful escalatorului (iar alaiul se grăbea s-o urmeze) când îl zări pe bărbatul de lângă intrarea în arcadă a sălii. Un idiot în costumul-uniformă al personalului terminalului, cu surâs oficial pe față.

– Îmi pare rău, doamnă, rosti el când femeia ajunse la nivelul său, dar nu puteți merge mai departe.

– I-auzi, făcu Jezzibella, chiar așa?

– Da. Avem în derulare o operațiune prioritară și totul a fost reprogramat.

Jezzibella zâmbi și chipul i se destinse. O ingenuă delicioasă, tânără și cu ochii mari, care căuta un *bărbat adevărat* care s-o inițieze.

– Ce păcat... Sunt programată să plec în dimineața asta.

– Mă tem că va fi o mică întârziere.

Continuând să surâdă, Jezzibella îl izbi cu genunchiul între picioare.

Isaac Goddard fusese încântat de misiunea primită. Stoparea civililor stânjenitori care hălăduiau prin terminal era o sarcină importantă, pe care Al Capone n-ar fi atribuit-o chiar oricui. Iar asta însemna că avea s-o întâlnească și pe supervedeta acestui secol. Lee Ruggiero, al cărui corp îl poseda, o admira pe Jezzibella. Privind-o de aproape, Isaac putea să înțeleagă motivul. Atât de dulce și de vulnerabilă... Păcat că trebuia să folosească forța pentru a o opri. Însă coordonarea

zborurilor avioanelor spațiale era vitală. Al subliniase asta în mod repetat.

Își pregătea puterile energistice pentru a se ocupa de bodyguarzii ei, care de acum o ajunseseră din urmă, când Jezzibella făcu ce putu mai bine pentru a-i scoate testiculele prin orbite, după ce-i parcurseseră traiectul intestinal.

Puterea energistică a tuturor posedaților era capabilă de isprăvi aproape miraculoase, distorsionând țesătura realității după pofta minții. La fel ca potențialul ei distructiv, elementele puteau căpăta materialitate la simpla pâlpâire a unui gând. Era de asemenea capabilă să ranforseze un corp pentru a rezista aproape oricărui tip de asalt și în același timp îi sporea puterea fizică. Rănile puteau fi vindecate cu aproape aceeași iuțeală cu care fuseseră produse.

Dar mai întâi trebuia formulată dorința respectivă, iar fluxul energistic trebuia reglat corespunzător. Isaac Goddard nu mai avu ocazia să formuleze vreo dorință. O agonie unic masculină îi detonă toți curenții de gânduri coerente care i se furișau prin creierul capturat. Nu rămase decât durerea.

Alb la față, se năruí încet pe podea, lângă Jezzibella. Lacrimi îi șiroiau pe obraji, în timp ce gura i se deschidea și închidea fără sunet.

– Dacă pentru tine-i totuna, rosti Jezzibella voios, aș prefera să părăsesc imediat căcățelul ăsta de planetă.

Se îndepărtă.

– Hei, hei, haide, Jez! strigă Leroy, urmând-o prin sală și silindu-se să păşească iute. Termină cu chestiile astea! Nu poţi continua procedând aşa.

– De ce nu, căca-s-ar câinii? Ţi-e teamă că toată armata asta de martori va depune mărturie la tribunal, în pizda mă-sii?

– L-ai auzit cu urechile tale pe omul ăla. În dimineaţa asta e programat un zbor special. Mai bine aşteaptă aici, până când mă interesez eu despre ce-i vorba. Ce zici? Nu lipsesc mult.

– Eu sunt zborul special în pizda mă-sii, cap-de-miel! *Eu, eu!*

– Hristoase! Maturizează-te odată! Eu nu sunt managerul unor adolescenţi tembeli. M-ocup doar de adulţi.

Jezzibella se opri surprinsă. Leroy nu răcnea niciodată la ea. Ţuguie buzele în botişor.

– Am fost rea...

– Exact.

– Iartă-mă. Sunt stresată din cauza lui Emmerson.

– Asta pot înţelege, dar el nu vine cu noi în navă. Nu-i nevoie să intri în panică.

Zâmbetul fals tremură.

– Leroy... Te rog, vreau doar să plec. Urăsc locul ăsta de căcat. O să mă comport frumos, realmente. Dar trebuie să mă scoţi de aici.

El îşi frecă apăsat chipul cu degetele lătăreţe; sudoarea îi lipise părul de ţeastă.

– În regulă. Imediat soseşte o minune de zbor de evacuare.

– Mulțumesc, Leroy. Știi, eu n-am genul tău de defensive. Lumea-i diferită pentru tine. Greul și ușorul îți vin laolaltă.

Leroy încercă să datavizeze un procesor de rețea, dar nu izbuti să capete nici măcar un răspuns; toate unitățile erau inerte.

– Ce dracu' se-ntâmplă aici? întrebă el iritat. Dacă zborurile astea sunt așa importante, de ce n-am fost informați?

– Cred că-i vina mea, răspunse Al Capone.

Jezzibella și Leroy se întoarseră și zăriră un grup de zece bărbați care veneau spre ei prin sală. Toți purtau costume la două rânduri și arme semiautomate. Cumva ideea de a fugi de ei părea ridicolă. Și mai mulți gangsteri ieșeau de pe coridoarele laterale.

– N-am dorit ca oamenii să fie informați, explică Al. Cel puțin, nu deocamdată. După aceea mă voi adresa întregii nenorocite de planete. Tare și răspicat!

Doi dintre bodyguarzii Jezzibellei îi văzură pe gangsterii care se apropiau și porniră în alergare spre ei, scoțându-și pistoalele inductor termice.

Al pocni din degete. Bodyguarzii țipară simultan de durere, când pistoalele li se încinseră până la roșu în mâini. Le dădură drumul imediat. În aceeași clipă podeaua de onix undui, se ridică și-i împiedică.

Jezzibella privi uluită cum ambii bărbați mătăhăloși derapară și se izbiră de perete. Se uită de la ei la Al și zâmbi larg.

– Magnific!

Ar fi vrut cu disperare să fi înregistrat scena, dar căcaturile ei de nanonice neurale funcționau intermitent. Tipic în pizda mă-sii!

Al privi cum bodyguarzii se retraseră temători. Pe de altă parte, dama... nu se clintea din loc. Pe fața ei se vedea o expresie ciudată, fascinație și interes, care făcea ca ochii să i se mijească cu sfială prefăcută. Interes față de el, la naiba! Nu-i era frică. Tipa asta era de clasă adevărată. Și-n același timp arăta al dracu' de bine. Chip nebunatic și un corp de felul celor care pur și simplu nu existau în anii 1920.

Lovegrove ardea de dorința de a trage cu ochiul și-i spunea de zor cine era Jezzibella. Un fel de cântăreață foarte la modă din cluburile de noapte. Atât doar că în ziua de azi asta însemna mai mult decât să cânți pur și simplu din voce și la pian – mult mai mult.

– Și ce-o să ne spui? întrebă Jezzibella cu glas răgușit.

– Ce? făcu Al.

– Când te vei adresa planetei, ce vei spune?

Al își aprinse fără grabă un trabuc. O sili să aștepte, arătându-i exact cine deținea controlul situației.

– O să le spun că eu conduc treburile acum. Eu sunt numărul unu de pe planetă. Iar voi va trebui să faceți ce vă zic eu. *Orice* vă zic.

Făcu apăsat cu ochiul.

Jezzibella afișă o expresie dezamăgită.

– Talent irosit.

– *Ce?*

– Voi sunteți tipii cărora poliția le spune Retro, este?

– Da, încuviință Al prudent.

Ea indică nepăsător cu degetul spre bodyguarzii amețiți.

– Și ai coaiele și puterea să preiei o planetă-ntreagă?

– Te prinzi repede.

– Atunci, de ce le iroșești pe gunoiu-ăsta?

– Pe gunoiu-ăsta trăiesc opt sute nouăzeci de milioane de oameni, doamnă. Și-nainte de a se-nsera, eu o să fiu împăratul lor, în pula mea.

– Ultimul meu album s-a vândut până acum în peste trei miliarde de exemplare și probabil de trei ori mai mult în copii piratate. Toți oamenii ăia vor să fiu împărăteasa lor. Dacă tot ții tinteşti sus, de ce n-alegi o planetă mai de Doamne-ajută? Kulu, sau Oshanko, sau chiar Pământul?

Fără să-și desprindă ochii de la ea, Al strigă peste umăr:

– Avvy Deșteptu', ia mișcă-ți curu-ncoace! Hai repede!

Avram Harwood înaintă, cu capul plecat și umerii gârboviți. În mod evident fiecare pas era dureros pentru el și evita să calce prea apăsat pe piciorul stâng.

– Da, domnule?

– Noua Californie este cea mai măreață planetă din Confederație, nu-i așa? întrebă Al.

– Da, domnule, așa este.

– Populația voastră este mai mare decât a lui Kulu? întrebă Jezzibella plictisită.

Avram Harwood se foi jalnic.

– Răspunde-i, mârâi Capone.

– Nu, doamnă, zise Harwood.

– Economia voastră este mai mare ca a lui Oshanko?

– Nu.

– Exportați la fel de mult ca Pământul?

– Nu.

Jezzibella înclină capul disprețuitor pe un umăr și țuguie buzele spre Al.

– Mai vrei să știi ceva?

Brusc glasul ei devenise foarte aspru. Al începu să râdă cu admirație sinceră.

– Să dea dracii! Femei moderne!

– Toți puteți face șmecheria aia cu căldura din degete?

– Sigur că da, dulceață.

– Interesant... Și ce legătură are ocuparea spațioportului ăstuia cu cucerirea planetei?

Primul instinct al lui Al fu să se laude. Despre zborurile coordonate până la asteroizii orbitali. Despre preluarea personalului DS. Despre folosirea puterii de foc a rețelei DS pentru a deschide planeta pentru Organizația lui. Nu aveau însă timp. Iar asta nu era o țărăncuță înapoiată: ar fi înțeles, dacă-i explica.

– Îmi pare rău, păpușă, da' ne cam grăbim. M-am distrat de minune cu tine.

– Nu. Dacă te-ai fi putut distra cu mine, ai fi știut ce-nseamnă distracția adevărată.

– Să-mi bag...

– Dac-are legătură cu zborurile avioanelor spațiale, atunci urci ori la navele stelare, ori la asteroizii orbitali. Dar dacă vrei să cucerești planeta, nu pot fi navele

stelare. Prin urmare, trebuie să fie asteroizii. Lasă-mă să ghicesc – rețeaua defensiv strategică.

Privi expresiile alarmate ce se aprinseră pe fețele gangsterilor. Ale tuturor, cu excepția primarului Harwood; însă el era deja pierdut fără speranțe într-un purgatoriu privat.

– Cum ți-a plăcut?

Al nu putu decât să se holbeze. Mai auzise el despre păienjeniță din astea; țeseau plase în care cădeai, sau te hipnotizau, sau așa ceva. Una peste alta, bărbații nu mai puteau pur și simplu să scape. Dup-aia sfârșeau beliți și haliți.

„Acum știu prin ce trec ei."

– Te-ai descurcat destul de bine.

Era invidios pe calmul ei nepăsător. De fapt, era invidios pe multe altele.

– Al? îl îndemnă Emmet Mordden. Trebuie să-i dăm drumul.

– Da, da, n-am uitat.

– Putem trimite grupul ăsta la oamenii lui Luciano, ca să-i posede.

– Auzi, cine pula mea comandă aici?

Emmet se retrase speriat un pas.

– Poate că oi comanda tu, da' nu ești șefu', îl înțepă Jezzibella.

– Nu-ntinde coarda, doamnă, o avertiză Al tăios.

– Șefii adevărați le cer pur și simplu oamenilor să facă ce vor ei. Își umezi buzele. Poți să ghicești ce vreau eu să fac?

– Hai sictir! Femei moderne! Toate sunteți ca niște târfe nenorocite. N-am mai auzit vreodată așa ceva.

– Vorbitul nu-i tot ce n-ai mai auzit tu vreodată.

– Iisuse Hristoase!

– Așadar, ce zici, Al?

Jezzibella își readuse glasul la nivelul unui murmur fluid. Aproape că nici nu trebuia să se prefacă. Era extrem de aţâţată, excitată, stimulată, zi-i cum vrei. Prinsă într-un act de terorism. Și ce teroriști stranii... Tăntălăi care dispuneau de capacități nucleare personale. Cu excepția conducătorului, care era foarte, foarte focalizat. Și n-arăta nici rău...

– Vrei să particip și eu la mica ta *coup d'état?* Sau o să-ți petreci tot restul zilelor întrebându-te cum ar fi fost? Și o să te-ntrebi... Știi bine c-o să te-ntrebi.

– Mai avem un loc liber în rachetă, rosti Al. Dar trebuie să faci așa cum ți se cere.

Ea clipi iute din pleoape.

– Ar fi ceva inedit pentru mine.

Uimit de ceea ce tocmai spusese, Al încercă să rederuleze conversația în minte, pentru a vedea cum ajunsese în punctul acesta. Zadarnic, nu-și putea da seama. Acționa din nou bazându-se exclusiv pe impuls. Iar asta îi plăcea a-ntâia. Ca-n bunele zile de pe vremuri. Oamenii nu știau niciodată ce va face în continuare. Îi ținea pe muchie de cuțit, iar el era deasupra tuturor.

Jezzibella se apropie și-și strecură brațul pe sub al lui.

– Haidem.

Al rânji lupește, privind împrejur.

– Așa, șmecherilor, ați auzit-o pe doamna. Mickey, du-i pe restul la Luciano. Emmet, Silvano, duceți-vă băieții la avioanele spațiale.

– Lasă-mi managerul, pe bătrână... și formația, spuse Jezzibella.

– Ce dracu' mai e și asta? făcu Al. În Organizația mea n-am loc de paraziți.

– Vrei s-arăt bine. Am nevoie de ei.

– Ii-suse, da' ai tupeu.

– Dacă vrei o fată pe care s-o-mpingi de colo-colo, găsește-ți o păpușică adolescentă. Cu mine, e totul sau nimic.

– Bine, Mickey, lasă-i pe poponari. Restul însă capătă tratament complet.

Întinse brațele spre ea, cu palmele ridicate în sus, implorator.

– Ți-ajunge?

Sarcasmul nu era complet simulat.

– Mi-ajunge, încuviință Jezzibella.

Pentru un moment rânjiră cunoscător unul către celălalt, apoi conduseră alaiul de gangsteri prin sală, spre avioanele spațiale care așteptau.

Terminusul găurii-de-vierme se deschise lin la șase sute optzeci de mii de kilometri deasupra Ecuatorului lui Jupiter, distanța minimă permisă față de banda uriașă de habitate orbitale. *Oenone* ieși prin interstițiul circular și se identifică prompt rețelei defensive strategice jupiteriene. După ce primi autorizația

de apropiere, șoimul-de-vid acceleră cu cinci *ge* spre habitatul Kristata. Solicita deja habitatului să mobilizeze o echipă medicală, care să intervină imediat ce andoca.

De ce natură? se interesă Kristata.

Ofițerul medical Cacus interveni prin afinitatea șoimului-de-vid, pentru a transmite o listă a teribilelor leziuni fizice cauzate lui Syrinx de posedații ce ocupau Insula Pernik. **Cel mai important însă,** spuse el, **este să dispunem de o echipă pentru traume psihologice. Evident am pus-o în tau-zero pe durata zborului, totuși după ce a fost adusă la bord, nu a răspuns la niciun nivel de comunicare mintală, cu excepția recunoașterii pur reflexe a contactului cu *Oenone*. Mă tem că intensitatea închistării se apropie de catatonie.**

Ce i s-a întâmplat? întrebă habitatul. Era neobișnuit ca un șoim-de-vid să zboare fără călăuzirea căpitanului său.

A fost torturată.

Ruben aștepta începerea discuției medicale și abia atunci îi ceru lui *Oenone* o legătură de afinitate cu Edenul. Sosind la Jupiter, își putea simți corpul relaxându-se în cușeta punții, în ciuda apăsării accelerației. Evenimentele ce aveau să se deruleze în următoarele câteva ore aveau să fie extenuante, totuși nici pe departe atât de rele ca Atlantis și voiajul spre sistemul Sol.

După ce Oxley o adusese pe Syrinx la bord, instinctul lui *Oenone* fusese să se repeadă direct către Saturn și habitatul Romulus. Dorința de a merge

acasă după un șoc atât de teribil era o trăsătură a șoimilor-de-vid, în aceeași măsură ca a oamenilor.

Ruben trebuise să-l convingă pe șoimul-de-vid agitat și speriat că ar fi fost preferabil Jupiter. Habitatele jupiteriene dețineau facilități medicale mult mai avansate decât cele de pe orbita lui Saturn. Și, desigur, trebuia informat Consensul.

Aceasta era o amenințare ce trebuia clasificată pur și simplu deasupra problemelor individuale.

După aceea era vorba despre zbor în sine. *Oenone* nu zburase niciodată, nicăieri, fără supervizarea subliminală a lui Syrinx, cu atât mai puțin nu executase vreo manevră de înghițire. Desigur, șoimii-de-vid puteau zbura fără cel mai mic input din partea oamenilor, dar ca întotdeauna, între teorie și practică exista o diferență însemnată. Ei se identificau enorm cu nevoile și dorințele căpitanilor lor.

Banda de afinitate generală a echipajului răsunase de ușurare când prima manevră de înghițire se încheiase perfect.

Ruben știa că n-ar fi trebuit să se fi îndoit de *Oenone*, dar propria-i minte era prinsă în vârtejurile grijilor. Vederea rănilor lui Syrinx... Și, mai rău, faptul că mintea femeii era închisă aidoma unei flori noaptea. Orice încercare de a scotoci sub gândurile ei ce clocoteau la suprafață dusese la o rafală de imagini și senzații oribile. Cu certitudine, sănătatea ei mintală avea să sufere dacă va fi lăsată singură cu asemenea coșmaruri. Cacus o plasase imediat în tau-zero, evitând pentru moment problema.

Salut, Ruben, zise Eden. **Mă bucur să vă primesc din nou. Deși mă întristează starea lui Syrinx și simt că *Oenone* suferă considerabil.**

Ruben nu mai conversase în mod direct cu habitatul original de peste patruzeci de ani, de la ultima sa vizită aici. Era o călătorie pe care majoritatea edeniștilor o făceau la un moment sau altul al vieții lor. Nu reprezenta un pelerinaj (ei ar fi negat cu îndârjire așa ceva), cât aducerea unui omagiu respectuos, recunoașterea datoriei sentimentale pe care o aveau față de entitatea fondatoare a culturii lor.

De aceea trebuie să vorbesc cu tine, rosti el. **Avem o problemă. Vrei, te rog, să convoci un Consens general?**

În edenism nu exista o ierarhie, deoarece era o societate mândră de egalitarismul ei; Ruben ar fi putut adresa aceeași solicitare oricărui habitat. Dacă personalitatea considera cererea validă, avea s-o înainteze Consensului habitatului, apoi, dacă trecea de votul acela, avea să fie convocat un Consens general, care-i cuprindea pe toți edeniștii, habitatele și șoimii-de-vid din sistemul Sol. Însă pentru problema aceasta, Ruben se simțise obligat să-și adreseze solicitarea direct Edenului, primul habitat.

Relată cele petrecute pe Atlantis, apoi rezumă „testamentul" lui Laton. Când termină, banda de afinitate rămase tăcută pentru câteva momente.

Voi convoca un Consens general, rosti Eden. Glasul mintal al habitatului avea o precizie preocupată, care nu-i era caracteristică.

Ușurarea se combină cu un ciudat fior de îngrijorare printre gândurile lui Ruben. Cel puțin povara pe care echipajul lui *Oenone* o purtase pe durata zborului avea să fie împărtășită și diminuată – psihologia fundamentală a edenismului. Dar echivalentul șocului suferit de habitat la revelarea sufletelor ce se întorceau pentru a-i poseda pe vii era tulburător. Eden fusese germinat în anul 2075, fiind astfel cea mai bătrână entitate vie din Confederație. Dacă exista ceva care să aibă înțelepciunea necesară pentru a rezista la asemenea știri, atunci nu putea fi decât străvechiul habitat.

Neliniștit de răspunsul habitatului și mustrându-se pentru că se aștepta la minuni, Ruben se lăsă pe spate în cușeta de accelerație și folosi blisterele senzoriale ale șoimului-de-vid pentru a observa zborul de apropiere. Se aflau deja la douăzeci și cinci de mii de kilometri de Europa și descriau o curbă lină în jurul emisferei ei nordice. Mantaua de gheață a satelitului scânteia gri-stridie sub razele soarelui îndepărtat care-i lunecau peste suprafața netedă, azvârlind ocazional câte un fulger orbitor de oglindire dintr-un crater de impact.

Înapoia satelitului, Jupiter oculta jumătate din univers. Se găseau suficient de aproape pentru ca regiunile polare să fie invizibile, preschimbând planeta într-o barieră plată, simplă, de portocaliu furios și nori albi. Giganta gazoasă se afla într-una dintre fazele active. Pete imense de uragane se ridicau aidoma unor gheizere prin benzile superioare de nori, formații învolburate de tip ciupercă, aducând cu ele o mulțime de contaminări de la nivelurile inferioare. Culorile se

luptau ca niște armate în lungul granițelor zbuciumate de înfloriturii complexe. Fără să învingă niciodată, fără să piardă niciodată. Haosul era prea mare pentru ca vreo configurație sau nuanță specifică să obțină triumful final al stabilității. Până și marile pete, dintre care acum mai dăinuiau doar trei, aveau durate de viață măsurabile în milenii. Însă erau inegalabile din punctul de vedere al spectacolului primar. După cinci secole de explorări interstelare, Jupiter rămânea una dintre cele mai mari planete gigantice gazoase catalogate vreodată, onorându-și titlul antic de Părinte al Zeilor.

La o sută de mii de kilometri de Europa, habitatele formau propria constelație unică în jurul stăpânului lor, sorbindu-i energia din magnetosferă, scăldându-se în vânturile furtunoase de particule, ascultând incantațiile sălbatice ale vocii sale radio și privind panorama mereu schimbătoare a norilor. N-ar fi putut exista altundeva decât deasupra unor asemenea planete; doar fluxul magnetic tors de gigantele gazoase putea genera nivelurile de energie necesare pentru a susține viața în interiorul carcaselor lor din polip stacojiu-întunecat. Pe orbita lui Jupiter existau patru mii două sute cincizeci de habitate mature, adăpostind o populație edenistă de peste nouă miliarde de indivizi. A doua civilizație ca mărime din Confederație – numeric vorbind; o depășea doar Pământul, a cărui populație era estimată la treizeci și cinci de miliarde. Însă standardul de civilizație, atât în termeni economici, cât și culturali, era inegalabil. Cetățenii lui Jupiter nu aveau

clase sociale inferioare, nu existau ignoranță, sărăcie și nici nemulțumiți neadaptați, cu excepția Șerpilor, cam unul la un milion, care respingeau edenismul în totalitate.

Motivul pentru succesul acela social demn de invidiat era Jupiter în sine. Construirea unei asemenea societăți, chiar și cu afinitatea, care sporea stabilitatea psihologică, și cu bitekul, care alina o multitudine de probleme fizice banale, necesita o bogăție imensă. Aceasta provenea de la He_3, principalul combustibil de fuziune utilizat în toată Confederația.

Comparativ cu alți combustibili, un amestec de He_3 și deuteriu producea una dintre cele mai curate reacții de fuziune posibile, ducând în principal la obținerea de heliu încărcat cu emisie de neutroni aproape zero. Un asemenea produs final însemna că sistemele generatoare aveau nevoie de puține ecranări și erau mai ieftin de construit. În același timp heliul supraenergizat constituia o propulsie spațială ideală.

Societățile din Confederație depindeau masiv de forma aceasta de fuziune ieftină și cu poluare redusă pentru a-și menține indexul socio-economic. Din fericire, deuteriul exista în cantități însemnate; era un izotop comun de hidrogen și putea fi extras din orice ocean sau asteroid de gheață. Pe de altă parte, He_3 se găsea foarte rar în condiții naturale. Extragerea sa din Jupiter începuse în anul 2062, când Jovian Sky Power Corporation, cum se numea pe atunci, își coborâse primul aerostat în atmosfera gigantei gazoase pentru a extrage la nivel comercial izotopul rar. Cantitățile

existente erau infime, dar „infim" este un termen relativ în contextul unei gigante gazoase.

Acea unică operație experimentală de mare risc se transformase, prin revoluție politică, intoleranță religioasă și revelație bitek, în edenism. Iar edeniștii continuaseră să extragă He_3 în toate sistemele stelare colonizate care aveau o gigantă gazoasă (cu excepția notabilă a lui Kulu și a Principatelor sale), deși norii-de-căușe înlocuiseră de mult aerostatele ca metodă de colectare. Era cea mai mare întreprindere industrială existentă și în același timp monopolul cel mai mare și se părea că așa va rămâne după ce formatul pentru dezvoltarea coloniilor de etapa I fusese instituționalizat.

Cu toate acestea, așa cum ar fi putut prezice orice student de echistică, Jupiter rămăsese inima economică a edenismului, deoarece alimenta cel mai mare consumator unic de He_3: Pământul cu Haloul său O'Neill. O asemenea piață necesita o operație de extragere uriașă, pe lângă infrastructura de susținere care-i era asociată, la care se adăugau cerințele lor energetice masive.

Sute de stații industriale se înghesuiau în jurul tuturor habitatelor, variind ca dimensiuni de la rafinăriile de minerale asteroidale cu diametrul de zece kilometri, până la laboratoarele de cercetări în microgravitație. Zeci de mii de nave spațiale aglomerau spațiul local, importând și exportând toate bunurile cunoscute oamenilor și raselor xenoce din Confederație. Vectorii de zbor alocați lor țeseau o lentă și

efemeră spirală ADN în jurul benzii orbitale lungi de cinci sute cincizeci de mii de kilometri.

Când *Oenone* ajunse la două mii de kilometri de Kristata, habitatul deveni vizibil pentru senzorii săi optici. Strălucea slab, ca o galaxie miniaturală cu braţe spirale lungi şi subţiri. Habitatul forma centrul sclipitor al nebuloasei: un cilindru lung de patruzeci şi cinci de kilometri, care se rotea lent în interiorul unei corona de focul Sf. Elmo aprins de vânturile de particule ce i se spărgeau peste carcasă. Staţii industriale scânteiau în jurul său, cu electricitatea statică pâlpâind în configuraţii nebuneşti peste traversele şi panourile exterioare, ale căror structuri metalice erau mai susceptibile decât polipul bitek la rafalele de ioni. Propulsiile de fuziune formau braţele spirale, iar navele stelare adamiste şi vehiculele interorbitale soseau şi plecau de la spaţioportul invers rotativ sferic al habitatului.

O rută prioritară de zbor fusese degajată printre celelalte nave, îngăduindu-i lui *Oenone* să gonească pe lângă ele spre terasele de andocare ce înconjurau calota nordică a lui Kristata, deşi acum nava stelară decelera, ajungând la şapte *ge*. Ruben văzu cum habitatul crescu rapid, astfel că i se distingea perfect banda centrală de zgârie-stele. Practic era unicul aspect al vederii din exterior care se schimbase după ce călătoriseră o sută de mii de kilometri de la ieşirea din gaura-de-vierme. Jupiter rămăsese exact la fel. Bărbatul nici măcar nu putea preciza dacă erau sau nu mai aproape de giganta gazoasă, întrucât nu existau puncte de referinţă valide. Se părea că *Oenone* ar fi

zburat între două suprafețe plate, una formată din nori albi și galben-cafenii, iar cealaltă fiind un cer la miezul nopții.

Ocoliră spațioportul invers rotativ și se îndreptară către calota nordică. Pâcla violetă de particule strălucitoare era mai întunecată aici, fiind afectată de valuri lunecătoare de negură cauzate de vântul energetic care se spărgea și clocotea lângă cele patru terase de andocare concentrice. *Oenone* simți o furnicătură de electricitate statică peste carcasa sa din polip albastru, când lunecă după o tangentă peste terasa cea mai interioară; pentru o clipă, descărcarea zdrențuită imită configurația de plasă purpurie care-i acoperea suprafața carcasei ca o rețea de vene. După aceea șoimul-de-vid masiv pluti staționar direct deasupra unui piedestal de andocare, răsucindu-se lent până ce conductele de alimentare fură corect aliniate. Se lăsă pe piedestal cu zgomotul unei frunze care cade toamna.

Un convoi de vehicule de service rulă spre el. Ambulanța ajunse prima la marginea carcasei lenticulare și tubul-ecluză lung i se extinse ca un șarpe pentru a se cupla cu toroidul echipajului. Cacus încă discuta cu echipa medicală despre starea lui Syrinx, când modulul tau-zero fu dus în ambulanță.

Ruben își dădu seama că *Oenone* ingera flămând fluide nutritive din conductele piedestalului. **Cum te simți?** îl întrebă cu întârziere pe șoimul-de-vid.

Mă bucur că s-a terminat zborul. Acum Syrinx poate începe să se vindece. Kristata spune că toate

leziunile pot fi reparate. Din multiplicitatea sa fac parte mulți medici. Cred ce-mi spune.

Da, se va vindeca. Și noi o putem ajuta. Știința că ești iubit reprezintă o parte importantă din orice tratament.

Mulțumesc, Ruben. Mă bucur că ești prietenul meu, și al ei.

Ridicându-se din cușeta de accelerație, Ruben simți un fior de emoție și admirație față de credința sinceră a șoimului-de-vid. Câteodată sinceritatea sa inocentă era ca a unui copil. Nu putea fi contestată.

Edwin și Serina deconectau sistemele de zbor ale toroidului echipajului și supervizau vehiculele de service care cuplau cordoane ombilicale la mașinăriile de susținere ale terasei. Tula începuse deja să discute cu un antrepozit local de marfă despre cele câteva containere rămase în suporturile din cala inferioară. Toți păreau să fi înțeles că vor rămâne aici pentru o vreme, chiar și *Oenone*.

Ruben se gândi din nou la rănile lui Syrinx și se cutremură în ciuda aerului cald din punte. **Aș dori să vorbesc cu Athene, te rog,** îi ceru șoimului-de-vid. Trebuia să-și facă datoria finală, pe care o amânase cât putuse de mult, îngrozit că Athene îi va simți rușinea. Se simțea extrem de răspunzător pentru soarta lui Syrinx. „Dacă n-aș fi lăsat-o să coboare... Dacă aș fi însoțit-o..."

Individualitatea trebuie respectată, îi spuse rigid șoimul-de-vid. **Ea decide pentru sine.**

Ruben abia avu timp să schițeze un surâs trist, când fu conștient de afinitatea puternică a șoimului-de-vid care se întindea peste sistemul solar, până la Saturn și habitatul Romulus.

Este în regulă, dragule, îi spuse Athene imediat după ce schimbară particularitățile de identitate. **Ea este în viață și-l are pe *Oenone*. Asta-i suficient, indiferent de leziunile provocate de ticăloșii aceia. Va reveni la noi.**

Știai?

Bineînțeles. Știu de fiecare dată când unul dintre copiii lui *Iasius* revine acasă, iar *Oenone* m-a informat imediat. De când Edenul a solicitat un Consens, ascult după detalii.

Va fi un Consens general?

Cu siguranță.

Ruben simți cum buzele bătrânei căpitan de șoim-de-vid zâmbiră ironic.

N-am mai convocat unul, rosti ea, **de când Laton a distrus Jantrit. Iar acum el s-a întors. Bănuiesc că există o anume inevitabilitate.**

S-a întors și a plecat, preciză Ruben. **Acum l-am văzut realmente pentru ultima oară. Ciudat, cumva aproape că-i regret sinuciderea, oricât de nobilă ar fi fost. Cred că-n săptămânile următoare vom avea nevoie de genul lui de cruzime.**

Adunarea Consensului general dură câteva minute; unii oameni trebuiră treziți, alții se opriră din muncă. În tot sistemul solar edeniștii își contopiră conștiința cu cele ale habitatelor în care locuiau, care,

la rândul lor, se conectară laolaltă. Era guvernarea democratică supremă, în care toţi nu numai că votau, ci contribuiau la formularea politicii şi o influenţau.

Oenone prezentă mai întâi rezumatul lui Laton, mesajul pe care-l adresase Consensului Atlantis. Laton apăru înaintea lor: un bărbat înalt şi arătos, cu trăsături asiatice şi păr negru strâns în codiţă la spate, îmbrăcat în robă de mătase verde simplă, strânsă pe talie. Singur într-un univers întunecat. Atitudinea lui studiată arăta că ştia că ei îi erau judecători, dar nu-i păsa cine ştie ce.

– Aţi asimilat deja, fără îndoială, relatarea evenimentelor de pe Insula Pernik şi de la Aberdale, rosti el. După cum puteţi vedea, totul a început cu sacrificiul ritual al lui Quinn Dexter. Putem conchide totuşi, cu destulă certitudine, că străpungerea din lumea de dincolo care s-a petrecut în jungla Lalonde a fost unică. Idioţii de satanişti au dansat de secole prin păduri la miezul nopţii, fără să fi reuşit vreodată să trezească morţii. Dacă sufletele s-ar fi întors, oricând în trecut, am fi ştiut; deşi recunosc că în decursul istoriei umane au existat mereu zvonuri despre asemenea incidente.

Din păcate, n-am putut fi sigur în stabilirea cauzei exacte a ceea ce pot descrie doar ca fiind o ruptură între dimensiunea noastră şi această „lume de dincolo", unde sufletele dăinuie după moarte. Ceva trebuie să se fi întâmplat pentru ca acest ritual să difere de toate celelalte. Aceasta este direcţia în care ar trebui să vă concentraţi eforturile de cercetare. Răspândirea posedării nu este o ameninţare care să poată

fi contracarată pe bază individuală, deşi sunt sigur că populaţiile adamiste vor solicita întreprinderea de acţiuni militare împotriva ei. Opuneţi-vă unor asemenea acţiuni – sunt inutile. Trebuie să descoperiţi cauza de la rădăcină, să închideţi ruptura dintre dimensiuni. Aceea este unica şansă de succes pe termen lung pe care o aveţi. Cred că edenismul este singura societate care deţine potenţialul de a ataca problema cu dedicarea şi resursele necesare. Unitatea voastră poate fi unicul avantaj pe care-l deţinem noi, viii. Folosiţi-l.

Vă asigur că, deşi rămân neorganizaţi, posedaţii au un obiectiv comun şi de prioritate absolută. Ei caută putere prin număr şi nu se vor opri până ce nu vor poseda toate corpurile vii. Acum când sunteţi avertizaţi, ar trebui să vă puteţi proteja împotriva repetării oricăror episoade de felul celui de pe Pernik. Simple subrutine de filtrare vor apăra multiplicităţile habitatelor, care, la rândul lor, îi pot detecta pe posedaţii care afirmă că ar fi edenişti, printr-o interogare mai detaliată a trăsăturilor personalităţii lor.

Ultima mea observaţie este de natură mai degrabă filozofică decât practică, deşi la fel de importantă pe termen lung, dacă veţi triumfa. Acum, când ştiţi că oamenii au suflete nemuritoare, va trebui să vă ajustaţi considerabil cultura. În privinţa aceasta, subliniez cu insistenţă importanţa existenţei materiale. Să nu credeţi că moartea reprezintă o opţiune de evadare facilă dinaintea suferinţei, ori că viaţa este pur şi simplu o fază a existenţei, pentru că moartea înseamnă realmente sfârşitul unei părţi din voi. Pe de altă parte,

nu doresc să vă îngrijorați că veți rămâne captivi pe vecie în lumea de dincolo; mă îndoiesc că asta se va întâmpla cu unul dintr-un miliard de edeniști. Gândiți-vă ce sunt sufletele care revin, cine sunt ele, și veți înțelege ce vreau să spun. Până la urmă, fiecare va pricepe singur. În confruntarea cu realitatea finală, eu am descoperit convingerea că printre societățile corporale, cultura noastră este supremă. Regret doar că nu am putut reveni în ea pentru încă puțin timp, cu cunoștințele pe care le am acum. Deși bănuiesc că nu m-ați fi acceptat.

Un ultim surâs cunoscător, apoi dispăru pentru ultima dată.

Mai întâi, decise Consensul, trebuie să ne protejăm propria cultură. Deși suntem relativ imuni față de infiltrări, trebuie să analizăm posibilitatea pe termen mai lung a asaltului fizic, în eventualitatea în care posedații obțin controlul unui sistem planetar cu nave stelare militare. Protecția noastră va fi obținută cel mai eficient prin susținerea Confederației și împiedicarea răspândirii posedărilor. În acest scop toți șoimii-de-vid vor fi rechemați din zborurile civile, pentru a alcătui o forță defensivă extinsă, din care o treime va fi alocată Marinei Confederației. Resursele noastre științifice trebuie orientate, așa cum a sugerat Laton, spre descoperirea originii străpungerii inițiale și dobândirea înțelegerii naturii energistice a sufletelor posedatoare. Trebuie să descoperim o soluție permanentă.

Ţinem seama de opinia acelora dintre noi care sunt în favoarea unei politici de izolare şi o vom păstra ca opţiune, dacă se va părea că posedaţii obţin superioritatea. Nu considerăm totuşi ca fiind un viitor optim acela în care rămânem singuri în univers după ce posedaţii vor distruge planetele şi asteroizii adamişti pe care le-au cucerit. Ameninţarea aceasta trebuie abordată în conjuncţie cu întreaga rasă umană. Noi suntem problema şi ca atare trebuie să ne tratăm pe noi înşine.

Louise Kavanagh se trezi în izul binecuvântat de aşternuturi curate şi proaspete, cu senzaţia plăcută a apăsării cearşafurilor scrobite. Camera în care se găsea era chiar mai mare decât dormitorul ei din Cricklade. Pe peretele opus patului, draperii groase fuseseră trase peste ferestre, îngăduind să pătrundă foarte puţină lumină. Crăpăturile înguste nu-i spuneau nici măcar ce culoare avea lumina de afară. Iar asta era foarte, foarte important.

Louise împinse în lături cearşafurile şi coborî pe covorul gros, apoi trase într-o parte una dintre draperiile înalte. Pâcla aurie a Ducelui năvăli înăuntru. Fata studie cerul neliniştită, dar afară era senin. Nu exista nici măcar un norişor de ploaie şi cu siguranţă niciuna dintre spiralele de ceaţă roşie, rarefiată. Văzuse din plin răsuflarea aceea de entitate malefică ieri, când aeroambulanţa zburase peste Kesteven; volburi largi şi translucide ce se roteau deasupra tuturor aşezărilor pe lângă care trecuseră. Toate străzile, casele şi

ogoarele de sub substanța pufoasă erau acoperite de roșu-aprins, lugubru.

„Ei încă nu sunt aici", gândi Louise ușurată. „Dar vor veni, la fel de sigur cum vine iarna."

La sosirea lor, ieri, Norwich era un oraș cuprins de panică, deși autoritățile nu știau bine motivul panicii. Unicele știri care ajunseseră în capitală de la insulele afectate de marșul implacabil al posedaților erau afirmații obscure referitoare la răscoale și invazii ale unor trupe extraplanetare ce dețineau arme stranii. Însă escadrila Marinei Confederației de pe orbita lui Norfolk îi asigurase pe Prinț și pe prim-ministru că nu avusese loc nicio invazie.

Fusese totuși ordonată mobilizarea completă a miliției Insulei Ramsey. Trupele săpau tranșee în jurul capitalei. Se întocmeau planuri pentru eliberarea insulelor care fuseseră pierdute în fața inamicului, ca Kesteven.

Lui Ivan Cantrell i se ordonase să asolizeze într-o zonă îndepărtată a aerodromului și soldații înconjuraseră aeroambulanța imediat ce atinsese solul, bărbați nervoși în uniforme kaki care nu le erau în general pe potrivă, strângând paturile puștilor ce fuseseră vechi încă de pe timpul bunicilor lor. Printre ei existau totuși și câțiva pușcași din Marina Confederației, în costume de tip combinezon lucitoare, care păreau excrescențe de piele cauciucată. Iar armele lor negru-mat nu erau în niciun caz demodate. Louise bănuise că o singură rafală dintr-o țeavă din acelea cu aspect banal ar fi putut distruge cu ușurință nava.

Soldaţii se calmaseră considerabil când surorile Kavanagh coborâseră pe scara avionului, urmate de Felicia Cantrell şi fetele ei. Comandantul lor, căpitanul Lester Swindell, îi acceptase ca refugiaţi, însă fuseseră necesare alte două ore de întrebări înainte de a primi acceptul de liberă trecere. Până la urmă, Louise fusese nevoită să-i telefoneze mătuşii Celina pentru a veni şi a depune mărturie pentru ea şi Genevieve. Nu prea voise s-o facă, dar nu mai avea opţiuni. Mătuşa Celina era sora mai mare a mamei ei şi Louisei nu-i venise niciodată să creadă că era posibil ca ele două să fie înrudite; femeia era complet lipsită de minte, zâmbea întruna prosteşte şi nu era preocupată decât de anotimpuri şi de cumpărături. Totuşi, mătuşa Celina era măritată cu Jules Hewson, conte de Luffenham, consilier principal la Curtea Prinţului. Dacă numele Kavanagh nu avea aceeaşi greutate aici, pe Ramsey, cum avea pe Kesteven, numele contelui atârna greu.

La două minute după ce mătuşa Celina pătrunsese vociferând şi chelălăind în birou, Louise şi Genevieve urcau în trăsura ei. Lui Fletcher Christian, *un fermier de pe Cricklade, care ne-a ajutat să fugim, mătuşă*, i se spusese să călătorească pe capră alături de vizitiu. Louise dorise să protesteze, dar Fletcher îi făcuse cu ochiul şi se plecase adânc înaintea mătuşii Celina.

Louise îşi coborî privirea de la cerul senin de peste Norwich. Casa Balfern se găsea în centrul lui Brompton, cartierul cel mai exclusivist al capitalei, totuşi avea propriul său domeniu vast. Doi poliţişti păzeau aseară la exteriorul porţilor din fier.

„Pentru moment sunt în siguranță", își spuse ea. Atât doar că adusese un posedat exact în inima capitalei. De fapt, în inima guvernării.

Însă Fletcher Christian era secretul ei și al Genevievei; iar Gen n-avea să spună nimic. Era amuzant, dar fetele aveau acum mai multă încredere în Fletcher decât în conte și în prim-ministru. El le dovedise deja că avea să le protejeze de ceilalți posedați și că putea s-o facă. La rândul ei, Louise avea răspunderea protejării Genevievei. Fiindcă Cerurile știau că soldații din miliții și pușcașii marini ai Confederației nu le puteau apăra de posedați.

Fata își gârbovi umerii și traversă camera, trăgând în lături și celelalte draperii. „Ce să fac în continuare? Să le spun oamenilor adevărul despre ceea ce-i așteaptă? Mi-l pot imagina pe unchiul Jules ascultându-mă. Va crede despre mine că sunt isterică. Dar dacă nu știu, nu se vor putea apăra niciodată."

Era o dilemă oribilă. Și când te gândești că Louise se așteptase ca problemele să-i ia sfârșit odată ce aveau să ajungă în siguranța capitalei. Că se va întreprinde ceva... „Că-i vom putea salva pe mama și pe tata." Visul unei școlărițe.

Arma Carmithei era rezemată de marginea patului și Louise zâmbi cu drag spre pușcă. Mătușa Celina se foise și șovăise când ea insistase s-o aducă de la aerodrom, tânguindu-se că Tinerele Doamne pur și simplu nu aveau habar despre asemenea obiecte, cu atât mai puțin să le poarte asupra lor.

Pentru mătușa Celina avea să fie greu la sosirea posedaților. Surâsul Louisei păli. „Fletcher", decise ea. „Trebuie să-l întreb pe Fletcher ce să fac în continuare."

Louise o găsi pe Genevieve în odaia vecină, stând în mijlocul patului cu genunchii strânși la piept, tăcută și îmbufnată. Cele două fete se uitară una la cealaltă, după care izbucniră în râs. La instrucțiunile stricte ale mătușii Celina, cameristele le aduseseră niște veșminte fantastice, din mătase și catifea viu colorate, cu fuste plisate uriașe și bluze cu mâneci bufante.

– Haide, își prinse Louise surioara de mână. Să plecăm din casa asta de nebuni.

Mătușa Celina dejuna în camera de dimineață, lungă și cu pereți din sticlă, care avea vedere spre iazul cu crini din grădină. Stătea în capul mesei din lemn de tec, ca o împărătească ce-și dirija trupele de servitori în livrele și cameriste în uniforme scrobite. O haită de câini corgi supraponderali adulmecau plini de speranțe în jurul scaunului ei, pentru a fi răsplătiți cu câte o bucățică de pâine prăjită sau șuncă.

– Așa, da! Așa-i mult mai bine, declară ea când surorile fură conduse înăuntru. Ieri, arătați pur și simplu groaznic. Am fost cât pe aici să nu vă recunosc. Straiele astea sunt mult mai drăguțe. Iar părul îți strălucește acum, Louise. Arăți ca o cadră.

– Mulțumesc, mătușă, spuse fata.

– Luați loc, scumpelor, și serviți-vă. Trebuie să fiți moarte de foame după o ordalie atât de teribilă. Ce lucruri înfiorătoare ați văzut și ați îndurat, mai mult

decât orice alte fete pe care le cunosc. Aseară i-am mulţumit Domnului că aţi ajuns întregi până la noi.

O cameristă aşează în faţa Louisei o farfurie cu omletă şi fata îşi simţi stomacul strângându-se îngrijorător. „Iisuse, te rog, nu mă lăsa să vomit acum."

– Doar nişte pâine prăjită, te rog, izbuti să spună.

– Îl mai ţii minte pe Roberto, nu-i aşa, Louise? spuse mătuşa Celina. Glasul îi devenise mieros de mândrie. Dragul meu fiu, un flăcău tare bine făcut.

Louise îl privi pe băiatul din capătul opus al mesei, care mesteca de zor, terminând un maldăr de şuncă, ouă şi rinichi. Roberto era cu doi ani mai mare ca ea şi nu se înţeleseseră bine la ultima lui vizită la Cricklade, când nu avusese chef să facă absolut nimic. Iar de atunci se îngrăşase vreo zece kilograme, care se i depuseseră în majoritate în jurul taliei.

Ochii li se întâlniră. El îi arunca „privirea William Elphinstone", aşa cum o botezase Louise. Iar rochia ei enervantă, cu corsaj strâmt, îi punea în evidenţă nurii.

Fata fu destul de surprinsă când privirea ei de oţel îl făcu să roşească şi să-şi coboare repede ochii înapoi în farfurie. „Trebuie neapărat să plec de aici", se gândi, „din casa asta, din oraşul ăsta, departe de indivizii ăştia stupizi ca nişte bovine, şi mai mult ca orice trebuie să scap de rochia asta nenorocită. N-am nevoie de Fletcher ca să-mi spună asta."

– N-am înţeles niciodată de ce mama voastră s-a dus să trăiască pe Kesteven, vorbi mătuşa Celina. Este o insulă atât de sălbatică... Ar fi trebuit să fi rămas

aici, în oraș. Să știți că draga voastră mamă ar fi putut alege pe oricine și-ar fi dorit de la Curte. În tinerețe a fost o făptură divină, pur și simplu divină. La fel ca voi două. Iar acum cine știe ce lucruri oribile i s-au întâmplat în rebeliunea asta groaznică. I-am spus să nu plece, dar pur și simplu n-a vrut să m-asculte. Acolo este o sălbăticie. O sălbăticie și nimic mai mult. Sper ca escadrila Marinei să-i împuște pe toți barbarii aceia. Ar trebui să sterilizeze Kesteven, s-o ardă cu laserul până la stânca de la bază. Atunci voi două, scumpelor, ați putea veni și locui în siguranță aici cu mine. N-ar fi minunat?

– Vor ajunge și aici, rosti Genevieve indignată. Să știi că nu-i puteți opri. Nimeni nu-i poate opri.

Louise o împunse cu vârful piciorului și o fulgeră cu privirea. Genevieve se mulțumi să strângă din umeri, apoi reveni la ouăle ei.

Mătușa Celina păli dramatic și-și flutură batista înaintea feței.

– Scumpa mea copilă, ce lucru pur și simplu teribil poți spune! Of-of, mama voastră n-ar fi trebuit să fi părăsit niciodată capitala. Aici fetele sunt crescute așa cum se cuvine.

– Îmi pare rău, mătușă, rosti iute Louise. Niciuna dintre noi nu suntem în apele noastre și încă nu ne-am revenit complet. După... știi dumneata... cele întâmplate.

– Sigur că înțeleg. Amândouă ar trebui să mergeți la un medic. Ar fi trebuit, de fapt, să fi chemat

eu însămi unul, aseară. Dumnezeu știe cu ce v-ați putut molipsi, rătăcind atâtea zile pe drumuri de țară.

– Nu, nu! Un medic i-ar fi descoperit sarcina în câteva minute. Și numai bunul Dumnezeu știa cum ar fi reacționat mătușa Celina față de vestea aceea. Mulțumim, mătușă, însă, realmente, nu-i nimic care să nu poată fi rezolvat prin câteva zile de odihnă. Mă gândisem că am putea face un tur prin Norwich, dacă tot suntem aici. Pentru noi ar însemna o adevărată favoare și o relaxare. Surâse cuceritor. Te rog, mătușă.

– Da. Te rugăm, putem? o susținu Genevieve.

– Nu știu, răspunse mătușa Celina. Nu este un moment potrivit pentru excursii, mai ales că acum are loc mobilizarea miliției. Și i-am promis Hermionei că voi participa la reuniunea de azi a Crucii Roșii. Trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a ne susține bravii bărbați în asemenea clipe. Realmente nu-mi pot găsi timp să vă însoțesc în plimbare.

– Aș putea s-o fac eu, rosti Roberto. Mi-ar plăcea.

Ochii îi zăboviră din nou asupra Louisei.

– Termină cu prostiile, scumpule, îl dojeni mătușa Celina. Trebuie să te duci la școală.

– Ne-ar putea însoți Fletcher Christian, care să aibă grijă de noi, interveni Louise prompt. S-a dovedit mai mult decât destoinic. Cu el am fi în perfectă siguranță.

Cu coada ochiului îl putea zări pe Roberto încruntându-se.

– Eu știu...

– Te rog! scânci Genevieve. Vreau să-ți cumpăr niște flori, fiindcă ai fost atât de bună cu noi.

Mătușa Celina își pocni palmele laolaltă.

– Of-of, ce mai comoară mică ești! Dintotdeauna mi-am dorit să fi avut și eu o fetiță... Sigur că puteți merge.

Louise își țuguie buzele, expediindu-i un sărut de recunoștință. Își putea imagina perfect ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat sceneta aceasta în fața mamei. Genevieve revenise cu atenția asupra omletei, cu chipul compus într-o expresie de puritate perfectă.

La celălalt capăt al mesei, Roberto mesteca gânditor a treia felie de pâine prăjită.

Cele două surori îl găsiră pe Fletcher Christian în camerele servitorilor. Deoarece un număr mare de bărbați din personalul Casei Balfern fuseseră mobilizați în regimentele de miliție, el fusese pus la treabă de bucătăreasă și căra saci din magazii.

Le privi măsurat pe fete, lăsă pe podeaua bucătăriei o plasă mare plină cu morcovi și făcu o plecăciune grațioasă.

– Ce splendid arătați, tinere doamne, cât de rafinate! Dintotdeauna mi-am zis că sunteți mai potrivite în asemenea veșminte minunate.

Louise îl privi *foarte* pătrunzător. După aceea își zâmbiră larg.

– Mătușa Celina ne-a împrumutat o trăsură, spuse ea pe tonul cel mai aristocrat. De asemenea, ea te eliberează de alte sarcini pentru a ne însoți. Desigur, dacă

nu preferi să rămâi aici, pentru a continua să faci ceea ce se pare că te pricepi atât de bine...

– Oh, lady Louise, văd că ești o doamnă crudă, totuși pe bună dreptate merit asemenea ironii. Voi fi onorat să te însoțesc.

Își luă haina sub privirea dezaprobatoare a bucătăresei și o urmă pe Louise afară din bucătărie. Genevieve își sumeți poalele rochiei și o luă la fugă înaintea lor prin casă.

– Micuța nu pare să fie afectată, după toate cele prin care a trecut, observă Fletcher.

– Așa este, mulțumesc Domnului. A fost cu adevărat teribil pentru tine azi-noapte? întrebă Louise, după ce ieșiră din raza auditivă a celorlalți slujitori.

– Odaia a fost caldă și uscată. Am dormit în împrejurări și mai neplăcute.

– Îmi cer iertare fiindcă te-am adus aici... uitasem cât de groaznică este mătușa Celina. Dar nu m-am putut gândi la nimeni altcineva care să ne poată scoate atât de repede de pe aerodrom.

– Nu te mai îngândura în privința aceasta, lady. Mătușa ta este un model de educație prin comparație cu unele jupânese pe care le-am cunoscut în propria-mi tinerețe.

– Fletcher... Puse mâna pe brațul lui și încetini în același timp mersul: Ei sunt aici?

Trăsăturile lui robuste deveniră melancolice.

– Da, lady Louise. Pot să simt câteva zeci care locuiesc în oraș. Iar numărul lor crește cu fiecare ceas.

Va dura multe zile, poate o săptămână, dar Norwich va cădea cu siguranță.

– Doamne, Iisuse Hristoase, oare când se vor termina toate astea?

Începu să tremure și simți brațul bărbatului cuprinzându-i umerii. Se detestă pentru slăbiciunea de care dădea dovadă. „Oh, Joshua, unde ești? *Am nevoie* de tine."

– Nu pomeni numele răului și nu te va băga în seamă, rosti Fletcher cu glas încet.

– Chiar așa?

– Așa m-a încredințat mama.

– Și a avut dreptate?

Degetele lui îi atinseră bărbia și-i ridicară ușor chipul.

– Asta s-a petrecut cu mult timp în urmă și foarte departe. Azi însă cred că dacă ocolim atenția lor, veți rămâne mai multă vreme ferite de rău.

– Foarte bine. Să știi că m-am gândit serios în privința asta: cum să-i țin pe Genevieve și pe prunc în afara oricăror primejdii. Și nu există decât o cale în care să procedez.

– Da, lady Louise?

– Să plec de pe Norfolk.

– Înțeleg.

– Nu va fi ușor. Mă vei ajuta?

– Nu trebuie să mi-o ceri, lady; știi bine că-ți voi oferi ție și micuței orice ajutor care îmi stă în putință.

– Mulțumesc. Mai există o întrebare: Tu vrei să vii cu noi? Eu voi încerca să ajung la Seninătate. Acolo cunosc pe cineva care ne-ar putea ajuta.

„Dacă ne mai poate ajuta cineva", adăugă în gând.

– Seninătate?

– Da, este un fel de palat în spațiul cosmic, aflat pe orbita unei stele la foarte mare depărtare de locul acesta.

– Oh, lady, cât de seducătoare ești. Să mă-ndrept spre stelele care, cândva, m-au ajutat să navighez pe mări... Cum m-aș putea împotrivi la o asemenea propunere?

– Bun, șopti ea.

– Nu vreau să crezi că aș cuteza să-ți aduc vreo pârâ, lady Louise, însă știi cu adevărat cum să te pregătești pentru o asemenea strădanie?

– Cred că da. Am învățat ceva atât de la tata, cât și de la Joshua, ba chiar și de la Carmitha, într-un fel: cu bani se rezolvă orice.

Fletcher zâmbi plin de respect.

– O vorbă plină de înțelepciune. Și tu ai banii aceștia?

– Nu, nu-i am asupra mea, dar sunt o Kavanagh și pot face rost de ei.

6

Apartamentul ca un palat al Ionei Saldana de la baza falezei rămăsese pustiu; oaspeții de la Consiliul

de Reglementare Bancară din Seninătate fuseseră expediați politicos, dar ferm. Petrecerea veselă se terminase, iar ei înțeleseseră situația suficient de bine ca să nu argumenteze. Din păcate, erau îndeajuns de isteți ca să știe că n-ar fi fost îndepărtați decât în cazul unei crize reale. Zvonurile aveau să se răspândească deja prin habitatul imens.

Ione redusese outputul celulelor electrofosforescente din plafon la nivelul unui sclipit sumbru de stele. Îi îngăduia să vadă prin peretele din sticlă înapoia căruia se afla marea, o lume tăcută, compusă în totalitate din nuanțe de acvamarin, care și ea se întuneca acum, fiindcă tubul de lumină axial al habitatului permitea nopții să revendice interiorul. Peștii erau reduși la umbre furișate ce lunecau printre ramurile înțepătoare de coral.

Pe când era mai tânără, Ione petrecuse multe ore privind peștii și creaturile ce se târau pe nisip. Acum stătea cu picioarele încrucișate pe mocheta de mușchi de culoarea caisei în fața teatrului ei privat, cu Augustine cuibărit mulțumit în poală. Mângâia absentă blana catifelată a micuțului xenoc, dar rămăsese cu ochii închiși spre lume.

Încă putem trimite o escadrilă de șoimi-negri după Mzu, sugeră Seninătatea. **Eu cunosc coordonatele ieșirii găurii-de-vierme a lui *Udat*.**

La fel ca toți ceilalți șoimi-negri, replică ea. **Pe mine mă îngrijorează însă echipajele lor. Odată ce sunt departe de platformele noastre DS, nu mai putem face realmente nimic pentru a le consolida**

loialitatea. Mzu va încerca să cadă la înțelegere cu ele. Probabil că va și reuși. Până acum s-a dovedit uimitor de plină de resurse. A izbutit să ne determine chiar pe noi să lunecăm în automulțumire.

Eu n-am fost deloc automulțumit, rosti parcă iritată personalitatea habitatului. **Metoda utilizată m-a prins cu garda jos. Ceea ce în sine mi se pare tulburător. Sugerează că evadarea ei a fost extrem de bine gândită și plănuită. Mă întreb care-i va fi următoarea mișcare.**

Din păcate, am o idee destul de bună în privința asta. Va merge după Alchimist. Nu există alt motiv pentru care să se fi comportat așa. Iar după ce-l va recupera... Omuta.

Într-adevăr.

De aceea nu vom trimite șoimii-negri după ea. S-ar putea să-i conducă la Alchimist. Situația ar deveni atunci și mai rea decât cea în care ne aflăm acum.

În cazul acesta, ce vrei să fac în privința echipelor agențiilor de contrainformații?

Nu sunt sigură. Ele cum reacționează?

Lady Tessa, șefa stației ASE din Seninătate, fusese îngrozită de vestea evadării lui Alkad Mzu, un sentiment pe care izbuti să-l ascundă îndărătul unei reprezentații de furie pură. Monica Foulkes stătea în fața ei în apartamentul din turnul zgârie-stele care era în același timp și cartierul general al echipei ASE. Nu utilizase rețeaua de comunicații a habitatului, ci îi

raportase personal lui Lady Tessa. Asta nu înseamnă că Seninătatea n-ar fi știut ce discutau cele două (nici vorbă despre așa ceva!), dar foarte multe organizații și guverne nu aveau habar de existența lui Mzu și nici de implicațiile ce derivau din aceasta.

Trecuseră douăzeci și trei de minute de la evadarea fizicienei și o formă de șoc întârziat începuse să se infiltreze în corpul Monicăi, pe măsură ce subconștientul ei înțelegea cât de norocoasă fusese că evitase dispariția în gaura-de-vierme a lui *Udat*. Nanonicele ei neurale nu puteau face nimic pentru a împiedica tremurăturile reci care-i spiralau în jurul brațelor și al mușchilor abdominali.

– Nici măcar nu voi onora performanța voastră spunându-i „dezastru"! tuna și fulgera Lady Tessa. Dumnezeule atotputernic, scopul principal pentru care ne aflăm aici este de a ne asigura că ea rămâne în habitat. Toate agențiile subscriu la politica asta și până și blestematul de Lord al Ruinelor o susține. Iar voi o lăsați să plece de sub ochii voștri! Iisuse Hristoase, ce dracu' făceați toți pe plaja aia? Ea se oprește să-mbrace un costum spațial și voi nici măcar nu v-apropiați să investigați?

– N-a fost tocmai o *plimbare*, șefa. Și aș dori să se consemneze că noi nu suntem decât o echipă de supraveghere. Operația noastră din Seninătate a fost mereu prea mică pentru a garanta că Mzu va rămâne înăuntru dacă va întreprinde un efort determinat de a pleca, ori dacă cineva va utiliza o acțiune în forță pentru a o extrage de aici. Dacă agenția dorea să fie

absolut sigură, atunci ar fi trebuit să fi repartizat o echipă mai mare pentru monitorizarea ei.

– Foulkes, nu-mi dataviza mie flekul de regulament. Eşti amplificată, ai implanturi de armament – făcu o grimasă şi ridică ochii spre tavan, de parcă s-ar fi aşteptat la cenzura divină –, iar Mzu este trecută de şaizeci de ani. Ea nu avea voie să ajungă atât de aproape de nenorocitul ăla de şoim-negru, cu atât mai puţin să fie preluată de el.

– Şoimul-negru a înclinat serios balanţa fizică în favoarea ei. Pur şi simplu n-a fost o posibilitate pe care s-o fi luat în seamă. Doi gardişti ai Seninătăţii au fost eliminaţi în decursul tentativei noastre de a-i stopa îmbarcarea. Personal sunt surprinsă că navei stelare i s-a permis să înghită în interiorul habitatului.

Acum Monica privi cu aer vinovat la pereţii de polip din jur.

Expresia furioasă a lui Lady Tessa nu se modifică, totuşi tonul se mai îmblânzi.

– Mă îndoiesc că ar fi putut face mare lucru. Şi aşa cum ai spus, manevra aceea de înghiţire a fost cu totul fără precedent.

– Samuel a spus că puţini şoimi-de-vid ar putea fi atât de precişi.

– Mulţumesc. Voi avea grijă să includ în raportul meu informaţia aceasta extrem de utilă.

Se ridică din scaun şi se apropie de fereastra ovală. Apartamentul se găsea la două treimi din înălţimea turnului zgârie-stele StEtalia, acolo unde gravitaţia se apropia de cea standard terestră. Era o poziţie care-i

oferea vedere neîmpiedicată peste fundul vastului înveliș curbat de culoarea pesmeților arși al habitatului și dincolo de muchie se distingea doar o semilună a spațioportului invers rotativ, precum răsăritul unei luni metalice. Azi, ca și în ultimele patru zile, puține nave stelare soseau ori plecau de la docurile sale. Platforme DS mari scânteiau liniștitor pe fundalul feței întunecate a lui Mirchusko, reflectând ultimele raze de soare înainte ca Seninătatea să pătrundă în umbră.

„Și ce utilitate ar fi avut ele împotriva Alchimistului?" se întrebă Lady Tessa. „Un dispozitiv al apocalipsei despre care se spune că poate stinge stele..."

– Care-i următoarea noastră mișcare? întrebă Monica.

Își freca brațele, pentru a le încălzi, străduindu-se să-și oprească tremurăturile. Fire de nisip îi cădeau de pe mânecile puloverului.

– În clipa de față principala noastră responsabilitate este informarea Regatului, spuse Lady Tessa pe un ton provocator. Din partea coloanei proiectoare AV care se ridica de pe blocul procesor desktop nu se auzi nicio reacție, așa că ea continuă: Însă va dura până ce Regatul va răspunde și va începe să caute. Iar Mzu știe asta. Ceea ce înseamnă că ea dispune de două opțiuni: fie să meargă cu *Udat* direct la Alchimist, fie să se ascundă undeva pe acolo.

Bătu cu o unghie sclipitor aurită în fereastra dincolo de care nenumărate stele descriau arce lente.

– Dacă a fost îndeajuns de inteligentă pentru a scăpa de toate echipele agenților de contrainformații care

o monitorizau, știe că nu va putea rămâne niciodată ascunsă, zise Monica. Prea mulți dintre noi vor fi acum cu ochii după ea.

– *Udat* nu este totuși dotat cu niciun fel de echipamente speciale. Am verificat registrele Consiliului Astronautic al Confederației și n-a mai fost reechipat de opt luni. Sigur că da, are interfețele standard pentru suporturi de viespi de luptă și arsenal greu pentru defensivă la rază apropiată, ca toți șoimii-negri. Nimic neobișnuit însă.

– Deci?

– Deci, dacă ea va merge cu *Udat* direct la Alchimist, cum îl vor lansa în soarele Omutei?

– Noi știm ce echipament este necesar pentru asta?

– Nu, admise Lady Tessa. Nu știm nici măcar dacă este necesar vreun echipament special. Însă Alchimistul era diferit, nou și unic, ceea ce înseamnă că este non-standard. Asta ne-ar putea oferi singura șansă de a neutraliza situația. Dacă este implicată vreo cerință hardware, Mzu va trebui să iasă din ascunzătoare și să abordeze un subcontractor de armament.

– Poate să nu fie necesar, zise Monica. Cu certitudine are prieteni și simpatizanți în asteroizii Dorado. Poate să meargă la ei.

– Sper s-o facă. Agenția i-a ținut sub supraveghere de multe decenii pe supraviețuitorii garissani, pentru eventualitatea în care vreunul dintre ei ar încerca o răzbunare prostească. Se întoarse de la fereastră: Te trimit acolo ca să-l informezi pe șeful stației. Este o ipoteză rezonabilă că ea va apărea finalmente la Dorado

și poate fi de folos ca pe teren să se afle cineva familiarizat cu Mzu.

Monica încuviință înfrântă.

– Da, șefa.

– Nu mai afișa expresia asta tragică. Eu sunt cea care va trebui să raporteze la Kulu și să-l anunțe pe Director că am pierdut-o. Tu scapi ușor.

Ședința din biroul Marinei Confederației de la nivelul al patruzeci și cincilea al turnului zgârie-stele StMichelle era sincronă cu ședința ASE, atât temporal, cât și în privința conținutului. În birou se găsea comandorul Olsen Neale, care accesa înspăimântat memoria senzavizare a ieșirii brute a lui Mzu din habitat, așa cum fusese înregistrată de realmente deznădăjduita Pauline Webb.

După ce fișierul se sfârși, bărbatul puse câteva întrebări suplimentare și ajunse la aceleași concluzii cu Lady Tessa.

– Putem presupune că Mzu are acces la fondurile necesare pentru a cumpăra orice sisteme de care are nevoie pentru a utiliza Alchimistul și pentru a le instala într-o navă capabilă de luptă, zise el. Nu cred însă că nava aceea va fi *Udat*, care actualmente este în atenția tuturor. Peste o săptămână, toate navele Marinei și guvernelor vor fi pe urma ei.

– Credeți așadar că Alchimistul există într-adevăr? întrebă Pauline.

– SCNC a crezut-o dintotdeauna, deși n-a putut niciodată să descopere vreo dovadă certă. Iar după

cele întâmplate acum, nu cred că mai poate fi vreo îndoială. Chiar dacă Alchimistul n-a fost stocat în tau-zero, nu uita că Mzu știe cum să construiască altul. Ba poate chiar alți o sută ca el.

Monica lăsă fruntea în jos.

– La naiba, am belit-o rău de tot.

– Da. Mereu mi-am spus că devenisem aproape dependenți de bunăvoința Lordului Ruinelor de a o ține aici. Bărbatul flutură din degetele unei mâini și murmură: N-am vrut să jignesc pe nimeni.

Coloana AV de pe blocul procesor desktop scânteie scurt.

– Nici n-am considerat-o o jignire, spuse Seninătatea.

– La rândul nostru, ne-am complăcut cu natura statică pe care o căpătase întreaga situație. Ai avut perfectă dreptate când ai spus că ne-a păcălit timp de un sfert de secol. Al dracului, dar este o durată teribil de lungă pentru a menține o înșelătorie. Nimeni care poate păstra atâta vreme ura în suflet nu va face ceva de mântuială. Ea a plecat deoarece crede că are o șansă bună de a utiliza Alchimistul împotriva Omutei.

– Da, domnule.

Olsen Neale se strădui să-și suprime grijile și să formuleze un răspuns coerent înaintea situației. Unul pentru care el nu avea absolut niciun plan de urgență. Nimeni din SCNC nu crezuse vreodată că Mzu ar putea scăpa cu adevărat.

– O să plec imediat spre Trafalgar. Prima noastră prioritate este s-o informăm pe amirala Lalwani că Mzu a dispărut, ca să poată începe să ne activeze agenții

în direcția găsirii ei. După aceea Primul-amiral va trebui să consolideze defensivele Omutei. La naiba, asta înseamnă altă escadrilă de care Marina nu se poate lipsi... în niciun caz acum.

– Alerta legată de Laton îi va îngreuna deplasările, spuse Pauline.

– Să sperăm. În tot cazul, vreau ca tu să mergi la Dorado și să alertezi biroul nostru că este posibil ca Mzu să-și facă apariția în scurt timp.

Bineînțeles Samuel n-a trebuit să se întâlnească personal cu ceilalți trei agenți de contrainformații edeniști din habitat. Au discutat pur și simplu prin intermediul afinității, după care Samuel și colegul său, Tringa, s-au îndreptat spre spațioport. Samuel a închiriat o navă stelară care să-l ducă la asteroizii Dorado, în timp ce Tringa a găsit una care să-l ducă la Jupiter, pentru a avertiza Consensul.

Același scenariu a fost derulat de celelalte opt echipe naționale de contrainformații care fuseseră alocate pentru supravegherea lui Mzu. În toate cele opt cazuri s-a decis că alertarea directorilor lor reprezenta cerința primară; trei dintre ele au trimis de asemenea agenți la asteroizii Dorado pentru a o aștepta pe Mzu.

Agențiile de curse charter din spațioport, care suferiseră din plin de pe urma reducerii masive a zborurilor cauzate de panica Laton, au constatat că afacerile reîncepeau să înflorească.

Acum trebuie să decizi dacă le vei îngădui să-şi informeze planetele natale, spuse Seninătatea. **Fiindcă odată ce ştirea se va răspândi, nu vei mai putea controla evenimentele ulterioare.**

Nici până acum n-aş putea spune că am controlat evenimentele. Am fost mai degrabă asemenea unui arbitru care veghea la respectarea regulilor.

Ei bine, ai ocazia să cobori din scaunul de arbitru şi să participi la joc.

Nu mă ispiti. În clipa de faţă am suficiente probleme cu Disfuncţia Realităţii a laymililor. Dacă scumpul meu bunic Michael a avut dreptate, asta s-ar putea dovedi în cele din urmă ceva mult mai grav decât Alchimistul lui Mzu.

Sunt de acord, totuşi trebuie să ştiu dacă le pot permite agenţilor să plece.

Ione deschise ochii ca să privească prin fereastră, dar apa din exterior era acum neagră ca noaptea şi nu putea distinge nimic, doar o reflexie vagă a ei în sticlă. Pentru prima dată în viaţă începu să înţeleagă ce era singurătatea.

Mă ai pe mine, o asigură Seninătatea cu blândeţe.

Ştiu. Însă dintr-un punct de vedere, tu faci parte din mine. Ar fi bine să am şi umărul cuiva pe care să mă reazem ocazional.

Al cuiva ca Joshua?

Nu mai fi aşa afurisit.

Îmi cer scuze. De ce nu-i ceri lui Clement să vină la apartament? El te face fericit.

Vrei să spui că mă face să am orgasme.

Este vreo diferență?

Da, însă nu-mi cere s-o explic. Problema este că în clipa de față caut ceva mai mult decât satisfacția fizică. Iau niște decizii importante, care ar putea afecta milioane de oameni... sute de milioane.

Încă de când ai fost concepută, știai că va sosi momentul acesta. El este însuși scopul vieții tale.

Da, așa stau lucrurile pentru majoritatea Saldanilor. Ei iau zilnic astfel de decizii, chiar înainte să se fi așezat la micul dejun. Nu și eu însă. Cred că gena de aroganță a familiei nu este activă în cazul meu.

Este mai probabil ca un dezechilibru hormonal cauzat de sarcina ta să determine tendința aceasta spre tărăgănare.

Femeia râse sonor și hohotele răsunară în jurul odăii vaste. Tu chiar nu pricepi diferența dintre procesele noastre de gândire, nu-i așa?

Ba cred că le pricep.

Ione avu imaginea caraghioasă a unui nas lung de doi kilometri care se strâmba disprețuitor. Râsul i se transformă în chicotit. Bine, încetez cu tărăgănările. Să fim logici. Am eșuat cu păzirea lui Mzu, care acum se pregătește probabil să distrugă steaua Omutei. Iar noi doi nu dispunem în niciun caz de genul de resurse pe care le au ASE și celelalte agenții pentru a o urmări și stopa. Nu-i așa?

O sinteză elegantă.

Mulțumesc. Prin urmare, șansa cea mai bună de a o stopa ar fi să eliberăm comunitatea contrainformațiilor din lesă.

Corect.

Atunci îi lăsăm să plece. În felul acesta Omuta beneficiază măcar de o șansă de supraviețuire. Nu cred că aș dori să-mi împovărez conștiința cu un genocid. Și bănuiesc că același lucru se poate spune și despre tine.

Foarte bine. Nu le voi opri navele stelare.

Rămâne atunci să ne mai gândim doar la ce se va întâmpla după aceea. Dacă o vor prinde în cele din urmă, cineva va sfârși prin a deține tehnologia pentru construirea de dispozitive de tip Alchimistul. După cum a spus Monica pe plajă, toate guvernele vor dori să-și protejeze versiunile lor specifice de democrație.

Da. Termenul vechi pentru o națiune care dobândește un astfel de avantaj militar copleșitor este „supraputere". În cazul cel mai bun, apariția unei asemenea națiuni va duce la o cursă a înarmărilor, pe măsură ce celelalte guverne vor încerca să pună mâna pe tehnologia Alchimistului, de care nu va beneficia economia generală a Confederației. Iar dacă vor reuși, Confederația se va prăbuși într-un ciclu inhibitiv; o balanță a terorii.

Și totul din vina mea.

Nu tocmai. Dr. Alkad Mzu a inventat Alchimistul. Toate evenimentele care au urmat din momentul acela au fost inevitabile. O zicală străveche

spune că odată ce ai eliberat duhul din clondir, nu-l mai poți băga la loc.

Poate că nu. Totuși, n-ar strica să-ncercăm.

Din văzduh, Regina, capitala lui Avon, aproape că nu se putea deosebi de oricare altă metropolă de pe o planetă industrializată și complet dezvoltată din Confederație: o pată întunecată și neregulată de clădiri care se extindea încetișor, an după an, în peisajul rural verde. Doar pantele mai abrupte ale dealurilor și albiile încrețite se opuneau într-o măsură mai mare sau mai mică înghițirii totale, deși în districtele centrale până și ele fuseseră îmblânzite cu metal și beton-carbon. Așa cum era normal, un pâlc de zgârie-nori ocupa chiar centrul orașului, formând districtul comercial, financiar și administrativ. O bogăție de turle din cristal, cilindri groși din compozit și turnuri neo-moderne din metal sclipitor, care reflectau puterea economică a planetei.

Unica excepție în grila urbană standard era un al doilea pâlc, mai mic, de zgârie-nori argintii și albi, care ocupau țărmul unui lac lung în districtul estic al orașului. Aidoma Orașului Interzis al străvechilor împărați chinezi, era izolat de restul Reginei, totuși stăpânea asupra a miliarde de vieți. Populată de un milion și jumătate de oameni, zona acoperea șaisprezece kilometri pătrați de sedii diplomatice străine, ambasade, firme juridice, birouri ale unor corporații multistelare, cazărmi ale Marinei, organizații executive, studiouri media și o mie de franșize de catering și divertisment.

Acest stup-mamă supraticsit, birocratic şi cu preţuri enorme forma un inel protector în jurul clădirii Adunării, care se ridica de o parte şi cealaltă a lacului, arătând în sine mai degrabă ca un stadion acoperit, decât ca sediul Confederaţiei.

Analogia cu un stadion continua în amfiteatrul principal, cu rândurile de scaune dispuse concentric, tot mai sus, în jurul mesei centrale a Consiliului Politic. Primul-amiral Samual Aleksandrovici o asemăna întotdeauna cu o arenă pentru gladiatori, unde membrii Consiliului Politic trebuia să fie prezenţi pentru a-şi apăra rezoluţiile. În proporţie de nouăzeci la sută era un spectacol de teatru, dar politicienii, chiar şi în epoca aceasta, se agăţau de scena publică.

Fiind unul dintre cei patru membri permanenţi ai Consiliului Politic, Primul-amiral deţinea dreptul şi autoritatea de a convoca sesiunea completă a Adunării. Era un drept pe care anteriorii Prim-amirali îl exercitaseră de numai trei ori în istoria Confederaţiei: în două rânduri pentru a solicita nave suplimentare de la statele membre în vederea prevenirii de războaie intersisteme şi o dată pentru a solicita resurse necesare găsirii lui Laton.

Samual Aleksandrovici nu se închipuise fiind numărul patru. Însă nu avusese realmente timp să se consulte cu Preşedintele după ce şoimul-de-vid de la Atlantis sosise la Trafalgar. Iar după ce parcursese raportul pe care-l adusese, Samual Aleksandrovici fusese convins că timpul juca un rol crucial. Doar câteva ore puteau însemna o diferenţă colosală, dacă doreau

să-i împiedice pe posedați să se infiltreze pe planete ce nu suspectau nimic.

Așa se făcea că acum, îmbrăcat în uniformă de paradă, mergea către masa Consiliului Politic, sub luminile puternice care sclipeau din plafonul de marmură neagră, flancat de căpitanul Khanna și de amirala Lalwani. Scaunele din amfiteatru erau pline de diplomați și secretari, care înaintau spre locurile ce le fuseseră repartizate; târșâiturile și pașii lor semănau cu sunetele scoase de două buldozere ce atacau temeliile unei clădiri. O privire aruncată în sus îi arătă că galeria pentru media era ticsită. Toți doreau să afle detalii.

„Nu le-ați mai dori, dacă ați ști despre ce-i vorba", gândi el.

În tradiționala sa robă arabă, președintele Olton Haaker se așeză la masa din stejar în formă de potcoavă, alături de ceilalți membri ai Consiliului Politic. Lui Samual Aleksandrovici i se păru că Haaker era agitat. Un semn clar: bătrânul breznikan era un diplomat superb și foarte șiret. Acesta era al doilea său mandat de cinci ani și numai patru dintre ultimii cincisprezece președinți izbutiseră să fie realeși.

Rittagu-FHU, ambasadoarea tyrathca, traversă cu aer semeț podeaua sălii; particule minuscule de pulbere de culoarea aramei îi căzură de pe solzi și colbuiră dalele de sub tălpile ei. Ajunse la un capăt al mesei și-și instală corpul mare pe un suport de forma unui leagăn. Perechea ei ugui încetișor de pe un leagăn similar din rândul din față.

Samual Aleksandrovici regretă că în mandatul acesta reprezentantul xenocilor în Consiliul Politic nu era un kiint. Cele două rase xenoce alternau la fiecare trei ani; deşi destui din Adunare susţineau că xenocii ar trebui să fie reprezentaţi în Consiliul Politic la fel ca toate guvernele oamenilor.

Prezidentul Adunării ceru să se facă linişte, după care anunţă că, potrivit articolului 9 din Carta Confederaţiei, Primului-amiral i se acorda dreptul la cuvânt. Când se ridică în picioare, Samual Aleksandrovici studie taberele din amfiteatru pe care trebuia să le convingă. Edeniştii erau desigur deja de partea lui şi probabil că Guvcentralul Pământului avea să-i urmeze, ţinând seama de alianţa lor strânsă. Alte puteri-cheie erau Oshanko, New Washington, Nanjing, Holstein, Petersburg şi, inevitabil, Regatul Kulu, care avea probabil influenţa cea mai mare dintre toţi... şi slavă Domnului, Saldanii erau susţinători fervenţi ai Confederaţiei.

Dintr-un punct vedere, bărbatul era furios că un subiect atât de important ca acesta (poate cel mai important din istoria omenirii) avea să depindă de relaţiile dintre diversele facţiuni ale căror ideologii se înfruntau şi ale căror religii se denunţau reciproc. Aşa cum Pământul descoperise în mod dureros pe propria-i piele cu secole în urmă în timpul Marii Dispersări, ideea de la baza coloniilor etnice fusese aceea că diversele culturi străine pot trăi în armonie reciprocă, cu condiţia de a nu fi nevoite să se înghesuie pe aceeaşi planetă. Iar Adunarea îngăduia continuarea şi

înflorirea spiritului aceluia, mai larg, de cooperare. Cel puțin așa suna teoria.

– Am convocat sesiunea aceasta deoarece doresc să solicit declararea unei stări generale și complete de urgență, rosti Samual Aleksandrovici. Din nefericire, ceea ce a început ca „situația Laton" a devenit acum incomensurabil mai grav. Dacă veți accesa relatarea senzavizare care tocmai a sosit de la Atlantis...

Dataviză procesorului principal să redea înregistrarea.

Poate că erau diplomați de carieră, dar nici educația și experiența lor nu-i ajutară să-și păstreze chipurile inexpresive când evenimentele de pe Insula Pernik li se derulară în interiorul minților. Primul-amiral aștepta impasibil, pe măsură ce icnetele și grimasele apărură simultan în sală. Înregistrarea dură un sfert de oră și mulți se opriră din derularea ei pentru a studia reacțiile colegilor, sau poate chiar pentru a se asigura că receptaseră înregistrarea cuvenită, și nu vreun senzahorror complex.

După ce înregistrarea luă sfârșit, Olton Haaker se ridică în picioare și-l țintui mult timp cu privirea pe Samual Aleksandrovici înainte de a vorbi. Primul-amiral se întrebă ce simțea oare bărbatul, întrucât Președintele era un musulman recunoscut. „Oare ce crede el despre sosirea djinnilor?"

– Ești sigur că informația aceasta este autentică? întrebă Președintele.

Samual Aleksandrovici îi făcu semn amiralei Lalwani, şefa SCNC, care stătea în unul dintre scaunele din spatele său. Femeia se ridică.

– Îi confirmăm autenticitatea, anunţă şi apoi se aşează.

Mai multe priviri intense se întoarseră către Cayeaux, ambasadorul edenist, care le suportă stoic.

„Ce tipic să învinovăţeşti solul", gândi Primul-amiral.

– Foarte bine, urmă Preşedintele, şi ce anume, exact, propui să facem?

– În primul rând, votul pentru declararea stării de urgenţă va aduce Marinei Confederaţiei o rezervă considerabilă de nave naţionale. Vom cere ca toate escadrilele naţionale să fie transferate cât mai rapid posibil la flotele lor Confederate respective. Preferabil în mai puţin de o săptămână. Anunţul nu fu primit prea bine, dar se aştepta la reacţia respectivă, aşa că rosti mai departe: Combaterea ameninţării cu care ne confruntăm acum nu poate fi realizată prin abordarea într-o manieră fracţionată. Răspunsul nostru trebuie să fie rapid şi copleşitor, iar asta se poate realiza doar cu întreaga forţă a Marinei.

– În ce scop? întrebă ambasadorul Guvcentralului. Ce soluţie posibilă poţi avea împotriva morţilor care revin? Nu cred că se ia în considerare uciderea posedaţilor...

– Nu, nu putem face aşa ceva, încuviinţă Primul-amiral. Din păcate, iar ei o ştiu, asta le va aduce un avantaj imens. Ne confruntăm practic cu cel mai mare scenariu de luare de ostatici din toate timpurile. De aceea propun să facem ca întotdeauna în asemenea

situații, și anume să tragem de timp până la găsirea unei soluții viabile. Deși n-am habar care va fi aceasta, consider foarte clară politica generală pe care trebuie s-o adoptăm. Trebuie să împiedicăm ca problema să se răspândească dincolo de sistemele stelare în care are deja capete de pod. În acest scop, voi solicita o altă rezoluție pentru încetarea imediată a tuturor zborurilor stelare civile și comerciale. Numărul lor se reduce și așa drastic ca urmare a crizei Laton, așa că ajungerea la zero n-ar trebui să fie dificilă. După impunerea unei carantine la nivelul întregii Confederații, ne va fi mai ușor să ne orientăm trupele către locurile unde vor fi cel mai eficiente.

– Ce înțelegi prin „eficiente"? întrebă Președintele. Tocmai ai spus că nu putem lua în calcul un răspuns cu mână armată.

– Nu, domnule Președinte, am spus că nu putem considera un asemenea răspuns ca fiind soluția finală. Poate însă, și trebuie, să fie utilizat în vederea prevenirii răspândirii posedaților din sistemele stelare în care s-au infiltrat. Dacă ei vor izbuti să cucerească un sistem industrializat, îi vor folosi fără doar și poate întregul potențial împotriva noastră, pentru a-și extinde obiectivul, care, așa cum ne-a spus Laton, este anexarea totală. Trebuie să fim pregătiți să facem față la așa ceva, probabil pe fronturi distincte. Dacă n-o vom face, ei se vor înmulți exponențial și întreaga Confederație se va prăbuși, iar toți oamenii vii vor deveni posedați.

– Vrei să spui că vom abandona pur și simplu sistemele stelare care au fost preluate?

– Va trebui să le izolăm până ce vom avea o soluție viabilă. O echipă științifică examinează deja femeia posedată pe care o ținem în Trafalgar și sper că studierea ei poate produce unele răspunsuri.

Un murmur sonor de consternare urcă în spirală prin amfiteatru la auzul veștii.

– Ați capturat un posedat? întrebă Președintele surprins.

– Da, domnule Președinte. Până la venirea șoimului-de-vid de la Atlantis n-am știut cu exactitate ce anume era femeia. Acum însă știm, și investigațiile noastre pot continua în direcții mai limpede definite.

– Am înțeles.

Președintele părea derutat. Privi către Președintele Adunării, care înclină din cap.

– Susțin moțiunea Primului-amiral pentru declararea stării de urgență, rosti Președintele.

– Un vot câștigat, șopti amirala Lalwani. Mai sunt alte opt sute.

Prezidentul Adunării sună clopoțelul de argint de pe masa din fața sa.

– Deoarece, deocamdată, se pare că nu mai sunt multe de adăugat la informațiile pe care ni le-a prezentat Primul-amiral, îi voi ruga pe toți cei prezenți să voteze în privința rezoluției care le-a fost propusă.

Rittagu-FHU emise un țipăt ascuțit ca de bufniță și se ridică în picioare. Capul gros i se roti pentru a-l privi pe Primul-amiral, într-un gest care-i undui

mameloanele cu programe de control chimic din jurul gâtului, scoțând un sunet de piele pocnită cu palma. Femela își mișcă grijuliu buzele duble și produse un bolborosit prelung.

– Afirmația Prezidentului nu este adevărată, se auzi din blocul translator de pe masă. Eu am multe de adăugat. Oameni elementici, oameni morți – acestea nu fac parte din natura tyrathca. Noi nu știam că asemenea lucruri sunt posibile pentru voi. Noi punem astăzi sub semnul întrebării aceste asalturi asupra realității. Dacă voi toți aveți abilitatea de a deveni elementici, atunci voi toți îi amenințați pe tyrathca. Aceasta este înfricoșător pentru noi. Noi trebuie să ne retragem din contactul cu oamenii.

– Doamnă ambasador, rosti Președintele, te asigur că nici noi nu știam nimic despre aceasta. Ne înfricoșează la fel de mult pe cât vă înfricoșează pe voi. V-aș ruga să păstrați cel puțin unele linii de comunicații până ce situația va putea fi soluționată.

Traducerea replicii unduitoare a lui Rittagu-FHU fu:

– Cine spune asta?

Chipul obosit al lui Olton Haaker îi reflectă deruta. Aruncă o privire iute către consilierii săi, care păreau la fel de nesiguri.

– Eu.

– Dar cine vorbește?

– Îmi cer scuze, doamnă ambasador, însă nu înțeleg.

– Tu spui că tu vorbești. Cine ești tu? Eu îl văd pe Olton Haaker care stă aici azi, așa cum a stat de multe

ori. Nu știu dacă el este Olton Haaker. Eu nu știu dacă nu este un om *elementic*.

– Te asigur că nu sunt! izbucni Președintele.

– Eu nu știu asta. Care este diferența? Își ațintă privirea asupra Primului-amiral, iar ochii ei mari și sticloși nu etalau vreo emoție pe care bărbatul ar fi putut-o descifra: Există vreo cale prin care se poate ști?

– În prezența tuturor persoanelor posedate, răspunse Samual Aleksandrovici, pare să se manifeste o perturbare localizată a sistemelor electronice. Aceasta este unica metodă de detectare pe care o avem până acum. Acționăm însă în direcția dezvoltării altor tehnici.

– Nu știi.

– Posedările au început pe Lalonde. Prima navă stelară care a ajuns aici de la planeta aceea a fost *Ilex*, care a sosit direct. Putem afirma cu siguranță că deocamdată n-a fost posedată nicio persoană din sistemul Avon.

– Nu știi.

Samual Aleksandrovici nu putu răspunde. „Eu sunt sigur, dar blestemata de creatură are dreptate. De acum certitudinea nu mai este posibilă. Pe de altă parte, oamenii n-au avut niciodată nevoie de absolut pentru a se autoconvinge. Tyrathca au avut nevoie, iar diferența aceasta ne separă într-o măsură mult mai mare decât biologia noastră."

Când aruncă o privire imploratoare și tăcută spre Președinte, întâlni un chip inexpresiv. Foarte calm, rosti:

– Eu nu știu.

Dinspre amfiteatru se percepu sugestia subliminală de suspin colectiv, poate chiar de resentiment.

„Am procedat însă așa cum este corect. I-am răspuns potrivit termenilor ei."

– Eu îmi exprim gratitudinea pentru că tu spui adevărul, zise Rittagu-FHU. Acum eu îmi fac datoria în locul acesta și vorbesc pentru rasă. Astăzi tyrathca sfârșește contactul cu toți oamenii. Noi vă vom lăsa planetele voastre. Nu veniți la planetele noastre.

Rittagu-FHU întinse un braț lung și mâna rotundă cu nouă degete îi deconectă blocul translator. Emise un țipăt de bufniță spre perechea ei și porniră împreună către ieșire.

Sala vastă rămase complet tăcută, când ușa glisă, închizându-se în urma lor.

Olton Haaker își drese vocea, își îndreptă umerii și se întoarse către ambasadorul kiint, care stătea nemișcat în rândul cel mai de jos al amfiteatrului.

– Domnule ambasador Roulor, dacă dorești să ne părăsești, atunci, desigur, vom oferi tot ajutorul necesar pentru a-i readuce pe toți ambasadorii kiint pe planeta voastră natală. La urma urmelor, aceasta este o problemă a oamenilor și nu dorim să afectăm în niciun fel relația dintre noi prin periclitarea voastră.

Unul dintre brațele tractamorfice albe ca neaua ale kiintului se descolăci și ridică un bloc procesor mic, a cărui tijă proiectoare AV produse o scânteiere moarată.

– Domnule Președinte, rosti Roulor, viața în sine constituie un risc substanțial. Primejdia echilibrează

întotdeauna plăcerea. Pentru a o găsi pe una, trebuie s-o confruntă și s-o cunoști pe cealaltă. Și greșești afirmând că aceasta este o problemă a oamenilor. Toate rasele înzestrate cu rațiune descoperă în cele din urmă adevărul morții.

– Vrei să spui că voi știați? întrebă Olton Haaker, scăpându-și aproape complet de sub control stăpânirea diplomatică.

– Da, noi suntem conștienți de natura noastră. Ne-am confruntat o dată cu ea, cu foarte mult timp în urmă, și i-am supraviețuit. Acum voi trebuie să faceți la fel. Nu vă putem ajuta în această luptă care vă așteaptă, dar suntem plini de compasiune.

Traficul stelar spre Valisk se reducea; zece la sută în două zile. Deși rutinele subsidiare de gândire ale lui Rubra gestionau controlul traficului habitatului, statisticile nu ajunseseră la personalitatea sa principală. Cel care-l alertă finalmente fu deficitul economic. Toate zborurile erau curse charter preprogramate, care aduceau componente la stațiile industriale ale prețioasei sale companii Magellanic Itg. Niciuna dintre ele nu era vreun șoim-negru din propria sa flotilă, ci doar nave adamiste.

Plin de curiozitate, trecu în revistă toate flekurile de știri ce fuseseră aduse de navele stelare recent sosite, căutând un motiv, o criză sau o situație de urgență în altă secțiune a Confederației. Nu găsi absolut nimic.

Abia când rutina principală a personalității sale își efectuă controlul săptămânal asupra lui Fairuza,

Rubra înțelese că și în interiorul habitatului ceva era în neregulă. Fairuza era altul dintre protejații săi, un descendent din a noua generație, care se dovedise promițător de la o vârstă timpurie.

„Promițător" în accepțiunea lui Rubra însemna în primul rând impulsul de a se impune ca lider al celorlalți băieți din clubul de zi, de a înhăța partea cea mai zdravănă, indiferent că era vorba despre o felie de tort sau despre cota de timp la procesorul de jocuri, o anumită predispoziție spre cruzime față de animalele de companie, dispreț pentru părinții săi timizi și iubitori. Ieșea în relief ca un băiețaș lacom, iute la mânie, tiranic, neascultător și în general afurisit. Rubra era încântat.

Când Fairuza împlini zece ani, undele lente de încurajare începură să i se strecoare în psihic. Aspirații întunecate de a merge mai departe, un sentiment justificator, senzația destinului măreț, un ego aproape insuportabil. Toate acestea se datorau dorințelor tăcute ale lui Rubra, care i se infiltrau permanent în țeastă.

Procesul de modelare eșuase de foarte multe ori în trecut și Valisk era presărat cu detritusul nevropat al tentativelor anterioare ale lui Rubra de a crea o personalitate dinamică și nemiloasă potrivit propriei sale imagini, așa cum o percepea el. Dorea enorm să plăsmuiască o asemenea creatură – pe cineva capabil să conducă Magellanic Itg. Și vreme de două sute de ani îndurase umilințele eșecurilor repetate ale celor care erau sânge din sângele său.

Însă Fairuza deținea o calitate de reziliență rară printre membrii familiei sale. Deocamdată etalase puține dintre slăbiciunile psihologice care-i ruinaseră pe toți ceilalți, astfel că Rubra nutrea speranțe pentru el, aproape la fel de mari pe cât fuseseră, cândva, cele pentru Dariat.

Cu toate acestea, când Rubra apelă subrutina care-l monitoriza pe băiatul de paisprezece ani, nu se întâmplă nimic. O gigantică unduire de surprindere se propagă pe întreaga lungime a straturilor neurale ale habitatului. Animalele servitori tresăriră și se crispară când unda vibră pe sub ele. Mușchii circulari groși care reglau fluxul fluidelor în interiorul uriașei rețele de capilare nutritive și canale de apă, îngropați adânc în carcasa din polip, convulsionară, creând valuri și vârtejuri, pentru calmarea cărora rutinele autonome avură nevoie de mai bine de o jumătate de oră. Toți cei opt mii de descendenți ai lui Rubra dârdâiră incontrolabil, și aparent fără motiv, până și copiii care încă nu aveau habar de adevărata lor natură.

Pentru o clipă Rubra nu știu ce să facă. Personalitatea îi era distribuită egal prin straturile neurale ale habitatului, o stare pe care designerii Edenului o denumiseră „prezență omogenizată". Toate rutinele, subrutinele și rutinele autonome erau simultan distincte și un tot. Toate informațiile perceptuale primite de orice celulă senzorială erau diseminate instantaneu pentru stocare, în mod uniform în lungul stratului. Eșecul, orice fel de eșec, era de neconceput.

Eșecul însemna că propriile sale gânduri funcționau necorespunzător. Mintea lui, unicul atribut cu adevărat personal care-i mai rămăsese, avea imperfecțiuni.

După surprindere, sosi în mod inevitabil frica. Un asemenea dezastru putea să aibă foarte puține cauze. Era posibil ca el să fi cedat finalmente înaintea tulburărilor psihologice de nivel ridicat. Era o stare despre care edeniștii preziseseră mereu că-l va afecta după îndurarea a secole de singurătate, cuplate cu incapacitatea sa de găsi un moștenitor meritoriu.

Rubra începu să proiecteze o serie de rutine complet noi, care aveau să-i analizeze arhitectura mintală. Aidoma unor spectre camuflate, vizitatorii aceia fulgerau silențios prin straturile neurale, în misiunea de a spiona performanțele tuturor subrutinelor, fără ca acestea să fie conștiente, pentru a raporta după aceea randamentul său global.

Începu să iasă la iveală o listă de erori, care, pe ansamblu, părea ciudată. Unele subrutine, de pildă monitorizarea lui Fairuza, lipseau complet, altele erau inactive, iar unele instanțe ale diseminării memoriei erau blocate. Lipsa oricărui șablon logic îl tulbură pe Rubra. Nu se îndoia că era atacat, totuși metoda de asalt era cu totul aparte. În același timp însă un aspect al atacului era perfect clar: entitatea necunoscută dinapoia subminărilor cunoștea perfect afinitatea și rutinele de gândire ale habitatului. Rubra nu putea crede că ar fi fost edeniștii, cu superioritatea lor respingătoare; ei considerau că principala lor armă împotriva sa era timpul – Consensul Kohistan opina

că Rubra nu va putea rezista mai mult de câteva secole. Iar un atac nedeclarat și travestit asupra cuiva care nu-i amenința reprezenta o încălcare de neconceput a eticii culturii lor. Nu, trebuia să fie altcineva. Cineva mai aproape de el, mai intim implicat în habitat.

Rubra examină subrutinele de monitorizare ce fuseseră trecute în stare de inactivitate. Erau șapte, dintre care șase fuseseră alocate unor descendenți obișnuiți, toți având mai puțin de douăzeci de ani; întrucât nu erau încă implicați în Magellanic Itg, nu necesitau mai mult de o supraveghere limitată. Dar al șaptelea... Rubra nu se sinchisise să-l mai examineze niciodată în ultimii cincisprezece ani ai separării lor de treizeci de ani – cel mai mare eșec al lui din toate timpurile: Dariat.

Sugestia era profund de șocantă. Cumva, Dariat reușise să aibă un grad de control asupra rutinelor habitatului. Nu trebuia uitat însă că după ziua aceea fatidică de acum treizeci de ani, Dariat izbutise să blocheze toate încercările lui Rubra de a obține acces la mintea lui prin afinitate. În ciuda imperfecțiunilor sale masive, Dariat era unic.

Rubra reacționă față de revelație, ridicând bariere de securitate în jurul tiparului primar al personalității sale; filtre de input care să examineze toate informațiile ce ajungeau la el, pentru a nu conține viruși troieni. Nu era absolut sigur ce anume încerca Dariat să obțină prin intervenția în subrutine, totuși știa că bărbatul continua să-l considere responsabil pentru

moartea Anastasiei Rigel. În cele din urmă, Dariat avea să încerce să se răzbune.

Ce determinare remarcabilă! Practic rivaliza cu a sa.

Rubra nu se mai simțise atât de stimulat de multe decenii. Poate că ar mai fi putut negocia cu Dariat; la urma urmelor, bărbatul nu împlinise deocamdată cincizeci de ani și-i mai rămăsese o jumătate de secol de viață utilă. Iar dacă nu puteau ajunge la o înțelegere, ei bine... putea fi clonat oricând. Pentru asta Rubra nu avea nevoie decât de o singură celulă vie.

Cu mentalitatea protejată în măsura maximă de care era capabil, formă o succesiune de ordine noi, complet diferite de orice existase până atunci în straturile neurale: șabloane originale și o ierarhie modificată a direcționărilor, invizibile pentru oricine era obișnuit cu rutinele de gândire standard. Comanda secretă porni către toate celulele senzoriale optice, către toți descendenții capabili de afinitate, către toate animalele servitori: găsiți o corespondență cu imaginea vizuală a lui Dariat.

Avu nevoie de șapte minute. Și rezultatul nu fu chiar ceea ce se așteptase Rubra.

Mai multe rutine de observare de la nivelul al optzeci și cincilea din turnul zgârie-stele Kandi fuseseră încălcate. Kandi era utilizat în principal de rezidenții mai puțin morali din Valisk, ceea ce, ținând seama de structura generală a populației, însemna că era cam ultimul refugiu al adevăraților delincvenți. Cea mai mare anomalie se găsea în apartamentul lui Anders

Bospoort, senior al viciilor şi violator semiprofesionist. Una dintre subrutinele de observare fusese modificată, pentru a include un segment suplimentar de memorie. În loc să observe apartamentul şi să expedieze imaginea procesată direct într-o rutină generală de analiză a evenimentelor, substituia pur şi simplu o vizualizare veche a videocamerelor în locul imaginilor în timp real.

Rubra soluţionă problema, ştergând complet rutina veche şi înlocuind-o cu una viabilă. Apartamentul în care privea acum era un dezastru: mobilele fuseseră mutate de la locurile lor şi erau acoperite cu diverse obiecte vestimentare bărbăteşti şi femeieşti, farfurii cu mâncare pe jumătate neterminată zăceau aruncate la întâmplare, sticle goale erau risipite peste tot. Pe mese se ridicau maldăre de blocuri procesoare de înaltă capacitate fabricate de Corporaţia Kulu şi zeci de flekuri cu enciclopedii tehnice – nu tocmai materialele obişnuite de pe noptierele lui Bospoort.

După restaurarea imaginilor şi sunetelor reale, sosi şi inputul olfactiv, care implică un preţ destul de piperat: duhoarea era oribilă. Motivul era simplu: cadavrul obez al lui Dariat zăcea la piciorul patului din dormitorul principal. Nu exista niciun semn de violenţă, nicio vânătaie, nicio rană de înjunghiere, nici o arsură de rază energetică. Indiferent care ar fi fost cauza decesului, aceasta lăsase un rânjet tulburător de încântat pe chipul bucălat. Lui Rubra îi fu imposibil să nu se gândească la faptul că lui Dariat îi făcuse realmente plăcere să moară.

Dariat era peste măsură de încântat de noul său corp, captiv. Aproape că uitase ce însemna să fii slăbănog, să te mişti iute, să luneci abil printre uşile glisante ale unui lift, să poţi purta haine corespunzătoare în locul unei togi ponosite. Iar tinereţea, bineînţeles, constituia alt avantaj. Un fizic mai energic, vânos şi puternic. Faptul că Horgan avea doar cincisprezece ani era cu totul lipsit de importanţă, deoarece puterea energistică compensa orice. El alese aspectul unui tânăr de douăzeci şi unu de ani, un mascul în formă perfectă, cu piele închisă la culoare, catifelată şi strălucitoare, păr des, lung şi negru precum cărbunele. Hainele lui erau o pereche de pantaloni şi o cămaşă din bumbac alb, simplu, îndeajuns de subţire pentru a dezvălui flexiunile ca de panteră ale muşchilor. Nimic exagerat ca trupul ridicol de macho al lui Bospoort, pe care-l purta Ross Nash, dar care atrăsese privirile multor fete.

De fapt posedarea cu toate splendorile ei era aproape îndeajuns ca să-l facă să-şi renege misiunea. Aproape, totuşi nu îndeajuns. Obiectivele lui rămâneau separate de ale celorlalţi, pentru că, spre deosebire de ei, Dariat nu se temea de moarte, de revenirea în lumea de dincolo. Acum mai mult ca niciodată el credea în spiritualitatea pe care o propovăduise Anastasia. Lumea de dincolo era doar o parte din misterul morţii; creativitatea Domnului era nelimitată şi bineînţeles că exista o continuare, o viaţă după viaţa de apoi.

Reflecta la toate acestea în vreme ce mergea alături de camarazii săi posedatori către taverna Tacoul.

Ceilalți erau teribil de concentrați asupra misiunii lor și de aceea lipsiți de umor.

Taverna Tacoul era un microcosmos perfect al vieții din Valisk. Interiorul său din cristal negru și argintiu, cândva elegant, era o formă abandonată acum până și de designerii de retro-șic, mâncarea pe care o servea era cumpărată sub formă de semipreparate, pe când altădată fusese pregătită de maeștri bucătari într-o bucătărie de cinci stele, chelneriței erau prea bătrâne pentru fustițele scurte pe care le purtau, iar clientela nici nu se interesa de declinul său inexorabil, și nici nu-i păsa de el. Precum majoritatea barurilor, tindea să atragă un singur tip de clienți – în cazul acesta, echipajele navelor stelare.

Mai bine de douăzeci de persoane erau așezate la mesele din piatră în formă de ciuperci, când Dariat o urmă pe Kiera Salter înăuntru. Femeia se apropie de bar și-și comandă o băutură. Doi bărbați se oferiră să i-o plătească. În timp ce se derula sceneta, Dariat alese o masă lângă ușă și studie încăperea largă. Procedaseră bine, pentru că cinci dintre băutori aveau ochii indigo care anunțau că se numărau printre descendenții lui Rubra și toți purtau uniforme-combinezon cu steaua argintie pe epolet care le anunța calitatea de căpitani de șoimi-negri.

Dariat se concentră asupra rutinelor de observare ce operau în straturile neurale dinapoia pereților, podelei și plafonului tavernei. Abraham, Matkin și Graci, care posedau de asemenea corpuri capabile de afinitate, făceau la fel și toți patru expediau o mulțime de

comenzi subversive pentru a izola încăperea și tot ce avea să se petreacă în ea de personalitatea principală a lui Rubra.

Dariat îi instruise bine. Nu avură nevoie decât de un minut pentru a submina rutinele principale, transformând taverna Tacoul într-o zonă de percepții nule. Ca act final, ușa din membrană musculară se contractă silențios, iar suprafața ei ca de piatră ponce gri deveni o barieră fermă, închizându-i etanș pe toți înăuntru.

Kiera Salter se ridică în picioare, înlăturându-i pe pretendenți printr-un gest disprețuitor. Când unul dintre ei se sculă și dădu să spună ceva, ea îl lovi parcă în joacă cu palma peste tâmplă. Lovitura îl aruncă înapoi, cu brațele răschirate. Bărbatul căzu cu un bufnet sonor pe podeaua din polip și zbieră de durere. Ea râse și-i suflă o sărutare din vârful degetelor, pe când își tampona sângele care-i curgea din nas.

– Nicio șansă, iubițel.

Poșeta lunguiață de piele din mâna ei se metamorfoză într-o carabină. Kiera Salter o roti, îndreptând-o către clienții stupefiați, și făcu țăndări una dintre lumisferele pâlpâitoare de sub tavan.

Toți se ghemuiră instinctiv sub cascada de cioburi și aschii de compozit alb-perlat. Câțiva încercară să datavizeze apeluri de urgență în procesorul de rețea al tavernei, dar electronicele fuseseră primele dezactivate de posedați.

– Gura mică! anunță Kiera cu un accent american exagerat de apăsat. Ăsta-i un jaf armat. Nimeni

nu face nicio mișcare, decât ca să-și pună toate lucrurile de preț în sacu-ăsta.

Dariat oftă disprețuitor. Părea cu totul nelalocul său ca o cățea afurisită cum era Kiera să posede corpul unei fete sublime fizic ca Marie Skibbow.

– Nu-i nevoie de așa ceva, zise el. Am venit doar pentru căpitanii de șoimi-negri. Să ne concentrăm exclusiv asupra lor, da?

– Poate că n-o fi nevoie, rosti ea, însă dorință e din plin.

– Știi ceva? Ești pur și simplu o idioată.

– Serios?

Ea lansă un fulger de foc alb în direcția lui.

Chelneriţele și clienții răcniră alarmați și se aruncară pe jos. Dariat abia izbuti să devieze rafala, lovind-o din lateral cu pumnul pe care și-l imagină sub forma unei rachete de tenis masive. Focul alb ricoșă entuziast prin sală, brăzdând mese și scaune, dar nu înainte ca lovitura să-i transmită un șoc electric, care-i vibră prin toți nervii brațului.

– Potolește-te cu morala, spuse Kiera. Noi facem ceea ce suntem împinși să facem.

– Nimeni nu te-a-mpins să faci asta. M-a durut.

– Revino cu picioarele pe pământ, smiorcăilă! Te-ai distra mult mai bine, dacă n-ai avea-n cur morcovul ăsta moralist.

Klaus Schiller și Matkin rânjiră văzându-l că nu-i convenea ce aude.

– Strici totul cu copilăriile astea, rosti Dariat. Dacă vrem să punem mâna pe șoimii-negri, nu ne putem

îngădui indisciplina ta. Tarrug te-mpinge să dansezi după muzica lui. Stăpânește-te și ascultă propria-ți muzică.

Ea puse carabina pe umăr și îndreptă furioasă un deget spre el:

– Dacă mai aud un singur cuvânt din căcatul ăsta de New Age, jur că-ți rup capul de pe umeri. Te-am adus doar ca să te ocupi de personalitatea habitatului, nu din alt motiv. Eu sunt cea care stabilește obiectivele noastre. Am metode al dracu' de concrete, care ne vor ajuta să ieșim bine. Metode îndrăznețe. Tu ce pizda mă-sii ne-ai putut oferi, smiorcăilă? Să ciopârțim un secol în podeaua habitatului până găsim creierul lui Rubra ăsta și dup-aia să-l călcăm în picioare. Asta-i? Ăsta-i planul tău grozav și util?

– Nu, răspunse el cu calm împietrit. Îți repet, Rubra nu poate fi învins prin mijloace fizice. Metoda aceasta pe care o intenționezi pentru a prelua populația habitatului nu va funcționa decât după ce am terminat cu Rubra. Cred că facem o greșeală cu șoimii-negri, fiindcă nici măcar puterea lor fizică nu ne poate ajuta să-l înfrângem. Iar dacă începem prin a-i prelua, riscăm să atragem atenția asupra noastră.

– Cum e voia lui Allah, murmură Matkin.

– Chiar nu-nțelegi? se întoarse Dariat către el. Dacă ne concentrăm spre anihilarea lui Rubra și posedarea straturilor neurale, vom putea obține orice. Vom fi aidoma zeilor.

– Asta se apropie de blasfemie, fiule, rosti Abraham Canaan. Ar trebui să fii ceva mai grijuliu cu ceea ce spui.

– Căcat! Ca zeii, da? Ideea este...

– Ideea este, interveni Kiera îndreptând carabina către el pentru a-şi sublinia spusele, că tu clocoteşti de dorul răzbunării. Nu-ncerca să susţii altceva, fiindcă ai fost chiar într-atât de nebun ca să te sinucizi pentru a-ţi atinge ţelul. Noi ştim ce facem – ne multiplicăm numărul pentru a ne proteja. Dacă nu vrei să faci aşa, atunci poate că ai nevoie de ceva mai mult timp în lumea de dincolo pentru a-ţi pune gândurile în ordine.

Chiar în timp ce se pregătea să riposteze, Dariat înţelese că pierduse. Putea zări cum se încordau chipurile inexpresive ale celorlalţi posedaţi, simultan cu îngheţarea emoţiilor lor, pe care i-o percepu mintea. Nişte idioţi slabi! De fapt, nu le păsa de nimic altceva decât de clipa prezentă. Erau animale. Însă animale de al căror ajutor el avea nevoie.

Kiera învinsese din nou, exact aşa cum se întâmplase când insistase ca Dariat să-şi dovedească loialitatea prin sacrificiul de sine. Posedaţii se întorseseră spre ea pentru a-i conduce, nu spre bărbat.

– Bine, zise Dariat. Voi face cum vrei tu.

„Deocamdată."

– Mulţumesc, rosti Kiera cu ironie apăsată.

Rânji şi porni către primul căpitan de şoim-negru.

În decursul altercaţiei, restul tavernei Tacoul se cufundase în tăcerea care apare invariabil când nişte

persoane total necunoscute îți discută soarta la doi metri în fața ta. Acum discuția se terminase. Soarta fusese decisă.

Chelneriţele ţipară şi se strânseră laolaltă înapoia barului. Şapte membri din echipajele navelor stelare se repeziră la uşa din membrană musculară închisă. Cinci se năpustiră realmente spre posedaţi, atacându-i cu orice aveau la îndemână: lame cu fisiune (care nu funcţionau), sticle sparte, paralizatoare corticale (de asemenea, inutile) şi pumni goi.

Foc alb fu lansat drept răspuns: globuri aţintite spre genunchi şi glezne, care scoaseră din luptă şi schilodiră, tentacule şfichiuitoare care se înfăşurară în jurul picioarelor aidoma unor cătuşe înroşite în foc.

Cu victimele lor zvârcolindu-se pe podea şi duhoarea de carne arsă ridicându-se în aer, posedaţii se apropiară.

Rocio Condra se afla de cinci secole în lumea de dincolo când sosi timpul miracolelor. O existenţă înfiorătoare, pe care o putea asemui doar cu ultima clipă de sufocare, prelungită mereu şi mereu şi mereu... Şi mereu în beznă totală, tăcere, lipsă de senzaţii. Viaţa i se rederulase de un milion de ori în minte, însă nu fusese nici pe departe suficient.

Apoi sosiră miracolele, senzaţii ce se infiltrau din universul de afară. Fisuri în neantul lumii de dincolo care se deschideau şi se închideau în fracţiuni de secundă, asemănătoare cu nori negri de furtună care se despărţeau pentru a lăsa să pătrundă razele delicios de aurii ale zorilor. Şi de fiecare dată un singur

suflet pierdut zbura în potopul orbitor și asurzitor de realitate, ieșea în libertate și frumusețe. Împreună cu toți ceilalți rămași în urmă, Rocio își urla frustrarea în genune. După aceea își redublau rugile, implorările și făgăduielile către viii indiferenți și insensibili, oferindu-le mântuire și înnobilare în schimbul unui simplu ajutor.

Poate că asemenea promisiuni chiar aveau succes. Tot mai multe fisuri apăreau, atât de multe, încât deveniseră ele însele un chin. Să știi că există o cale de ieșire, dar care să-ți fie mereu refuzată...

Mai puțin acum. De data aceasta... De data aceasta gloria se înălță împrejurul lui Rocio Condra atât de sonoră și luminoasă, încât aproape că-l copleși. În torent era strâns cineva care striga după ajutor, care implora oprirea agoniei.

– O să te ajut eu, minți periculos Rocio. O să opresc ceea ce se-ntâmplă.

Durerea îl inundă, când gândurile disperate se agățară de cuvintele lui false. Era mult, mult peste obișnuita angrenare a sufletelor în căutarea de subzistență amară. Se putu simți câștigând greutate și forță, pe măsură ce gândurile lor se împletiră. Iar durerea urcă abrupt spre extaz. Rocio simți realmente picioare și brațe zvâcnind, când un pârjol dătător de agonie trecu peste piele, un gâtlej care fusese transformat în carne vie de atâtea urlete. Totul era aproape delicios, genul de încântare ce l-ar fi bucurat pe un masochist.

Gândurile bărbatului deveneau mai slabe, mai mici, pe măsură ce Rocio se împinse și se înșurubă adânc

în căile neurale ale creierului. Când o făcu, mai multe dintre vechile experienţe omeneşti reapărură salutar, aerul care-i năvălea în plămâni, bubuiturile unei inimi. Şi în tot acest timp noua lui gazdă se diminua. Felul în care Rocio o apăsa, întemniţându-i sufletul, era aproape instinctiv şi devenea tot mai simplu de la o secundă la următoarea.

Putea auzi celelalte suflete pierdute din lumea de dincolo zbierându-şi furia pentru că el fusese cel care câştigase salvarea. Ameninţări amare, acuzaţii de lipsă de merite.

Apoi rămaseră doar protestele slabe ale gazdei lui şi un al doilea glas straniu de îndepărtat, care implora să ştie ce se întâmpla cu iubitul lui. Îmbrânci sufletul gazdei şi-şi extinse propria minte pentru a umple întregul creier.

– Ajunge! spuse o voce de femeie. Avem nevoie de tine pentru ceva mai important.

– Lasă-mă! tuşi el. Sunt aproape înăuntru, aproape...

Forţele îi creşteau, corpul captiv începea să răspundă. Ochii scăldaţi în lacrimi dezvăluiră contururile tremurătoare a trei siluete aplecate peste el. Siluete care trebuia cu certitudine să fie îngeri. O fată superb de frumoasă, înveşmântată doar într-o corona strălucitor de albă.

– Nu, zise ea. Intră în şoimul-negru. Acum.

Trebuia să fi fost vreo greşeală teribilă. Ei nu-nţelegeau? Acesta era miracolul. Mântuirea!

– Sunt înăuntru, le spuse Rocio. Uite, nu vedeţi? Am reuşit.

Ridică una dintre mâinile sale noi și văzu atârnându-i de toate degetele bășici ca niște fungi mari, translucizi.

– Atunci, ieși.

Mâna se dezintegră. Sânge îi împroșcă chipul, ocultându-i vederea. Voia să urle, dar coardele vocale îi erau prea vătămate ca să-i dea ascultare.

– Intră-n șoimul-negru, băi, pulică, altfel te trimitem imediat înapoi în lumea de dincolo. Și dup-aia n-o să te mai lăsăm să te mai întorci niciodată.

Altă rafală de durere neașteptat de intensă, urmată de o amorțeală la fel de înspăimântătoare, îi spuse că laba piciorului drept îi fusese distrusă. Îi rodeau carnea-i frumoasă și nouă, nemailăsându-i nimic. Turbă zadarnic față de nedreptatea celor ce i se întâmplau. După care senzații cu ecouri stranii îi înflorira în minte.

Vezi? întrebă Dariat. **Este simplu, aplică-ți gândurile în felul *ăsta*.**

O făcu și afinitatea se deschise, unindu-l cu *Mindori*.

Ce se întâmplă? întrebă agitat șoimul-negru.

Întregul picior stâng al lui Rocio fusese distrus. Foc alb îi cuprindea vintrele și ciotul rămas din piciorul drept.

Peran! strigă șoimul-negru.

Rocio suprapuse tonul mintal al căpitanului peste propriile sale gânduri. **Ajută-mă, *Mindori*.**

Cum? Ce se întâmplă? Nu te-am putut simți. Te-ai închis față de mine. De ce? N-ai mai făcut asta niciodată.

Iartă-mă. De vină-i durerea, un infarct. Cred că mor. Lasă-mă să fiu cu tine, prietene.

Haide. Repede!

Simți cum legătura de afinitate se lărgește și șoimul-negru era acolo, așteptându-și căpitanul, cu mintea plină de iubire și înțelegere, o creatură blândă și încrezătoare, în ciuda mărimii și puterii sale incontestabile. Kiera Salter exercită încă și mai mult din genul ei specific de presiune.

Cu un ultim blestem la adresa diavolilor care nu-i lăsau alternativă, Rocio abandonă corpul omenesc drag și lunecă prin legătura de afinitate. Transferul acesta era diferit de cel care-l adusese din lumea de dincolo. Aceea fusese o intrare forțată, pe când aceasta era o îmbrățișare primitoare din partea unei iubite lipsite de sofisticare, care-l trăgea pentru a-l feri de rău.

Centrul energistic pe care-l generase sufletul lui se stabili în interiorul celulelor neurale ce așteptau în miezul șoimului-negru, iar legătura care-l conecta de corpul căpitanului se rupse când craniul fu zdrobit de pumnul triumfător al Kierei.

Mindori stătea pe piedestalul său de pe a doua dintre cele trei terase de andocare ale Valiskului, absorbind răbdător fluid nutritiv în vezicile sale de stocare. Dincolo de eclipsa spațioportului non-rotativ a habitatului, giganta gazoasă Opuntia era un păienjeniș decolorat de benzi de furtună verde-limoniu. Imaginea era confortabilă pentru șoimul-negru, care se născuse în inelele Opuntiei și avusese nevoie de optsprezece ani pentru a ajunge la conul lung de o sută douăzeci

şi cinci de metri a formei sale mature. Constituia o ciudăţenie chiar şi printre şoimii-negri, ale căror profiluri se abăteau considerabil de la forma discoidală standard a şoimilor-de-vid. Carcasa din polip era verde-întunecat, presărată de inele purpurii, iar trei protuberanţe groase aidoma unor aripioare se ridicau din sfertul posterior. Ţinând seama de aspectul de proiectil turtit, unica opţiune pentru modulul sistemului de susţinere biotică era forma de picătură alungită spre înapoi, care stătea ca o şa metalică peste secţiunea mediană a carcasei superioare.

Ca la toţi şoimii-negri şi şoimii-de-vid, câmpul său de distorsiune era pliat în jurul carcasei, abia fiind operativ în timp ce era andocat. Starea aceea luă însă sfârşit imediat ce sufletul lui Rocio Condra îi invadă celulele neurale. Numărul de neuroni pe care-i poseda acum era considerabil mai mare decât al creierului omenesc, sporind volumul de putere energistică produs de distorsiunea transdimensională. Rocio se extinse din zona de stocare alocată de *Mindori*, trecând direct prin subrutinele concepute pentru a-l susţine.

Surprins, şoimul-negru izbuti doar să întrebe: **Cine eşti?** înainte ca el să-i supună mintea. Nu putea totuşi să preia controlul funcţiilor enorm de complexe ale unui şoim-negru cu uşurinţa cu care ar fi procedat într-un corp omenesc. Nu exista un instinct care să-l călăuzească, nu exista o succesiune veche şi familiară de impulsuri nervoase pe care s-o urmeze. Acesta era un teritoriu necunoscut; în timpul vieţii

lui nu existase nicio navă stelară, cu atât mai puțin una organică.

Rutinele autonome care reglementau organele lui *Mindori* funcționau perfect, așa încât le îngădui să opereze în continuare. Pe de altă parte însă câmpul de distorsiune era controlat în mod direct de gândirea conștientă.

La două secunde după posedare, câmpul se dilată scăpat de sub control și șoimul-negru se înclină spre spate, smulgând tuburile de alimentare ale piedestalului din orificiile lor. Fluidul nutritiv se revărsă ca o arteziană, inundând terasa, până ce habitatul închise iute valvele musculare.

Mindori se legănă apoi în față, după care se ridică trei metri deasupra piedestalului în formă de ciupercă, în timp ce Rocio se străduia cu disperare să stopeze fluxurile oscilante care-i goneau sălbatic prin celulele configuratoare. Din nefericire nu putea coordona prea bine procesul. Detecția masică, simțul primar al șoimului-negru, provenea dintr-o manipulare secundară sofisticată a câmpului de distorsiune. Rocio nu-și putea da seama nici măcar unde se afla, cu atât mai puțin să revină acolo unde fusese.

Ce dracu' faci? întrebă Rubra iritat.

Pupa lui *Mindori* se roti într-un arc rapid, aproape zgâriind suprafața terasei cu aripioarele inferioare. Șoferul unui vehicul de service frână violent, după aceea bägă iute în marșarier, când uriașa navă stelară bitek vâjâi la nici cinci metri de parbrizul bombat al cabinei sale.

Scuze, rosti Rocio, scotocind cu disperare prin memoriile restricționate ale șoimului-negru în căutarea unei rutine de comandă. **Este un flux de putere. Îl stopez imediat.**

Alți doi șoimi-negri începură giratii similare, cu neuronii invadați de sufletele revenite. Rubra le expedie de asemenea întrebări nervoase.

Rocio izbuti să regleze ceva mai eficient câmpul și să asocieze formele masice pe care le percepea cu imaginile provenite de la blisterele senzoriale. Carcasa îi luneca periculos de aproape de marginea terasei de andocare.

Reconfigură câmpul de distorsiune pentru a-l impulsiona în direcția opusă. Ceea ce fu perfect... până când își dădu seama exact cât de repede se îndrepta către peretele habitatului. Iar alt șoim-negru (neposedat) îi stătea în cale.

Nu mă pot opri, răbufni spre el.

Șoimul-negru se ridică iute și lin, țâșnind șaizeci de metri drept în sus, și protestă indignat. *Mindori* lunecă pe sub el și reuși să se oprească cu o clipă înainte ca aripioarele posterioare să-i lovească învelișul Valiskului.

Ultimii doi căpitani de șoimi-negri din taverna Tacoul fură sacrificați finalmente pentru strategia Kierei și navele li se ridicară de pe piedestale ca niște artificii supraalimentate. Rubra și ceilalți șoimi-negri trimiseră întrebări alarmate după ei. Trei șoimi-negri neposedați, enervați realmente de comportamentul verilor lor, se lansară de asemenea de pe terasă. O coliziune păru iminentă când navele gigantice dansară

în interstițiul de un kilometru dintre cele două terase. Rubra începu să emită spre ele vectori de zbor, încercând să le mențină la distanțe reciproce sigure, solicitând supunere instantanee.

De acum Rocio stăpânea elementele de bază ale dinamicii câmpului de distorsiune și își manevră forma mătăhăloasă înapoi către piedestalul inițial. După cinci tentative, în care-l ocolise printr-o spirală smucită, izbuti să se instaleze.

Sper că acum ați terminat *toți*, spuse Rubra după ce stolul agitat de șoimi-negri asoliză nervos.

Cu un aer plouat, Rocio acceptă admonestarea. El și ceilalți patru șoimi-negri posedați schimbară saluturi private, transmițând fragmente de informații despre felul în care să-și controleze corpurile.

După ce experimentă o jumătate de oră, Rocio fu plăcut surprins de ceea ce putea să vadă și să simtă. Mediul gigantei gazoase era ticsit de energie de multe tipuri și de foarte multă masă liberă. Talazurile de magnetism, electromagnetism și particule energetice se suprapuneau. Percepea douăzeci de sateliți și sute de asteroizi mici. Toate trasau linii delicate peste conștiința sa, ivindu-se într-o sumedenie de feluri: unde armonice, culori, mirosuri. Dispunea de mult mai multe percepții decât cele produse de aparatul senzorial uman. Și de fapt orice percepție ar fi fost mult mai bine decât lumea de dincolo.

Banda de afinitate se cufundă într-o tăcere domolită, pe când ei așteptau să vadă ce se va întâmpla în continuare.

7

Avionul spațial supraîncărcat urcă destul de sigur prin stratosfera Lalondei, îndepărtându-se de coasta muntoasă estică a lui Amarisk. Abia după ce ajunse la o sută de kilometri altitudine, acolo unde ionii se rarefiaseră la un nivel cu puțin peste cel al vidului aglomerat de electricitate statică, Ashly Hanson comută de la statoreactoarele inductive la propulsia reactivă. Atunci începură problemele. Trebui să ambaleze la maximum motoarele-rachetă gemene din coadă, crescând voltajul de la celulele energetice și aducând temperatura plasmei la plafoane periculoase. Circuitele de răcire emiseră avertizări, pe care Ashly le examină comparativ cu funcționarea avionului, ținând seama de unele și ignorându-le pe altele. Pilotarea era mediul lui de existență: să știe cât de departe putea împinge sistemele și când să-și asume riscuri calculate.

Rezervele de putere, nivelurile de combustibil și marjele de siguranță formau desene multitexturale fabulos de elaborate ce interacționau în mintea lui, pe când bărbatul își continua jongleria magică. Factorii începeau să concorde lent, îngăduindu-i să decidă asupra celei mai bune opțiuni: viteza de învingere a atracției gravitaționale la altitudinea de o sută douăzeci de kilometri. În mod teoretic, în felul acela ar mai fi rămas în rezervoare cu șapte kilograme de masă de reacție.

– Nu-i totuși o înălțime prea grozavă, mormăi el în barbă.

Avea totuși să le ofere posibilitatea joncțiunii cu *Lady Mac*.

Cele douăzeci și nouă de motive pentru parametrii de supraîncărcare ai avionului spațial pălăvrăgeau și chiuiau voios înapoia lui, indiferente la eforturile părintelui Elwes și ale lui Kelly Tirrel de a le domoli. N-avea să dureze prea mult, gândi Ashly cu un aer de posomoreală inevitabilă; puștii vomitau întotdeauna în imponderabilitate, mai ales cei atât de mici ca actualii lui pasageri.

Dataviză calculatorului de zbor, solicitând un canal spre *Lady Mac*. Procesorul de comunicații avu nevoie de ceva timp să se fixeze pe satelitul Lalondei, și chiar și atunci lățimea de bandă era redusă. Dovezi sumbre ale forțelor maligne ce se roteau invizibil în jurul planetei sortite pieirii.

– Joshua?

– Te monitorizez, Ashly.

– Va trebui să faci niște manevre în vederea joncțiunii. Eu voi fi nevoit chiar să-mi cheltuiesc masa de reacție a propulsorului pentru a ajunge pe orbită. Ăsta-i vectorul.

Dataviză fișierul din calculatorul de zbor al avionului spațial.

– Iisuse, da-i chiar la limită.

– Știu. Îmi pare rău, dar puștii cântăresc prea mult. Iar când vom ajunge în port, va trebui să înlocuiești complet motoarele reactive. Le-am ambalat peste normele de siguranță. Probabil că n-ar strica niciun test complet de rezistență structurală.

– Oricum bonificaţia noastră pentru lipsa revendicărilor s-a dus dracu-n bătălie. Pregăteşte-te pentru joncţiune în douăsprezece minute.

– Mulţumesc.

Chicotelile fericite ce răsunau din cabina avionului spaţial se reduceau considerabil. Acceleraţia se diminuase la o douăzecime de *ge*, când se încheie arderea pentru injectarea pe orbită. Ambele motoare-rachetă se opriră. Calculatorul de zbor anunţă că în rezervoare mai rămăseseră patru kilograme de masă de reacţie.

Apoi primul icnet lichid se auzi din fundul cabinei. Ashly strânse din dinţi şi se pregăti pentru urmare.

Avertizările de acceleraţie răsunară în cabinele din *Lady Macbeth*. Edeniştii care lucrau sub supravegherea Sarhei Mitcham şi a lui Dahybi Yadev, pregătindu-se pentru sosirea a treizeci de copii, se grăbiră spre cuşete şi saltelele temporare. Toţi purtau pe feţe variante ale aceleiaşi expresii cenuşii îngrijorate. Consternarea aceea era de înţeles, ţinând seama de cele prin care trecuseră în ultimele treizeci de ore. Sirenele ascuţite trezeau o mulţime de asocieri alarmante.

– Nu vă temeţi, anunţă Joshua. De data acesta nu vor mai fi *ge*-uri ucigaşe, ci sunt pur şi simplu manevre de poziţionare.

Era singur pe punte, cu luminile reduse la nivelul unei sclipiri trandafirii, care intensifica rezoluţia display-urilor-hologramă ale consolelor şi proiecţiilor AV. În mod destul de straniu, se simţea bine în

solitudinea aceea. Acum era ceea ce dorise dintotdeauna să fie, sau crezuse că dorea să fie: un căpitan de navă stelară, scutit de orice alte responsabilități. Supravegherea calculatorului de zbor, simultan cu pilotarea navei mari pe noul vector de curs către avionul spațial inert nu-i lăsa prea mult timp să reflecteze asupra consecințelor acțiunilor lor recente. Warlow mort... echipa de mercenari pierdută... planeta cucerită... flotila de salvare împrăștiată... Nu dorea realmente să se gândească la întregul dezastru și nici la implicațiile mai vaste ale revărsării necontrolate a posedaților în univers. Mai bine să funcționeze util, mai bine să se piardă în mecanica problemelor curente.

Dintr-un punct de vedere, căderea lui emoțională era similară cu un sentiment de eliberare. Ei câștigaseră bătăliile în care luptaseră personal, iar după aceea îi salvaseră pe edeniști, pe copii, și acum pe Kelly. Iar în scurt timp aveau să pornească spre casă.

Ce puteai să ceri mai mult?

Răspunsul silențios fu continuarea sentimentului de vinovăție.

Joshua o stabiliză pe *Lady Mac* la un kilometru deasupra avionului spațial, îngăduind legilor mecanicii orbitale să le aducă pe cele două laolaltă. Ambele nave intraseră în penumbra care reducea planeta de dedesubt la nivelul unei pete negre lipsite de contururi precise. Erau oarbe din punct de vedere vizual și doar echipamentele radar și infraroșii puteau distinge între oceane și continente.

Comandă calculatorului de zbor să stabilească circuite de comunicare cu puținii sateliți de observație rămași pe orbită joasă. Imaginea oferită de aceștia se completă iute.

Amarisk ieșise acum complet în emisfera luminată. Continentul era dominat de uriașul nor roșu, care acoperea deja aproape un sfert din uscat și se extindea rapid din bazinul Juliffe, cu marginile înaintând la viteza unui uragan. În același timp însă își păstra consistența mătăsoasă, o pătură uniformă prin care era imposibil să se întrevadă solul de dedesubt. Dispăruse și pata cenușie care atârnase peste Comitatele Quallheim în timpul scurtei campanii a mercenarilor. Nici chiar munții în care trăiau tyrathca nu fuseseră o barieră; norul spumega în jurul lor, pecetluind văile. Doar vârfurile cele mai înalte rămăseseră neatinse, cu crestele zimțate și acoperite de zăpadă ridicându-se prin vălul roșu ca niște aisberguri plutind pe o mare de sânge.

Imaginea aceea îl dezgustase anterior pe Joshua, dar acum îl înfricoșă. Puterea brută potențială pe care o sugera era înspăimântătoare.

Joshua reveni la imaginile ce soseau de la grupurile de senzori extinse de *Lady Mac*. Avionul spațial se afla la cinci sute de metri depărtare, cu aripile deja pliate spre înapoi. Acționă propulsoarele ionice mediane ale navei stelare și avansă, apropiind suportul de andocare pentru conectare la prinderile cu clichet din botul conic al avionului spațial.

Stând în scaunul de pilot și privind prin parbrizul îngust, Ashly fu uimit, ca întotdeauna, de abilitatea lui Joshua de a controla mișcările uriașei nave sferice. Suportul de andocare pe care-l telescopase din hangar se roti grațios, după care lunecă peste botul în formă de glonț turtit. Evident alinierea fusese perfectă de la prima încercare.

Zăngănituri fură transmise prin structura de rezistență și avionul spațial intră treptat în hangarul cilindric îngust al lui *Lady Mac*. Ashly se înfioră când altă globulă de fluid cald, lipicios și mirositor, ateriză pe uniforma-combinezon. Nu făcu greșeala de a încerca s-o lovească cu palma pentru a o îndepărta, fiindcă n-ar fi făcut altceva decât să dividă globulele mari în multe globule mai mici. Iar pe acelea le puteai inhala.

– Opt dintre voi vor rămâne în cabină, dataviză Sarha când tubul-ecluză al hangarului se cuplă cu avionul spațial.

– Faci mișto de mine? replică Ashly stupefiat.

– Ghinion, dar cu atâția pasageri la bord, depășim capacitatea sistemului de susținere biotică. Am nevoie realmente de filtrele pentru bioxid de carbon din avionul spațial.

– Doamne! rosti el disperat. Bine. Trimite-mi însă niște unități de igienizare portabile, și cât mai repede.

– Te așteaptă deja în ecluză.

– Mulțumesc.

– Expediază-i întâi pe puștii cei mai mici. O să-i înghesui în modulele tau-zero.

– În regulă.

Ashly dataviză calculatorului de zbor să deschidă trapa ecluzei, apoi se ridică de la locul lui pentru a vorbi cu părintele Elwes despre repartizarea copiilor.

Cele două tuburi neavariate ale propulsiei cu fuziune din *Lady Macbeth* se activară imediat ce avionul spațial intrase complet în hangar. Nava se îndepărtă de planetă cu un *ge* constant, îndreptându-se către coordonatele de salt care aveau s-o alinieze cu steaua Seninătății.

Hăt departe în urma ei, secțiunea mediană a norului roșu undui și se învolbură. O coloană tornadă se ridică din centru, înălțându-se cu peste douăzeci de kilometri deasupra curenților de cumulus răsucitori. Pentru câteva minute, flexionă orbește aidoma unui deget care chema... sau care zgâria. După aceea bateriile de senzori și panourile de termopurjare ale lui *Lady Macbeth* începură să se retragă în pozițiile pentru salt, sub carcasă. Jetul alb-albastru sclipitor al evacuării fuziunii dispăru, iar nava se înclină într-o parte, cu botul în sus, pentru un minut, înainte de a fi revendicată de un orizont de evenimente.

Degetul cercetător al norului își pierdu vigoarea și se înclină lent, recunoscând înfrângerea, cu vaporii strălucitori reabsorbiți în centrul, acum calm, al lințoliului. Marginile norului își continuară înaintarea grăbită.

Panorama din Hilton, de pe Monterey, era pe atât de spectaculoasă pe cât putea oferi o clădire de trei sute cincizeci de milioane de dolari. Al Capone se dădea în vânt după ea. Apartamentul Nixon se găsea

la nivelul cel mai de jos al turnului, oferind gravitația standard. Noua Californie luneca lent dincolo de fereastra curbată ecranată împotriva radiațiilor care alcătuia un perete întreg al dormitorului principal. Planeta strălucea ispititor pe fundalul negru ca noaptea al câmpului stelar. Singura lui dezamăgire era faptul că de aici stelele nu se vedeau clipind, așa cum o făceau când le văzuse deasupra cabanei de refugiu estival pe care o avusese la Lacul Round. Dacă nu ținea însă seama de asta, Al se simțea din nou ca un rege.

Hilton era un turn cu șaizeci de niveluri care se ridica din asteroidul Monterey, aflat pe o orbită de o sută zece mii de kilometri în jurul Noii Californii. Cu excepția zgârie-stelelor din habitatele edeniste (de la care se inspirase), în Confederație existau puține structuri similare. Turiștii puteau privi rareori în felul acesta peste planetele terracompatibile.

„Ceea ce-i o tâmpenie", gândi Al, „fiindcă de pe urma unor hoteluri ca Hilton se pot face afaceri serioase." El nu-și putea însă petrece toată ziua uitându-se la Noua Californie. Îi simțea pe principalii locotenenți ai Organizației așteptând răbdător la ușa apartamentului. Învățaseră iute să nu întrerupă când el dorea intimitate, totuși aveau nevoie de comenzi, pentru a fi ținuți mereu în alertă. Al știa cât de rapid aveau să se destrame lucrurile, dacă nu-i cravașa. Poate că lumea era alta, dar natura oamenilor nu se schimbase.

Parcă răspunzând unei indicații regizorale, Jezzibella toarse:

– Întoarce-te, iubitule.

Mă rog, poate că și natura unor oameni se schimbase între timp – femeile din anii 1920 și 1930 nu se comportaseră ca ea. Pe atunci erau fie târfe, fie neveste. Pe de altă parte, Al începea să suspecteze că nici în secolul acesta nu existau multe fete chiar ca Jezzibella: acum dulce și pisicoasă, iar în clipa următoare la fel de dură și de solicitantă ca el însuși. Al dispunea acum de puterea energistică, ceea ce însemna că putea face niște chestii aproape incredibile cu scula lui. Chestii despre care nici Jezzibella nu știuse. Performanțe care-l făcuseră mândru, pentru o vreme cel puțin, pentru că erau unicele momente în care o putea determina pe femeie să-i cerșească mai mult, să nu se oprească, să-i spună cât de incredibil era. În cea mai mare parte a timpului însă lucrurile stăteau exact pe dos. Rahat, până și felul în care săruta ea era băiețesc! Necazul era că după ce Al făcea toate lucrurile acelea fantastice cu trupul ei focos, ea dorea să i le facă din nou, și din nou, și din nou...

– Te rog, scumpule. Mi-a plăcut cu adevărat poziția egipteană. Numai tu o ai destul de mare ca să se simtă așa cum trebuie.

Cu un oftat pe jumătate resemnat, Al părăsi fereastra și reveni la patul afundat pe care era întinsă Jezzibella. Femeia incredibil de atrăgătoare nu avea nicio rușine, era complet goală.

El rânji și lăsă să i se deschidă halatul alb, iar Jezzibella ovație și aplaudă când erecția lui se înălță. Apoi se trânti pe spate, cu personajul modificându-i-se

instantaneu. Al privea acum o școlăriță speriată pentru cireșica ei.

Pătrunderea lui fu sălbatică, lipsită de orice tentativă de finețe. O făcu să țipe stupefiată, implorându-l să se oprească, să fie blând. Nu-i putea însă rezista, nicio fată nu putea rezista unui amant ca el. În câteva minute pistonările lui viguroase îi preschimbară țipetele în gemete prelungite de încântare, iar grimasa în surâs. Corpul femeii răspunse și ei doi se mișcară laolaltă într-un ritm acrobatic rafinat. Al nu făcu nicio încercare să se controleze, s-o aștepte și pe ea, ci erupse când fu gata, indiferent la orice altceva.

Când ochii picotind i se deschiseră, o văzu privind ca amețită tavanul, umezindu-și buzele cu vârful limbii.

– Ăsta a fost un futai-fantezie bun de tot, rosti ea tărăgănat. Va trebui să-l mai facem o dată.

Al renunță.

– Trebuie să-i dau bice și să-i pun la treabă pe băieți, știi cum e...

– Da, scumpule. Ce-o să-i pui să facă?

– Hristoase, da' proastă mai ești! Eu conduc acum tot căcatu' ăsta de planetă! Crezi c-asta se face de la sine? Am milioane de probleme ce trebuie rezolvate. Soldaților trebuie să le dai ordine, altfel se puturoșesc.

Jezzibella își țuguie buzele în botișor, după care se rostogoli pe o parte și luă blocul procesor de lângă pat. Scrise pe el și se încruntă.

– Al, iubitule, trebuie să-ți retragi câmpu' ăla.

– Scuze, mormăi el și se strădui să-și calmeze gândurile.

Era modul cel mai bun în care să nu afecteze funcționarea gadgeturilor electrice.

Jezzibella fluieră apreciativ pe când citea datele ce se derulau pe ecranul blocului (renunțase de mult să încerce să datavizeze în prezența lui Al). Potrivit informațiilor asamblate de biroul lui Harwood, pe Noua Californie erau acum aproape patruzeci de milioane de posedați. Cuplarea cu Al, impulsul acela nebunesc din spațioportul San Angeles, părea să fi fost mișcarea cea mai inteligentă pe care o făcuse vreodată. Aceasta era aventura anarhică pe care o căutase toată viața. Fiorul de putere pe care-l căpăta alături de Al – era unul de viață și moarte în modul literal – o stimula într-o măsură mai mare decât orice adulație pe care i-ar fi arătat-o fanii în timpul concertelor.

Cum ar fi putut cineva să știe că un gangster din trecut ar avea asemenea geniu în asamblarea unei structuri de putere care să țină în servitute o planetă întreagă? Iar el făcuse exact asta.

– Trebuie să știi doar ce sfori să tragi, îi spusese Al în vreme ce zburau spre asteroizi.

Bineînțeles, cele patruzeci de milioane de posedați nu-i erau toți perfect loiali și nu erau nici măcar recrutați în Organizație. Pe de altă parte însă, nici vasta majoritate a cetățenilor din Chicago nu-i juraseră credință: totuși, doritori sau nu, îi fuseseră vasali.

– Tot ce trebuie, explicase el, este să avem o Organizație pregătită când încep să apară posedații. În Chicago

m-au numit gangster, fiindcă exista altă administrație care încerca să conducă lucrurile în paralel cu mine: guvernul. Eu am pierdut pentru că lăbarii erau mai puternici. De data asta n-o să mai fac aceeași greșeală. De data asta de la-nceput n-o să mai exist decât eu.

Și se ținuse de cuvânt. Jezzibella îl privise acționând în acea primă zi, imediat după ce capturaseră asteroizii de pe orbită și rețeaua DS. Stătuse tăcută în fundul sălii de operații tactice navale de pe Monterey, pe care soldații Organizației o transformaseră în cartierul lor general. Privise și învățase în ce se băgase. Și văzuse cum se clădea o piramidă, una formată exclusiv din oameni. Fără să-și iasă niciodată din sărite, Al transmitea ordine locotenenților săi, care le transmiteau subordonaților lor și tot așa mai departe în jos. O piramidă care creștea în mod constant, absorbind recruți la bază, sporindu-și înălțimea, sporindu-și puterea vârfului. O piramidă a cărei ierarhie era stabilită și menținută prin aplicarea rece și nemiloasă a forței.

Primele ținte ce fuseseră transformate în lavă de platformele DS fuseseră centrele guvernamentale, începând cu Palatul Senatului și bazele militare, până la secțiile de poliție din comitatele rurale – Al îi ura cu adevărat pe polițiști.

– Muiștii ăia mi-au omorât fratele, mârâise el sumbru când fusese întrebat de Jezzibella.

Până și primăriile mici din sătucuri fuseseră reduse la nivelul tăciunilor după ce-și începuseră programul de dimineață. Vreme de opt ore platformele

lansaseră impulsuri de energie spre planeta nefericită şi neajutorată pentru a cărei apărare fuseseră construite. Toate grupurile care ar fi putut organiza rezistenţă fuseseră şterse în mod sistematic de pe faţa pământului. După aceea posedaţii fuseseră liberi să se răspândească.

Însă oamenii Organizaţiei lui Al se aflau printre ei, direcţionându-le marşul, aflând cu exactitate cine revenise din lumea de dincolo, din ce epocă provenise şi ce făcuse în viaţa anterioară. Detaliile respective erau expediate la biroul înfiinţat de Avram Harwood în Monterey, unde erau studiate pentru evaluarea utilităţii potenţiale. Apoi câţiva aleşi pe sprânceană primeau o ofertă pe care...

– Pur şi simplu n-o pot refuza, chicotea Al jubilând.

Ei alcătuiau o minoritate, dar nicio guvernare nu avusese vreodată nevoie de altceva. Niciun rival nu se putuse dezvolta. Al avusese grijă în privinţa aceasta: deţinea puterea de foc necesară pentru susţinerea Organizaţiei, dacă cineva ar fi ieşit din rând. Iar prin capturarea reţelei DS, el dobândise şi reţeaua de comunicaţii militare ultrarobustă, singura care avea şansa de a rămâne funcţională în teritoriile posedaţilor. Aşa încât chiar dacă printre posedaţii nou-apăruţi existau unii care obiectau (şi existau, desigur), nu-i puteau contacta pe alţii care gândeau similar, pentru a crea o opoziţie mulţumitoare.

În cele din urmă Jezzibella se simţise privilegiată. Era un moment axial al istoriei, ca şi cum l-ar fi privit pe Eisenhower trimiţându-şi forţele în Ziua Z,

ori ca și cum ar fi fost alături de Richard Saldana când organizase exodul de pe asteroidul New Kong la Kulu. Privilegiată și extatică.

Mai multe statistici se derulară pe ecranul blocului procesor. În zonele în care Organizația deținea controlul suprem rămăseseră peste șaisprezece milioane de non-posedați. Biroul lui Harwood declarase că ei trebuia păstrați ca atare pentru a menține funcționarea utilităților și serviciilor, și în general Organizația avusese grijă în privința aceasta... deocamdată. Jezzibella avea însă îndoieli serioase cu privire la menținerea stării respective.

Transportul era de asemenea orchestrat pentru invadarea orașelor și comitatelor ce rămăseseră necontaminate. Potrivit estimărilor tactice, peste douăzeci și patru de ore pe Noua Californie aveau să existe o sută de milioane de posedați. Peste alte trei zile Organizația avea să dețină controlul absolut al întregii planete.

Iar cu o zi în urmă Jezzibella nu avusese ca distracție decât un cuplu de puști slăbănogi cu caș la gură și glumele plictisitoare ale anturajului ei.

– Arată al dracu' de bine, Al, spuse ea. Cred că obții ce ți-ai dorit.

El o pălmui în joacă pe fese.

– Întotdeauna obțin ce-mi doresc. Lucrurile aici nu-s chiar așa de diferite de Chicago. Este doar o chestiune de mărime; asta-i mult mai mare-n pula mea, da-i am pe băieții lui Avvy Deșteptu' care să ajute în reglementarea chestiilor ăstora – să țină evidența și

toate celelalte. Avvy n-a ajuns să fie primarul San Angelesului așa cum Big Jim Thompson ajunsese pe atunci la Primăria din Chicago. Nu, dom-le, nu, el se pricepe bine la hârțoage.

– Și Leroy Octavius e priceput.

– Da-da. Acum înțeleg de ce ai vrut să-l păstrezi. Mi-ar fi de folos mai mulți ca el.

– Pentru ce?

– Pentru a menține lucrurile în mișcare, bineînțeles. Cel puțin încă câteva zile. Se gârbovi și-și frecă fața cu palmele. Dup-aia să vezi căcarea flotei. Majoritatea idioților de aici vor să facă scamatoria asta cu dispariția. Ii-suse, Jez, nu-s prea sigur că-i pot opri.

În ultima zi îi ordonase de opt ori lui Emmet Morden să folosească platformele DS pentru a lovi clădiri și cvartale din orașe peste care se formau fuioare de nor roșu. De fiecare dată vinovații înțeleseseră aluzia și volbura luminoasă dispăruse.

Deocamdată el se afla la comandă. Dar se gândea intens, și fără prea mare succes, la ce urma să se întâmple după ce avea să câștige planeta. Avea să fie greu să-i oprească pe posedați să dispară în interiorul norului roșu, deoarece era singurul dintre ei care nu dorea asta. După ce avea să cucerească planeta, ei aveau să înceapă să se uite în jur, să caute ce anume îi oprea să-și atingă ținta adevărată. Iar vreun șmecher cu geana pe șansa cea mare avea să acționeze. N-ar fi fost prima dată când văzuse întâmplându-se asta.

– Dă-le altceva de făcut, spuse Jezzibella.

– Sigur că da, păpușică. Adică după ce le dau o planetă-ntreagă în pula mea, ce le mai pot oferi, pentru Hristos?

– Fii atent, mi-ai tot spus că toată chestia asta se va sfârși după ce posedații vor scoate Noua Californie din univers, da? Toți vor fi egali și nemuritori.

– Da, cam așa.

– Asta-nseamnă că tu nu vei mai fi nimic... cel puțin, nimic special.

– Exact asta-ți spun, în pula mea!

Jezzibella se transformă din nou. De data aceasta nu mai semăna cu nimic din ce văzuse el până atunci: bibliotecara sau profesoara fată bătrână. Nici măcar pe departe sexy. Al inspiră șuierat printre dinți, fiindcă felul în care femeia făcea chestia asta îl irita pur și simplu... deoarece ea nu deținea putere energistică.

Se aplecă și-și puse mâinile pe umerii lui, cu ochi severi la numai câțiva centimetri de ai săi.

– Când nu vei mai fi nimic, toți locotenenții și soldații tăi vor deveni nimicuri, de asemenea. În adâncul sufletelor, ei nu vor dori asta. Trebuie să găsești un motiv – și un motiv bun, în pizda mă-sii! – ca să menții Organizația intactă. După ce ei îl vor pricepe, o să poți păstra totul frumușel și cuminței, pentru încă destulă vreme.

– Chestia este că aici am câștigat. Nu mai există nici măcar un pretext pentru a continua așa cum am făcut-o.

– Există destule pretexte, zise ea. Tu n-ai habar pur și simplu destule despre felul în care funcționează

galaxia modernă, pentru a-ți face vreun plan pe termen lung, aia-i! Dar o să-ncep chiar de acum să rezolv problema asta. Ascultă atent!

Guvernul planetar al Noii Californii avusese dintotdeauna o părere progresistă despre injectarea banilor în apărarea locală. În primul rând, se asigura industriei o motivație sănătoasă pentru o politică a exporturilor agresivă, sporind câștigurile din exterior. În al doilea rând, mărimea Marinei ei, peste cea medie, îi conferea un excelent statut politic major în cadrul Confederației.

Entuziasmul acela pentru echipamentele defensive dusese la un superb cadru C3 („comandă, control, comunicații"). Nucleul îl constituia centrul de operații tactice navale Monterey: o sală mare excavată în roca asteroidului, sub prima cavernă biosferă, și echipată cu cele mai moderne IA-uri și sisteme de comunicații, conectate la tot atât de impresionantele escadroane de sateliți de senzori și platforme de armament. Centrul putea coordona apărarea întregului sistem stelar împotriva a diverse evenimente, de la o invazie pe scară globală, până la un atac de hărțuială din partea unei nave stelare cu propulsie antimaterie. Din păcate, nimeni nu luase vreodată în calcul consecințele capturării sale, urmată de întoarcerea puterii de foc spre interior, către planetă și asteroizii de pe orbita ei.

Pentru a conduce centrul de operații, locotenenții Organizației se împărțiseră în două facțiuni. Pe de

o parte, personalul lui Avram Harwood care se ocupa exclusiv de detaliile de management și administrare a Organizației, fiind practic noul serviciu civil. Pe de altă parte, un număr restrâns lucrau sub comanda lui Silvano Richmann și Emmet Mordden, operând hardware-ul militar pe care-l capturaseră. Ei aplicau legile. Legile lui Al. Bărbatul încredințase sarcina aceea exclusiv posedaților, pentru eventualitatea în care un non-posedat ar fi încercat să facă pe eroul.

Când Al și Jezzibella intrară în centrul de comandă, uriașele ecrane holografice murale arătau imagini din satelit ale lui Santa Volta. Turle sure de fum se înălțau din câteva cvartale ale orașului. Peste ele erau suprapuse simboluri grafice în timp real, care prezentau avansarea trupelor Organizației. Silvano Richmann și Leroy Octavius stăteau în fața ecranelor colorate, cu capetele apropiate, discutând strategia cea mai bună pentru subjugarea populației. Echipa de comunicații aștepta răbdător în cele opt șiruri de console din spatele lor.

Toți se întoarseră când Al avansă. Rânjiră, surâseră, ovaționară și fluierară. El făcu onorurile, strângând umeri și mâini, glumind, râzând, mulțumind, încurajând.

Jezzibella îl urma la un pas depărtare. Ea și Leroy ridicară câte o sprânceană întrebătoare, unul către celălalt.

– Cum merge? întrebă Al un grup format din locotenenții seniori după ce termină cu saluturile.

– Suntem mai mult sau mai puțin în grafic, spuse Mickey Pileggi. Unii au opus rezistență. Alții au căzut pe spate și au stat cu lăbuțele în aer, după ce am ajuns la ei. Nu putem ști dinainte ce se va-ntâmpla. S-a răspândit vestea că nu-i posedăm pe toți și asta ne vine-n ajutor. Creează multă confuzie.

– E bine și din punctul meu de vedere, zise Emmet Mordden. Sateliții cu senzori au monitorizat o parte a traficului de mesaje din adâncul spațiului. Nu-i ușor, fiindcă în majoritate sunt transmise pe fascicul îngust direcțional. Se pare totuși că restul sistemului știe că suntem aici și știe ce facem.

– Asta va fi o problemă? se interesă Al.

– Nu. Când am ocupat asteroizii orbitali, am prins aproape patruzeci la sută dintre navele Marinei Noii Californii în docuri. Ele sunt tot acolo, iar alte douăzeci la sută sunt detașate pe termen nelimitat în Marina Confederației. În felul ăsta în sistem au rămas maximum cincizeci de nave care ne-ar putea cauza probleme. Toate platformele DS sunt însă în alertă de situație A. Chiar dacă amiralii de acolo se pun de acord pentru o acțiune conlucrată, ei știu că atacul asupra noastră ar fi sinucigaș.

Al aprinse un trabuc și suflă fumul spre ecran. „Display tactic de orbită apropiată", îl numise Emmet ieri. Pentru moment părea destul de calm.

– Se pare că ai fi stăpân pe felia ta de treabă, Emmet. Sunt plăcut impresionat.

– Mulțumesc, Al. Bărbatul surescitat aproape că țopăi de încântare. După cum poți vedea, pe o rază

de un milion de kilometri în jurul planetei nu există niciun fel de activitate de vehicule spațiale, cu excepția a cinci șoimi-de-vid, care se mențin stabili deasupra polilor, la șapte sute de mii de kilometri depărtare. Bănuiala mea este că ne urmăresc pur și simplu, pentru a vedea ce se-ntâmplă.

– Spioni? întrebă Al.

– Da.

– Ar trebui să-i facem țăndări, rosti cu glas tare Bernhard Allsop. Nu-i așa, Al? În felul ăsta, restul de căcați de edeniști comuniști o să priceapă mesajul: nu ne spionați, nu vă jucați cu noi, fiindcă vă futem în cur.

– Gura, spuse Al încetișor.

Bernhard făcu o grimasă neliniștită.

– Sigur că da, Al. N-am vorbit serios.

– Poți lovi șoimii-de-vid? întrebă Jezzibella.

Emmet privi de la ea la Al și-și umezi buzele brusc asudate.

– Este cam greu. Au ales cu multă grijă pozițiile alea polare. Vreau să spun că-s în afara razei armelor noastre energetice. Iar dacă lansăm spre ei o salvă de viespi de luptă, vor intra pur și simplu în găuri-de-vierme. Dar, ce naiba... ce pierdem dacă-ncercăm?

– Nu de data asta, zise Al și-și mestecă trabucul, trecându-l din partea stângă a gurii în cea dreaptă. Ei pot vedea ce facem noi și asta-i va speria. În scurt timp toată Confederația asta blestemată va ști ce se-ntâmplă aici.

– Ți-am spus c-o s-aducă necazuri, iubitule, rosti prompt Jezzibella.

Vocea îi revenise la tonul ascuțit și miorlăit al unei stricate de pe stradă.

– Da, păpușă, mi-ai spus, zise bărbatul fără să-și desprindă ochii de la display-ul tactic. Va trebui să facem ceva-n privința lor, anunță Al către toată sala.

– Ce dracu', spuse Emmet, eu sunt gata să-ncerc, dar nu cred...

– Nu, Emmet, îl opri Al pe un ton blând. Nu mă refer la cinci nave de căcat. Mă refer la ceea ce se află în spatele lor.

– Edeniștii? întrebă Bernhard plin de speranță.

– Da, pe de o parte. Însă ei nu înseamnă totul, nu-i așa, băiete? Aici trebuie să gândești pe picior mare. Acum te găsești într-un univers mare.

Le captase întreaga atenție. „La dracu', Jez a avut dreptate. Tipic."

– Edeniștii vor transmite în toată Confederația ce am făcut noi aici. Și dup-aia ce credeți că se va-ntâmpla, eh? Se răsuci, descriind un cerc complet, cu brațele întinse teatral: Vreo opinie? Nu? Păi, mie mi se pare destul de evident, băieți. Vor veni aici cu toate căcaturile de nave de luptă pe care le au, și ne vor lua planeta înapoi.

– Ne putem lupta, zise Bernhard.

– Vom pierde, toarse Al. Dar asta nu contează. Nu-i așa? Fiindcă știu ce gândiți. Știu ce gândește fiecare găozar tembel de aici. Vă spuneți: *Noi nu vom fi aici. Dintr-o zi în alta vom ieși din mizeria asta, vom fi în siguranță de cealaltă parte a norului roșu, acolo unde nu există cer și nu există spațiu cosmic și unde*

nimeni nu mai moare. Nu-i așa? Nu asta coaceți în căpățânile voastre pătrate?

Nu căpătă drept răspuns decât foieli de pe un picior pe altul și priviri plecate în pământ.

– Nu-i așa, Mickey?

Mickey Pileggi simți dorința bruscă și acută de a fi cu totul altundeva. Nu se putea uita în ochii întrebători ai bossului său.

– Păi, știi cum e, Al... Sigur că da, aia-i o ultimă soluție. Da', ce dracu', putem face cum zice Bernhard și să luptăm mai întâi. Mie nu mi-e frică să mă bat.

– Sigur că nu ți-e frică. Nici n-am zis că ți-ar fi frică. Nu te-am insultat, Mickey, țăran prost ce ești. Zic doar că nu gândești în direcția cea bună. Marina Confederației va sosi aici cu o mie... cu zece mii de nave stelare, iar tu vei face lucrul cel mai deștept pe care-l poți face și te vei ascunde. Nu-i așa? Și eu aș face asta, dacă m-ar ataca trăgând cu toate armele.

Partea stângă a feței lui Mickey începu să zvâcnească alarmant.

– Da, boss, mormăi el ca anesteziat.

– Și crezi că asta-i va face să renunțe? întrebă Al. Haideți, vorbesc cu toți acum. Vreau să știu. Cine din sala asta crede că barosanii din guvern vor pleca pur și simplu, dacă voi faceți să dispară Noua Californie? Eh? Ia spuneți-mi. Ei o să piardă o planetă cu opt sute de milioane de locuitori și amiralul care-i la conducere ce-o să facă?, o să ridice din umeri și-o să zică: „Ce pula mea, asta e, nu poți învinge de fiecare dată." Și dup-aia o să plece acasă.

Al împunse un deget spre steluțele purpurii de lumină care reprezentau șoimii-de-vid pe display-ul tactic. Un fulger subțire de foc alb țâșni și lovi sticla. Picături mici de material topit se împrăștiară în jur. Un crater se căscă spre interior, distorsionând și amplificând reprezentarea grafică de dedesubt.

– CĂCAT! urlă Al. Deschideți dracu' ochii, capete-de-miel! Indivizii ăștia pot zbura între stele, pentru Hristos! Ei știu tot ce se poate ști despre cum funcționează energia, ei știu totul despre dimensiunile cuantice, ce dracu', dac-au chef pot schimba până și timpul. Iar dacă există ceva ce nu știu, îl pot afla repede de tot, în pula mea! Ei o să vadă ce-ați făcut și vă vor urmări acolo unde duceți planeta. Și o vor aduce înapoi. 'telectualii ăștia de tot căcatul o să se uite la ce s-a-ntâmplat, o să studieze problema și n-o să se oprească din studiatul ei până când n-o s-o rezolve. Eu îi știu pe federali și guvernul. Credeți-mă, dintre toți oamenii, eu îi știu cel mai bine-n pizda mă-sii! Niciodată nu ești ferit de ei. Ei nici măcar nu se opresc vreodată-n pula mea! Niciodată! Și n-o să conteze absolut deloc cât o să zbierați și cât o să înjurați și o să vă-nfuriați. Ei o să v-aducă-napoi. Da, da, chiar aici sub stele și în neantul de unde ați plecat. Privind în ochi moartea și lumea de dincolo.

Îi prinsese acum, le putea zări înflorind îndoielile, îngrijorarea. Și teama. Întotdeauna, teama. Calea directă spre inima unui om. Calea prin care un general smucea sforile soldaților săi.

Al Capone rânji precum Satana însuși în tăcerea descurajată.

– Există un singur fel, în pula mea, prin care s-oprim să se-ntâmple asta vreodată. Și-a dat seama vreunul dintre voi, cretinilor, care este? Nu? Nici nu mă mir. Este simplu, găozarilor. Încetați să mai fugiți speriați, așa cum ați făcut toată viața. Opriți-vă, întoarceți-vă să-nfruntați ceea ce vă sperie și mușcați-l de coaie-n pula mea!

Vreme de cinci secole după primul salt TTZ de succes, guvernele, universitățile, companiile și laboratoarele militare din toată Confederația căutaseră metode de comunicare directă supraluminică. Și în ciuda miliardelor de fuzidolari turnați în diverse proiecte, niciunul nu izbutise vreodată să producă o teorie validă, cu atât mai puțin un sistem practic pentru surmontarea problemei. Navele stelare rămâneau unica metodă pentru transportarea datelor între sistemele stelare.

Din cauza aceasta, informațiile se răspândeau prin sistemele stelare din Confederație aidoma undelor circulare de pe un iaz. Și întrucât stelele nu erau aranjate într-o rețea geometrică ordonată, fronturile acelea de undă deveneau tot mai distorsionate odată cu trecerea timpului. Companiile de știri rafinaseră de multă vreme un set de ecuații care defineau procedura cea mai eficientă de distribuire între birourile lor. La primirea unui subiect „fierbinte" (cum fusese apariția Ionei Saldana), un birou închiria de obicei opt până

la douăsprezece nave stelare pentru a transmite flekul, în funcție de locul și momentul de origine al știrii. Spre sfârșitul acoperirii de distribuire, informația putea sosi într-un sistem simultan din mai multe direcții în decursul a numai două săptămâni. Natura navelor stelare angajate avea de asemenea o influență însemnată asupra timpilor de ajungere, depinzând de modelul lor, de capacitățile căpitanilor, de posibile defecțiuni ale componentelor și de o sută de alte circumstanțe diverse, ce contribuiau toate la incertitudine.

În mod firesc, apariția lui Laton căpătase prioritate absolută din partea birourilor Time Universe la care sosise flekul lui Graeme Nicholson. Însă Srinagar se găsea la peste patru sute de ani-lumină depărtare de Seninătate. Vestea existenței lui *Yaku* și a celor pe care-i transporta sosi la câteva zile după ce *Yaku* însăși plecase de la Valisk.

Laton!

Rubra fu uluit. Poate că ei fuseseră camarazi Șerpi, dar asta nu-nsemna câtuși de puțin că ar fi fost și aliați. Așa încât, pentru prima dată după o sută treizeci de ani, el își extinse afinitatea și contactă, fără chef, habitatele edeniste de pe orbita lui Kohistan, pentru a le anunța că nava stelară andocase pentru scurt timp.

Însă Laton nu a venit înăuntru, le asigură. **Doar trei membri de echipaj au trecut prin punctul de imigrare: Marie Skibbow, Alicia Cochrane și Manza Balyuzi.**

Skibbow era în mod cert sechestrată, replică Consensul Kohistan, **iar ceilalți doi sunt purtători probabili. Unde sunt?**

Nu știu. Era o recunoaștere umilitoare, înfricoșătoare, mai ales pentru că o făcea înaintea foștilor săi egali. Dar Rubra stabilise imediat legătura între Marie Skibbow și Anders Bospoort, în al cărui apartament fusese găsit cadavrul lui Dariat. Succesiunea aceea de evenimente îl îngrijora enorm, însă facilitatea de stocare a memoriei sale presupus infailibilă îl dezamăgise complet. După ce intraseră prima dată în zgârie-stele, Marie și Anders dispăruseră pur și simplu din percepția sa, iar subrutina din zgârie-stele nu le observase absența. Și acum nu-i putea localiza, în ciuda faptului că subrutinele perceptive îi fuseseră extinse și modernizate cu un set nou de protecții.

Ai nevoie de asistența noastră? întrebă Consensul Kohistan. **Neuropatologii noștri pot analiza natura distorsiunilor din subrutinele tale.**

Nu! V-ar plăcea asta, da? Să intrați din nou în mintea mea. Să scotociți pentru a vedea ce mă face să tresar.

Rubra...

Căcaților, voi nu cedați niciodată, nu v-opriți niciodată!

Ținând seama de circumstanțe, nu crezi că ar fi mai indicat să dăm uitării vechile antagonisme?

O să mă descurc eu. Singur. Ei își pot băga nasurile doar în rutinele mele periferice. Nu pot să m-atingă.

Din câte ştii până în prezent.

Ştiu! Credeţi-mă, ştiu. Sunt eu; acelaşi cum am fost dintotdeauna.

Rubra, acesta este doar începutul. Vor încerca să se infiltreze în rutinele tale de gândire de ordin superior.

Nu vor reuşi, mai ales că acum ştiu după ce să mă uit.

Foarte bine. Noi însă trebuie să recomandăm Adunării sistemului Srinagar să interzică navelor stelare să mai andocheze la tine. Nu putem risca posibilitatea răspândirii unei contaminări.

Perfect din punctul meu de vedere.

Vrei cel puţin să cooperezi cu noi în privinţa asta?

Da, da. Însă numai până-i depistez şi-i extermin pe cei trei membri ai echipajului din *Yaku*.

Te rugăm să fii precaut. Virusul proteanic al lui Laton este extrem de periculos.

Deci asta credeţi că am eu... că de aia îmi fac probleme subrutinele. Ticăloşilor!

Avu nevoie de câteva minute pentru ca mânia să i se domolească la nivelul unor curenţi mintali mai raţionali, pasivi. Până ce reîncepuse să gândească logic, reţeaua de senzori DS a Valiskului îl alertă că cinci şoimi-de-vid ieşeau din găurile-de-vierme proprii şi se postau la o jumătate de milion de kilometri depărtare. Spioni! Nu aveau încredere în el.

Trebuia să-i găsească pe cei trei din *Yaku* şi pe acei membri ai familiei sale ale căror rutine de monitorizare fuseseră modificate.

În timp ce restul sistemului Srinagar trecu la alerta militară la cod I, Rubra încercă în mod repetat să-şi scaneze interiorul în căutarea renegaţilor. Rutinele standard pentru recunoaşterea şabloanelor vizuale erau inutile. Moderniză şi schimbă de câteva ori rutinele de interpretare a percepţiilor. Zadarnic. Încercă să încarce comenzi similare de căutare în servitori, sperând că ei ar putea avea succes acolo unde eşuaseră celulele senzitive întreţesute în toate suprafeţele de polip. Baleie zgârie-stele întregi cu conştiinţa sa principală, convins că cei trei nu izbutiseră deocamdată să se fi infiltrat în miezul său de identitate pe care să-l subjuge. Nu găsi nimic.

După zece ore, şoimilor-de-vid supraveghetori li se alăturară trei fregate din Marina Srinagar.

La interiorul habitatului, Time Universe difuza întruna înregistrarea lui Graeme Nicholson, agitând considerabil populaţia. Părerile erau împărţite. Unii spuneau că Laton şi Rubra erau în mod evident colegi, camarazi în antagonism. Laton n-ar fi făcut niciun rău Valiskului. Alţii atrăgeau atenţia că cei doi nu se întâlniseră niciodată şi că aleseseră poteci foarte diferite în viaţă.

Exista nelinişte, dar nu şi probleme reale. Nu în primele ore. După aceea un idiot de la centrul de control al traficului civil al spaţioportului lăsă să scape informaţia (de fapt, Collins îi plătise pentru ea două sute de mii de fuzidolari) că *Yaku* andocase la Valisk. Imediat douăzeci de nave stelare solicitară plecarea, care le fu refuzată de Rubra.

Frământările începură să se transforme în resentimente, furie și alarmare. Ținând seama de natura lor, rezidenții nu avură dificultăți în a-și declara sentimentele într-o manieră pe care polițiștii lefegii angajați de Magellanic Itg o potoliră cu greutate. În câțiva zgârie-stele izbucniră revolte. Fură înființate „consilii" locale, care cerură dreptul de a-l petiționa pe Rubra. Acesta le ignoră pur și simplu (după ce-i memoră pe liderii lor). Membrii mai raționali și mai precauți ai populației începură să iasă în secțiunile mai îndepărtate ale parcului habitatului, luând cu ei echipamente de camping.

Toate conflictele acelea păreau aproape special concepute pentru a face dificilă spre imposibilă căutarea disperată a posedaților de către Rubra.

La treizeci și opt de ore după ce flekul lui Graeme Nicholson ajunsese în sistemul Srinagar, un șoim-de-vid sosi de la Avon, prezentând adevărata natură a amenințării cu care se confrunta Confederația (prioritatea mesajului său întrecu până și comunicatul anterior al Primului-amiral prin care avertiza asupra unui posibil virus energetic).

Drept urmare, toate navele stelare care soseau fură izolate și anunțate să se pregătească pentru sosirea la bord și inspectarea de echipe militare înarmate până în dinți. Zborurile stelare civile fură oprite realmente peste noapte. Fură emise proclamații care le cereau tuturor călătorilor nou-veniți să se prezinte la poliție. Nerespectarea cerinței echivala aproximativ cu iscălirea propriei condamnări la moarte. Fură mobilizați

rezerviștii din Marină. Stațiile industriale de astroinginerie începură să producă viespi de luptă la capacitate maximă.

Dintr-un punct de vedere, vestea despre posedați îl ajută pe Rubra, deoarece păruse să șocheze populația din Valisk, scoțând-o din atitudinea agresivă. Rubra aprecie că era momentul cuvenit pentru a-i solicita ajutorul. Toate procesoarele de comunicații din rețea, holoecranele și coloanele AV din habitat difuzară aceeași imagine a sa: un bărbat cu formă fizică excelentă, arătos și capabil, care vorbea calm și autoritar. Ținând seama de faptul că de un secol nu avusese nicio relație cu populația generală, evenimentul era suficient de neobișnuit pentru a atrage atenția tuturor.

– În clipa aceasta, se adresă audienței sale, în habitat există doar trei posedați în stare de libertate. Deși ei reprezintă cu certitudine un motiv de îngrijorare, nu constituie deocamdată o amenințare pentru noi. Am dotat poliția cu armamentul de calibru greu necesar pentru a le depăși abilitatea aceasta energistică, iar dacă circumstanțele o vor cere, câțiva cetățeni dețin genul de experiență care s-ar putea dovedi utilă într-o confruntare.

Buza i se curbă într-o ironie cunoscătoare, care aduse un surâs apreciativ din partea multor privitori.

– Cu toate acestea, abilitatea lor de a-și modifica aspectul îmi îngreunează eforturile de a-i descoperi. Ca atare, vă cer tuturor să fiți cu ochii în patru după ei și să mă informați imediat. Nu vă încredeți în oameni doar pentru că arată așa cum au arătat

dintotdeauna; probabil că ticăloşii aceştia imită un prieten al vostru. Alt efect la care trebuie să fiţi atenţi este modul în care interferează cu echipamentele electronice; dacă vreun procesor începe să aibă probleme de funcţionare, informaţi-mă imediat. Ofer o recompensă de o jumătate de milion de fuzidolari pentru informaţii care vor duce la eliminarea lor. Succes la vânătoare!

– Mersi, Big Brother.

Ross Nash ridică paharul cu bere în direcţia holoecranului de deasupra barului din taverna Tacoul. Îşi luă ochii de la imaginea pâlpâitoare a lui Rubra şi rânji spre Kiera, care stătea într-un separeu şi vorbea pe un ton scăzut, dar intens, cu grupul mic pe care şi-l formase; ofiţerii ei de stat-major, aşa cum îi porecliseră ceilalţi. Ross era uşor iritat că în ultima vreme nu-l inclusese şi pe el în procesul de consultare. De acord, nu deţinea cine ştie ce cunoştinţe tehnice, iar habitatul acesta era o călătorie la mare distanţă în lumea viitorului pentru un individ care se născuse în 1940 (şi murise în '89 de cancer intestinal), se aştepta întruna să-l vadă apărând pe Yul Brynner în costumul lui negru de pistolar. Totuşi, la dracu', şi opinia lui conta într-o măsură. În plus, femeia nu se mai culcase cu el de zile bune.

Privi în jur prin taverna negru-argintie, împotrivindu-se impulsului de a izbucni în râs. Era mai animată decât fusese de ani buni. Din păcate pentru proprietar, nimeni nu mai plătea pentru ceea ce bea

și mânca. În niciun caz acești clienți specifici. Tătari și ciberpunkiști se amestecau fericiți printre legionari romani și motocicliști cu jachete din piele groasă, alături de câțiva refuzați din laboratorul doctorului Frankenstein. Muzica bubuia dintr-un tonomat Wurlitzer magnific din anii 1950, îngăduind unui cârd de serafimi să evolueze pe podeaua luminată cu neon de dedesubt. Era o supraîncărcare senzorială pură după privările din lumea de dincolo, hrană pentru minte. Ross le surâse cuceritor noilor săi tovarăși care rezemau barul. Sărmanul bătrân Dariat, exclus de asemenea din grupul de elită al Kierei, și realmente șucărit din cauza asta. Abraham Canaan, la fel, în vestimentație completă de preot, strâmbându-se la destrăbălarea imorală din jur. „Un lucru li se poate recunoaște posedaților", gândi Ross vesel, „știu cum să petreacă." Și o puteau face în perfectă siguranță în taverna Tacoul; cei capabili de afinitate transformaseră localul într-o enclavă sigură, reformând complet subrutinele care operau în straturile neurale de dinapoia pereților.

Dădu peste cap restul paharului, apoi îl ridică înaintea nasului și-și dori să fie iarăși plin. Fluidul care apăru în el semăna de fapt cu pișat de lăcuste. Se încruntă spre el; un proces complicat din cauza coordonării unui număr atât de mare de mușchi faciali. În ultimele cinci ore fusese încântat că posedarea unui corp nu te oprea să te faci mangă, dar acum se părea că existau și dezavantaje. Azvârli paharul peste umăr. Era sigur că văzuse niște magazine în vestibul; în mod

cert, unele dintre ele trebuie să aibă și vreo sticlă sau două de băutură adevărată.

Rubra știa că eficiența proceselor sale de gândire era sub cea optimă. Vina bolii o purta numai el. Ar fi trebuit să fi examinat căutarea, să fi reformatat încă o dată subrutinele. Efortul respectiv trebuia făcut acum mai mult ca oricând, pentru că acum cunoștea adevărata natură a dificultății. Și era într-adevăr o situație dificilă. Posedații cuceriseră Pernik. Bitekul nu era invincibil. Ar fi trebuit să fi deviat toate resursele mintale în direcția rezolvării problemei; la urma urmelor, posedații existau din punct de vedere fizic și trebuia să existe vreo metodă pentru a-i detecta. În loc de așa ceva, el reflectase. Ceva ce o personalitate a unui habitat edenist n-ar fi putut să facă, sau pur și simplu n-ar fi făcut, niciodată.

Dariat... Rubra nu-l putea uita realmente pe căcățelul acela insignifiant. Dariat era mort. Însă acum moartea nu mai însemna sfârșitul. Iar el murise fericit. Semisurâsul acela pasiv părea să șfichiuiască prin celulele straturilor sale neurale aidoma unui spectru amenințător. Metafora aceea nu mai era chiar atât de exagerată.

Dar ca să te sinucizi, doar pentru a reveni... Nu! N-ar fi făcut una ca asta.

Pe de altă parte însă, cineva îi învățase pe posedați cum să-i defecteze rutinele de gândire. Cineva cu adevărat foarte competent.

Iar surâsul acela... Dacă ar fi presupus, o simplă presupunere, că Dariat ar fi fost atât de disperat să se răzbune, încât...

Rubra deveni conştient de o perturbare în turnul zgârie-stele Diocca, la nivelul şaptesprezece, la un magazin de delicatese. Un soi de tentativă de jaf. O subrutină încerca să cheme poliţiştii lefegii, dar direcţiona întruna informaţia în mod greşit. Noile protocoale de protecţie pe care le instalase încercau să compenseze, însă eşuau şi de aceea apelaseră la instrucţiunile de nivelul al III-lea şi alertaseră şablonul principal al personalităţii. Şi abia reuşiseră în privinţa respectivă. Zeci de comenzi subversive extrem de potente operau în interiorul straturilor neurale din Diocca, izolându-le practic de conştiinţa lui Rubra.

Binedispus şi simultan tulburat, îşi focaliză atenţia acolo...

Ross Nash se rezema de tejgheaua magazinului de delicatese, apăsând o carabină în obrazul managerului înlemnit. Pocni din degetele mâinii sale libere şi o bancnotă de o mie de dolari îi apăru din manşetă, aşa cum îl văzuse o dată pe un iluzionist făcând în Vegas. Hârtia nou-nouţă pluti, coborând peste grămăjoara mică de pe tejghea.

– Crezi c-avem destule, amice? întrebă Ross.

– Sigur că da, şopti managerul. E perfect.

– Ba bine că nu! Poţi să-ţi pui şi curu' la bătaie-n privinţa asta. Dolari americani, cea mai tare valută din toată lumea asta de căcat. Toţi ştiu atâta lucru.

Înhață o sticlă de Lacrimile Norfolk de lângă bancnote.

Rubra se concentră asupra carabinei, nefiind tocmai sigur dacă rutina de percepere și interpretare din nivelul șaptesprezece nu era complet dată peste cap. Arma părea făcută din lemn.

Ross rânji către managerul care tremura.

– Mă voi întoarce! anunță el cu un accent pronunțat.

Făcu o grimasă și dădu să se îndepărteze. Carabina pâlpâi aleatoriu, concurând în a ocupa același spațiu cu un picior rupt de scaun.

Managerul înhăță bastonul său paralizant din clemele ce-l țineau sub tejghea și-l roti cu sălbăticie. Bastonul lovi ceafa lui Ross.

Împreună cu managerul, Rubra fu uluit de rezultatul loviturii aceleia simple.

De îndată ce scânteile bastonului paralizant se revărsară peste pielea lui Ross, corpul posedat se aprinse cu gloria virgină a unei mici flame solare. Toate culorile din magazin dispărură sub văpaia incandescentă, lăsând doar tonuri de alb și argintiu care defineau forme aproximative.

Procesoarele și senzorii din apropiere se reactivară. Alertele termice pâlpâiră în rețeaua Valiskului, alături de apelul către securitate. Duzele antiincendiu din plafon se rotiră și împroșcară spumă de blocare spre văpaie.

Jeturile groase contară prea puțin. Corpul furat al lui Ross se diminua acum, prăbușindu-se în genunchii

carbonizați, cu fulgi de carne arsă desprinzându-se din el.

Rubra activă circuitul audio din procesorul de rețea al magazinului.

– Ieși! ordonă el.

Managerul se ghemui sub puterea strigătului.

– Mișcă! continuă Rubra. Este un posedat. Ieși!

Deschise toate procesoarele de rețea de la nivelul șaptesprezece pentru a repeta ordinul. Rutine de analiză începură să coreleze toate informațiile provenite de la celulele senzitive din zgârie-stele. Chiar și cu principalul lui șablon de personalitate dirijând procedura, nu putea să vadă ce se întâmpla în interiorul tavernei Tacoul. Apoi figuri bizare începură să iasă de pe ușa de la Tacoul, în vestibul.

Îi găsise, găsise întregul cuib blestemat.

Fulgere globulare albe zburară prin aer, urmărindu-l pe managerul terorizat al magazinului de delicatese, care sprintase către lift. Unul dintre ele îl ajunse și i se lipi de umăr. Bărbatul urlă când fum negru puturos se ridică din rană.

Rubra anulă imediat rutinele autonome ale nivelului și se șuntă personal în ierarhia de operare. Celulele electrofosforescente ale vestibulului se stinseră, cufundând toată zona în beznă, cu excepția efectelor stroboscopice derutante de foc alb. Ușa membrană musculară a casei scării se deschise brusc, trimițând un unic evantai de lumină. Managerul schimbă direcția, lăsă bărbia în piept și se repezi într-acolo.

Cioburi de polip răpăiră pe podeaua vestibulului. Pe tot plafonul, tubuleţele conductelor atmosferice se despicară când Rubra contractă şi flexionă muşchii regulatori ai fluxului în direcţii pentru care nu fuseseră concepuţi vreodată. Vapori albi şi groşi răbufniră din orificiile neregulate. Calzi, umezi şi unsuroşi, erau vaporii concentraţi de apă respiraţi de o mie de plămâni, pe care tubuleţele ar fi trebuit să le extragă din aer şi să le pompeze în organele de rafinare specializate.

Posedaţii dorirră să dispară, iar ceaţa înăbuşitoare se conformă şi se desfăcu într-o parte şi alta pentru a-i lăsa să treacă. Dar nu înainte de a le reduce fulgerele globulare la nivelul unor fuioare impotente de pâclă fluorescentă. Managerul ajunse la casa scării. Rubra închise în urma lui uşa membrană musculară şi o etanşa bine, când câteva sfere de foc alb se izbiră în suprafaţa ei, îngropându-se ca nişte viermi de lavă.

Kiera Salter ieşi în goană în vestibul, exact când dispărea ultimul crâmpei de ceaţă urât mirositoare. Luminile roşii de avarie se aprinseseră şi confereau incintei largi o strălucire selenară. Femeia văzu cum uşa se închide în faţa gloatei răzbunătoare.

– Stop! răcni ea.

Unii se opriră. Câţiva azvârliră foc alb către membrana musculară.

– Opriţi-vă imediat, spuse ea şi de data aceasta glasul i se auzi tăios.

– Mai du-te-n mă-ta, Kiera.

– L-a fript pe Ross, nenorocitu'.

– Îl fac io să sufere!

– Poate că da. Kiera avansă în centrul vestibulului și rămase acolo, cu mâinile în șolduri, privind de jur împrejur la colegii ei: Însă nu așa!

Indică ușa membrană musculară care fumega, închisă. Suprafața cenușie tremura vizibil.

– El știe acum. Dădu capul pe spate și strigă spre plafon: Nu-i așa, Rubra?

Celulele electrofosforescente ale tavanului se reaprinseră lent, iluminându-i chipul întors în sus. Linii întunecate curseră peste el, luând formă. DA.

– Da. Vedeți?

Îi cercetă din nou pe posedați, sfidându-i s-o contrazică; doi dintre noii ei locotenenți mai puternici, Bonney Lewin și Stanyon, înaintară și i se alăturară, susținând-o în mod ostentativ.

– Acum jucăm alt joc, s-a terminat cu furișatul. Acum preluăm întregul habitat.

NU, apăru scris pe plafon.

– Nu negociem aici, Rubra! strigă ea. Nu-ți ofer să te iau ca partener. Ai priceput? Dacă ai noroc, da' noroc porcesc, atunci o să continui să trăiești. Atât! Dacă nu mă sictirești. Dacă nu mi te bagi în ciorbă. Atunci poate c-o să găsim vreo utilizare pentru prețiosul tău Valisk. Dar numai dacă te comporți cum trebuie. Fiindcă odată ce ți-am preluat populația, o să fie ușor să plecăm. Atât doar că înainte de a pleca, o să folosesc navele stelare ca să te taie bucățele; o să-ți despic carcasa, o să-ți las să iasă toată atmosfera, o să-ți înghețe râurile și o să-ți detonez organele digestive din calota polară. O să dureze mult și o să fie

tare dureros până vei muri complet. Poate chiar decenii. Cine știe? Vrei să afli?

SUNTEȚI COMPLET SINGURI. POLIȚIA ȘI MERCENARI AMPLIFICAȚI PENTRU LUPTĂ AU PORNIT ÎNCOACE. PREDAȚI-VĂ ACUM.

Kiera hohoti brutal.

– Nu, Rubra, nu suntem singuri. Suntem miliarde.

Se uită în jur la posedații din vestibul și niciunul n-o contrazise (cu excepția celor ca Dariat și Canaan, care de altfel nici nu contau).

– Gata, băieți, din clipa asta ieșim din ascunzătoare. Din clipa asta vreau aplicarea procedurii cinci. Pocni scurt din degete și alocă misiunile: Voi trei, preluați procesoarele de supervizare ale liftului, ca să putem urca în parc. Bonney, caută-l pe răhățelul ăla care l-a fript pe Ross – vreau să sufere în mod creativ. Ne stabilim centrul de comandă în sala consiliului de administrație al Magellanic Itg.

Primul lift sosi la nivelul șaptesprezece. Cinci posedați se grăbiră înăuntru, doritori să-i arate Kierei nerăbdarea lor de a se supune, râvnind să culeagă răsplățile. Ușile glisară, închizându-se. Rubra trecu peste protecțiile circuitului de putere din zgârie-stele și direcționă optzeci de mii de volți prin șinele metalice care se întindeau prin puțul liftului.

Kiera auzi zbieretele din lift și simți agonia alungării înapoi în lumea de dincolo. Etanșarea din cauciuc siliconic dintre uși se topi și arse, permițând luminii teribile a flăcărilor nimicitoare a corpurilor să se reverse prin interstițiu.

NU-I AȘA UȘOR, ESTE?

Pentru aproape douăzeci de secunde, ea rămase absolut nemișcată, cu fața ca o cușcă perfectă din care nu putea evada nicio emoție. După aceea degetul i se îndreptă către un tânăr slăbănog în costum alb, larg.

– Tu – deschide membrana musculară; o să folosim scările.

– Ți-am zis eu, spuse tânărul. Ar fi trebuit mai întâi să-l atacăm pe el.

– Fă-o! se răsti Kiera, după care se adresă celorlalți: Rubra a demonstrat ce poate face – nu-i mare lucru comparativ cu abilitățile noastre, dar este un factor iritant. În cele din urmă vom reteza conexiunile straturilor neurale cu zgârie-stelele, dar până atunci procedați cu precauție.

Ușa membrană musculară se deschise lin, îngăduind posedaților acum ceva mai timorați să suie cele șaptesprezece paliere de trepte până în parcul de deasupra.

N-a fost o comandă prin afinitate pură, spuse Rubra spre Consensul Kohistan. **Am simțit aproape un val de energie prin celulele neurale din jurul membranei musculare. A însoțit comanda prin afinitate și mi-a șters complet rutinele. Este însă localizată, o suprafață cu diametrul de aproximativ opt metri; nu poate ajunge în straturile neurale principale.**

Laton a afirmat că Lewis Sinclair a avut același gen de afinitate supraîncărcată când a preluat Insula Pernik, răspunse Consensul. **Acționează prin forță brută și ca atare poate fi subminată. Însă dacă vreunul dintre ei izbutește să-și transfere**

personalitatea în tine, abilitatea energistică va creşte proporţional cu numărul de celule subsumate. Nu trebuie să permiţi aşa ceva.

Nicio şansă! Ştii doar că celulele neurale ale Valiskului au fost secvenţiate din ADN-ul meu. Cred că-i similar cu ce a făcut Laton pe Pernik, când a modificat straturile neurale ale insulei cu virusul lui proteanic. Posedaţii capabili de afinitate pot anihila unele funcţii, de pildă membranele musculare, dar personalităţile lor nu vor funcţiona ca entităţi independente în straturile neurale, decât în eventualitatea în care operează ca subsecţiuni ale şablonului meu. Va trebui să-i las să intre.

O veste excelentă. Poţi însă proteja populaţia generală împotriva posedării?

Va fi greu, recunoscu Rubra fără chef. **Şi nu-i voi putea salva pe toţi, nici măcar pe majoritatea. De asemenea, voi fi nevoit să suport o mulţime de leziuni interne.**

Suntem alături de tine. Te vom ajuta în reconstruire, după aceea.

Dacă va mai exista un „după aceea".

8

Asteroidul Culey fu o alegere aproape instinctivă pentru André Duchamp. Aflat în sistemul stelar Dzamin Ude, la şaizeci de ani-lumină de Lalonde, acţiona

ca un liman gata pregătit pentru anumite tipuri de nave, în anumite circumstanțe. Ca reacție parcă față de descendența sa de etnie chineză și față de excesul tradițiilor autoritare care o însoțea, asteroidul era celebru pentru nepăsarea cu care trata aplicarea regulamentelor BAC și declarațiile de expediție ale mărfurilor. Atitudinea respectivă nu-i afectase deloc economia. Navele stelare sosiseră pentru ușurința comerțului, iar conglomeratele de astroinginerie veniseră pentru a le întreține și susține, fiind urmate de o pletoră de companii mai mici, financiare și de servicii. Poate că subcomitetul pentru probleme de contrabandă și piraterie al Adunării Confederației condamna în mod rutinier guvernul Culey și politica sa, dar nimic nu se modificase, niciodată. În tot cazul, în cei cincisprezece ani de când îl folosea, André nu avusese cea mai mică problemă în plasarea mărfurilor sau acceptarea de curse charter dubioase, astfel încât asteroidul era pentru el practic un al doilea cămin.

De data aceasta însă, când *Răzbunarea lui Villeneuve* își efectuă saltul TTZ în zona de ieșire desemnată, spațioportul Culey fu neașteptat de reticent în acordarea permisiunii de andocare. În ultimele trei zile, sistemul primise mai întâi anunțul reapariției lui Laton, apoi avertizarea de la Trafalgar despre posibila contaminare cu virusul energetic. Ambele desemnaseră Lalonde ca fiind focarul necazurilor.

– Am la bord un om grav rănit, protestă André când îi fu refuzată a treia solicitare pentru un siloz de andocare.

– Ne pare rău, Duchamp, răspunse funcționarul de la controlul portului. Nu avem silozuri disponibile.

– Traficul în jurul portului este foarte rarefiat, observă Madeleine Collum care accesase suita de senzori ai navei stelare și privea asteroidul, și alcătuit în principal din navete personale și VSM-uri, nu din nave stelare.

– Declar o urgență de gradul I, dataviză André către funcționarul din port. Acum trebuie să ne ia, murmură el spre Madeleine.

Femeia se mulțumi să mormăie.

– Am luat act de declararea urgenței, *Răzbunarea lui Villeneuve*, dataviză funcționarul din port. Te sfătuiesc să stabilești un vector spre asteroidul Yaxi. Facilitățile de acolo sunt mai adecvate pentru statutul tău.

André fulgeră cu privirea consola de comunicații aproape lipsită de detalii exterioare.

– Perfect. Te rog să-mi deschizi un canal de comunicații cu comisarul Ri Drak.

Ri Drak era ultimul atu al lui André, despre care nu crezuse că-l va folosi într-o asemenea situație, în niciun caz pentru soarta unui membru de echipaj; cei ca Ri Drak trebuia ținuți în rezervă până ce propriul gât al lui André intra în laț fără speranțe de scăpare.

– Salut, căpitane, dataviză Ri Drak. Se pare că avem o problemă aici.

– Nu și eu, replică André. Eu n-am probleme. Alții au avut probleme în trecut, da?

Cei doi comutară pe un program cu criptare de ordin ridicat, spre nemulțumirea Madeleinei, care nu putu accesa și restul conversației. Indiferent ce se discută, conversația dură aproape cincisprezece minute. Unicele indicii erau oferite de chipul lui André, pe care se vedea uneori un rânjet afurisit, întrerupt la răstimpuri de o încruntare indignată.

– Bine, căpitane, spuse Ri Drak în cele din urmă. *Răzbunarea lui Villeneuve* capătă permisiunea de a andoca, însă pe propriul tău risc, dacă vă dovediți contaminați. Voi alerta forțele de securitate cu privire la sosirea voastră.

– Salut, *monsieur!* încuviință André mai degrabă nepoliticos.

Madeleine nu insistă. Începu să datavizeze calculatorului de zbor, cerând reprezentări de sisteme și ajutându-l pe căpitan în secvența de activare a propulsiei cu fuziune.

Spațioportul invers rotativ al lui Culey era o stea cu șapte colțuri, a cărei stare regretabilă oglindea atitudinea generală a asteroidului față de statutele demne de spațiul cosmic. Câteva zone erau cufundate în beznă, petice alb-argintii de izolație lipseau de pe suprafață, creând șabloane stranii de mozaicuri, și cel puțin trei conducte prezentau fisuri din care se ridicau jeturi slabe de gaze cenușii.

Răzbunarea lui Villeneuve căpătă un siloz izolat, lângă unul dintre vârfuri. Acesta era cel puțin complet iluminat de spoturi interioare ce transformau craterul metalic cu pereți abrupți într-un receptacul fără

umbre. Sus, pe marginea exterioară, stroboscoape roșii pâlpâiră la unison, când nava stelară coborî pe suportul extins.

O grupă de polițiști portuari înarmați pătrunse prin ecluza pneumatică articulată imediat ce fu etanșată și-i înconjură pe André și echipajul, reținându-i pe punte, în timp ce o echipă de vameși examină cu mare atenție capsulele sistemului de susținere biotică din navă. Căutarea dură două ore, înainte de a le fi acordată autorizația de debarcare.

– V-ați cam luptat ceva pe aici, comentă căpitanul din poliția portuară când trecu prin trapa din plafon în salonul inferior, devastat de posedați.

Compartimentul era un dezastru, cu accesoriile rupte și contorsionate și secțiuni înnegrite de compozit topite în forme bizare; pe diverse suprafețe, petele întunecate de sânge începuseră să se cojească. În ciuda eforturilor intense ale circuitului ambiental care funcționa la nivel maxim, izul neplăcut de carne arsă refuza să dispară din aer. Nouă saci negri pentru cadavre erau prinși cu bucăți scurte din fibră de silicon de scara trapei. Mișcați de coloanele slabe de aer produse de conducta de ventilare spartă care vibra, sacii pluteau la câțiva centimetri deasupra punții, lovindu-se între ei și ricoșând în ralanti.

– Eric și cu mine i-am ras, spuse André răgușit.

Își atrase o privire ucigașă din partea lui Desmond Lafoe, care-l ajuta pe legistul spațioportului să clasifice corpurile.

– V-aţi descurcat binişor atunci, comentă căpitanul. Lalonde sună de parcă iadul s-ar fi materializat în interiorul Confederaţiei.

– Aşa a şi fost, încuviinţă André. Iadul pe pământ. Am avut noroc c-am scăpat. N-am mai văzut niciodată o bătălie spaţială mai feroce.

Căpitanul de poliţie încuviinţă gânditor.

– Căpitane, dataviză Madeleine, suntem gata să ducem capsula tau-zero a lui Erick la spital.

– Sigur că da, daţi-i drumul.

– Mai întâi, trebuie să aprobi însă ordinul de plată a tratamentului.

Chipul durduliu şi vesel al lui André se încordă uşor.

– Vin şi eu, aproape c-am terminat cu procedurile de autorizare a intrării în port.

– Ştii, zise căpitanul de poliţie, am câţiva prieteni în media care ar aprecia nişte înregistrări din misiunea voastră. Nu te-ar interesa să te pun în legătură cu ei? Pot apărea chiar circumstanţe în care n-ar mai fi necesar să plăteşti taxele de import; stabilirea chestiilor ăstora face parte din atribuţiile mele.

Deprimarea lui André dispăru ca prin farmec.

– Poate c-am putea ajunge la o înţelegere.

Madeleine şi Desmond însoţiră capsula tau-zero a lui Erick la spitalul asteroidului din principala cavernă locuibilă. Înainte de a-i dezactiva câmpul, medicii parcurseră flekul pe care-l înregistrase Madeleine când îl stabilizase pe Erick.

– Prietenul tău este un tip norocos, le spuse chirurgul-şef după ce văzu imaginile.

– Știm, aprobă Madeleine. Am fost acolo.

– Din fericire, nanonicele lui neurale de la Corporația Kulu sunt modelul cel mai bun, cu o capacitate foarte mare. Programul de suspendare de urgență pe care l-a rulat în timpul decomprimării a fost corespunzător de comprehensiv; a împiedicat moartea țesuturilor principalelor organe interne, leziunile neurale sunt foarte puține, iar fluxul de sânge către craniu a fost susținut aproape satisfăcător. Putem clona și înlocui fără greutate celulele pe care le-a pierdut. Sigur că da, plămânii vor trebui complet schimbați, fiindcă ei suferă întotdeauna cel mai mult de pe urma unor asemenea decomprimări. Iar destul de multe vase de sânge vor necesita reparații extinse. Antebrațul și mâna reprezintă evident operația cea mai simplă – o înlocuire directă prin grefă.

Madeleine surâse spre Desmond. Călătoria fusese extrem de stresantă pentru toți, fiindcă nu știuseră dacă folosiseră procedura corectă sau dacă în capsulă nu se mai afla acum decât o legumă.

André Duchamp apăru în sala privată de așteptare cu un rânjet atât de strălucitor, încât Madeleine se încruntă suspicios.

– Erick se va face bine, îl anunță ea.

– *Très bon.* Este un *enfant* minunat. Am spus-o dintotdeauna.

– Poate să fie readus la starea inițială, da, zise chirurgul. Rămâne doar să precizați genul de procedură pe care o doriți. Putem utiliza implanturi de țesuturi artificiale pentru a-l readuce la viabilitate completă

în câteva zile, pe acestea le avem în stoc. După aceea putem începe operația de clonare și să înlocuim unitățile din țesuturi artificiale pe măsură ce organele îi ajung la maturitate. Ca alternativă, putem lua pur și simplu eșantioanele genetice cuvenite și să-l ținem în tau-zero până ce organele noi sunt gata pentru implantare.

– Bineînțeles. André își drese glasul și evită să privească spre ceilalți doi membri ai echipajului său. Care ar fi diferența exactă între costurile celor două proceduri?

Chirurgul strânse din umeri discret.

– Opțiunea cea mai ieftină ar fi să-i dăm pur și simplu țesutul artificial și să nu ne batem capul cu înlocuitorii clonați. Țesuturile artificiale reprezintă tehnologia pe care oamenii o utilizează pentru a se amplifica; unitățile individuale vor avea o durată de viață mai mare decât el și sunt foarte rezistente la boli.

– *Magnifique*, zâmbi larg și mulțumit André.

– Noi însă nu vom folosi opțiunea aceea, nu-i așa, căpitane? rosti apăsat Madeleine. Fiindcă, așa cum ai spus când Erick ți-a salvat atât nava, cât și curul, îi vei cumpăra un întreg corp clonă nou, dacă va fi necesar. Nu-i așa? Deci te poți considera foarte norocos că nu va trebui clonat un corp întreg, care ar necesita cu totul alt nivel de cheltuieli. Acum nu va trebui să plătești decât niște țesuturi artificiale și câteva clonări. Deoarece sunt sigură că n-ai dori ca Erick să nu fie readus la starea naturală perfectă. Nu-i așa, căpitane?

Rânjetul de răspuns al lui André fu un simplu rictus.

– *Oui*, spuse el. Câtă dreptate ai, draga mea Madeleine. Ca întotdeauna. Încuviinţă din cap spre chirurg: Perfect, o reparare completă pe bază de clone, dacă eşti amabil.

– Desigur, domnule. Chirurgul scoase un disc de credit Banca Joviană: Am nevoie de un avans de două sute de mii de fuzidolari.

– Două sute de mii?! Crezusem c-o să-l reconstruiţi, nu să-l reîntineriţi.

– Din păcate, sunt foarte multe de făcut. Bănuiesc însă că prima dumneavoastră de asigurare poate acoperi totul, nu?

– Va trebui să verific, spuse André apăsat.

Madeleine izbucni în râs.

– Erick va putea zbura după implantarea ţesuturilor artificiale? întrebă André.

– Oh, da, răspunse chirurgul. Pentru implanturile de clone va trebui să revină aici abia peste câteva luni.

– Este bine.

– De ce? făcu Madeleine suspicios. Unde mergem?

André îşi scoase propriul disc Banca Joviană şi-l întinse către chirurg.

– Oriunde unde vom găsi un contract. Cine ştie, poate chiar vom izbuti să evităm falimentul până la întoarcere. Sunt sigur că Erick va fi foarte fericit, ştiind la ce m-a redus neglijenţa lui.

De trei zile asteroidul Idria se găsea în alertă totală de defensivă strategică. În primele patruzeci și opt de ore, consiliul asteroidului nu știuse decât că *ceva* preluase rețeaua DS a Noii Californii și distrusese (sau capturase) jumătate din flotila planetară. Detaliile erau nebuloase. Era nițel exagerat să poți crede că un soi de lovitură de stat putea să aibă succes pe o planetă modernă, totuși puținele rapoarte bruiate ce izbutiseră să fie emise înainte ca transmițătoarele să coboare într-o tăcere de rău augur confirmaseră că platformele DS trăgeau în ținte de pe sol.

După care, cu o zi în urmă, în sistem sosise șoimul-de-vid mesager de la Adunarea Confederației și toți înțeleseseră ce se petrecuse. Odată cu înțelegerea, sosise teroarea.

Toți asteroizii populați din centura Lyll se găseau în aceeași stare de alertă maximă. Habitatele edeniste de pe orbita lui Yosemite anunțaseră o zonă de excludere a ieșirilor de două milioane de kilometri în jurul gigantei gazoase, a cărei respectare era asigurată de șoimi-de-vid înarmați. Navele din Marina Noii Californii care reușiseră să scape de catastrofa planetară erau dispersate la câțiva asteroizi populați, în timp ce amiralii supraviețuitori se reuniseră în pâlcul de asteroizi troieni din urma lui Yosemite, pentru a dezbate ce trebuia făcut. Deocamdată nu izbutiseră decât să recurgă la cea mai veche maximă militară și să trimită cercetași în misiuni de recunoaștere, pentru a completa lacunele uriașe de informații.

Comandorul Nicolai Penovici era ofițer de serviciu în centrul de comandă DS al Idriei, când navele adamiste apărură la distanța de trei mii de kilometri. Erau cinci, de mărime medie, și deloc în apropierea zonei de ieșire desemnate. Senzorii arătară cum amprentele în infraroșu le crescură brusc la numai câteva secunde după ivire. Programele tactice confirmară o lansare masivă de viespi de luptă. Fură confirmate țintele: platformele DS ale asteroidului și sateliții cu senzori suplimentari.

Nicolai dataviză calculatorului de control al focului să răspundă. Fascicule laser și de electroni țâșniră spre exterior. Flota defensivă locală asamblată în grabă – practic toate navele capabile de lansarea viespilor de luptă – primi vector către intruși. Până ce majoritatea porniră, atacatorii dispărură în găuri-de-vierme.

Alte patru nave stelare se materializară, își lansară viespile de luptă și efectuară salturi.

Atacul era ca desprins din flekul de tactică și Nicolai nu putea face nimic în plus. Acoperirea senzorială i se redusese deja cu patruzeci la sută și scădea întruna, pe când submunițiile viespilor de luptă brăzdau spațiul local cu impulsuri de război electronic. Explozii nucleare înconjurau asteroidul cu un văl scânteietor de particule iradiate, ștergând aproape complet citirile scanerelor de rază mare ale sateliților.

Direcționarea focului platformelor asupra dronelor ce se apropiau devenea tot mai dificilă. Comandorul nu știa nici măcar de câte salve supraviețuitoare mai dispunea.

Două nave defensive fură lovite de proiectile cinetice și se dezintegrară în dâre spectaculoase de flăcări stelare cu existență scurtă.

Nicolai și personalul său redus ca număr rechemară restul flotei, încercând s-o dispună într-o sferă defensivă. Comunicațiile îi erau însă afectate la fel de mult ca acoperirea senzorilor. Cel puțin trei nave nu mai răspundeau deloc. Două platforme DS îi dispărură din rețeaua de comandă. Nu știa dacă fuseseră victime ale viespilor de luptă sau ale războiului electronic, iar programul tactic nu putea oferi nicio predicție.

De fapt platformele nu fuseseră concepute pentru a respinge un atac la o asemenea scară, gândi el disperat. Adevărata protecție a Idriei o constituia alianța navală a sistemului.

Doi sateliți cu detectori de pe orbită apropiată îl avertizară asupra a patru nave stelare ce se materializară la nici cincizeci de kilometri de asteroid. Fregate apărură brusc și lansară viespi de luptă în toate direcțiile. Opt fură ațintite către spațioportul Idriei și revărsară puzderie de submuniție, în vreme ce se apropiau cu treizeci și cinci *ge*. Lui Nicolai nu-i mai rămăsese nimic cu care să le oprească. Explozii mici irupseră peste grila de metal și compozit largă de doi kilometri. Precis țintite, loveau releele de comunicații și bateriile de senzori.

În centrul de comandă DS nu mai sosi niciun input.

– Dumnezeule atotputernic! răcni locotenentul Fleur Mikonov. O să murim!

– Nu, replică Nicolai. Doar ne-nmoaie în pregătirea asaltului.

Apelă reprezentările structurale interioare și studie opțiunile oribil de puține care rămăseseră.

– Vreau ca tot personalul de luptă disponibil să se poziționeze în tuburile fusiforme axiale, de unde să impună o blocadă totală. Și să închidă tuburile de tranzit care leagă cavernele de spațioport. Imediat! Cei care vor rămâne acolo vor trebui să se descurce pe cont propriu.

– Din nou posedații? exclamă Fleur. De ce nu-i evacuăm pur și simplu prin ecluze în vid?

– Ajunge, locotenente! Pune mâna și găsește-mi un senzor exterior funcțional. Trebuie să știu ce se-ntâmplă afară.

– Da, domnule.

– Trebuie să protejăm cea mai mare parte a populației. Yreka și Orland vor reacționa imediat cum vor vedea ce s-a întâmplat. Iar Orland are alocate două fregate ale Marinei. Noi trebuie doar să rezistăm vreo două ore. Cu siguranță, soldații pot face asta. Posedații nu sunt chiar atât de buni.

– Dacă Yreka și Orland n-au fost atacate de asemenea, comentă Fleur nesigur. Noi n-am văzut decât vreo duzină de nave. Când posedații au preluat Noua Californie, la asteroizi și în docurile stațiilor de pe orbitele inferioare se aflau sute de nave.

– Iisuse, vrei să încetezi cu pesimismul? Unde-i senzorul exterior cerut?

– Imediat, domnule. Am găsit doi mecanoizi de inspectare a panourilor de termopurjare, dotați cu circuite pe microunde. Probabil că posedații nu s-au sinchisit să mai țintească releele acelea.

– Perfect, fă legătura.

Calitatea imaginii care-i sosi clocotind în creier era oribilă: pete sur-argintii ce pluteau complet aleatoriu pe un fundal negru intens al cărui sfert inferior era rocă neregulată, de un albastru-maroniu. Fleur manipulă mecanoizii astfel încât senzorii li se rotiră și focalizară pe discul avariat al spațioportului aflat la extremitatea fusului său. Spațioportul irupea jeturi groase de gaze dintr-o duzină de locuri, traverse fuseseră strivite și sfărâmăturile defilau în cozi zdrențuite de comete. Opt capsule de salvare se îndepărtau de secțiunile distruse. Lui Nicolai Penovici nu-i plăcea să-și închipuie câte persoane erau înghesuite în interiorul lor și nici cum ar fi putut fi salvate. Explozii alb-strălucitoare se iviră tremurător pe fundalul constelației deformate a Peștilor. Acolo cineva continua să lupte.

O navă stelară mare lunecă lin în câmpul vizual, încununând un jet de foc de fuziune violet. În mod clar aparținea Marinei și afișa configurația de luptă: bateriile de senzori pe rază scurtă erau extinse și panourile de termopurjare retrase. Jeturi albe de gaze de răcire țâșneau neregulat din duzele mici care-i încingeau secțiunea mediană. Pe toată partea frontală a carcasei erau deschise porturi hexagonale, prea mari însă pentru tuburile de lansare a viespilor de luptă.

Scara era greu de estimat, dar Nicolai aprecie că avea diametrul de nouăzeci de metri.

– Cred că-i o navă de asalt a Marinei, rosti el.

Propulsia principală se dezactivă și rachetele ionice declanșară, stopând-o la cinci sute de metri de fusul care conecta spațioportul non-rotativ de asteroid.

– Am amplasat în fus două plutoane, zise Fleur. Nu-s cine știe ce, niște polițiști portuari și o duzină de mercenari amplificați care s-au oferit voluntari.

– Pentru amiralul Nelson a fost joacă de copii, prin comparație cu ce-i așteaptă pe ei, murmură Nicolai. Totuși ar trebui să poată rezista. Posedații n-au cum să desfășoare o operație standard pentru stabilirea unui cap de pod. Corpurile lor afectează componentele electronice, așa că nu vor putea niciodată purta costume IIS, cu atât mai puțin armuri de luptă. Vor fi nevoiți să andocheze și să încerce să înainteze prin luptă prin tuburile de tranzit, iar asta o să-i coste.

Verifică din nou situația din exterior, căutând confirmarea aprecierii sale. Nava mare se menținea nemișcată, scuipând doar intermitent fulgere globulare oranj prin duzele rachetelor de poziționare mediane, pentru a-și păstra locul.

– Vreau acces la acoperirea senzorială a spațioportului, comandă Nicolai, și verificarea comunicațiilor noastre interne. Probabil că va fi necesar să coordonăm bătălia de aici.

– Am înțeles, domnule.

Fleur începu să datavizeze instrucțiuni în calculatorul centrului de comandă, interfațând circuitele

lor de comunicații cu canalele de date civile ce se împleteau prin spațioport.

Umbre începură să pâlpâie în interiorul trapelor deschise ale navei.

– Ce dracu' au acolo? se încruntă Nicolai.

Mecanoizii de inspecție amplificară rezoluția videocamerelor. Bărbatul zări forme ieșind din navă, aidoma unor bărzăuni care se revărsau din cuibul lor. Contururi întunecate, greu de distins din cauza interferențelor și a nivelului redus de lumină. În tot cazul erau umanoide și dotate cu unități de direcționare cu duze lărgite, pentru impulsuri puternice.

– Cine-s ăștia? șopti el.

– Trădători! șuieră Fleur. Probabil că nenorociții din Marina NC au trecut în tabăra adversă. Ei n-au susținut niciodată cu adevărat coloniile asteroidale independente. Acum îi ajută pe posedați!

– N-ar face așa ceva. Nimeni n-ar face așa ceva.

– Atunci, cum îți explici?

Comandorul clătină din cap neajutorat. Bărzăunii negri și iuți își croiau drum în structura din carbotan a fusului. Unul câte unul zburară prin găurile cu margini neregulate.

Louise fu de fapt fericită când reveni în luxul discret al Casei Balfern. Fusese o zi extraordinară și obositor de lungă.

În cursul dimineții îl vizitase pe domnul Litchfield, avocatul familiei din capitală, pentru a solicita bani din contul Cricklade. Transferul durase ore,

fiindcă nici avocatul și nici banca nu erau obișnuiți cu tinere fete care să insiste să primească discuri de credit Banca Joviană. Ea se încăpățână în ciuda tuturor obstacolelor; Joshua îi spusese că discurile acelea erau acceptabile oriunde în Confederație. Louise se îndoia că lirele de pe Norfolk ar fi avut aceeași putere.

Partea aceea din zi avea să se dovedească simplitatea în sine, comparativ cu găsirea unei căi de plecare de pe planetă. Pe orbită mai rămăseseră doar trei nave stelare civile, care fuseseră rechiziționate de Marina Confederației pentru a asigura susținerea escadrilei.

Louise, Fletcher și Genevieve merseseră cu trăsura până la Bennett, principalul aerodrom din Norwich, pentru a discuta cu un pilot de avion spațial din *Tărâmul îndepărtat*, care se afla actualmente la sol. Bărbatul se numea Furay și, prin intermediul său, Louise îl convinsese până la urmă pe căpitan să le asigure o cabină. Bănuia că izbândise mai degrabă grație banilor, decât a vorbelor ei meșteșugite. Taxa fusese de câte patruzeci de mii de fuzidolari pentru fiecare.

Speranța ei inițială de a cumpăra bilet direct spre Seninătate se spulberase la numai un minut după ce începuse să vorbească cu Furay. *Tărâmul îndepărtat* trebuia să rămână lângă escadrilă pe durata misiunii la Norfolk; după ce pleca, avea să însoțească fregatele Marinei. De acum însă nimeni nu știa când va fi asta, mărturisi căpitanul. Louisei nu-i păsa, ci dorea pur și simplu să plece de pe Norfolk; până și plutirea în imponderabilitate pe orbită joasă avea să fie mai sigură decât rămânerea în Norwich. Avea să se

gândească la Seninătate după ce *Tărâmul îndepărtat* ajungea în portul următor.

Căpitanul păruse aşadar să cedeze cu eleganţă înaintea rugăminţilor ei şi trecuseră la negocierea condiţiilor. Urmau să decoleze mâine şi să aştepte în navă până la terminarea misiunii escadrilei.

Alte amânări. Alte incertitudini. Totuşi, Louise începuse să înainteze către ţintă. Fusese amuzant să aranjeze de una singură să zboare într-o navă stelară. Să zboare pentru a se întâlni cu Joshua.

Şi să-i lase pe toţi ceilalţi baltă.

„Nu-i pot lua pe toţi cu mine. Aş vrea, Doamne Iisuse Hristoase, dar realmente nu pot. Te rog, înţelege-mă."

Încercă să nu lase vinovăţia să i se trădeze pe chip, pe când mergea înaintea subretelor prin reşedinţă spre odaia ei. Femeile purtau pachetele şi cutiile pe care Louise le cumpărase după ce plecaseră de la aerodromul Bennett. Haine mai potrivite pentru călătoria cu o navă stelară (Gen se distrase teribil, alegându-le) şi alte obiecte despre care apreciase că s-ar putea să aibă nevoie. Îşi aminti că Joshua îi explicase dificultăţile şi pericolele posibile ale unui zbor prin spaţiul cosmic. Pe el însă nu-l speria aşa ceva, el era extrem de curajos.

Din fericire, mătuşa Celina încă nu revenise, deşi era de acum spre sfârşitul după-amiezii. Ar fi fost imposibil să-i justifice bagajele acelea.

După ce le expedie pe subrete, Louise îşi azvârli pantofii cât colo. Nu era obişnuită să poarte tocuri înalte şi începuse să simtă încălţările elegante din piele

neagră ca pe niște instrumente de tortură. Alături de pantofi ateriză jacheta ei cea nouă, după care fata deschise ușile de la balcon.

Ducele coborâse pe cer și radia o tentă aurie minunată, care părea că îmbogățește culorile grădinilor. O briză răcoritoare adia doar într-atât cât să clatine ramurile arborilor. Pe helești cel mare, lebede albe și negre desfășurau un vals complicat în jurul pâlcurilor de nuferi portocaliu-deschis, ce păreau făcuți din vată scămoșată, și lăsau în urmă dâre lungi și înspumate în tăcere aproape absolută. Totul era amăgitor de pașnic; mulțumită zidului care proteja împotriva zgomotelor de pe drumul animat de afară, n-ar fi știut niciodată că se afla în centrul celui mai mare oraș de pe planetă. Până și Cricklade era uneori mai gălăgios.

Amintirea căminului ei îi zbârli firișoarele de păr de pe brațe. Izbutise până acum să evite gândurile acelea. „Mă-ntreb ce-i vor sili posedatorii pe mami și tati să facă? Lucruri rele, ticăloase, dacă Quinn Dexter ăla îngrozitor are vreun cuvânt de spus în privința asta."

Louise se înfioră și se întoarse în odaie. Era timpul pentru o baie prelungită, relaxantă, după care să se schimbe pentru cină. Până ce mătușa Celina avea să se trezească mâine dimineață, ea și Gen aveau să fi plecat.

Își dezbrăcă bluza și fusta, ambele noi. După ce scoase sutienul, își pipăi cu atenție sânii. Erau oare mai sensibili? Sau nu era decât imaginația ei? Ar fi trebuit să fie sensibili atât de devreme? Regretă că nu fusese ceva mai atentă la lecțiile de planning familial

de la școală, în loc să fi chicotit cu prietenele înaintea pozelor cu organe sexuale masculine.

– Se pare că te-a ajuns singurătatea, dacă trebuie să faci asta de una singură.

Louise dădu un țipăt, își înhăță bluza și o ținu în fața pieptului ca pe o pavăză.

Roberto împinse în lături draperia din capătul îndepărtat al încăperii, îndărătul căreia stătuse ascuns, și avansă. Rânjetul îi era înghețat.

– Ieși afară! zbieră Louise. Fierbințeala teribilă a stânjenelii se transforma în furie rece. Ieși afară, idiot gras și-mpuțit!

– Ai nevoie de un prieten apropiat, rosti Roberto mâncând-o din ochi. De cineva care să poată face asta pentru tine. Este mult mai bine așa.

Louise se retrase un pas, cu picioarele tremurând de repulsie.

– Ieși afară, imediat! șuieră ea.

– Sau...? Brațul lui se mișcă larg, indicând maldărul de cutii lăsate de subrete. Pleci undeva? De fapt, ce anume ai făcut azi?

– Nu-i treaba ta cum îmi petrec eu timpul. Acum pleacă înainte să sun după o subretă!

Roberto avansă încet.

– Nu te teme, n-o să-i suflu niciun cuvânt mamei. Nu-mi pârăsc prietenii. Și vom fi prieteni, nu? Prieteni foarte, foarte apropiați.

Ea dădu înapoi încă un pas și privi în jur. Cordonul soneriei pentru subrete se afla de cealaltă parte a patului. N-avea să izbutească să ajungă până la el.

– Pleacă de aici!

– Nu cred, replică el şi începu să-şi descheie nasturii cămăşii. Dacă aş pleca acum, m-aş putea duce să povestesc poliţiei despre aşa-zisul fermier care vă este amic.

– Poftim? aproape că lătră Louise, şocată.

– Da, da. Mă gândisem eu că asta ţi-ar putea schimba atitudinea. Vezi tu, la şcoală m-obligă să-nvăţ istoria. Nu-mi place, dar ştiu cine a fost Fletcher Christian. Amicul vostru foloseşte un nume fals. Şi oare de ce ar face asta? Nu cumva a avut necazuri acolo, pe Kesteven? Nu cumva s-a numărat printre rebeli?

– Fletcher nu-i implicat în niciun fel de conflicte.

– Serios? Atunci pot anunţa poliţa fără să-mi fac griji.

– Nu.

Roberto îşi umezi buzele.

– Eh, asta-i mult mai drăguţ. Cooperăm unul cu celălalt. Nu-i aşa, Louise?

Fata îşi strânse bluza şi mai tare peste piept, gândind cu disperare.

– Nu-i aşa? repetă el.

Louise încuviinţă cu un gest smucit.

– Perfect, aşa-i mai bine.

Îşi scoase cămaşa.

Louisei îi fu imposibil să-şi oprească lacrimile care-i înţepau ochii. „Indiferent ce ar fi", îşi spuse, „n-o să-l las. Mai bine aş muri; aşa ar fi mai curat."

Roberto îşi descheie cureaua şi începu să-şi coboare pantalonii. Louise aşteptă până ce îi ajunseră în jurul genunchilor şi atunci se repezi către pat.

– Băga-mi-aş! zbieră Roberto.

Se întinse după ea, dar nu izbuti s-o prindă. Aproape că se prăbuși, cu pantalonii căzuți și înfășurați în jurul gleznelor.

Louise se aruncă pe pat și porni să se târască peste pături. Roberto înjura în urma ei, luptându-se cu pantalonii. Ea ajunse la capătul patului și bâjbâi cu mâinile pe dedesubt.

– Nu, nu.

Roberto o apucă de o gleznă și începu s-o tragă îndărăt. Louise țipă, lovind înapoi cu piciorul liber.

– Cățeaua dracului...

Aterizâ peste ea, făcând-o să țipe de durerea greutății. Zgârie disperată cu unghiile salteaua, trăgându-l și pe el spre marginea patului. Abia putea să ajungă cu degetele la covor. Roberto râse victorios înaintea zbaterilor ei zadarnice și avansă treptat, până ce ajunse călare peste fesele fetei.

– Plecai undeva? o zeflemisi el.

Capul și umerii Louisei atârnau peste marginea patului, cu valuri unduitoare de păr revărsându-se peste cearșafuri. El se ridică, gâfâind ușor, și îndepărtă pletele de pe spatele ei, bucurându-se de pielea imaculată care se ivi. Fata se încordă, de parcă ar fi continuat să încerce să se elibereze.

– Nu te mai împotrivi, rosti tânărul.

Penisul lui avea o erecție uriașă.

– O să se-ntâmple, Louise, asta e. Haide, haide, o să-ți placă după ce-i dăm drumul. Cu tine o s-o țin sus toată noaptea.

Mâinile i se strecurară sub ea, căutându-i sânii.

Degetele disperate ale Louisei găsiră forma lustruită și rece a lemnului sculptat pe care îl căutase sub pat. O prinse, gemând de repulsie când mâinile lui Roberto strânseră. În același timp însă, atingerea puștii Carmithei îi expedie hotărârea ca un flux prin vene, pârjolind și înghețând în același timp.

– Dă-mi drumul, imploră ea. Te rog!

Mâinile care explorau obscen se opriră.

– De ce aș face-o?

– Nu vreau așa. Întoarce-mă. Te rog, o să-ți fie și ție mai ușor. Așa mă doare.

Urmă un moment de tăcere.

– N-o să te-mpotrivești? întrebă el nesigur.

– Nu. Îți promit. Dar nu vreau în poziția asta.

– Îmi place de tine, Louise. Zău că-mi place.

– Știu.

Greutatea de pe șale se ridică. Louise se încordă, adunându-și fiecare fărâmă de putere. Trase complet pușca de sub pat și se răsuci, rotind-o într-un arc larg, încercând să anticipeze unde va fi capul băiatului.

Roberto o zări. Izbuti să ridice brațele în tentativa de a bloca lovitura, lăsându-se pe o parte...

Țeava puștii îl șterse deasupra urechii stângi, iar capătul mecanismului de încărcare îi izbi mâna cu care se străduia să se apere. Nimic pe atât de devastator pe cât sperase Louise, totuși el răcni de durere și de șoc și-și încleștă ambele palme peste tâmplă. Începu să se încline.

Louise își smulse picioarele de sub el și se rostogoli din pat, aproape scăpând pușca din mână. Îl auzi

pe Roberto icnind. Un sunet care îi trimise un fior înspăimântător de satisfacție prin minte. O eliberă de tot rafinamentul politicos pe care i-l instilase Norfolk, îi alungă civilizația.

Se ridică, prinse mai bine pușca și o coborî cu toată puterea asupra creștetului băiatului.

Ciocănitura neliniștită de la ușă fu următorul lucru pe care îl conștientiză Louise. Dintr-un motiv inexplicabil, căzuse pe podea și începuse să plângă. Își simțea tot corpul rece și tremurând, dar pielea îi era brobonită de sudoare.

Ciocănitura se repetă, de data aceasta mai insistent.

– Lady Louise?

– Fletcher? murmură ea cu glas slab.

– Da, lady. Ești bine?

– Eu... Un chicotit i se înecă în gâtlej. O clipă.

Privi în jur și icni. Roberto zăcea rășchirat peste pat. Sângele scurs din capul lui produsese o pată uriașă pe cearșaf.

„Doamne Iisuse Hristoase, l-am omorât! Mă vor spânzura."

Se holbă mult timp în tăcere, apoi se sculă și-și acoperi goliciunea cu un prosop.

– Mai ești cu cineva? îl întrebă pe Fletcher.

– Nu, lady. Sunt singur.

Louise deschise ușa și el se strecură înăuntru. Vederea cadavrului nu păru să-l tulbure.

– Lady Louise, rosti cu glas încet plin de grijă și înțelegere.

Deschise brațele și ea se lipi de trupul său, străduindu-se să nu plângă iarăși.

– A trebuit s-o fac, izbucni ea. Voia să...

Palma lui Fletcher îi mângâie părul răvășit, netezindu-l și pieptănându-l cu fiecare atingere. Peste un minut redevenise uscat și strălucitor. Și, cumva, durerea interioară se diminuase.

– Cum ai știut? șopti ea.

– Ți-am simțit tulburarea. A fost ca un răcnet asurzitor și în același timp tăcut.

– Oh...

Asta chiar că era o revelație stranie, faptul că posedații îți puteau asculta gândurile. „La câte lucruri rele sunt în mintea mea..."

Fletcher îi privi ochii neliniștiți.

– Animalul acesta te-a siluit, lady?

Ea scutură din cap.

– Nu.

– Are noroc. Dacă ar fi făcut-o, l-aș fi trimis eu însumi în lumea de dincolo. Iar drumul într-acolo n-ar fi fost defel plăcut pentru el.

– Dar este mort, Fletcher. L-am ucis.

– Nu, lady, trăiește.

– Sângele...

– O tăietură pe scalp arată întotdeauna mult mai rău decât este de fapt. Haide, haide, nu doresc să mai verși lacrimi pentru o bestie.

– Doamne Dumnezeule, în ce bucluc incredibil am intrat! Fletcher, el bănuiește ceva în legătură cu tine. Nu mă pot duce la poliție și să reclam o tentativă

de viol. Le va spune despre tine. În plus – trase aer în piept îngrijorată – nu sunt tocmai sigură pe care dintre noi îl va crede mătușa Celina.

– Perfect. Va trebui să plecăm neîntârziat.

– Dar...

– Te poți gândi la alt curs de acțiune?

– Nu, răspunse ea trist.

– Atunci trebuie să te pregătești; strânge lucrurile de care ai nevoie. Eu voi merge s-o anunț pe micuță.

– Și el? arătă Louise corpul lipsit de cunoștință de pe pat.

– Îmbracă-te, lady. Mă voi ocupa eu.

Louise scotoci prin cutii, apoi intră în camera de baie a iatacului. Fletcher se aplecase deja peste Roberto.

Fata se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni lungi albastru-închis și un tricou alb. O pereche de pantofi cu fețe din pânză neagră și talpă de cauciuc îi completară ținuta. O combinație cum nu mai purtase până atunci și care nu semăna cu nimic ce-i îngăduise mama vreodată să poarte. Totuși era practică, decise ea. Simplul fapt că era îmbrăcată în hainele acelea o făcea să se simtă diferit. Restul obiectelor de care avea nevoie fură îngrămădite într-o valiză pe care o cumpărase. Era la jumătatea împachetării, când auzi din dormitor strigătul înspăimântat al lui Roberto, care se stinse apoi într-un scâncet. Impulsul inițial al fetei fu să alerge și să vadă ce se întâmpla. N-o făcu însă, ci inspiră adânc, după care se uită în oglindă și-și termină de prins părul la spate.

Când reveni în cele din urmă în dormitor, Roberto fusese legat cu fâșii de pătură. Se holba la ea cu ochi lărgiți, îngroziți. Călușul din gură îi înăbușea zbieretele disperate.

Ea se apropie de pat și-l privi. Roberto se opri, străduindu-se să vorbească.

– Într-o bună zi, spuse Louise, mă voi întoarce în casa asta. Iar când o voi face, voi fi însoțită de tatăl și de soțul meu. Dacă ești deștept, nu vei mai fi aici când vom sosi.

Ducesa se ridica deja când ajunseră la aerodromul Bennett. Toate aparatele de zbor de pe Norfolk fuseseră rechiziționate pentru serviciul militar (inclusiv aeroambulanța de la Bytham), gata să transporte armata nou-formată spre insulele capturate de rebeli. Mai bine de o treime din ele se înșiruiau pe iarba tunsă scurt a aerodromului. În jurul hangarelor se zăreau o sumedenie de soldați în uniforme kaki.

Trei santinele, un sergent și doi soldați, păzeau intrarea în blocul administrativ. La prânz, când Louise se întâlnise cu Furay, nu existaseră santinele.

Genevieve coborî din taxi și-i privi morocănos. Fetița devenea foarte iritabilă.

– Îmi pare rău, domnișoară, rosti sergentul. Accesul civililor nu este permis. Aerodromul se află acum sub controlul armatei.

– Noi nu suntem civili, ci pasageri, spuse Genevieve indignată.

Îl fulgeră cu privirea pe bărbatul voinic, care nu-şi putu abţine un zâmbet fugar.

– Îmi pare rău, scumpo, dar tot nu poţi să vii.

– Spune adevărul, interveni Louise.

Scoase din poşetă o copie a contractului lor de transport cu *Tărâmul îndepărtat* şi i-o arătă sergentului.

Acesta strânse din umeri şi-l răsfoi într-o doară, fără să-l citească.

– *Tărâmul îndepărtat* este o navă militară, adăugă Louise.

– Nu-s sigur...

– Aceste două tinere doamne, spuse Fletcher, sunt nepoatele contelui de Luffenham. Sunt convins că superiorul dumitale trebuie anunţat privind documentele de călătorie. Sunt de asemenea convins că nimeni n-ar dori ca domnul conte să fie nevoit să-i telefoneze personal generalului comandant al bazei.

Sergentul aprobă posac.

– Sigur că da. O să vă rog să aşteptaţi înăuntru, până când clarific situaţia. Locotenentul meu este la popotă în clipa asta. S-ar putea să mai dureze ceva.

– Eşti foarte amabil, zise Louise.

Sergentul izbuti un surâs nervos.

Fură conduşi într-un birouaş de la parter, cu vedere spre aerodrom. Soldaţii le aduseră bagajele, zâmbindu-i aproape necontenit Louisei.

– Au plecat? întrebă ea după ce uşa se închise.

– Nu, lady. Sergentul este descumpănit de prezenţa noastră. Un soldat a fost postat la câţiva metri mai departe pe coridor.

– La naiba!

Fata se apropie de unica fereastră. Din locul acesta putea zări aproape o treime din aerodrom. Avioanele păreau chiar mai multe decât azi-dimineață, erau de ordinul sutelor. Grupe de membri ai miliției mărșăluiau pe potecile bătucite în iarbă, în strigătele sergenților-majori. Foarte mulți oameni erau angrenați în încărcarea avioanelor mari de marfă. Camioane treceau în viteză, aducând și mai multe materiale.

– Campania este probabil pe punctul de a începe, zise Louise. („Iisuse, cât de tineri par! Sunt pur și simplu niște băieți de vârsta mea.") Vor fi învinși, nu-i așa? Toți vor fi posedați.

– Da, lady, așa mă aștept să fie.

– Ar fi trebuit să fac ceva. (Nu era sigură dacă vorbise sau nu cu glas tare.) Ar fi trebuit să-i las o scrisoare unchiului Jules. Să-i fi avertizat... Le-aș fi putut sacrifica măcar atât din timpul meu, cât să scriu câteva rânduri simple.

– Nu există nicio cale de apărare, scumpă lady.

– Joshua ne va proteja. El o să mă creadă.

– Mie mi-a plăcut de Joshua, anunță Genevieve.

Louise zâmbi și-i ciufuli părul.

– Dacă ți-ai fi prevenit familia și Curtea Prințului, iar ei te-ar fi crezut, mă tem că n-ai mai fi putut să-ți cumperi plecarea la bordul *Tărâmului îndepărtat*, lady.

– Deocamdată însă asta nu-nseamnă nimic pentru noi, rosti ea exasperată. Ar fi trebuit să fi mers la *Tărâmul îndepărtat* imediat ce Furay a semnat contractul.

Genevieve o privi neliniștită.

– Vom ajunge acolo, Louise. O să vezi.

– N-o să fie ușor. Nu-l văd pe locotenent lăsându-ne pe aerodrom în virtutea contractului aceluia, în niciun caz acum, când toate trupele decolează. Lucrul cel mai simplu pe care ar putea să-l facă ar fi să-i telefoneze mai întâi unchiului Jules. Și atunci o să dăm cu adevărat de bucluc.

– De ce? se încruntă Genevieve.

Louise strânse ușor mâna surorii ei.

– Am avut o mică ceartă cu Roberto.

– Bleah! Domnul Grasu'. Nu mi-a plăcut de el.

– Nici mie. Privi din nou pe fereastră: Fletcher, poți spune dacă Furay se află acolo?

– Voi încerca, lady Louise.

Veni lângă ea, lipi ambele palme de pervaz și plecă fruntea. Închise ochii.

Louise și Genevieve se priviră.

– Dacă nu putem urca pe orbită, rosti Louise, va trebui să ieșim printre smârcuri și să campăm acolo. Să găsim un loc izolat, așa cum a făcut Carmitha.

Genevieve își trecu brațul pe după mijlocul surorii mai mari și o strânse cu putere.

– O să ne scapi tu de aici, Louise. Știu c-așa o să fie. Tu ești foarte deșteaptă.

– Nu tocmai. Îi răspunse la îmbrățișare și urmă: Cel puțin ne-am ales cu niște haine acceptabile.

– Da!

Genevieve surâse, privindu-și aprobator blugii și bluza de trening, deși pe pieptul acesteia din urmă era imprimat un iepure oribil, personaj de desene animate.

Fletcher deschise ochii brusc.

– Este aici, lady Louise. Mai exact, se află acolo.

Arătă prin fereastră, în direcţia turnului de control central.

Louise fu fascinată de amprentele palmare umede pe care le lăsase pe pervaz.

– Excelent. Este un început. Tot ce trebuie să facem este să vedem cum să ajungem la avionul spaţial. Degetele i se încleştară în jurul discului de credit Banca Joviană din buzunarul pantalonilor. Sunt sigură că domnul Furay poate fi convins să ne ducă imediat pe orbită.

– În interiorul aerodromului se află de asemenea câţiva posedaţi, urmă Fletcher încruntându-se derutat. Unul dintre ei nu este tocmai în regulă.

– Cum adică „nu este tocmai în regulă"?

– Este ciudat.

– Ce vrei să spui?

– Nu sunt sigur, doar că este ciudat.

Louise se uită la Genevieve, care pălise la menţionarea posedaţilor.

– Nu ne vor prinde, Gen. Îţi promit.

– Şi eu ţi-o promit, micuţo.

Genevieve încuviinţă nesigur, doritoare să creadă.

Louise privi de la ea la soldaţii care mărşăluiau afară şi luă o decizie.

– Fletcher, poţi să imiţi o uniformă de armată? întrebă ea. Una de ofiţer, dar nu de rang prea mare. De locotenent, cel mult de căpitan.

El zâmbi.

– Prudența ta este înțeleaptă, lady.

Costumul lui gri tremură și se întunecă în kaki, iar suprafața i se înăspri.

– Nasturii nu sunt potriviți, anunță Genevieve. Ar trebui să fie mai mari.

– Dacă spui tu, micuțo.

– Așa o să meargă, rosti Louise după un minut, neliniștită că sergentul se va întoarce înainte ca ei să fi terminat. Jumătate dintre băieții ăștia n-au mai văzut uniforme până acum. Ei n-au habar dacă-i bine sau nu. Irosim timpul.

Genevieve și Fletcher se strâmbară la unison la auzul dojenii. Fetița chicoti.

Louise deschise fereastra și privi afară. În vecinătatea imediată nu zări pe nimeni.

– Întâi scoatem bagajele, zise ea.

Se îndreptară spre hangarul cel mai apropiat, mergând cât de iute puteau; Louise regretă imediat că-și luaseră bagajele. Ea și Fletcher duceau fiecare câte două și erau grele; până și Genevieve avea o geantă mare de umăr, sub care pășea cocârjată. Orice încercare de a trece neobservate era sortită eșecului din capul locului.

Până la hangar erau vreo două sute de metri. Când ajunseră acolo, turnul de control central nu părea mai aproape. Iar Fletcher simțise doar că Furay era în „apropierea" locului aceluia. Era perfect posibil ca pilotul să se găsească dincolo de turn.

Hangarul era utilizat ca depozit pentru armată; rânduri lungi de lăzi din lemn fuseseră înșiruite în

lungul laturilor, astfel aranjate încât culoare înguste se ramificau la unghiuri de nouăzeci de grade, ducând până la pereți. În capătul îndepărtat se zăreau cinci încărcătoare cu furcă. Nicăieri nu se vedea picior de soldat. Ușile din ambele capete stăteau larg deschise, creând un curent ușor pe culoarul central.

– Vezi dacă nu există pe aici vreun jeep de fermă sau ceva similar, spuse Louise. Dacă nu, va trebui să renunțăm la bagaje.

– De ce? întrebă Genevieve.

– Sunt prea grele, Gen, și ne grăbim. Nu-ți face griji, o să-ți cumpăr altele.

– Putem folosi o asemenea drăcie, lady? întrebă Fletcher.

– Am mai condus unul până acum.

„Înainte și înapoi pe aleea de acces la Cricklade. O singură dată. Cu tata răcnindu-mi instrucțiuni în ureche."

Louise lăsă bagajele să-i cadă pe podea și-i spuse Genevievei să aștepte lângă ele.

– Eu voi căuta pe afară, anunță Fletcher. Apariția mea nu va ridica întrebări. Pot recomanda să rămâi înăuntru?

– Ai dreptate. O să mă uit pe acolo.

Porni către capătul opus al hangarului. Panourile vechi din tablă ondulată ale acoperișului trosneau ușor, dilatându-se sub căldura zilei-Duce.

Ajunsese cam la treizeci de metri de ușile glisante deschise, când îl auzi pe Fletcher strigând. Bărbatul

alerga pe culoarul larg dintre lăzi, fluturând agitat din brațe. Genevieve fugea după el.

În hangar apăru un jeep. În el se aflau două persoane. Șoferul purta uniformă de soldat. A doua persoană, care stătea pe locul din spate, era îmbrăcată complet în negru.

Louise se întoarse cu fața spre ei. „O să-i înfrunt cu tupeu; la urma urmelor, asta am făcut toată ziua."

Apoi își dădu seama că omul în negru era un preot, îi putea zări gulerul clerical. Suspină ușurată. Era probabil un preot militar.

Jeepul frână lângă ea.

Louise surâse victorios, cu zâmbetul acela care-l făcea întotdeauna pe tatăl ei să spună „da".

– Mă întreb dacă ne-ai putea ajuta, rosti ea. Cred că m-am rătăcit.

– Mă-ndoiesc de asta, Louise, rosti Quinn Dexter. În niciun caz o persoană atât de plină de resurse ca tine.

Louise dădu s-o ia la fugă, dar ceva rece și unsuros îi șerpui în jurul gleznelor. Căzu pe pardoseala din beton uzată de timp și-și juli palmele și încheieturile.

Quinn coborî din jeep. În jurul gleznelor i se învolbură imitația unei sutane.

– Plecai undeva anume?

Fata își ignoră palmele care o usturau și genunchiul amorțit și, ridicând capul, îl văzu oprindu-se în fața ei.

– Diavole! Ce i-ai făcut mămicii mele?

Gulerul clerical deveni stacojiu strălucitor, de parcă ar fi fost făcut din sânge.

– În pizda mă-sii, ce mai grabă spre cunoaştere! Ei bine, Louise, nu-ţi face griji, fiindcă îţi vom arăta exact ce anume s-a întâmplat cu mămica. O să-ţi acord o demonstraţie personală.

– Să n-o atingi, domnule, spuse Fletcher care ajunsese lângă botul jeepului. Lady Louise se află sub tutela şi protecţia mea.

– Trădătorule! răcni Lawrence Dillon. Tu eşti unul dintre cei binecuvântaţi. Fratele Domnului ţi-a îngăduit să revii în lumea asta ca să te lupţi cu armiile falsului Domn. Acum îl sfidezi pe Mesia care a fost ales să-i conducă pe cei întorşi.

Quinn pocni din degete şi Lawrence amuţi.

– Nu ştiu cine eşti, prietene, dar nu te pune-n calea mea, fiindcă vei muri regretând-o.

– Nu doresc să-ncrucişez spada cu niciun om. De aceea, retrage-te şi ne vom vedea fiecare de drumul său.

– Găozarule! Sunt mai puternic decât tine şi-n plus suntem doi împotriva ta.

Fletcher surâse subţire.

– Atunci, de ce nu iei ceea ce doreşti, folosindu-ţi puterea? Oare din cauza faptului că eu mă voi împotrivi? Iar aceasta ar atrage atenţia soldaţilor. Eşti mai puternic decât o întreagă armată?

– Nu-ntinde coarda, îl avertiză Quinn. Azi mă car de pe planeta asta de căcat şi nimeni n-o să m-oprească. O ştiu însă pe jigodia asta şi-i isteaţă. O aşteaptă o navă stelară în care să se-mbarce, nu-i aşa?

Louise îl fulgeră cu privirea.

– Mă gândisem eu, rânji Quinn. Ei bine, iubito, o să-mi dai mie biletele de-mbarcare. Eu am nevoie de ele mult mai mult.

– Niciodată! rosti fata, apoi gemu când Lawrence Dillon o prinse de ceafă și o smuci în picioare.

Fletcher făcu un pas înainte, dar se opri când Quinn arătă spre Genevieve, care tremura în spatele lui.

– Proastă mișcare, zise Quinn. Dacă va fi nevoie, o să te zbor înapoi în lumea de dincolo. Iar dup-aia o să fie tare-tare rău pentru mica ta prietenă. Știi că vorbesc serios. N-o s-o posed. O s-o păstrez pentru mine. În unele nopți o să i-o dau lui Lawrence: el știe acum niște perversiuni date dracu'. L-am învățat eu personal.

– Așa-i, rânji Lawrence sălbatic spre Genevieve.

– Ești inuman.

În mod instinctiv, Fletcher o cuprinse pe Genevieve cu brațul.

– Greșit! lătră Quinn.

Furia lui neașteptată îl făcu pe Fletcher să se retragă o jumătate de pas.

– Banneth, da. Ea este inumană. Ea mi-a făcut chestii...

Pe bărbia lui Quinn apăruseră stropi de salivă. Chicoti și îi șterse cu dosul unei mâini tremurătoare.

– A făcut chestii, bun. Iar acum... acum eu sunt cel care o să-i facă chestiile alea. Chestii atât de bolnave, încât nu s-a gândit niciodată la ele. Fratele Domnului înțelege asta, înțelege nevoia din mine. O să-mi las fiara șarpe s-o devoreze și apoi să scuipe bucățelele.

Dacă va fi nevoie, îmi voi abate întreaga cruciadă asupra ei. O să folosesc insecte de biorăzboi, o să folosesc bombe nucleare, o să folosesc antimaterie. Nu-mi pasă câtuși de puțin! O să crap Pământul în lung și-n lat. Și-o să cobor acolo să i-o trag. Și nimeni n-o să-mi stea-n cale.

– Așa-i! zbieră Lawrence

Quinn respira greoi, de parcă în hangar nu ar fi fost suficient oxigen. Sutana revenise la veșmântul inițial de preot și mici pârâituri energetice unduiau în lungul țesăturii voluminoase. Louise tremură văzându-i expresia de pe față. Nu avea niciun rost să încerce să i se împotrivească.

Quinn îi zâmbi, extaziat; doi stropi de sânge îi picurară de pe colții de vampir și i se prelinseră pe bărbie.

– Iisuse Hristoase, murmură fata schițând semnul crucii cu mâna liberă.

– Dar, spuse Quinn redevenit calm, în clipa de față mă interesezi doar tu.

– Fletcher! scânci ea.

– Te avertizez, domnule, n-o atinge.

Quinn flutură nepăsător din mână și Fletcher se îndoi, ca și cum un gigant l-ar fi izbit cu pumnul în stomac. Răsuflarea îi bufni printre buzele întredeschise. Cu o expresie de surprindere îngrozită pe chip, fu azvârlit spre înapoi și așchii subțiri de foc alb se târâră peste el, strângându-l lent. Uniforma începu să-i mocnească. Sângele îl podidi pe gură și pe nas și îi pătă pantalonii între picioare. Urlă, zbătându-se neajutorat, luptându-se cu văzduhul.

– Nuuu! imploră Louise. Te rog, oprește-te! Oprește-te imediat!

Genevieve căzuse în genunchi și privea distrusă, albă la față ca varul.

Lawrence începu să bâjbâie la gulerul tricoului Louisei, trăgând de el nerăbdător. După aceea mâna îi încremeni și inspiră scurt, cu un sunet de uimire.

Quinn se încrunta, mijind ochii către capătul îndepărtat al hangarului.

Louise își înghiți nodul din gât, fără să înțeleagă nimic, însă Fletcher își oprise contorsionările de agonie. O pulbere fluidă, scânteind în culorile curcubeului, luneca peste el, iar hainele i se reparau lent. Se rostogoli pe o parte ametit și se ridică în genunchi, clătinându-se.

– Ce pula mea faci aici, omule? urlă Quinn Dexter.

Louise privi în direcția ochilor săi. Ducesa strălucea direct prin ușile larg deschise, producând un dreptunghi stacojiu strălucitor, parcă tăiat în caverna metalică funerară. O siluetă omenească neagră, cu trăsăturile imposibil de distins, se contura exact pe mijlocul său. Ridică brațul, atintindu-l.

Un fulger de foc alb țâșni prin hangar, aproape prea iute pentru a putea fi urmărit cu ochiul. Louise văzu umbre uriașe gonind pe lângă el cu viteze ametitoare. Fulgerul izbi traversa din fier a acoperișului, direct deasupra lui Quinn Dexter, care tresări și se eschivă orbește, când stropi de metal lichid fierbinte răpăiră în jur. Întregul acoperiș pârâi, redistribuindu-și greutatea.

– Pe Fratele Domnului, ce-i căcatul ăsta? tună Quinn.

Un râset de bas hurui prin hangar, distorsionat de acustica aparte a stivelor de lăzi.

Louise avu vreme să-i arunce o căutătură imploratoare lui Fletcher, care nu putu decât să ridice din umeri derutat față de silueta stranie care-și deschisese larg ambele brațe.

– Quinn, se răsti Lawrence. Quinn, ce dracu' se-ntâmplă acum?

Primi drept răspuns o corona de foc alb care izbucni din siluetă. Lăzile din jurul ei se aprinseră în flăcările de topaz intense și stranii pe care le declanșa întotdeauna abilitatea energistică. Un vânt uscat se iscă din senin, fâlfâindu-i mantia lui Quinn.

– Căcat! icni el.

Văpăile goneau spre el, îmbuibându-se cu lăzi, învolburându-se pe culoar, mai iute și tot mai iute, nucleul unui ciclon infernal. Lemnul pârâia și trosnea, arzând, revărsând conținutul lăzilor pentru a fi înghițite de flăcări și a le intensifica puterea.

Louise țipă când o lovi căldura teribilă. Lawrence fu nevoit să-i dea drumul și flutură disperat din brațe. În fața lui aerul se flexiona vizibil, aidoma unei lentile distorsionatoare, o pavăză împotriva pârjolului mistuitor.

Fletcher o ridică de jos pe Genevieve, se aplecă mult și se repezi la ușa deschisă în spatele jeepului.

– Haide, lady! strigă el.

Louise abia dacă îl auzi prin mugetul focului. Explozii surde răsunau dincolo de perdeaua de flăcări ce înainta. Panourile din tablă ondulată decolau, smulgându-și niturile ruginite, pentru a se desprinde de acoperiș și înălța mult în cerul bicolor.

Fata se împletici după Fletcher. Abia când ajunse afară, se întoarse să privească în urmă, și doar pentru o secundă.

Flăcările formau un tunel care unduia furios pe toată lungimea hangarului. Prin capătul lui năvălea fum negru și dens. Însă centrul era perfect clar.

Quinn stătea înaintea conflagrației, confruntând-o, cu brațele ridicate pentru a-și descărca puterea, devinind pojarul devastator. Departe în fața lui, silueta necunoscută adoptase o ținută similară.

– Cine ești? răcni Quinn în holocaust. Spune-mi!

Un perete mare din lăzi se dezintegră, expediind un uragan de scântei în haosul învolburat. Câteva traverse din acoperiș se curbară în jos și panourile de tablă se prăvăliră în flăcări. Tunelul începu să se răsucească, pierzându-și stabilitatea.

– Spune-mi! Arată-ți chipul!

Se auzeau sirene. Strigăte de bărbați. Alte părți din hangar colapsară.

– Spune-mi!

Văpăile distrugătoare ocultară silueta îndepărtată. Quinn lăsă să-i scape un urlet nearticulat de mânie, apoi până și el fu nevoit să se retragă, când metalul și betonul topit se transformară în lavă leneșă. Împreună cu Lawrence, ieși în goană pe iarba pârjolită.

Bărbaţi şi maşini de pompieri roiau dezordonat. Fu uşor să se amestece printre ei şi să se îndepărteze. Lawrence nu scoase un cuvânt, când porniră în lungul unui şir de aparate de zbor parcate; bezna minţii lui Quinn îl silea la tăcere.

Louise şi Fletcher văzură primele vehicule hurducându-se peste iarbă, jeepuri de fermă vopsite în verde militar şi două jeepuri de armată. Un pluton de miliţieni alerga pe după avioane, îmboldit de ofiţerul său. Sirenele începuseră să urle în depărtare. În urmă, flăcările se înălţau încă şi mai sus pe cer.

– Fletcher, şuieră fata, uniforma ta!

El coborî ochii. Pantalonii îi deveniseră purpurii. O clipire şi-şi recăpătară culoarea kaki; jacheta îşi pierdu aspectul mototolit. Ţinuta îi era impresionant de arogantă.

Genevieve îi gemu în braţe, de parcă s-ar fi luptat cu un coşmar.

– A păţit ceva? întrebă Louise.

– Nu, lady. A leşinat, pur şi simplu.

– Dar tu?

Fletcher clătină uşor din cap.

– Supravieţuiesc.

– Am crezut... a fost groaznic. Animalul acela diavolesc de Quinn...

– Să nu te îngrijorezi niciodată pentru mine, lady. Domnul Nostru a hotărât să mă readucă în lumea acesta cu un ţel anume, care-mi va fi revelat la momentul potrivit. Altfel nu m-aş mai găsi aici.

Primele vehicule aproape că ajunseseră lângă ei. Louise vedea și mai mulți soldați îndreptându-se către hangar. Avea să fie un adevărat balamuc; nimeni nu știa ce se întâmpla sau ce trebuia făcut.

– Asta ar putea fi șansa noastră, rosti ea. Trebuie să fim îndrăzneți.

Începu să fluture din braț spre un jeep de fermă.

– Șoferul este un caporal, îi șopti lui Fletcher. Ești superiorul lui în grad.

– Ca întotdeauna, lady, ingeniozitatea îți este egalată doar de puterea spiritului. Ce soartă crudă că adevăratele noastre vieți sunt despărțite printr-un asemenea hău de timp.

Ea îi expedie un zâmbet pe jumătate stânjenit, pe jumătate încântat. După aceea jeepul opri în fața lor.

– Tu! se răsti Fletcher la șoferul derutat. Ajută-mă s-o evacuez pe copila aceasta. A fost prinsă în foc.

– Da, domnule.

Caporalul sări de pe scaun și-l ajută s-o instaleze pe Genevieve pe bancheta din spate.

– Avionul nostru spațial este lângă turn, rosti Louise fixându-l pe Fletcher cu o privire cu subînțeles. Acolo sunt medicamentele de care are nevoie sora mea. Pilotul nostru se pricepe la așa ceva.

– Da, doamnă, spuse Fletcher. La turn! îi ordonă caporalului.

Acesta privi buimăcit de la Louise la Fletcher, după care decise să nu conteste ordinele unui ofițer, indiferent cât de bizare ar fi fost circumstanțele. Louise

sări în spate și ținu în poală capul Genevievei, pe când se îndepărtau de hangarul care se dezintegra.

Călăuzit de Fletcher, caporalul avu nevoie de zece minute să găsească avionul spațial al *Tărâmului îndepărtat*. Deși până atunci nu mai văzuse vreunul din apropiere, Louise își dădu seama cât de mult diferea de aparatele din jurul său. Avea fuzelajul ca un ac, cu aripi netede și strălucitoare, care nu prea se potriveau cu restul, ca și cum ar fi provenit de la un aparat de zbor mai mare.

Până ce ajunseră, Genevieve își reveni, deși era foarte tăcută și se ținu tot timpul strâns lipită de Louise. Fletcher o ajută să coboare din jeep și fata privi cu jale spre pata de fum negru care se lățea peste orizontul stacojiu. O mână strângea pandantivul Carmithei, cu încheieturile degetelor albite.

– Gata, gata, rosti Louise, s-a terminat acum. Îți promit, Gen.

Trecu degetul mare peste discul de credit Banca Joviană din buzunar, ca și când ar fi fost un talisman la fel de puternic ca amuleta Carmithei. Slavă cerului că-l păstrase!

Genevieve încuviință fără un cuvânt.

– Mulțumesc pentru ajutor, caporale, spuse Fletcher. Acum cred c-ar fi mai bine să te-ntorci la ofițerul tău comandant, ca să vezi cum poți ajuta la stingerea incendiului.

– Da, domnule.

Bărbatul murea de curiozitate să întrebe ce se întâmpla. Disciplina învinse însă și apăsă pedala acceleraţiei, îndepărtându-se pe fâșia lată de iarbă.

Louise suspină adânc, ușurată.

Furay îi aștepta la piciorul scării, afișând un semisurâs mai degrabă interesat, decât neliniștit.

Louise îl privi drept în ochi, zâmbind la rândul ei – gândindu-se la felul în care apăruseră și la starea în care se aflau. Simți o ușurare că, în sfârșit, nu mai trebuia să inventeze pe loc o poveste absurdă. Furay era prea inteligent pentru așa ceva. Ea nu avea nevoie aici decât de un grad de onestitate.

Ridică discul Banca Joviană.

– Permisul meu de îmbarcare.

Pilotul arcui o sprânceană spre fum.

– Ceva persoane cunoscute vouă?

– Da. Roagă-te doar să nu apuci să le cunoști și tu.

– Am înţeles.

Privi atent uniforma lui Fletcher. Când se întâlniseră la prânz, acesta purtase un costum obișnuit.

– Observ că ai fost promovat locotenent în nici cinci ore.

– Cândva am fost mai mult decât atât, domnule.

– Aha.

Nu fusese tocmai răspunsul la care se așteptase Furay.

– Te rog, spuse Louise, sora mea trebuie să se întindă. A trecut prin multe.

Lui Furay i se păru că fetiţa era un mort umblător.

– Sigur că da, aprobă el înțelegător. Veniți. Înăuntru avem nanonice medicale.

Louise îl urmă pe scară.

– Crezi că am putea decola chiar acum?

Bărbatul se uită din nou la flăcările care străluceau feroce din direcția hangarului.

– Cumva eram sigur că vei întreba asta.

Pușcașul marin Shaukat Daha stătea de santinelă de șase ore lângă avionul spațial al Marinei, când hangarul luă foc de cealaltă parte a aerodromului Bennett. Maiorul comandant al plutonului său trimisese șase soldați să dea o mână de ajutor acolo, dar restul primiseră ordin să nu-și părăsească posturile.

– Poate fi doar o diversiune, dataviză maiorul.

Ca atare, Shaukat putu doar să urmărească văpăile extraordinar de intense prin intermediul retinelor amplificate trecute pe rezoluție maximă. Mașinile de pompieri care goneau peste aerodrom erau însă imagini cu totul inedite: vehicule roșii, uriașe, cu personal îmbrăcat în costume argintii. În mod evident planeta aceasta nebună nu avea mecanoizi-pompieri. Furtunurile trebuia întinse chiar de oameni. Era fascinant.

Programul său de monitorizare a simțurilor periferice îl alertă asupra apropierii a doi oameni. Shaukat își comută focalizarea retinelor. Erau doi localnici, un *padre* creștin și un locotenent de armată. Pușcașul știa că, teoretic, ar fi trebuit să se supună ordinelor ofițerilor de pe Norfolk, dar locotenentul acesta era

ridicol de tânăr, încă un adolescent. Existau totuşi şi limite...

Dataviză blocului comunicator al costumului-armură să activeze difuzorul extern.

– Domnilor, rosti el politicos pe când se apropiau, mă tem că avionul spaţial constituie o zonă restricţionată. Înainte de a mai putea înainta, trebuie să-mi arătaţi documente de identificare şi autorizare.

– Sigur că da, spuse Quinn Dexter. Mai întâi însă, o singură întrebare: acesta este avionul spaţial al fregatei *Tantus*?

– Da, domnule.

– Fii binecuvântat, fiul meu.

Iritat de formula respectivă, Shaukat încercă să datavizeze un răspuns de sarcasm moderat în blocul comunicator şi constată că nanonicele neurale i se dezactivaseră complet. Brusc, costumul-armură deveni oprimant de constrictor, de parcă fuseseră activate generatoarele de valenţă integrate, rigidizând materialul. Dădu să ridice mâna pentru a-şi smulge casca-cochilie, dar braţele nu-l ascultară. O durere teribilă îi detonă în piept. „Infarct!" gândi el stupefiat. „Allah, fii milostiv, nu se poate aşa ceva, n-am decât douăzeci şi cinci de ani!"

În ciuda neîncrederii sale, convulsia se înteţi, împietrindu-i toţi muşchii. Nu se mai putea nici clinti, nici respira. *Padre* îl privea cu o expresie vag interesată. Răceală îi muşcă din carne, colţi de gheaţă îi străpunseră toţi porii. Strigătul gutural de spaimă îi fu înăbuşit

de costumul-armură care i se strângea ca un laț în jurul gâtlejului.

Quinn îl privi pe pușcașul marin tremurând imperceptibil, pe când îi smulgea energia corpului, stopând motoarele chimice ale vieții din toate celulele. După un minut se apropie de statuia moartă și o lovi cu vârful unghiei. Se auzi un *ting* cristalin slab, care dispăru iute.

– Marfă, comentă Lawrence admirativ.

– Fără gălăgie, încuviință Quinn cu mândrie moderată.

Începu să suie scara avionului spațial.

Lawrence examină de aproape costumul-armură. Mărgele minuscule de chiciură se formau deja pe materialul întunecat cu aspect de piele tăbăcită. Fluieră apreciativ și se grăbi să-l urmeze pe Quinn.

William Elphinstone se trezi din bezna diabolică într-un haos de căldură, lumină, sunete și senzații aproape intolerabile. Icnetul de suferință provocat de renașterea traumatică fu asurzitor pentru urechile-i sensibile. Aerul părea să-i râcâie peste piele și fiecare moleculă părea un dinte de ferăstrău.

Atât timp! Atât timp fără măcar un simț. Ținut captiv în sine însuși.

Posesorul lui dispăruse acum, plecase. Îl eliberase. William scânci de ușurare și frică.

Existau fragmente de amintiri teribile. Amintirea unei uri clocotitoare. A unui foc demonic scăpat de

sub control. A satisfacției înaintea confruntării inamicului. A Louisei Kavanagh...

Louise?

William înțelegea extrem de puține. Stătea în capul oaselor, rezemat de un gard din sârmă, cu picioarele îndoite stângaci sub el. În fața lui, sute de avioane se înșiruiau pe un aerodrom vast. Nu mai văzuse niciodată locul acesta.

Zgomotul sirenelor creștea și cobora întruna. Când privi în jur, văzu un hangar distrus de foc. Flăcări și fum continuau să se ridice din ruinele înnegrite. Pompieri în costume argintii înconjuraseră clădirea și o împroșcau cu spumă din furtunuri. Un număr uriaș de membri ai miliției se îngrămădeau în jurul zonei.

– Aici! strigă William către camarazii săi. Sunt aici.

Glasul îi era însă doar un croncănit jalnic.

Un avion spațial al Marinei Confederației zbură jos peste aerodrom, clătinându-se ușor, ca și cum n-ar fi fost perfect stăpânit. William clipi derutat către el. Exista o altă amintire asociată cu aparatul acela. Puternică, dar și evazivă: un băiat mort, care atârna cu capul în jos spânzurat de un copac.

– Ce naiba crezi că faci aici?

Glasul aparținea unuia dintre cei doi soldați de patrulare, care se opriseră la trei metri de el. Unul își îndreptase pușca spre William, iar celălalt ținea în loc o pereche de alsacieni care mârâiau.

– Am... am fost capturat, rosti William Elphinstone. Capturat de rebeli. Dar ei nu sunt de fapt rebeli. Vă rog, trebuie să m-ascultați. Sunt diavoli.

Cei doi soldați schimbară priviri. Cel cu pușca și-o atârnă pe umăr și ridică un bloc comunicator compact.

– Trebuie să m-ascultați, spuse William disperat. Am fost preluat. Posedat. Sunt ofițer din miliția comitatului Stoke. Vă ordon să ascultați.

– Serios, domnule? Și ți-ai pierdut uniforma?

William își coborî privirea asupra trupului. Era uniforma lui veche, totuși trebuia să te uiți îndeaproape ca să-ți dai seama. Culoarea kaki a cămășii dispăruse sub un model cadrilat roșu și albastru, iar de la coapse în jos pantalonii reglementari erau acum blugi din dril albastru rezistent. După aceea își văzu mâinile. Dosul palmelor era acoperit cu păr negru... și toți îl tachinaseră dintotdeauna că avea mâini delicate, de femeie.

Printre buze îi scăpă un geamăt slab de disperare.

– Vă spun adevărul. Domnul mi-este martor.

Fețele lor inexpresive, impersonale, îi spuseră cât de inutil era totul.

William Elphinstone rămase ca năruit lângă gardul de sârmă, până ce poliția militară veni și-l duse la mica secție de poliție a aerodromului Bennett. Detectivii care sosiră de la divizia Cazuri Speciale din Norwich pentru a-l interoga nu i-au crezut nici ei povestea. Decât când a fost mult prea târziu.

Asteroidul Nyiru se afla pe o orbită de nouăzeci de mii de kilometri în jurul lui Narok, una dintre primele planete-colonii de etnie kenyană. După ce fusese plasat pe poziție cu două secole în urmă, compania

constructoare tăiase o terasă cu diametrul de cinci sute de metri pentru navele stelare bitek care ar fi sosit aici. Nerăbdător pentru comerțul care l-ar fi adus acestea, consiliul asteroidului echipase terasa cu o structură completă; exista până și o mică uzină chimică pentru producerea fluidului nutritiv pe care-l digerau navele stelare.

Udat se plânse că gustul nu era cel potrivit. Meyer nu putea să-l contrazică. În urma tratamentelor celor mai bune aplicate de Haltam, avusese nevoie de șapte ore pentru a-și recăpăta cunoștința după evadarea din Seninătate. Trezirea în spațiul interstelar cu un șoim-negru neliniștit și afectat de dureri și cu un echipaj la fel de tulburat pe care trebuia să-l împace nu-i ajutase cu nimic starea mintală fragilă. Zburaseră direct spre Narok, având nevoie de unsprezece înghițiri ca să acopere cei optzeci de ani-lumină, pe când în mod normal ar fi utilizat doar cinci.

În tot acel timp o văzuse pe dr. Alkad Mzu exact de două ori. În cea mai mare parte a călătoriei, femeia rămăsese în propria ei cabină. În ciuda blocajelor analgezice și a pachetelor nanonice medicale care-i înveleau picioarele și brațele, rănile îi cauzau destul disconfort (cel mai curios fusese faptul că refuzase să-l lase pe Haltam să programeze pachetele pentru picioare în vederea vindecării unui vechi accident la genunchi). Niciunul dintre ei nu avea chef să cedeze teren. Schimbaseră câteva formalități încordate; ea își ceruse scuze pentru rănile lui și pentru vigoarea

manifestată de opoziție, iar el o pusese la curent cu parametrii zborului. Asta fusese tot.

După ce ajunseră la Nyiru, ea plăti fără să cârtească suma convenită, adăugă o bonificație de cinci la sută și plecă. Cherri Barnes o întrebă asupra destinației, dar femeia micuță îi aruncă doar unul dintre surâsurile ei inexpresive și zise că era mai bine să nu știe nimeni.

Dispăru din viața lor – un mister la fel de mare cum fusese când apăruse atât de spectaculos.

Meyer petrecu treizeci și șase de ore în spitalul asteroidului, fiind supus unor proceduri de invaziune craniană profundă pentru repararea leziunilor din jurul simbionților neuronali. După alte două zile de recuperare și teste extensive, fu lăsat să plece.

Cherri Barnes îl sărută când reapăru pe puntea lui *Udat*.

– Mă bucur să te văd.

El îi făcu cu ochiul.

– Mulțumesc. Pentru o vreme am fost îngrijorat.

– *Tu* ai fost îngrijorat?

Eu am fost speriat, zise *Udat*.

Știu. Însă totul s-a terminat acum. Și, apropo, te-ai comportat remarcabil cât timp am fost inconștient. Sunt mândru de tine.

Mulțumesc. N-aș vrea totuși să mai fiu nevoit să trec prin așa ceva.

Nu vei fi. Cred că am terminat în sfârșit cu încercarea de a ne dovedi capacitățile.

Da!

Meyer privi întrebător spre cei trei membri ai echipajului.

– Are cineva vreo idee ce s-a întâmplat cu pasagera noastră ciudată?

– Mă tem că nu, răspunse Aziz. M-am interesat prin port şi n-am putut afla decât că şi-a închiriat un agent de curse charter. Dup-aia... nici măcar un byte.

Meyer se instală în cuşeta de comandă. O migrenă slabă continua să-i pulseze îndărătul ochilor. Începea să se întrebe dacă avea să fie ceva permanent. Medicul spusese că cel mai probabil n-ar trebui să-şi facă griji.

– Nu-i rău. Cred că Mzu a avut dreptate când a spus că cel mai bine ar fi să nu ştim nimic despre ea.

– Din punct de vedere teoretic sună perfect, rosti Cherri iritată. Din nefericire, toţi agenţii de contrainformaţii au văzut că noi am scos-o din Seninătate. Dacă are dreptate în privinţa pericolului pe care-l prezintă, atunci ne aflăm într-un rahat uriaş. Vor dori să ne pună întrebări.

– Ştiu, încuviinţă Meyer. Dumnezeule, să fiu urmărit de ASI la vârsta mea!

– Ne-am putea duce noi la ei, spuse Haltam. Pentru că, haide să fim realişti, dacă vor să ne prindă, o vor face. Dacă am merge noi la ei, asta ar trebui să le arate că nu suntem băgaţi în chestia în care-i ea implicată.

Cherri pufni dezgustat.

– E adevărat... totuşi să mergem în goana mare la poliţia secretă a Regelui? Nu mi se pare bine. Şi eu şi voi am auzit destule poveşti.

– Ai dreptate, încuviință Haltam. Sunt destul de periculoși.

– Tu ce zici, Meyer? întrebă Aziz.

Nu era un subiect la care bărbatul să fi dorit să se gândească. Nivelurile de substanțe nutritive îi fuseseră perfect echilibrate în spital, cât timp fusese la terapia recuperativă, dar continua să se simtă șocant de obosit. Ce bine ar fi fost ca altcineva să fi ridicat de pe el povara aceasta a răspunsului, ori cel puțin să-l fi binecuvântat cu o amnezie trecătoare!

Bună idee, comentă *Udat*. **Era drăguță**.

– Există cineva care ar putea să ne ajute, le zise Meyer. Dacă mai trăiește... N-am mai văzut-o de aproape douăzeci de ani, iar pe atunci era deja destul de bătrână.

Cherri îl privi suspicios.

– O femeie?

– Da, rânji Meyer. O femeie. O doamnă pe nume Athene, o edenistă.

– Ăia-s mai răi decât nenorocita de ASE, protestă Haltam.

– Termină cu prejudecățile astea. Ei au o calitate mai importantă ca oricare, sunt onești. Ceea ce-i al naibii mai mult decât ați putea spune despre ASE. În plus, edenismul este o cultură pe care ASE n-o va supune niciodată.

– Ești sigur că ne va ajuta? întrebă Cherri.

– Nu pot să promit nimic. Tot ce pot spune este că, dacă poate, o va face. Îi privi pe toți, pe rând: Are altcineva o alternativă?

Nu aveau.

– Bun. Cherri, completează, te rog, o atenționare de plecare către port. Am stat aici suficient de mult.

– Am înțeles.

Iar noi haide să stabilim o succesiune de înghițiri pentru sistemul Sol.

Sigur că da, încuviință *Udat*, după care adăugă mai degrabă nostalgic: **Mă întreb dacă *Oenone* va fi la Saturn când vom ajunge.**

Cine știe? Ar fi însă într-adevăr interesant să vedem cum s-a dezvoltat.

Da. Așa cum ai spus, a trecut mult.

Prima manevră de înghițire îi duse la doisprezece ani-lumină de steaua lui Narok. A doua mai adăugă cincisprezece ani-lumină. Liniștit că șoimul-negru își revenise după încercarea grea, Meyer îi spuse să treacă la a treia înghițire.

Vidul se contorsionă sub distorsiunea imensă exercitată de celulele configuratoare. *Udat* înaintă cu precizie în interstițiul pe care-l deschisese, transferând energia care gonea prin celulele sale în tipare mai mici și mai subtile pentru a susține continuitatea pseudoțesăturii care se închidea în jurul carcasei. Distanță fără lungime fizică goni pe lângă polip.

Meyer! Ceva e-n neregulă.

Strigătul mintal alarmat izbi aidoma unei lovituri fizice. **Ce vrei să spui?**

Terminusul se retrage. Nu pot realiza concordanță între șablonul de distorsiune și coordonatele lui.

Legat de mentalitatea şoimului-negru, bărbatul simţea realmente pseudoţesătura schimbându-se, răsucindu-se şi flexionându-se în jurul carcasei ca şi cum ar fi fost un tunel din fum agitat. *Udat* nu putea impune stabilitatea necesară pentru a menţine uniformitatea găurii-de-vierme.

Ce se-ntâmplă? întrebă Meyer la fel de panicat.

Nu-nţeleg. Există o altă forţă care acţionează asupra găurii-de-vierme şi interferează cu propriul meu câmp de distorsiune.

Treci peste ea. Haide, scoate-ne de aici. Percepu un val de energie care năvăli prin celulele şoimului-negru, amplificând câmpul de distorsiune, dar care nu făcu decât să înrăutăţească interferenţa. *Udat* simţea cu adevărat talazuri ce se formau în pseudoţesătura găurii-de-vierme. Şoimul-negru vibră când două dintre ele îi loviră carcasa.

Nu merge. Nu pot rezista la outputul acesta de energie.

Păstrează-ţi calmul, îl imploră Meyer. **Poate să fie doar ceva temporar.** Simţea în propria-i minte cum secătuirea energetică atingea niveluri exorbitante. La rata aceea de consum abia dacă le mai rămâneau nouăzeci de secunde de rezervă.

Udat reduse intensitatea câmpului de distorsiune, străduindu-se cu disperare să-i conserve energia. O unduire gigantică străbătu gaura-de-vierme, plesnind carcasa. Obiectele nefixate săriră în toate părţile, răspândindu-se pe punte. Instinctiv, Meyer prinse

brațele cușetei chiar în clipa în care plasa restrictivă se plie peste el.

Calculatorul de zbor dataviză sosirea on-line a unui mesaj înregistrat. Meyer și echipajul nu putură decât să se holbeze uluiți la consola respectivă, în timp ce imaginea lui Alkad Mzu le invadă nanonicele neurale. Nu exista niciun fundal – femeia stătea pur și simplu în mijlocul unui univers cenușiu.

– Salut, căpitane Meyer, spuse ea. Dacă totul s-a desfășurat conform planului, ar trebui să accesezi înregistrarea de față cu câteva secunde înainte de a muri. Acesta nu-i decât un gest ușor melodramatic din partea mea pentru a-ți explica detaliile situației. La întrebarea „cum?" este destul de simplu de răspuns: în clipa de față ești afectat de o distorsiune de rezonanță de feedback. Este o descoperire secundară provenită din activitatea mea de acum treizeci de ani. Am lăsat în secțiunea sistemului de susținere biotică un gadget micuț care a declanșat o oscilație în interiorul câmpului de distorsiune al lui *Udat*. Odată pornită, oscilația este aproape imposibil de amortizat, fiindcă gaura-de-vierme în sine acționează ca amplificator. Rezonanța nu va înceta cât timp există câmpul de distorsiune, iar fără câmp gaura-de-vierme va colapsa în starea ei cuantică. O buclă logică elegantă din care nu poți scăpa. Poți supraviețui doar atât timp cât celulele configuratoare ale lui *Udat* au energie, dar bănuiesc că aceasta se cheltuiește cu o viteză impresionantă. Cât despre întrebarea „de ce?": te-am ales în mod special pentru a mă scoate din Seninătate fiindcă am știut

dintotdeauna că *Udat* era capabil de efectuarea unei acțiuni atât de dificile. O știam fiindcă l-am mai văzut odată acționând. Mai exact, acum treizeci de ani. Mai ții minte, căpitane Meyer? Acum treizeci de ani, cu exactitate aproape de o lună, ai făcut parte dintr-o escadră omutană de mercenari care a avut misiunea de a intercepta trei nave din Marina garissană: *Chengho*, *Gombari* și *Beezling*. Eu mă aflam în *Beezling*, căpitane, și știu că tu ai făcut parte din escadra omutană, deoarece, după ce s-a terminat totul, am accesat înregistrările atacului realizate de senzorii noștri. *Udat* este o navă cu totul aparte, ca formă, culoare și agilitate. Ești bun și de aceea ai câștigat bătălia. După care știm cu toții ce s-a întâmplat cu planeta mea natală.

Datavizarea se sfârși.

Cherri Barnes îl privi pe Meyer cu o placiditate stranie.

– A spus adevărul? Tu ai fost?

Tot ce putu face Meyer fu să-i zâmbească strâmb.

– Da.

Îmi pare rău, prietene.

Te iubesc.

Peste trei secunde, energia stocată în celulele configuratoare ale lui *Udat* fu epuizată. Gaura-de-vierme, care era ținută deschisă doar prin inputul artificial al câmpului de distorsiune, se închise. În spațiul interstelar apăru o fisură bidimensională, lungă de cincisprezece ani-lumină. Pentru o clipită, scuipă afară o cantitate de radiații dure egală cu masa șoimului-negru, apoi, cu universul readus la starea de echilibru, pieri.

9

Nicolai Penovici se străduí să nu arate cât de realmente îngrozitor de speriat era când gangsterii cu chipuri inexpresive îl îmbrâncirá în apartamentul Nixon. Sigur că da, fațada aceea de macho blazat nu mai conta cine știe ce, deoarece ei lăsaseră deja să le scape că posedații puteau spune destul de precis la ce te gândeai. Nu puteau totuși să-ți citească în mod direct gândurile, să extragă amintirile exacte. Iar acela era atuul său. O amintire... și o rugăciune.

Din punctul de vedere al rugăciunii, era al naibii de jalnică să-și riște pe ea atât viața asta, cât și viața de după moarte.

Fu împins într-un salon gigantic cu covor alb, gros și lățos, și mobilier roz-pal, care semăna cu niște baloane fragile din sticlă. Câteva uși dădeau spre restul apartamentului, plăci aurii simple, înalte de trei metri. Peretele îndepărtat era o fereastră prin care se vedea Noua Californie. Panorama planetei terracompatibile care plutea lent dedesubt era magnifică.

Un gangster își folosi pușca-mitralieră Thompson pentru a-l dirija pe Nicolai în centrul încăperii.

– Stai acolo. Așteaptă! mârâi el.

După vreun minut una dintre ușile înalte se deschise fără zgomot și apăru o fată tânără. În ciuda situației teribile în care se afla, Nicolai nu putu să nu se holbeze la ea. Era fermecătoare, chip de adolescentă cu toate trăsăturile evidențiate de o osatură pur aviară.

Nu purta decât o rochie lungă dintr-o țesătură ca borangicul, care dezvăluia un corp sublim.

Dacă se gândea bine, era vag familiară, totuși nu-și putea imagina s-o fi întâlnit și să n-o fi ținut minte.

Fata trecu pe lângă el, îndreptându-se către un morman de geamantane aflate în capătul opus al salonului.

– Libby, unde mi-e salopeta din piele roșie? Cea cu guler din lănțug argintiu? Libby?!

Izbi nervos cu piciorul în covor.

– Am venit, păpușică.

O femeie cu aspect obosit și stresat apăru în salon.

– E-n valiza maro, cea cu colecția ta neprotocolară de după petreceri.

– Care-i aia? se plânse fata.

– Asta, păpușică. Zău dacă nu ești mai rău acum decât pe vremea când umblam în turnee.

Se aplecă și deschise valiza.

Nicolai examină mai atent nimfeta. Doar nu putea fi...

Al Capone intră grăbit, urmat de mai mulți bărbați. În privința identității lui nu putea fi însă nicio îndoială. Era un bărbat chipeș, abia trecut de douăzeci de ani, cu păr negru ca pana corbului și obraji ușor bucălați, care-i evidențiau surâsul ușor, aproape permanent. Hainele îi erau la fel de demodate (și de ridicole în ochii lui Nicolai) ca ale celorlalți gangsteri, dar le purta cu asemenea stil, încât realmente nu conta.

Îi aruncă o privire Jezzibellei și făcu o grimasă.

– Jez, ți-am mai spus, vrei să-ncetezi dracului să te mai fâțâi în ținuta asta în fața altora!? Ești practic în pielea goală!

Fata privi peste umăr, își țuguie buzele și-și răsuci o șuviță de păr în jurul unui deget.

– Haide, haide, Al, scumpule, asta-ți place și ție. Toți băieții pot să vadă ce ai tu și ce nu pot ei avea niciodată. Dovada vie că tu ești barosanul.

– Ii-suse! ridică el ochii spre cer.

Jezzibella se apropie de el și-l sărută ușor pe obraz.

– Să nu-ntârzii mult, prețiosule. Părți din mine necesită o atenție serioasă din partea ta.

Îi făcu semn lui Libby s-o urmeze și porni către ușă. Femeia merse după ea, ținând pe braț un veșmânt alcătuit din cinci benzi înguste din piele roșie.

Jezzibella îi aruncă lui Nicolai un surâs sfios și în același timp atrăgător, din mijlocul unui nor de zulufi blond-aurii. Apoi dispăru.

Al Capone îl fixa cu privirea.

– Ai ceva-n minte, omule?

– Da, domnule.

– Ce anume?

– Am niște informații pentru tine, domnule Capone. Ceva care ar putea fi foarte util pentru Organizația ta.

Al încuviință scurt.

– Bun, ai intrat pe ușa asta, ceea ce dovedește că ești destul de coios. Crede-mă, puțini ajung așa de departe. Dac-ai ajuns până aici, să te-aud!

– Vreau să mă alătur Organizației tale. Am auzit că ai loc și pentru non-posedații cu talente speciale.

Al arată cu degetul mare spre Avram Harwood III care făcea parte din grupul lui mic de locotenenți.

– Sigur că da. Dacă Avvy Deșteptu' zice că ai vești bune pentru mine, ești de-al nostru.

– Antimateria este o veste bună? întrebă Nicolai și zări fiorul de oroare de pe chipul primarului.

Al trecu un deget gânditor peste bărbie.

– Ar putea fi. Ai așa ceva?

– Știu de unde poți face rost. Și-ți pot ajuta flotila de nave stelare s-o manipuleze. Este o substanță periculoasă, însă eu am instruirea necesară.

– Cum așa? Ești un federal... sau aproape de așa ceva, în tot cazul un om al guvernului. Crezusem că antimateria este ilegală.

– Așa-i, dar Idria este un asteroid mic care se află în același sistem stelar cu niște instituții puternice. O mulțime de politicieni de pe planetă au discutat despre consolidarea adunării noastre generale într-o administrație care să acopere tot sistemul, ori într-o uniune. Unii dintre consilierii și ofițerii DS ai Idriei nu apreciază genul acesta de discuții. Am avut nevoie de mult timp pentru a ne câștiga independența din partea companiei fondatoare, și n-a fost ușor. Așa că am făcut pregătiri. Pentru orice eventualitate. Câteva companii au produs componente care pot fi utilizate pentru construirea de sisteme de restricționare a antimateriei și de propulsii. Comandamentul

Defensiv Strategic a stabilit de asemenea o legătură cu o stație de producție.

– Și-n felul ăsta poți obține antimateria oricând dorești? întrebă Al.

– Da, domnule. Am coordonatele stelei pe orbita căreia se află stația. Vă pot duce acolo.

– Ce te face să crezi c-aș vrea așa ceva?

– Faptul că vă aflați exact în aceeași poziție în care era Idria. Noua Californie este mare, însă Confederația este mult mai mare.

– Îmi spui că sunt un jucător pe sume mici?

– S-ar putea să sfârșești așa, dacă Primul-amiral mărește miza.

Al rânji larg, îl cuprinse cu brațul pe Nicolai și-l bătu pe umăr.

– Îmi place de tine, băiete, ai ce le trebuie bărbaților. Uite ce-ți propun. Te duci într-un colțișor cu amicu' meu Emmet Mordden, care-i un adevărat vrăjitor cu mașinăriile electrice și chestii din astea. Îi spui tot ce știi, iar dacă el zice că se verifică, ești de-al nostru.

Al închise ușa în urma lui și se rezemă de ea, dedicându-și o clipă din viață, momentul acela esențial în care era singur în mintea sa și care-i îngăduia fermității sale uzate să se refacă. „Nu mi-am dat seama niciodată că-i atât de greu să fii tu însuți."

Jezzibella revenise la personajul sportiv și mlădios, puternic și disprețuitor. Zăcea pe pat, cu brațele întinse deasupra capului și un genunchi îndoit. Salopeta îi prinsese sânii în lănțișoare din argint foarte strânse,

care sileau sfârcurile întunecate și întărite să se aţintească spre tavan. La fiecare răsuflare, întregul corp îi flexiona ca al unei feline.

– Bun, rosti Al. Spune-mi ce pula mea este antimateria?

Ea își arcui spinarea și-l privi sfidător.

– Niciodată.

– Jez! Spune-mi și atât. N-am timp de rahaturile astea.

Capul femeii se clătină violent dintr-o parte în alta.

– La dracu'! Se apropie de pat, o prinse de falcă și o sili să-l privească: Vreau să știu. Trebuie să iau decizii.

Un braţ se arcui prin aer, pentru a-l lovi. Izbuti să-l prindă cu o clipă înainte să-i atingă faţa, totuși îi zbură de pe cap pălăria de fetru gri-deschis. Femeia începu să se zbată, împingându-l în lături.

– Te joci, da? răcni Al furios. Vrei să te joci, în pula mea?

Îi prinse ambele braţe, ţintuindu-le de perne. Iar vederea pieptului ei, gâfâind sub limitările atât de dezvăluitoare ale salopetei, îi aprinse pârjolul dragonului din inimă. O apăsă și mai puternic, afundând-o în saltea și exultând la vederea mușchilor ei superbi care se încordau neajutoraţi.

– Cine-i șeful acum? Cine pula mea-i stăpânul tău?

Îi smulse benzile de piele dintre picioare și i le depărtă. Apoi îngenunche între coapsele ei și hainele i se evaporară. Ea gemu, făcând o ultimă încercare

disperată de a se elibera. Nu avea nicio șansă împotriva lui.

După o vreme, propria lui împlinire îl făcu să strige de încântare. Descărcarea de orgasm din corpul său era o sălbăticie primitivă care-i cuprindea toate celulele. Se menținu rigid, prelungind curgerea atât cât putu rezista înainte de a colapsa pe cearșafurile din mătase boțite.

– Așa-i mai bine, iubitule, rosti Jezzibella mângâindu-i umerii. Nu-mi place defel când ești încordat.

Al îi zâmbi moale. Femeia redevenise pisicuță-adolescentă, numai grijă adoratoare încununată de bucle aurii.

– Nici vorbă, doamnă. Nici vorbă ca tu să fii om.

Ea îl sărută pe nas.

– În privința antimateriei, spuse după aceea, o să ai nevoie de ea. Dacă ai cea mai mică șansă să pui mâna pe așa ceva, nu ezita.

– Nu-mi dau seama, mormăi el. Lovegrove zice că nu-i decât alt tip de bombă, iar noi avem deja destui explozibili nucleari.

– Al, asta nu-i doar un tip mai bun de bombă; o poți folosi ca să alimentezi și viespile de luptă și navele stelare, și în plus să le amplifici performanțele cu un ordin de magnitudine. Dacă vrei, este ca diferența dintre o pușcă și o mitralieră. Amândouă trag cu gloanțe, dar pe care ai prefera-o într-un caft?

– Bună comparația asta.

– Mulțumesc. Chestia este că deși campania noastră printre asteroizi merge bine, nu avem nici pe

departe egalitate numerică cu trupele Confederației. Însă antimateria este un multiplicator de forță superb. Dacă o ai, ei vor fi nevoiți să se gândească de două ori înainte de a lansa vreun atac.

– Ii-suse, da' ești o adevărată minune-n pula mea! Trebuie să pun asta la punct cu băieții.

Își trecu picioarele peste marginea patului și începu să-și reconstituie hainele din tărâmul magic pe care fuseseră alungate.

– Stai, se lipi femeia de spinarea lui și-l cuprinse cu brațele într-o îmbrățișare. Nu te grăbi, nepregătit. Trebuie să gândim bine toată mișcarea asta. O să ai probleme cu antimateria, fiindcă-i o substanță tare periculoasă. Iar tu nu ești deloc de ajutor.

– Ce vrei să spui? se burzului el.

– Felul în care abilitatea ta energistică paradește electronica și circuitele de forță... cu antimateria nu-ți poți permite așa ceva. Adu un posedat lângă un sistem de restricționare și vom asista cu toții la ultima jumătate a exploziei din lumea de dincolo. Ca atare... cu ea va trebui să lucreze non-posedații.

– Futu-i!

Al își scărpină părul răvășit, disperat de nesigur. Organizația lui era construită pe principiul ținerii non-posedaților la respect, la cheremul lui. Trebuia să ai un grup la bază, care să fie urmărit în permanență; în felul acela îi ținea ocupați pe soldații Organizației și le oferea un scop. Îi determina să accepte comenzi. Dar să lase antimateria pe mâna non-posedaților... asta însemna să dea rău balanța peste cap.

– Nu-s prea sigur, Jez.

– Nu-i o problemă chiar așa mare. Trebuie doar să te asiguri că-i ai bine la mână pe toți cei care vor manipula substanța. Harwood și Leroy pot aranja asta – să le ții familiile ostatici.

Al căzu pe gânduri. Chestia cu ostaticii ar fi putut merge, dar foarte la limită. Ar fi necesitat destule eforturi, iar soldații Organizației ar fi trebuit să fie realmente informați. Riscant...

– Bine, o să-ncercăm.

– Al! piui Jezzibella ca o fetiță și începu să-l acopere cu sărutări exuberante.

Hainele pe jumătate materializate ale lui Al dispărură din nou.

Biroul Șefilor de Stat-major era extravagant așa cum puteau avea doar personajele guvernamentale foarte importante; mobilierul lui scump și lucrat manual era dispus în jurul unei mese lungi din lemn de esență dură, care ocupa mijlocul încăperii. Un perete putea deveni transparent, oferind ocupanților o vedere în Centrul de Operații Tactice DS.

Al se așeză în capul mesei și-și salută locotenenții seniori cu un gest scurt din mână. Pe chip nu i se zărea nici urmă de zâmbet, un avertisment că acum era vorba strict despre afaceri.

– Bun, rosti el. Deci care-i situația? Leroy?

Managerul corpolent privi în lungul mesei cu o expresie de siguranță pe sine.

– În linii mari am respectat graficul de pacificare original pe care l-am întocmit. În prezent, optzeci și cinci la sută din planetă se află sub controlul nostru. Nu există centre industriale sau militare rămase în afara influenței noastre. Structura administrativă realizată de Harwood pare să fie eficientă. Aproape douăzeci la sută din populație este non-posedată și face ceea ce i se spune.

– Avem nevoie de ei? îl întrebă Silvano Richmann pe Al, fără măcar să se uite la Leroy.

– Leroy? întrebă Al.

– Pentru zonele urbane mari, avem nevoie aproape fără discuții, zise Leroy. Funcționarea așezărilor mici poate fi menținută cu ajutorul locuitorilor posedați care să asigure o operare energistică combinată, însă orașele au nevoie de utilități pentru a funcționa. Prin simpla putere a dorinței nu puteți face să dispară atâtea gunoaie și atâta căcat. Aparent posedații nu pot crea alimente viabile din componente anorganice, astfel că rețeaua de transport trebuie menținută pentru aducerea proviziilor de hrană. În momentul de față, acestea sunt doar stocuri din antrepozite. Ceea ce înseamnă că va trebui să implementăm o economie bazică de un fel sau altul, pentru a convinge fermele să continue aprovizionarea orașelor. Problema este faptul că posedații care locuiesc în zonele rurale nu sunt dispuși să muncească prea mult și oricum eu n-am habar ce am putea utiliza drept bani, fiindcă falsificarea i-al dracu' de ușoară pentru voi, așa că poate va fi necesar să recurgem la troc. Altă problemă este

faptul că posedații nu pot manufactura obiecte care să aibă permanență; odată ieșite de sub influența energistică, ele revin imediat la arhitectura inițială. De aceea multe fabrici vor trebui reinițializate. În privința domeniului militar, non-posedații sunt fără îndoială necesari, dar asta-i treaba lui Mickey.

– Ai făcut treabă bună, Leroy, rosti Al. Cât va mai dura până ce voi avea totul sub control pe planetă?

– În clipa de față deții controlul asupra tuturor lucrurilor importante. Însă acei ultimi cincisprezece la sută vor fi ai naibii de dificili. O parte însemnată de rezistență provine din zonele de hinterland, ferme rurale unde trăiesc tipi individualiști. Și duri, de asemenea. Mulți sunt pitiți pe acolo cu armele lor de vânătoare. Eu și Silvano am înființat echipe care să-i vâneze, dar din cele constatate până acum va fi o campanie lungă și păcătoasă de ambele părți. Ei cunosc terenul, echipele noastre nu-l cunosc; este un avantaj care aproape că anulează abilitatea energistică.

Al mârâi sardonic.

– Vrei să spui că trebuie să luptăm cinstit?

– Este un câmp de luptă echilibrat, încuviință Leroy. Noi însă vom câștiga în cele din urmă, este inevitabil. Atât doar că nu-mi poți cere un grafic temporal.

– Bine. Vreau să continui să lucrezi la ideea aia cu economia. Trebuie să menținem pe planetă un soi de societate funcțională.

– Așa o să fac.

– Mickey, cum merge la tine?

Mickey Pileggi sări în picioare, cu sudoarea lucindu-i pe frunte.

– Destul de bine, Al. La prima acţiune am cucerit patruzeci şi cinci de asteroizi. Ăia sunt cei mari, cu staţiile industriale cele mai importante. Aşa că acum avem de trei ori mai multe nave de război decât am avut la început. Pentru restul aşezărilor va fi pur şi simplu o operaţie de lichidare. Acolo nu mai există nimic care să ne poată ameninţa.

– Ai echipaje pentru toate navele astea noi?

– Lucrăm în direcţia asta. Nu-i la fel de uşor ca pe planetă. Aici sunt implicate distanţe mari, iar liniile noastre de comunicaţii nu-s cele mai tari.

– Vreo reacţie din partea edeniştilor?

– Nu tocmai. Au existat unele ciocniri cu şoimi-de-vid înarmaţi la trei asteroizi şi am suferit pierderi. Nu s-au semnalat însă atacuri mari.

– Probabil că-şi conservă puterea, spuse Silvano Richmann. Eu aşa aş face.

Al îl fixă pe Mickey cu privirea lui pătrunzătoare. (Dumnezeule, câte ore petrecuse exersând-o în Brooklyn!) Şi n-o pierduse defel, ticul sărmanului Mickey porni instantaneu, ca declanşat de răsucirea unui comutator.

– După ce vom prelua navele andocate la asteroizi, vom fi îndeajuns de puternici ca să-i lovim pe edeniști?

Ochii lui Mickey îşi căutară cu disperare aliaţi.

– Poate.

– Întrebarea este ce anume vrei de la ei, Al, rosti Emmet Mordden. Mă îndoiesc că i-am putea subjuga

vreodată – nici să-i determinăm să cedeze în fața posedării, nici să accepte controlul Organizației asupra habitatelor. În privința asta va trebui să mă crezi pe cuvânt: ei sunt complet diferiți de orice fel de oameni pe care i-ai mai întâlnit până acum. Toți, până și copiii. Probabil că i-ai putea ucide, că le-ai putea distruge habitatele. Dar să-i cucerești? Nu cred.

Al subție buzele și-l studie cu atenție pe Emmet. Bărbatul nu aducea deloc cu Mickey; de acord, era timid, însă își știa meseria.

– Ce vrei să spui atunci?

– Că trebuie să decizi.

– Ce să decid?

– Dacă să mergem să luăm antimateria. Vezi tu, edenismul are un monopol pentru furnizarea He_3, și ăsta-i combustibilul cu care funcționează toate navele stelare și stațiile industriale, ca și platformele DS, iar noi toți știm că ele au nevoie de energie. În sistemul Noua Californie este stocat foarte mult He_3, dar în cele din urmă se va epuiza. Asta înseamnă că trebuie să mergem la sursă, dacă vrem ca navele noastre stelare să mai zboare și să ne menținem controlul asupra planetei. Fie asta, fie să folosim alternativa.

– Da, aprobă Al. Ai discutat cu individul ăla, Nicolai Penovici – este pe meserie?

– Da, din câte mi-am putut da seama. În tot cazul, știe foarte multe despre antimaterie. Eu zic că ne poate duce la stația lui de producție.

– Avem nave care să se poată ocupa de asta?

Emmet se strâmbă cu un aer nefericit.

– Nave, da, astea nu mai sunt o problemă acum. Totuși navele stelare și antimateria înseamnă folosirea a mulți non-posedați care să le opereze. Puterea noastră energistică nu este bună pentru războiul în spațiul cosmic, ci dimpotrivă, ne dezavantajează.

– Știu, spuse calm Al, dar, ce dracu', putem întoarce asta-n favoarea noastră, dacă procedăm cu atenție. Va dovedi că non-posedații joacă-n Organizație un rol la fel de mare ca oricare alții. O să fie o publicitate bună. În plus, tipii ăia amplificați ne-au ajutat la asteroizi, nu?

– Da, aprobă Silvano fără chef. Sunt buni.

– Asta-i atunci! urmă Al. Sigur că da, o să-ncercăm să-i atacăm pe edeniști cu navele noastre. O să vedem dacă putem înhăța minele lor de heliu. Între timp însă, o să ne facem rost și de o poliță de asigurare frumușică. Emmet, începe să asamblezi navele de care o să ai nevoie. Silvano, vreau ca tu și Avvy să vedeți care vor fi echipajele lor. Vreau să folosiți doar non-posedați care au familie, te-ai prins? Și înainte de a porni spre stație, vreau ca familiile alea să fie aduse aici, în Monterey, unde să se bucure de cea mai frumoasă vacanță din viața lor. Evacuează-i pe toți din complexul-stațiune și găzduiește-i acolo.

Silvano rânji larg.

– Sigur că da, Al. I-am dat drumul.

Al Capone se lăsă pe spate și-i privi cum începură să implementeze instrucțiunile. Totul mergea ca pe roate, ceea ce dădea naștere la altă problemă. Una pe care până și Jez o trecuse cu vederea... însă, la urma

urmelor, acesta era domeniul în care bărbatul avea o tonă de experienţă mai mult decât ea. Locotenenţii începuseră să se obişnuiască cu manevrarea puterii, învăţau cum să se folosească de pârghii. Acum fiecare avea propriul său teritoriu, dar în scurt timp aveau să înceapă să gândească. Şi la fel de sigur pe cât este că găinile ies din ouă, unul dintre ei avea să-ncerce să dea lovitura. Al privi în jurul mesei şi se întrebă care va fi acela.

Kiera Salter se aşeză în scaunul preşedintelui din sala consiliului de administraţie Magellanic Itg şi-şi trecu în revistă noul domeniu. Sediul era una dintre puţinele clădiri din interiorul habitatului, un turn circular cu cincisprezece niveluri situat la poalele calotei nordice. Ferestrele sale ofereau o imagine intimidatoare spre interior. Nuanţele cafenii adumbrite ale deşertului semiarid de afară lăsau loc treptat tonurilor verzi liniştitoare ale savanei şi pădurii din jurul secţiunii mediane, înainte de a se contopi finalmente în câmpiile ierboase unduite, dominate actualmente de o plantă xenoc roz-viu. De jur împrejurul ei, aidoma unui şanţ de apărare, în contrast acut, se afla marea circulară: o bandă lată de turcoaz aproape luminos, străbătut de scânteieri sinuoase. Sus şi senin deasupra tuturor tubul de lumină axial revărsa o radianţă strălucitoare de soare la amiază. Unica discrepanţă în scena aceea paşnică erau norii care străluceau roşu-slab în văzduh.

Existau puține alte dovezi ale loviturii de palat pe care o condusese ea; una-două pete de fum negru și un avion prăbușit al polițiștilor lefegii în parcul care înconjura recepția unui turn zgârie-stele. Majoritatea stricăciunilor reale se petrecuseră în interiorul zgârie-stelelor, dar secțiunile importante, stațiile industriale și spațioportul, suferiseră puține avarii.

Planul ei fusese bun. Oricine venea în contact cu un posedat era preluat imediat, indiferent care i-ar fi fost statutul. Un efect de unde circulare se răspândise de la nivelul al șaptesprezecelea al turnului zgârie-stele Diocca, la început lent, însă sporind pe măsură ce numărul posedaților crescuse. Posedații trecură la următorul zgârie-stele.

Rubra îi avertiză desigur pe oameni, le spuse la ce să fie atenți și unde erau posedații. Îi direcționă pe polițiștii lefegii și pe soldații mercenari amplificați, și întinse ambuscade posedaților. Oricât de bune ar fi fost însă, trupele de care dispunea erau aproape complet dependente de hardware-ul lor, ceea ce le oferea posedaților un atu letal. Dacă nu era ceva rudimentar, de genul proiectilelor chimice, tehnologia armamentului îi trăda pe oameni, căzând complet în momentele critice sau producând date false. Rubra nici măcar nu încercase să scoată din stocare mica echipă de mecanoizi de asalt din Valisk.

Pe platformele de andocare, carcasele din polip ale navelor stelare posedate începură să se dilate sub licăre de tipare luminoase exotice și apărură în urma convulsiilor ca șoimi-de-iad complet dezvoltați. Nave

stelare cu forme fantastice și harpii uriașe se îndepărtară de habitat, pentru a provoca șoimii-de-vid și fregatele Srinagar ce se apropiau precaut. Navele militare se retrăseseră, abandonând tentativa de a veni în ajutorul populației asediate.

Autoritatea Kierei se întindea acum pe toată lungimea habitatului și cuprindea o zonă cu diametrul de o sută de mii de kilometri în exteriorul învelișului. Deloc rău pentru o fostă soție din Societatea de pe Noul München. Anterior ea întrevăzuse fugar, o singură dată, poziția aceasta, influența, importanța și respectul aduse de autoritate. Ar fi putut să fie ale ei încă de pe atunci; avusese de partea ei educația și situația financiară a familiei, iar soțul ei deținuse ambiția și abilitățile necesare. În mod normal îl aștepta un post în cabinet, și poate chiar funcția de Cancelar (așa visase și trăsese ea sforile). Dar el eșuase, trădat de ambiție și de lipsa de răbdare, făcând pactele greșite în căutarea accesului cel mai rapid. Un eșec din cauza slăbiciunii, care o condamnase la o existență pustie în conacul rural măreț, lucrând sârguincios pentru actele de binefacere cuvenite, compătimită și evitată de vulpile sociale pe care cândva le considerase prietenele cele mai apropiate. Murise plină de amar și ranchiună.

Pentru ca acum Kiera Salter să revină mai tânără și mai frumoasă ca niciodată. Iar greșelile și slăbiciunile trecutului nu aveau să mai fie repetate. Niciodată!

– Acum trei ore am terminat trecerea prin ultimul zgârie-stele, se adresă ea consiliului pe care-l alcătuise (selectându-i cu foarte multă atenție pe majoritatea

membrilor săi). În prezent, Valisk ne aparţine în mod efectiv.

Anunţul stârni aplauze şi unele fluierături.

Ea aşteptă să se facă linişte.

– Bonney, câţi non-posedaţi au rămas?

– Aş zice că vreo două sute, răspunse femeia-vânător. Se ascund – bineînţeles, cu ajutorul lui Rubra. Găsirea lor va dura o vreme. N-au însă cum să iasă şi-n cele din urmă îi voi găsi.

– Ridică vreun pericol?

– Scenariul cel mai defavorabil ar fi câteva acte de sabotaj, dar ţinând seama de faptul că toţi îi putem simţi dacă se apropie suficient, n-ar avea viaţă prea lungă. Nu, cred că singurul care ne-ar mai putea face vreun rău acum ar fi Rubra. Nu ştiu totuşi suficient de multe despre el şi despre capacităţile lui.

Toţi se întoarseră şi-l priviră pe Dariat. Kiera nu dorise ca el să facă parte din consiliu, dar cunoştinţele lui asupra afinităţii şi rutinelor habitatului erau fără egal. Aveau nevoie de cunoştinţele sale la nivel de expert pentru a se ocupa de Rubra. Cu toate acestea ea continua să nu-l considere un posedat adevărat; era nebun, bântuit de un soi de demenţă nemiloasă. De asemenea, ţelurile lui difereau prea mult de ale lor. Un fapt care îl făcea o responsabilitate periculoasă, în mintea ei.

– Ca act final, rosti Dariat calm, Rubra ar putea anihila întregul ecosistem. El deţine controlul întreţinerii ambientale şi a organelor digestive, ceea ce-i asigură foarte multă putere. Ar putea elibera toxine

în apă și alimente, ar putea înlocui atmosfera actuală cu azot pur, sufocându-ne, ba chiar ar putea s-o purjeze în spațiul cosmic. Poate să dezactiveze tubul de lumină axial și să ne înghețe, ori să-l activeze la maximum și să ne coacă. Niciuna dintre acțiunile acestea nu l-ar afecta pe termen lung; biosfera poate fi replantată și populația umană poate fi înlocuită. Lui îi pasă mai puțin de viețile oamenilor decât ne pasă nouă – unica lui prioritate este el însuși. Așa cum v-am spus din capul locului, orice am putea reuși este complet lipsit de sens, dacă el nu-i eliminat. Dar nu m-ați ascultat.

– Băi, creier de căcat, și de ce n-a făcut el nimic din toate astea pân-acum? întrebă Stanyon disprețuitor.

Pe sub masă, Kiera îi puse o mână liniștitor pe picior. Era un locțiitor bun și puterea lui de intimidare explica în mare parte obediența care-i era arătată ei; de asemenea, constituia un înlocuitor excelent pentru Ross Nash în pat. Totuși, inteligența nu se număra printre calitățile sale.

– Da, se adresă ea inexpresiv lui Dariat. De ce nu le-a făcut?

– Fiindcă nouă ne-a mai rămas un element esențial pentru a-l împiedica, spuse Dariat. Îl putem ucide. Șoimii-de-iad sunt înarmați cu destule viespi de luptă pentru a distruge o sută de habitate. Ne aflăm într-o situație restrictivă – dacă luptăm deschis unul împotriva celuilalt, murim amândoi.

– Deschis? repetă Bonney.

– Da. În clipa de față el a discutat cu certitudine cu Consensul edenist despre metode de inversare a posedării. Și așa cum știți, eu investighez metode pentru a-mi transfera personalitatea în straturile neurale fără a fi blocat de el. În felul acela aș putea prelua controlul habitatului și în același timp l-aș elimina.

„Ceea ce nu-i tocmai soluția pe care o doresc", gândi Kiera.

– Și atunci de ce n-o faci? întrebă Stanyon. Bagă-te-acolo și luptă cu nenorocitul pe propriul lui teren. N-ai coaie pentru așa ceva?

– Celulele straturilor neurale vor accepta doar rutinele gândurilor lui Rubra. O rutină care nu este derivată din șablonul personalității lui nu va funcționa în straturile neurale.

– Dar te-ai mai băgat prin rutinele alea pân-acum.

– Exact. Am făcut modificări la ceea ce exista acolo, fără să-nlocuiesc ceva. Dariat suspină prelung și-și lăsă capul în mâini: Uitați care-i treaba, eu lucrez la problema asta de aproape treizeci de ani. Metodele convenționale au fost complet inutile împotriva lui Rubra. După aceea am crezut că am găsit răspunsul cu afinitatea amplificată de abilitatea energistică. Aș fi putut-o utiliza pentru a modifica secțiuni din straturile neurale, pentru a sili celulele să accepte rutinele personalității mele. Exploram direcția respectivă când cretinul ăla bețiv de Ross Nash a dus la deconspirarea noastră. Așa că am ieșit din ascunzătoare și i-am arătat lui Rubra ce putem face; perfect, dar procedând astfel, ne-am pierdut avantajul invizibilității. El

este cu ochii-n patru cum n-a mai fost niciodată până acum. În ultimele zece ore am avut suficiente dovezi în această privință. Dacă încerc să convertesc o halcă din straturile neurale pentru a mă accepta, ea iese din arhitectura omogenității, iar Rubra face asupra componentei bioelectrice a celulelor ceva care le omoară instantaneu. Nu mă întrebați ce anume – distruge regulatorii chimici naturali sau pur și simplu le electrocutează prin oscilații violente ale impulsurilor nervoase... Nu știu! Mă blochează însă la fiecare pas al drumului.

– Totul este foarte interesant, replică rece Kiera. Noi trebuie să știm însă dacă îl poți înfrânge.

Dariat surâse, cu privirea nefocalizată.

– Da. O să-l înfrâng, o simt pe Stăpâna Chi-ri atingându-mă. Va exista o cale și o voi găsi în cele din urmă.

Ceilalți membri ai consiliului schimbară priviri iritate sau îngrijorate, cu excepția lui Stanyon, care mormăi dezgustat.

– Să înțeleg atunci că Rubra nu reprezintă o amenințare imediată? întrebă Kiera.

Aprecia că devoțiunea lui Dariat față de religia Punții-stelare, cu Stăpânii și Stăpânele tărâmurilor, era altă indicație a instabilității lui.

– Da, zise Dariat. Bineînțeles, el va menține metodele de uzură. Electrocutări, cimpicasnici care ne vor azvârli pietroaie în cap, și-n plus va trebui să abandonăm tuburile și lifturile din zgârie-stele. Este neplăcut, dar putem rezista situației.

– Până când? întrebă Hudson Proctor.

Era un fost general pe care Kiera îl adusese în coteria ei inițială pentru a-i ajuta să plănuiască strategia de preluare.

– Rubra este aici cu noi, iar edeniștii sunt în exterior. Și unii și alții se străduiesc din răsputeri să ne împingă îndărăt în lumea de dincolo. Trebuie să oprim asta și să contraatacăm. Să dea dracu' dacă accept să stau aici și să-i las pe ei să învingă.

Privi în jurul mesei, încurajat de nivelul de susținere tăcută dovedit de consiliu.

– Șoimii-de-iad pe care-i avem fac față fără probleme oricărui șoim-de-vid, zise Kiera. Edeniștii nu pot pătrunde în Valisk; nu pot decât să stea la distanță sigură și să privească. Eu nu-i consider deloc o problemă, cu atât mai puțin o amenințare.

– Într-o luptă, șoimii-de-iad pot fi la fel de buni ca șoimii-de-vid, dar ce-i va determina să stea și să ne protejeze?

– Dariat? rosti Kiera, iritată că trebuia să-l apeleze din nou.

El fusese totuși cel care găsise modul prin care să-i mențină pe șoimii-de-iad loiali față de Valisk.

– Sufletele care posedă șoimii-de-iad ne vor ajuta atât timp cât dorim, rosti Dariat. Noi avem ceea ce-și doresc ele finalmente: corpuri omenești. Toți descendenții lui Rubra își pot utiliza afinitatea pentru a conversa cu șoimii-negri ai lui Magellanic Itg. Asta înseamnă că sufletele pot ieși din șoimii-de-iad și pot intra în corpurile acelea la fel cum au intrat. În timpul preluării noastre, am capturat suficienți descendenți

ai lui Rubra pentru a-i asigura câte un corp omenesc fiecărui posesor de șoim-de-iad. Toate sunt stocate în tau-zero și așteaptă.

– Ce așteaptă? întrebă Hudson Proctor. Asta mă irită. Nu înțeleg nici măcar de ce ne mai deranjăm cu discuția asta.

– Ce sugerezi atunci că ar trebui să facem? întrebă Kiera.

– Ceea ce este orbitor de evident. Să-i dăm drumul! Acum! Știm c-o putem face; împreună dispunem de puterea de a scoate Valisk complet din universul acesta. Ne putem crea propriul univers în jurul nostru: unul cu legi noi, un loc în care în jur să nu mai existe o eternitate pustie și în care să fim izolați în siguranță de lumea de dincolo. Acolo vom fi feriți de Rubra, de edeniști, de toți. Adăpostiți și nemuritori.

– Așa este, aprobă Kiera.

Majoritatea posedaților reveniseră în lume de numai câteva ore, însă imboldul creștea deja. Să fugă, să se ascundă de cerul teribil de gol. Fiind închis, Valisk era superior unei planete, totuși Kiera urâse zgârie-stelele cu ferestrele prin care se vedeau stelele goale ce-i reaminteau întruna de lumea de dincolo. „Da", gândi ea, „în cele din urmă va trebui să părăsim imaginea aceea. Dar nu încă." Alte instincte, mai vechi, îi sâcâiau gândurile. Atunci când Valisk urma să plece spre un univers în care totul devenea posibil pentru toți indivizii, nevoia de conducere avea să păleasască, pierdută în visul de viață etern sibarită în care aveau să se afunde toți. Kiera Salter avea să înceteze

să reprezinte ceva special. Poate că era inevitabil, totuşi nu era niciun zor să pornească într-acolo.

– Cum rămâne cu ameninţarea venită chiar din partea noastră? îi întrebă cu o notă accentuată de curiozitate în voce.

Ca şi cum rezolvaseră deja problema evidentă.

– Care ameninţare? întrebă Stanyon.

– Ia gândiţi-vă... Pentru cât timp intenţionăm să părăsim universul acesta?

– Eu nu plănuiesc să mai revin, rosti sarcastic Hudson Proctor.

– Nici eu. Însă eternitatea înseamnă un timp destul de lung, nu? Şi aceia sunt termenii în care va trebui să gândim azi.

– Şi? întrebă el.

– Câţi oameni sunt în clipa asta în Valisk? Stanyon?

– Aproape nouă sute de mii.

– Aproape nouă sute de mii de oameni. Iar ţelul vieţii, ori singura definiţie a sa la care mă pot gândi, este de a experimenta. De a experimenta orice poţi, atât timp cât poţi. Kiera rânji morbid spre consilieri: Asta nu se va schimba indiferent care ar fi universul pe care-l vom ocupa. Aşa cum stau lucrurile, nu suntem destui; în niciun caz dacă dorim să continuăm să ne oferim experienţe noi şi diferite pentru eternitate. Pentru a continua să generăm prospeţime, va trebui să avem varietate, altfel nu vom face decât să interpretăm de-a pururi variaţiuni pe o temă dată. După cincizeci de mii de ani vom fi atât de disperaţi

după o schimbare, încât vom fi în stare să revenim chiar și aici, pur și simplu pentru noutatea faptului în sine.

Le câștigase atenția; putea să vadă și să simtă cum îndoielile și nesiguranța sufereau o reacție de fisiune în mințile lor.

Hudson Proctor se lăsă pe spate în scaun și-i azvârli un surâs apatic.

– Haide, Kiera, e clar că te-ai gândit pe îndelete la asta. Care-i soluția?

– Există două posibilități. Mai întâi, să folosim șoimii-de-iad pentru a ne evacua pe o planetă terracompatibilă și să reîncepem acolo campania de posedare. Personal, aș detesta să risc asta. Este posibil ca navele de război ale lui Srinagar să nu poată pătrunde în Valisk, dar dacă încercăm să asolizăm pe planetă, am fi ca niște ținte din poligon. Pe de altă parte, putem fi isteți și aduna oamenii în jurul nostru. Valisk poate susține minimum șase-șapte milioane, iar asta fără amplificarea oferită de abilitatea noastră energistică. Șase milioane ar trebui să fie suficient pentru a ne păstra societatea vie și proaspătă.

– Glumești! Să aducem peste cinci milioane de oameni?

– Da. Va dura, totuși se poate face.

– Să aducem niște oameni – da, însă așa mulți... Cu siguranță și populația noastră va crește.

– În niciun caz cu cinci milioane. Va trebui ca în următorii zece ani să introducem obligativitatea sarcinii permanente pentru toate femeile. Poate că acum

consiliul se află la conducere, dar ia-ncercați să implementați măsura asta și veți vedea cât vom rezista.

– Nu mă refer la momentul de acum, ci la cel ulterior. Vom avea copii după ce plecăm.

– Oare? Acestea nu sunt corpurile noastre adevărate și ei nu vor fi niciodată copiii *noștri*. Imperativul biologic nu ne mai impulsionează; corpurile acestea sunt receptori senzoriali pentru conștiințele noastre și nimic altceva. Eu nu intenționez în niciun caz să am copii.

– Bine, însă chiar presupunând că ai dreptate, iar eu nu spun că ai, cum vei căpăta genul acela de influx? O să lansezi șoimii-de-iad în zboruri de piraterie pentru a captura oameni?

– Nu, răspunse ea ferm. Îi voi invita. Ați văzut triburile Puntea-stelară. În toate societățile din Confederație există nemulțumiți, la fel ca ei. O știu pentru că una dintre societățile caritabile pentru care am lucrat ajuta la reabilitarea tinerilor ce nu puteau face față vieții contemporane. Dacă i-am aduna pe toți, am putea umple douăzeci de habitate de mărimea asta.

– Dar cum? Ce anume i-ar putea determina să dorească să vină aici, în Valisk?

– Trebuie doar să găsim mesajul corect, asta-i tot.

Chiar și în timpul zilei, palatul Burley ieșea în evidență față de orașul Atherstone; aflat în vârful unei coline mici și înconjurat de parcuri întinse, supraveghea cartierele de jos cu o detașare regală pe potrivă. Iar noaptea izolarea îl făcea realmente dominant.

Luminile din Atherstone transformau autostrăzile, bulevardele și pieţele măreţe într-o strălucire sidefie puternică, care tremura ca vie. Chiar în centrul său însă domeniul palatului era un lac întunecat ca miezul nopţii. Iar palatul Burley sclipea în mijlocul său mai intens decât o făcea vreodată sub soarele amiezii, iluminat de o salbă de cinci sute de spoturi. Era vizibil de aproape oriunde din oraș.

Ralph Hiltch îl observă prin suita de senzori a avionetei Marinei Regale, pe când se apropiau. O clădire în stil neoclasic, cu numeroase aripi care se adunau laolaltă sub unghiuri nu tocmai geometrice, și cinci curţi interioare pătrate ce împrejmuiau grădini verzi. Deși era aproape ora unu noaptea, o mulţime de vehicule foloseau aleea lungă de acces care traversa parcurile, iar farurile lor creau o bandă aproape continuă de lumină albă. Deși foarte ornamental, palatul constituia centrul autentic al guvernării; ţinând seama de actuala stare de alertă, activitatea aceea era cât se poate de firească.

Pilotul așează avioneta pe una dintre platformele de asolizare discret amplasate pe terasa de pe acoperiș. Când Ralph coborî din aparatul de zbor, Roche Skark îi ieși în întâmpinare, asistat de doi bodyguarzi care rămăseseră discret la câţiva metri în spate.

– În ce stare te găsești? întrebă directorul ASE.

Ralph clătină din cap.

– Încă sunt întreg, domnule. Spre deosebire de Mortonridge.

– Cazul ăsta de învinovățire nu-mi place deloc. Sper că nu-ți afectează judecata.

– Nu, domnule. În tot cazul, nu-i vorba despre învinovățire. Doar nemulțumire. Aproape că pusesem mâna pe ei... am fost atât de aproape...

Roche îl privi înțelegător pe mai tânărul agent operativ.

– Știu, Ralph. I-ai alungat însă din Pasto, iar asta este o realizare colosală. Gândește-te ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi căzut în mâinile unora ca Annette Ekelund! Mortonridge multiplicată de o sută de ori. Iar dacă ei ar fi posedat atât de mulți oameni, nu s-ar fi mulțumit să stea locului, așa cum sunt pe peninsulă.

– Da, domnule.

Intrară în palat.

– Ideea asta pe care ați avut-o voi doi este fezabilă? întrebă Roche.

– Așa cred, domnule. Și vă sunt recunoscător că-mi îngăduiți s-o prezint chiar eu Prințesei.

Ideea evoluase din câteva examinări strategice pe care le ținuse cu colonelul Palmer în decursul ocazionalelor momente de liniște din cele două zile frenetice ale evacuării lui Mortonridge. Ralph știa că implica sugestii pe care trebuia să le facă el personal Prințesei, deoarece se temea că ar fi fost diluată de analiștii și tacticienii Marinei, dacă ar fi înaintat-o prin canalele procedurale corecte. Minți convingătoare, care ar fi lustruit substanța brută pentru a prezenta un concept acceptabil din punct de vedere politic. Iar asta n-ar

fi funcționat, succesul nu putea fi produs decât prin o adeziune de sută la sută la propunere.

Uneori, când se retrăgea puțin și privea personajul acesta obsedat în care se transformase, se întreba dacă nu cumva pur și simplu se supradoza cu aroganță.

– Ținând seama de circumstanțe, a fost lucrul cel mai mărunt pe care l-am putut face, spuse Roche Skark. După cum ți-am spus, eforturile tale n-au trecut neobservate.

Sylvester Geray îi aștepta în sala de recepție decagonală cu pilaștri de aur și platină sclipitori. În uniforma sa perfectă, Marele Comis privi mai degrabă șovăitor combinezonul împrumutat de Ralph de la pușcașii marini, apoi deschise o pereche de uși.

După opulența saloanelor de până atunci, cabinetul privat al prințesei Kirsten părea aproape sărăcăcios. Genul de studio discret și în același timp rafinat din care și-ar fi condus domeniul un nobil latifundiar. Lui Ralph îi veni realmente greu să accepte că întregul sistem stelar Ombey era condus din odaia aceasta.

Se apropie de birou, simțind că ar fi trebuit să salute, dar știind în același timp că ar fi părut ridicol – la urma urmelor, el nu era militar. Prințesa nu difera mult de imaginile ei de la știri, o lady plină de demnitate, care părea încremenită într-o perpetuă vârstă mijlocie. Oricât de multă disciplină i-ar fi fost inoculată, lui Ralph îi fu imposibil să nu-i examineze cercetător chipul. Zări bineînțeles nasul Saldana clasic, subțire și cu vârful arcuit în jos, care era aproape singura ei trăsătură delicată, deoarece avea o robustețe

generală care făcea imposibil să și-o imagineze vreodată ajungând o bunicuță fragilă.

Prințesa Kirsten îl salută cu o înclinare generoasă din cap.

– Domnul Hiltch! În carne și oase, în cele din urmă.

– Da, Alteță.

– Îți mulțumesc foarte mult că ai venit. Dacă vrei, te rog, să iei loc, am putea începe.

Ralph se așeză pe scaunul de lângă Roche Skark, recunoscător pentru iluzia de protecție pe care i-o transmitea șeful său. Jannike Dermot îl privea aproape amuzată. În afară de Marele Comis, în încăpere se mai găsea doar Ryle Thorne, care părea complet indiferent față de prezența lui Ralph.

– Îl vom aduce acum pe amiralul Farquar, rosti Kirsten.

Dataviză procesorului desktop pentru o conferință senzambiental cu nivelul I de securitate. Incinta în formă de bulă albă se ivi, cuprinzându-i.

Ralph constată că se găsea în dreapta amiralului, în capătul îndepărtat al mesei față de Prințesă.

– Domnule Hiltch, poți să ne rezumi situația curentă de pe Mortonridge, spuse Kirsten.

– Da, Alteță. Actualmente principala noastră operație de evacuare s-a încheiat. Grație avertizărilor pe care le-am trimis, am izbutit să evacuăm peste optsprezece mii de oameni cu avioanele și avionetele de transport ale Marinei Regale. Alte șaizeci de mii au plecat pe M6 și au scăpat pe acolo înainte ca autostrada să devină nefuncțională. Sateliții cu senzori ne

arată că aproximativ opt sute de ambarcațiuni cu refugiați se îndreaptă spre continentul principal. În momentul de față prioritatea noastră este de a încerca să ridicăm oamenii de pe ambarcațiunile cele mai mici, care sunt îngrozitor de supraaglomerate.

– Ceea ce înseamnă că pe Mortonridge au rămas abandonați aproape două milioane de oameni, rosti amiralul Farquar. Și nu putem face absolut nimic în privința lor.

– Credem că cei mai mulți sunt deja posedați, zise Ralph. La urma urmelor, oamenii lui Ekelund au beneficiat de două zile. Iar cei care nu sunt posedați vor fi până mâine. Ne ciocnim mereu de curba asta exponențială. Este o ecuație înspăimântătoare când este tradusă în viața reală.

– Ești absolut sigur că sunt posedați? întrebă prințesa Kirsten.

– Mă tem că da, Alteță. Imaginile din sateliți sunt neclare, desigur, deasupra întregii peninsule. Mai putem totuși utiliza secțiuni din rețeaua de comunicații. Se pare că posedații au uitat de ea sau au ignorat-o. IA-urile au extras din senzori și camere toate imaginile posibile. Tiparul de ansamblu este constant. Non-posedații sunt căutați, apoi făcuți să sufere până se înclină în fața posedării. Sunt destul de nemiloși în privința aceasta, deși par să manifeste reticențe în cazul copiilor. Majoritatea celor care mai ajung acum la punctele de evacuare sunt sub șaisprezece ani.

– Doamne Dumnezeule! murmură Prințesa.

– Vreun posedat a încercat să iasă? întrebă Ryle Thorne.

– Nu, domnule, răspunse Ralph. Din câte putem spune, deocamdată par să respecte acordul. Unica anomalie din clipa de față este vremea. De azi-dimineață deasupra lui Mortonridge se adună o cantitate considerabilă de nori, care nu sunt defel naturali.

– Niște nori care nu sunt naturali? se încruntă Ryle Thorne.

– Da, domnule. Este o pătură aproape uniformă, care se întinde dinspre sud și nu pare să fie afectată de vânt. Și care a început să strălucească roșu. Credem că ar putea fi o formă suplimentară de protecție împotriva sateliților cu senzori. Dacă va continua să se extindă cu viteza actuală, Mortonridge va fi complet învăluită în treizeci și șase de ore. După aceea vom dispune doar de senzorii conectați la rețea și nu cred că ei îi vor trece mult timp cu vederea.

– Un nor roșu? întrebă prințesa Kirsten. Este toxic?

– Nu, Alteță. Am trecut cu câteva drone prin el ca să culegem eșantioane. Nu sunt decât vapori de apă. Totuși ei îl controlează într-un fel neștiut.

– Care este potențialul său ca armă?

– Nu văd cum ar putea fi utilizat în mod agresiv. Cantitatea de energie necesară pentru a-l genera este realmente impresionantă, dar asta-i tot. Oricum, frontiera pe care am stabilit-o în partea de sus a lui Mortonridge este un blocaj eficient. Soldații au numit-o „parafoc". Laserele DS au cauterizat solul pe o fâșie lată de doi kilometri, de-a curmezișul gâtului

peninsulei. Pentru monitorizarea ei, combinăm observațiile sateliților cu patrulele de sol; dacă ceva se mișcă acolo, va fi țintit instantaneu.

– Ce se întâmplă dacă norul încearcă să se deplaseze?

– Atunci vom încerca să-l ardem cu laserele DS. Dacă nu vom reuși, vom avea nevoie de autoritatea dumneavoastră, Alteță, de a lansa lovituri punitive.

– Am înțeles. Cum veți ști în ce fel să țintiți aceste lovituri punitive, dacă norul roșu acoperă complet Mortonridge?

– Va trebui să trimitem înăuntru echipe de recunoaștere.

– Să ne rugăm atunci ca norul să poată fi oprit de lasere.

– Văd că sunteți pregătiți pentru a împiedica orice tentative de evadare în masă, rosti Ryle Thorne. Ce ați făcut pentru a-i împiedica pe posedați să se strecoare individual printre refugiați? Știm cu toții că-i suficient unul singur pentru a reîncepe întregul coșmar. Am monitorizat aspecte ale evacuării și la răstimpuri a fost destul de haotică.

– Haosul a fost în partea evacuării refugiaților, domnule, răspunse Ralph. În capătul celălalt procedurile au fost mult mai bine implementate. Toți au fost testați pentru a vedea dacă dețin efectul acesta energistic. N-am găsit pe niciunul. Și chiar dacă ar fi reușit să se infiltreze, toți refugiații sunt ținuți în izolare. Credem că singurii posedați de pe Ombey sunt pe Mortonridge.

– E bine, încuviință prințesa Kirsten. Știu că Roche Skark te-a felicitat deja, domnule Hiltch, totuși doresc să-mi exprim recunoștința pentru felul în care te-ai ocupat de criza aceasta. Comportamentul dumitale a fost exemplar.

– Vă mulțumesc, Alteță.

– Nu-mi face plăcere s-o spun, însă cred că femeia aceea, Ekelund, a avut dreptate. Rezultatul final nu va fi decis aici.

– Scuzați-mă, Alteță, dar i-am spus lui Ekelund că afirmația aceea mi s-a părut incorectă și continui să cred asta.

– Continuă, domnule Hiltch, îi spuse Kirsten cordial. Nu mușc și aș dori din tot sufletul să mi se arate că m-am înșelat în această privință. Ai vreo idee?

– Da, Alteță. Cred că simpla așteptare pasivă pentru ca problema aceasta să fie rezolvată altundeva ar fi o greșeală de proporții. Pentru propria noastră liniște a minții, dacă nu pentru altceva, trebuie să știm că posedații pot fi înfrânți, pot fi făcuți să renunțe la ceea ce au luat. Știm că tau-zero îi poate sili să abandoneze corpurile pe care le-au furat și este posibil ca pe Kulu, ori pe Pământ, sau în alt loc cu resurse științifice realmente de vârf să poată fi găsită o metodă mai rapidă și mai eficientă. Ideea însă este că, indiferent de soluția la care vom ajunge, va trebui totuși să coborâm pe sol și s-o implementăm.

– Ai dori așadar să începem acum? întrebă amiralul Farquar.

– Etapa de pregătire, da, domnule. Sunt foarte multe detalii ce trebuie puse la punct la sol. Colonelul Palmer și eu credem că posedații au comis deja o greșeală critică. Deoarece i-au posedat pe toți cei rămași în Mortonridge, au renunțat la arma lor de șantaj. Nu ne mai pot amenința cu un masacru așa cum au făcut în Exnall, fiindcă nu le-au mai rămas ostatici. Acum suntem doar noi și ei.

– Ralph, tu știi din experiență personală cât de teribil luptă ei. Ne-ar costa câte doi pușcași marini pentru fiecare patru-cinci posedați capturați. Nu-i deloc un raport încurajator.

Ralph își întoarse atenția către Prințesă, dorindu-și să fi fost în afara mediului senzambiental. Dorea contact vizual real, pentru a-i spune adevărul în care el credea cu tărie.

– Domnule, nu cred că ar trebui să ne folosim pușcașii marini. În niciun caz în prima linie. După cum ați spus, ar fi uciși. Știm că posedații trebuie să fie copleșiți înainte de a putea fi subjugați, iar genul acela de bătălii ar demoraliza trupele cu mult înainte să fi avansat în mod real.

– Și atunci ce dorești să folosim? întrebă Kirsten curioasă.

– Alteță, există o tehnologie care poate funcționa eficient în vecinătatea unui posedat și care, în plus, este disponibilă în cantitățile necesare pentru eliberarea lui Mortonridge.

– Bitekul, spuse Kirsten iute, ușor încântată că făcuse conexiunea.

– Da, Alteță, încuviință Ralph și se strădui să-și ascundă surprinderea. Probabil că edeniștii ar putea produce un tip de luptător care să facă asta.

– Există chiar și o secvență ADN adecvată pe care ar putea-o utiliza, zise Prințesa încântată de jocul acela, cu gândurile gonindu-i deja și examinând posibilități. Gardiștii din Seninătate! Am accesat senzavizări ale lor. Niște brute cu aspect teribil. Iar Ione ne este verișoară și sunt convinsă că achiziția n-ar fi o problemă.

Restul Comitetului de Securitate rămase tăcut, surprins de aparenta ei dorință de a abandona tabuurile.

– Vom avea totuși nevoie de o armată convențională masivă care să ocupe și să păstreze terenul pe care l-am recâștigat și să asigure susținerea luptătorilor bitek, preciză precaut Ralph.

– Da. Prințesa era pierdută în gânduri. Domnule Hiltch, reluă ea, ai oferit într-adevăr o propunere validă. Din păcate, așa cum sunt convinsă că știi, eu nu i-aș putea aborda pe edeniști cu o asemenea cerere. Implicațiile politice ale unei asemenea alianțe ar submina unele principii de bază ale politicii externe a Regatului, care au fost menținute de secole.

– Am înțeles, Alteță, rosti Ralph rigid.

– Nu le pot adresa o petiție, urmă Kirsten extrem de încântată. Doar regele Alastair poate face asta. Așa că ar fi mai bine să mergi și să-l rogi pe fratele meu mai mare în numele meu, da, domnule Hiltch?

Imediat după ce Noua Californie căzuse în fața Organizației Capone, Consensul celor treizeci de

habitate de pe orbita lui Yosemite începuse să se pregătească de război. Era o situație care nu se mai ivise niciodată în cele cinci secole de la înființarea edenismului. Doar Laton îi mai amenințase vreodată în trecut, dar el fusese singur; impresionantele lor resurse pan-Confederație fuseseră adecvate pentru a-i face față (așa consideraseră ei atunci). Cazul acesta era cu totul diferit.

Adamiștii din toată Confederația îngăduiau aproape întotdeauna prejudecăților să le contamineze gândirea vizavi de cultura edenistă. Ei presupuneau că, întrucât era simultan bogată și izolată, ar fi fost dacă nu neapărat decadentă, atunci cel puțin șovăielnică. Greșeau în privința aceasta. Edeniștii se mândreau cu abordarea lor rațională față de toate aspectele vieții. Ei detestau violența, favorizând interminabile negocieri diplomatice și sancțiuni economice în locul oricăror forme de conflict, însă, dacă nu exista alternativă, se angajau în luptă. Și luptau cu precizie rece, logică, care era înfricoșătoare.

Odată ce decizia fusese luată, Consensul începuse activitatea de coordonare a resurselor și priorităților gigantei gazoase. Pâlcurile întinse de stații industriale care înconjurau fiecare habitat fuseseră comutate imediat și în totalitate pentru fabricarea de armament. Producția de componente fusese integrată de Consens, care în numai câteva ore asigurase concordanța dintre cerere și capacitate, după care trecuse la armonizarea procedurilor finale de fabricație. La numai

patru ore după începerea operațiunii, primele viespi de luptă noi ieșiseră din secțiile de asamblare.

După ce cucerise Noua Californie, Capone își începuse campania împotriva așezărilor asteroidale din sistem. Consensul știuse atunci că va fi numai o chestiune de timp. Yosemite era sursa de He_3 pentru întregul sistem, poziția strategică principală.

Poate că dacă prima sa acțiune ar fi fost un atac cu toate forțele împotriva lui Yosemite, Al Capone ar fi putut avea succes. Așa însă cucerirea așezărilor asteroidale a fost o eroare tactică. Ea i-a permis Consensului zile prețioase în care să consolideze defensiva gigantei gazoase. Nici chiar Emmet Mordden nu a priceput pe de-a-ntregul potențialul impresionant al unei întregi civilizații convertite la susținerea unui război, mai ales una care dispunea de resursele tehnologice ale edenismului. Cum ar fi putut? Nu se mai întâmplase niciodată.

Șoimii-de-vid care pluteau staționar la șapte sute de mii de kilometri deasupra polilor Noii Californii au observat cele trei escadrile noi asamblate la cei cincizeci și trei de asteroizi de pe orbita planetei. Alcătuirea lor, numărul de nave și în unele cazuri până și specificațiile de armament au fost notate cu grijă și trimise la Yosemite. Neștiuți de Organizație, șoimii-de-vid nu reprezentau întreaga operație edenistă de culegere a informațiilor, ci pur și simplu o coordonau. Mii de globuri-spion senzoriale de mărimea unor tomate cădeau în mod stealth pe lângă asteroizi aidoma unei ninsori negre permanente. Toate informațiile pe care

le culegeau erau retransmise șoimilor-de-vid prin intermediul legăturilor de afinitate cu procesoarele lor bitek. Posedații nu puteau detecta afinitatea, care nu era susceptibilă nici la bruiajul electronic convențional, și nici la interferențe din partea abilității energistice, iar toate acestea permiteau globurilor să relateze minut cu minut dezvoltarea flotei.

Dacă cineva din Organizație ar fi știut cât de detaliată era cunoașterea edenistă, n-ar fi trimis niciodată navele.

La treizeci și nouă de ore după ce Capone aprobase încercarea de capturare a norilor-de-căușe Yosemite, două dintre cele trei escadrile de nave andocate în asteroizi au plecat la drum. Consensul știa atât vectorii navelor, cât și momentul sosirii.

Yosemite se afla la șapte sute optzeci și unu de milioane de kilometri depărtare de steaua de tip G5 a sistemului Noua Californie. Cu diametrul de o sută douăzeci și șapte de mii de kilometri, planeta era puțin mai mică decât Jupiter, deși benzile sale de furtună nu aveau vigoarea asociată în mod normal unei asemenea mase; până și culorile erau neinteresante, dungi de limonit și caramel, care unduiau printre rafale imaculat de albe de cristale de amoniac.

Cele treizeci de habitate edeniste se aflau la trei sferturi de milion de kilometri deasupra Ecuatorului, cu orbitele perturbate doar de rezonanțe blânde cu cei opt sateliți interiori mari. Consensul își concentrase noua structură defensivă în banda aceea radială. Fiecare habitat era înconjurat de platforme defensive

strategice consolidate; ținând totuși seama de duritatea atacatorilor, Consensul încerca să împiedice orice nave ale Organizației să se apropie îndeajuns de mult pentru a lansa o salvă de viespi de luptă.

După ce vectorii au fost identificați și sincronizați temporal, Consensul a realocat douăsprezece mii de viespi din totalul de trei sute șaptezeci de mii pe care le amplasase deja în zona ecuatorială a gigantei gazoase. Propulsiile lor cu fuziune au declanșat pentru câteva minute, trimițându-le pe o traiectorie de intercepție cu zona din spațiu unde era cel mai probabil să se materializeze atacatorii. O sută de șoimi-de-vid de patrulare au fost deplasați mai aproape.

Primii șapte atacatori care au apărut au fost, în conformitate cu programele tactice standard, fregate de linia întâi de reacție rapidă. Misiunea lor era să evalueze nivelul opoziției și, dacă era necesar, să curețe zona de ieșire desemnată a escadrilei de orice hardware ostil. Chiar în clipa în care orizonturile de evenimente le dispăreau, lăsându-le în imponderabilitate, douăzeci și cinci de șoimi-de-vid accelerau spre ele cu zece *ge*. Câmpurile de distorsiune s-au fixat, distrugând echilibrul spațiului din jurul carcaselor și împiedicându-le să efectueze salturi de evadare. Viespile de luptă se năpusteau deja peste distanța care le separa, la douăzeci și cinci *ge*. Imediat fregatele au lansat salve defensive, dar, cu senzorii obstrucționați de fluxul energistic al propriilor lor echipaje, răspunsul dorit a fost prea lent și oricum erau copleșite numeric fără speranțe. Fiecare fregată era ținta a minimum o sută

cincizeci de viespi de luptă, care atacau din toate direcțiile. În cazul cel mai bun, puteau lansa patruzeci de apărători. Pentru a fi avut o șansă viabilă, ar fi avut nevoie fiecare de aproape cinci sute.

Într-o sută de secunde toate cele șapte fregate au fost distruse.

Peste zece minute restul navelor Organizației au început să iasă din salturile TTZ. Soarta le-a fost încă și mai teribilă. Se așteptau ca fregatele specializate să fi stabilit un cordon defensiv. O navă stelară adamistă obișnuită avea nevoie de timp pentru a-și desfășura bateriile de senzori și să scaneze spațiul local pentru posibile pericole; timp care, în cazul acesta, a fost prelungit de echipamentele necooperante, cu funcționare neregulată. Când senzorii au expediat în cele din urmă o imagine a arenei externe, a părut ca și cum o mică galaxie se găsea în mișcare. Yosemite era aproape invizibilă înapoia unei nebuloase scânteietoare de propulsii cu fuziune; mii de viespi de luptă și zeci de mii de submuniții generau un revărsat de zori fals peste jumătate din fața întunecată a planetei colosale. Iar nebuloasa se contracta, cu volburile gemene centrale rotindu-se leneș în două spirale dense care se ridicau inexorabil spre zonele de urgență.

Una câte una, navele stelare ale Organizației s-au izbit de munții de lumină teribili, de mărimea unor luni, detonând în avalanșe fotonice care s-au rostogolit în bezna căscată aidoma unui bot gigantic.

După două ore, șoimii-de-vid aflați în misiune de observare deasupra Noii Californii raportară că a treia escadrilă a lui Capone părăsea asteroizii orbitali. Când ajunseră la un sfert de milion de kilometri deasupra planetei, navele stelare își activară nodurile configuratoare energetic și dispărură. Consensul fu derutat de vector; navele nu erau aliniate spre nicio planetă locuită cunoscută.

Nici chiar sfârșitul amenințării fizice nu aduse vreo ușurare în tumultul din capul Louisei. Zburaseră fără probleme până pe orbită, pentru a andoca la *Tărâmul îndepărtat*. Asta deși Furay mormăise întruna despre diverse componente care făcuseră probleme în decursul ascensiunii.

Nava stelară în sine nu era atât de impresionantă pe cât se așteptase fata. Interiorul semăna cu camerele servitorilor, atât doar că erau făcute din metal și plastic. Patru sfere grupate laolaltă în formă de piramidă erau denumite de echipaj „capsule de susținere biotică" și acela constituia spațiul total disponibil pentru oameni; aparent, restul carcasei era umplut cu mașinării solide. Totul era groaznic de mic – mesele, scaunele, cușetele – și tot ce nu era utilizat trebuia să fie pliat. Iar pentru a-i completa starea nefericită, imponderabilitatea reprezenta un coșmar real.

Ca o ironie a sorții, în timpul zborului avionului spațial Genevieve fusese tot mai radioasă, pe când Louise se simțise treptat tot mai neplăcut. De îndată ce motoarele rachetelor fuseseră oprite, lăsându-le să

plutească liber, Genevieve țipase încântată, își eliberase plasa de curele restrictive și se repezise în jurul cabinei, chicotind când ricoșa și făcea tumbe. Până și Fletcher, după neliniștea inițială față de senzație, se relaxase, surâzând prudent când încercă câteva manevre simple de gimnastică, în vreme ce Genevieve îl încuraja sonor.

Dar nu și Louise. Oh, nu! Ea vomitase din toți rărunchii de trei ori în timpul manevrei de joncțiune, cu avionul spațial zgâlțâindu-se permanent. Avusese nevoie de câteva tentative pentru a învăța felul în care să utilizeze tubul sanitar asigurat pentru astfel de cazuri. Spre disperarea dezgustată a celorlalți din cabină...

Continuase să nu se simtă bine, ori cel puțin să aibă spasme stomacale, și după ce plutiseră prin tubul ecluzei pneumatice în salonașul navei stelare. Endron, specialistul în sisteme al navei și în același timp ofițerul medical, o remorcase în cubiculumul infirmeriei. După douăzeci de minute, când mâncărimea caldă și oribilă din interiorul stomacului îi dispăruse și în gură îi fu pulverizat un fluid răcoritor pentru a-i îndepărta gustul vomei, Louise începu să treacă pentru prima dată situația în revistă. Încerca o senzație stranie în privința urechilor și când atinse una, simți îndărătul ei ceva dur și curbat.

– Este o nanonică medicală, îi spuse Endron. Ți-am pus câte un pachet în spatele fiecărei urechi. Nu încerca să le scoți, fiindcă sunt întrețesute cu urechea ta internă. Ar trebui să-ți rezolve problema de echilibru.

– Mulțumesc, rosti ea sfios. Îmi pare rău că am pricinuit atâtea probleme.

– Nu-i nimic. Ar fi grozav dacă și sora ta ar fi la fel de tăcută ca tine.

– Ah... Îmi pare rău. Este enervantă?

Bărbatul râse.

– Nu tocmai. Pur și simplu nu mai suntem obișnuiți să avem la bord fete de vârsta ei.

Louise încetă să mai pipăie pachetul medical. Când retrase mâna, văzu pe încheietură o brățară verde ciudată, făcută dintr-un material similar polietilenei, lată de doi centimetri și jumătate și groasă de peste un centimetru. Nu se vedea nicio îmbinare, ci era solidă și compactă. Examinând-o cu mai multă atenție, văzu că i se contopise cu pielea, totuși nu simțea vreo durere.

– Alt pachet, rosti Endron sec. La fel – nu-l atinge, te rog.

– Tot pentru echilibrul meu?

– Nu. Acela este pentru cealaltă stare a ta. Îți va menține stabilă compoziția chimică a sângelui și, dacă detectează probleme metabolice cauzate de imponderabilitate, îmi va dataviza o avertizare.

– „Cealaltă stare"? întrebă ea timid.

– Știai că ești gravidă, nu?

Ea închise ochii și încuviință, prea rușinată ca să-l privească. Un străin care știa. Ce groaznic!

– Ar fi trebuit să-l fi anunțat pe Furay, o dojeni el blând. Imponderabilitatea exercită asupra corpurilor unele modificări fiziologice, mai ales dacă nu ești obișnuită cu ea. Iar în starea ta ar fi trebuit să fi

fost pregătită corespunzător înainte de decolarea avionului spațial.

O lacrimă caldă i se prelinse de sub pleoape.

– Este bine, nu-i așa? Fătul? Te rog... n-am știut.

– Șșș. Mâna lui Endron îi mângâie fruntea liniștitor. Fătul n-are nimic. Ești o tânără foarte sănătoasă. Îmi pare rău dacă te-am speriat; cum am spus, nu suntem obișnuiți cu pasagerii. Presupun că și pentru tine trebuie să fie la fel de straniu.

– Este cu adevărat bine?

– Da. Iar nanonicele îl vor menține așa.

– Mulțumesc. Ai fost foarte bun cu mine.

– Mi-am făcut doar meseria. Va trebui să consult totuși niște fișiere cu privire la dieta ta și să văd ce alimente avem la bord. O să revin la tine după ce aflu mai multe.

Louise deschise ochii doar pentru a vedea cabina încețoșată de fluidul care i se întinsese peste irisuri. Clipi mult și repede, și-și reveni.

– Haide să-ți redăm mobilitatea, spuse Endron și dezactivă dispozitivul de închidere al curelelor care o fixau de cușetă. Deși, ține minte, n-o să zbori de colo-colo după sora ta.

Tonul lui fusese identic cu al doamnei Charlsworth.

– Nu...

Restul frazei îi muri pe buze, când îl văzu pe bărbat. Primul ei gând fu că acesta suferea de o boală teribilă.

Capul lui Endron era cât se poate de banal, un bărbat care se apropia de șaizeci de ani, bănui fata, cu

păr negru care începuse să încărunțească, buclat și tuns scurt, și obraji ce păreau aproape puhavi, astfel încât ridurile nu se mai zăreau. Pe de altă parte, corpul... Avea umeri foarte lați deasupra unei cuști toracice umflate și Louise îi putea zări practic liniile tuturor coastelor sub uniforma-combinezon verde-strălucitor. La școală văzuse holograme ale vrăbiilor terestre, iar conformația anatomică i le aduse acum în minte; pieptul lui Endron era uriaș și cu aspect foarte fragil.

– N-ai mai văzut marțieni până acum, este? întrebă el cu blândețe.

Furioasă pe sine pentru felul în care se holbase, Louise întoarse capul într-o parte.

– Nu sunt sigură. Toți marțienii arată ca tine?

– Da, așa c-ar fi bine să te obișnuiești. La urma urmelor aceasta este o navă de linie IIS, restul echipajului este la fel ca mine. Mai puțin Furay, bineînțeles; de asta se și află la bord. Nu am putea coborî avionul spațial pe planete terracompatibile. Nu putem suporta gravitația.

– Cum...

Louise nu era sigură dacă acesta era într-adevăr un subiect potrivit pentru a-l discuta cu atâta nepăsare. Era aproape ca și cum ar fi vorbit despre o boală terminală.

– De ce sunteți așa?

– Modificări genetice. O procedură deliberată și destul de veche. Deși Marte este terraformată, nu avem acolo o atmosferă standard. Strămoșii noștri au decis să atace problema în mod parțial. Deoarece

suntem o societate comunistă, toți au căpătat de la sine modificarea de lărgire a capacității pulmonare; iar asta a venit peste adaptările anterioare pe care le întreprinsesem asupra noastră pentru a supraviețui în câmpul gravitațional al Lunii.

– Luna? repetă fata, străduindu-se să-și aranjeze toate informațiile în minte. Anterior ați locuit pe Lună?

– Națiunea de pe Lună a terraformat Marte. N-ați învățat asta la școală?

– Ăăă, nu. Cel puțin, încă n-am ajuns acolo.

Decise să nu-l întrebe despre chestia cu comunismul. Ținând seama de opinia tatălui ei despre subiectul respectiv, și-ar fi complicat nițel viața în momentul acesta.

El îi surâdea cu bunătate.

– Cred că ajunge cu istoria. Este aproape miezul nopții după ora Norwich. Poate c-ar fi mai bine să te culci, da?

Louise încuviință cu entuziasm.

Endron îi arătă mișcările elementare necesare pentru deplasarea în imponderabilitate. Viteza nu era o cerință, insistă el, ci doar ajungerea cu precizie și în siguranță la destinație. Și trebuia să fii atent la inerție, deoarece te puteai alege cu vânătăi uriașe.

Încurajată de bărbat, Louise intră în capsula de susținere biotică ce le fusese alocată. Un salon cu latura de aproape cinci metri, cu pereți din compozit gri-perlat murdar în care existau câteva panouri de instrumente cu luminițe oranj și verde ce clipeau sub suprafețele lor din sticlă întunecată. Uși din plastic care

păreau fluid solidificat curseră din faţa lor, dezvăluind trei „cabine" în care urmau să doarmă (şifonierele din dormitorul ei din Cricklade fuseseră mai mari). Pe puntea superioară exista o cameră de baie, pe care Louise o privi după care se retrase brusc, jurând să nu mai meargă la toaletă până nu ajungeau în siguranţa unei planete.

Genevieve ţâşni s-o îmbrăţişeze de îndată ce apăru lunecând prin trapa din plafon. Fletcher surâse în semn de salut.

– Nu-i cu adevărat minunat?! exclamă fetiţa.

Plutea cu vârfurile picioarelor la cincisprezece centimetri deasupra punţii şi se rotea ca o balerină. Două codiţe îi stăteau perpendicular pe ţeastă. Când deschise larg braţele, viteza îi încetini. O lovitură abilă din vârful unui picior, aproape prea iute pentru a fi zărită, şi se ridică spre tavan, unde apucă un inel de prindere şi-şi opri mişcarea. Ochii încântaţi îi zâmbiră Louisei.

– Pun prinsoare că pot face şapte salturi mortale înainte s-ajung la podea.

– Probabil că poţi, încuviinţă Louise obosită.

– Oh!

Chipul Genevievei deveni brusc chinuit de remuşcări. Coborî la nivelul punţii şi se opri plutind lângă Louise.

– Iartă-mă. Cum te simţi?

– Acum sunt bine. Şi este ora de culcare.

– Haide, zău, Louise!

– Imediat.

– Bine.

Endron îi oferi fetei un balonaș comprimabil.

– Poftim, ia o ciocolată buvabilă. Încearc-o, sunt sigur că o să-ți placă.

Genevieve începu imediat să sugă din mușțiuc.

– Ți-ai revenit, lady? întrebă Fletcher.

– Da, mulțumesc.

Se uitară unul la celălalt câteva clipe prelungi, fără să-și dea seama că Endron îi privea.

Unul dintre panourile cu instrumente piui slab.

Endron făcu o grimasă și pluti către el, apoi ancoră pe un covoraș adeziv.

– Componente de mai mare râsul, mormăi iritat.

Fletcher îi aruncă Louisei o privire de scuze, ușor stânjenit.

– Nu mă pot înfrâna, șopti el.

– Nu-i vina ta, îi răspunse ea în același fel. Nu-ți face griji. Nava continuă să funcționeze.

– Da, lady.

– A fost bun, anunță Genevieve.

Întinse balonașul comprimabil golit și râgâi prompt.

– Gen!

– Scuze.

Endron îi arătă felul în care operau dotările din cabină și Louise izbuti în cele din urmă s-o bage pe Genevieve în „pat", un sac de dormit cu capitonaj gros care era fixat de punte. Vârî părul surorii ei în glugă și o sărută blând. Genevieve îi zâmbi somnoros și închise ochii.

– Cu sedativul acela în ea, va dormi buștean opt ore, rosti Endron și ridică balonașul comprimabil golit. Iar după ce se va trezi, nu va mai fi atât de hiperexcitată. Furay mi-a spus cum era când ați suit în avionul spațial. A fost o postmanifestare față de incendierea hangarului. Genul acesta de reacție excesivă este cumva la fel de rău ca retragerea depresivă.

– Înțeleg.

Părea că nu mai e nimic de adăugat. Se uită încă o dată la Genevieve înainte ca ușa stranie să se contracte. Pentru o noapte întreagă nu aveau să mai existe nici posedați, nici Roberto, nici Quinn Dexter.

„Am făcut ceea ce am promis", gândi Louise. „Mulțumescu-ți, Iisuse!"

În ciuda oboselii pe care o simțea, reuși să surâdă mândră. De acum nu mai era fiica de latifundiar răsfățată și inutilă, față de care Carmitha nutrise atâta dispreț cu doar câteva zile în urmă. „Bănuiesc că am crescut puțintel."

– Acum ar trebui să te odihnești, lady, spuse Fletcher.

Ea căscă.

– Cred că ai dreptate. Tu mergi să te culci?

Pentru prima dată trăsăturile grave ale bărbatului prezentară un fel de voioșie.

– Cred c-o să mai zăbovesc nițel.

Indică un holoecran, care afișa imaginea de la o videocameră externă. Un peisaj presărat de nori se derula pe el: nuanțe pastelate de verde, maro și albastru, iluminate de radianța Ducelui.

– Rareori muritorului îi este îngăduit să privească o lume peste umerii îngerilor.

– Noapte bună, Fletcher.

– Noapte bună, lady. Fie ca Domnul să-ți păzească visele de întuneric.

Louise nu avu timp să viseze. O mână care-i apăsa umărul o trezi destul de curând.

Strânse din pleoape înaintea luminii care pătrundea prin ușa deschisă. Când încercă să se miște, nu putu, fiindcă sacul de dormit o ținea prea fix.

– Ce-i? icni ea.

Chipul lui Fletcher se găsea la câțiva centimetri de al ei și o încruntătură sumbră îi încrețea fruntea.

– Iartă-mă, lady, dar echipajul este oarecum tulburat. M-am gândit că ar trebui să știi.

– Ei sunt la bord? țipă fata îngrozită.

– Cine?

– Posedații.

– Nu, lady Louise. Fii liniștită, suntem în perfectă siguranță.

– Atunci, ce e?

– Cred că ei sunt în altă navă.

– Bine, vin imediat.

Mâna îi bâjbâi până când găsi banda de etanșare din interiorul sacului, o răsuci cu nouăzeci de grade și țesătura spongioasă se despică pe lungime. După ce se îmbrăcă, își prinse părul într-o coadă de cal lipsită de eleganță și pluti afară, în salonul micuț.

Fletcher îi arătă drumul spre punte și șerpuiră împreună în lungul scărilor tubulare ce conectau capsulele de susținere biotică și prin punțile slab iluminate, care păreau încă și mai strâmte decât salonul lor. Când văzu prima dată puntea, Louise își reaminti de cripta familiei Kavanagh de sub capela conacului. O încăpere sumbră, cu cristale aidoma lumânărilor așezate pe consolele instrumentelor, ce revărsau valuri de lumină albastră și verde care se târa pe pereți. Mașinării, tuburi nervurate și cabluri din plastic formau un gliptic dezordonat peste majoritatea batardourilor. Totuși, senzația de cavou provenea de la cei patru membri de echipaj care zăceau rășchirați pe cușetele de accelerație masive, cu ochii închiși și membrele imobile. Plase hexagonale subțiri erau întinse peste ei, ținându-i pe capitonaje.

Îi recunoscu pe Furay și Endron, și în același timp îi văzu prima dată pe căpitana Layia și pe Tilia, specialistul în noduri al *Tărâmului îndepărtat*. Endron avusese dreptate: ceilalți marțieni aveau exact aceleași trăsături anatomice ca el. De fapt, între sexe existau foarte puține diferențe; Louise nu era sigură dacă cele două femei aveau măcar sâni. Ar fi fost de-a dreptul absurzi pe cușca aceea toracică.

– Și acum? îl întrebă pe Fletcher.

– Nu știu sigur, întrucât poziția lor de odihnă interzice orice tulburare.

– Nu-i somn, ci datavizează cu calculatorul de zbor. Joshua mi-a spus că așa se-ntâmplă pe puntea unei nave stelare. Ăăă... o să-ți explic mai târziu.

Louise se îmbujoră uşor; Fletcher devenise un element atât de obişnuit al vieţii ei, încât îi venea greu să-şi amintească cine era de fapt. Se folosi de câteva inele de prindere pentru a se deplasa spre cuşeta lui Furay, pe care-l bătu uşor pe umăr. Cumva nu se gândea că-i deranja pe ceilalţi, ci avea lipsa de teamă a copiilor faţă de felul în care puteau să răspundă personajele acelea stranii.

Furay deschise ochii, enervat.

– Ah, tu erai.

– Scuză-mă, voiam să ştiu ce se-ntâmplă.

– Da, bine. Stai niţel.

Plasa de reţinere se trase înapoi şi se curbă, dispărând în marginea capitonajului cuşetei. Furay se împinse în sus şi, lent, îşi roti corpul spre verticală şi utiliză un covoraş adeziv pentru a se ancora în faţa Louisei.

– Mă tem că n-am veşti prea bune. Amiralul comandant al escadrilei a trecut toate navele pe statut galben, ceea ce înseamnă la numai un pas de alerta de luptă.

– De ce?

– Fregata *Tantu* a ieşit din reţeaua noastră de comunicaţii. Nu răspunde la niciun semnal. Căpitana se teme că-i posibil să fi fost deturnată. La câteva minute după ce i-a andocat avionul spaţial, a urmat un mesaj neclar, apoi nimic.

Louise azvârli o privire vinovată către Fletcher, care rămase impasibil. Gestul ei nu-i scăpă lui Furay.

– Avionul spațial al lui *Tantu* a decolat de pe aerodromul Bennett la vreo zece minute după noi. Ai de făcut vreun comentariu?

– Rebelii ne urmăreau foarte aproape, spuse repede Louise. Poate că s-au furișat în celălalt avion spațial.

– Și au preluat o fregată întreagă? rosti Furay sceptic.

– Au arme energetice, zise Louise. Le-am văzut.

– Dacă ai încerca să folosești o carabină-laser pe puntea unei nave stelare a Marinei Confederației, pușcașii marini te-ar face bucățele-bucățele.

– Nu am altă explicație, rosti ea sincer.

– Hmmm...

Privirea lui o informă că avea îndoieli mari despre aducerea ei la bord.

– Ce acțiune propune amiralul? întrebă Fletcher.

– Ea n-a decis încă. A fost trimisă *Serir* să efectueze joncțiunea. Situația va fi reexaminată după raportul ei.

– „Ea"? repetă Fletcher surprins. Amiralul vostru este o lady?

Furay își frecă bărbia, încercând să deducă ce naiba se întâmpla acolo.

– Da, Fletcher! șuieră Louise. Pe Norfolk noi nu avem multe femei manageri de domeniu, îi explică surâzător lui Furay. Nu suntem obișnuiți ca doamnele să ocupe poziții importante. Scuză-ne ignoranța.

– Mie nu-mi pari neimportantă, spuse Furay.

Tonul lui era atât de derutant, mătăsos și în același timp usturător, încât fata nu putu decide dacă el îi

făcea ceea ce doamna Charlsworth numea un „avans", ori era pur și simplu sarcastic.

Furay se încordă brusc.

– Se mișcă.

– Ce anume?

– *Tantu*. Iese de pe orbită. Probabil că au deturnat-o rebelii voștri, nu există alt motiv.

– Nava se îndepărtează? întrebă Fletcher.

– Exact asta am spus! se încruntă Furay nervos. Probabil că se-ndreaptă spre coordonate de salt.

– Și ce face amirala în privința asta? întrebă Louise.

– Nu sunt sigur. *Tărâmul îndepărtat* nu-i o navă de luptă și nu avem acces la comunicațiile strategice ale escadrilei.

– Trebuie s-o urmăm, anunță Fletcher.

– Poftim?

Louise îl fulgeră cu o privire de implorare tăcută.

– Nava aceasta trebuie să urmeze fregata. Oamenii trebuie avertizați despre ceea ce se află la bord.

– Și ce anume se află? întrebă Furay încetișor.

– Rebeli, răspunse Louise iute. Indivizi care au jefuit și au ucis, și care o vor face din nou, dacă nu sunt arestați. Sunt sigură însă că putem lăsa justiția în seama Marinei Confederației, nu-i așa, Fletcher?

– Lady...

– Ce anume exact v-a stârnit într-atât? întrebă căpitana Layia.

Plasa cușetei i se trase înapoi, îngăduindu-i să lunece spre cei trei.

Fața ei avea unele calități feminine, admise Louise, dar nu multe; scalpul ras era prea tulburător – pentru că toate doamnele purtau părul lung. Modul în care Layia aborda scena îi trăda autoritatea; faptul că era la conducere nu fu contestat nicio clipă din momentul în care vorbi, și asta nu avea nicio legătură cu steaua de argint de pe epoleți.

– Sunt îngrijorat că ar trebui să urmărim fregata, doamnă, spuse Fletcher. Rebelilor de la bord nu li se poate îngădui să-și răspândească revolta mai departe.

– Și nici nu li se va îngădui, zise Layia răbdător. Te pot asigura că amirala nu tratează cu ușurință deturnarea unei fregate a Marinei. În același timp însă, este o problemă a Marinei, iar noi suntem o simplă navă de aprovizionare. Nu-i problema noastră.

– Ei trebuie însă opriți.

– Cum? Dacă folosești viespi de luptă, îi ucizi pe toți cei de la bord.

Fletcher se întoarse rugător spre Louise, care nu putu decât să strângă din umeri, deși gestul nu era tocmai expresiv în imponderabilitate.

– Amirala va trimite o navă în urmărirea lor, spuse Layia. Când va sosi într-un sistem stelar, va transmite pur și simplu situația către autorități. *Tantu* va fi pusă în incapabilitatea de a andoca la vreun port și în cele din urmă consumabilele i se vor termina și cei de la bord vor fi siliți să negocieze.

– Celor de la bord nu li se va permite să debarce? întrebă neliniștit Fletcher.

– În niciun caz, îl asigură căpitana.

– Cu condiția ca nava urmăritoare să nu-i piardă în decursul salturilor TTZ, precizează Furay pesimist. Dacă *Tantu* programează o secvență de salturi succesive, oricine îi urmărește va avea probleme, dacă nu-i un șoim-de-vid. Ceea ce nu va fi cazul, deoarece escadrila nu are așa ceva. Vocea i se stinse sub privirea căpitanei: Îmi pare rău, dar aceasta este metoda normală pentru evitarea urmăritorilor și orice navă din Marină poate executa salturi succesive. O știi foarte bine.

– Doamnă, vă rog, insistă Fletcher, dacă există cea mai mică posibilitate ca rebelii să poată scăpa, va trebui să pornim după ei.

– În primul rând, tu nu ești decât un pasager. Cred că domnul Furay a explicat că suntem obligați să rămânem pe orbita lui Norfolk atât timp cât o cere Marina și nicio sumă de bani nu poate schimba asta. În al doilea rând, dacă aș părăsi orbita pentru a o urmări pe *Tantu*, amirala mă va rechema și elibera din funcție. În al treilea rând, așa cum ați fost informați în mod util, *Tantu* poate efectua salturi succesive; dacă o fregată de linia întâi nu o poate urmări prin manevrele respective, atunci noi nu putem în niciun caz. Iar în al patrulea rând, domnule, dacă nu părăsești puntea mea *imediat*, te voi arunca într-o capsulă de salvare și te voi trimite într-o călătorie numai dus spre solul pe care-l iubești atât de mult. Ai priceput tot ce ți-am spus?

– Da, răspunse Louise simțindu-se cu câțiva centimetri mai măruntă. Ne pare rău că te-am deranjat. N-o să se mai repete.

– Căcat! strigă Endron de pe cușeta sa de accelerație. Multiple căderi de procesoare! Indiferent ce anume ar provoca defecțiunile astea de funcționare, se-nmulțesc.

Layia o privi pe Louise și împunse cu un deget în direcția trapei.

Fata îl prinse pe Fletcher de braț și se împinse cu picioarele, străduindu-se să-i propulseze pe amândoi către ieșire. Nu-i plăcea deloc expresia de suferință de pe chipul bărbatului. Traiectoria ei nu fu însă tocmai precisă și Fletcher fu nevoit s-o corijeze, ricoșând dintr-o consolă.

– Ce-ncerci să faci? țipă Louise când reveniră în salonul care le fusese repartizat. Nu-nțelegi cât de periculos este să te opui căpitanei?

Se opri și duse iute mâna la gură.

– Iartă-mă, Fletcher. N-am vrut să spun asta.

– Totuși ai grăit adevărul, lady. Ca întotdeauna. A fost o prostie din partea mea, recunosc, da, și în același timp o nesăbuință. Fiindcă tu și micuța trebuie să rămâneți aici, în siguranță.

Se întoarse și privi holoecranul. Se aflau deasupra acelei fețe a Norfolkului care era întoarsă către Ducesă, un peisaj aspru, în culori roșii și negre.

– De ce, Fletcher? De ce-i atât de important să-l urmărim pe Quinn Dexter? Marina se poate îngriji

de el. Te temi de ce se va întâmpla dacă va fi în libertate pe altă planetă?

– Nu tocmai, lady. Din nefericire, mulți posedați se află acum în libertate în frumoasa voastră Confederație. Nu, eu am văzut în inima omului aceluia și el mă înspăimântă teribil, lady Louise. Simt o frică mult mai profundă decât de iadul din lumea de dincolo. El este stranietatea pe care am simțit-o mai devreme. Nu este ca alți posedați. Este un monstru, un aducător al răului. Am rezolvat problema aceasta în propria-mi minte, deși mi-a luat multe ceasuri de frământări – trebuie să devin dușmanul lui neîmpăcat.

– Al lui Dexter? rosti ea, simțindu-se vlăguită.

– Da, lady. Cred că el poate fi temeiul pentru care Domnul nostru m-a binecuvântat să revin în lume. În această privință mi-a fost încredințată o limpezime pe care n-o pot ignora în deplină cunoștință de cauză. Trebuie să dau alarma înainte ca el să-și poată răspândi planurile spre nefericirea altor lumi.

– Este însă imposibil ca noi să pornim după el.

– Da, lady, iar această dezamăgire îmi apasă năprasnic inima, chiar dacă ea este numai de împrumut. Mi-o consumă precum focul. Să fii așa de aproape și apoi să pierzi urma...

– Poate că nu l-am pierdut totuși, zise Louise cu gândurile gonindu-i atât de rapid, încât aproape că o durea capul.

– Ce vrei să spui, lady?

– El a zis că mergea spre Pământ. Că mergea acolo pentru a-i face rău cuiva... lui Banneth. Intenționa s-o pedepsească pe Banneth.

– Atunci Banneth trebuie prevenită. Dexter va comite orice atrocități, oricât de înspăimântătoare, pentru a-și atinge țelurile diavolești. Nu-mi pot alunga din minte nici măcar pentru o clipă tot ce a spus despre micuță. Numai faptul că s-a putut gândi la asemenea murdării... Doar în capul lui sălășluiesc astfel de socotințe.

– Bun, noi oricum ne îndreptăm spre Marte. Mă aștept ca de acolo să existe mai multe nave către Pământ, decât cele din Seninătate. Pe de altă parte, habar n-am cum ai putea s-o găsești pe Banneth după ce ai ajunge acolo.

– Orice călătorie este alcătuită din trepte, lady. Cel mai bine este să le parcurgi una câte una.

Ea îl privi o vreme, cu lumina slabă dinspre holoecran trecându-i peste chipul cufundat în gânduri.

– Tu de ce te-ai răzvrătit, Fletcher? A fost cu adevărat atât de teribil pe *Bounty*?

El îi întoarse o căutătură surprinsă, după care surâse încet.

– Nu a fost vorba despre condițiile de viață, lady, deși mă îndoiesc că ție ți-ar fi fost la fel de indiferente. A fost vorba despre un bărbat, despre căpitanul meu. El a fost forța care mi-a înaintat viața spre țărmul destinului. William Bligh mi-a fost prieten când am început voiajul, oricât de straniu este să repovestesc un asemenea lucru acum. Dar... vai, în ce fel l-a schimbat

marea! A fost trist fiindcă nu fusese avansat și a fost îmboldit de ideile sale despre cum ar trebui să fie condusă o corabie. Niciodată n-am întâlnit asemenea barbarii din partea unui om care se pretindea civilizat și nici n-am îndurat asemenea tratament din mâinile sale. Scumpa mea lady Louise, te voi cruța de chinul amănuntelor, dar ajunge să spun că toți bărbații au un punct dincolo de care cedează. Iar al meu a fost atins în cursul acelui voiaj lung și îngrozitor. Cu toate acestea, nu-mi este rușine de acțiunile mele. Mulți oameni buni și onești au fost eliberați de tirania lui Bligh.

– Așadar, ai avut dreptate?

– Așa cred. Dacă în ziua de azi aș fi chemat înaintea căpitanilor dintr-o Curte Marțială, aș putea oferi o relatare corectă a faptelor mele.

– Iar acum vrei să faci din nou ceva similar. Să-i eliberezi pe oameni, vreau să spun.

– Da, lady. Deși aș prefera o mie de voiajuri sub comanda lui Bligh, decât unul singur cu Quinn Dexter. Îl crezusem pe William Bligh versat în căile cruzimii. Văd acum în ce măsură m-am înșelat. Spre oroarea mea, am văzut care este adevăratul rău. Nu voi uita forma pe care o întrupează.

10

Reporterii petrecuseră câteva zile în închisoare, un cuvânt pe care cei din Organizație îl evitau cu multă

grijă, denumirea preferată fiind „domiciliu forțat", ori „restricționare protectoare". Fuseseră triați și cruțați când posedații se extinseseră prin San Angeles, apoi fuseseră aduși împreună cu familiile în Turnul Uorestone. Patricia Mangano, care se ocupa de toate aspectele pazei, le îngăduise copiilor să se joace în saloanele opulente, în vreme ce părinții conversau liber, speculând asupra circumstanțelor și reluând bârfe vechi așa cum numai cei din meseria lor știau s-o facă.

De cinci ori în ultimele două zile, grupuri mici fuseseră purtate în tururi prin oraș și observaseră falsificarea constantă a clădirilor, care reprezenta semnul distinctiv al terenurilor aflate sub controlul posedaților. Străzi suburbane cândva familiare suferiseră peste noapte deformări temporale, ca și cum un soi de iederă arhitecturală întunecată se târâse încetișor în sus, transformând cromul și sticla în piatră, iar suprafețele netede în arcade, pilaștri și statui. Apăruse o pletoră de enclave din diverse epoci, începând de la bulevardele newyorkeze din anii 1950, până la vilele mediteraneene atemporale spoite în alb, dașele rusești și locuințele japoneze tradiționale. Toate erau ameliorate, fiind reproduceri mai degrabă nostalgice ale vieții reale.

Reporterii înregistrară totul pe cât de fidel o puteau face cu nanonicele neurale predispuse la defecțiuni din celulele lor de memorie. Dimineața aceasta însă era diferită. Toți fuseseră chemați din camerele lor, mânați la autobuze și purtați pe cei cinci kilometri până la Primărie. De la autobuze gangsteri din

Organizație îi escortară pe trotuar, unde formară o linie între carosabil și intrarea elaborat arcuită în zgârie-nori. La ordinul Patriciei, gangsterii se retraseră câțiva pași, lăsându-i pe reporteri în pace.

Gus Remar constată că nanonicele neurale i se reactivară și începu imediat să înregistreze cu toate funcțiile senzoriale, datavizându-i blocului recorder al flekului să facă o copie de rezervă. Trecuse mult de când nu mai transmisese un reportaj live de pe teren, fiindcă actualmente era editor senior de studio în filiala Time Universe din oraș, totuși vechile abilități nu dispăruseră. Porni să scaneze de jur împrejur.

Pe stradă nu exista niciun vehicul, dar mulți oameni erau înșiruiți pe trotuar, pe cinci-șase rânduri adâncime în spatele barierei. Când comută pe focalizarea pe distanță lungă, Gus văzu că publicul acela se întindea pe aproape trei cvartale. Posedații constituiau majoritatea și erau lesne de depistat în hainele lor de epocă: provincialii și neinspirații banali. Păreau să se amestece destul de ușor printre non-posedați.

Atenția reporterului fu atrasă de o agitație din spatele mulțimii. Retinele lui amplificate acționară funcția zoom.

Învăpăiați la față de furie, doi bărbați se îmbrânceau reciproc. Unul era un tânăr oacheș și arătos, abia de douăzeci de ani, cu păr negru perfect aranjat, îmbrăcat în jachetă și pantaloni din piele. Pe spinare îi atârna o chitară acustică. Al doilea era mai în vârstă, trecut bine de patruzeci de ani și considerabil mai gras. Ținuta lui era cea mai bizară pe care o văzuse Gus până

atunci: un fel de costum alb, acoperit de strasuri, cu pantalonii evazați la peste treizeci de centimetri în jurul gleznelor și gulerele hainei semănând cu aripile unor mici aparate de zbor. Ochelari de soare mari, cu tente chihlimbarii, îi acopereau o treime din chipul buhăit. În alte circumstanțe, Gus ar fi zis că era un tată care se certa cu fiul său. Își comută programul de discriminare audio pe modul primar.

– Făcătură blestemată! răcni tânărul cu accent sudist tărăgănat pronunțat. N-am fost niciodată *așa.* (Mâinile îi fluturară insultător peste piepții costumului alb al celuilalt, răvășindu-l.) Tu ești creatura în care m-au vârât ei! Nu ești decât o boală pe care au creat-o companiile de discuri ca să câștige bani. N-aș reveni niciodată în forma ta.

Bărbatul mai masiv îl îmbrânci într-o parte.

– Cui îi spui tu făcătură, fiule? Eu sunt Regele, singurul și unicul.

Îmbrâncelile căpătară un caracter mult mai serios, fiindcă ambii bărbați încercau să se doboare reciproc. Ochelarii de soare galbeni zburară în mulțime. Gangsterii Organizației interveniră iute pentru a-i separa, dar nu înainte ca mai tânărul Elvis să-și fi scos chitara din spate, gata să-i zboare creierii versiunii Vegas.

Gus nu apucă să mai vadă finalul. Mulțimea începu să ovaționeze. Pe stradă apăruse o coloană de vehicule. Primele se iviră motocicletele de poliție (Harley Davidson, potrivit fișierului enciclopedic din memoria lui Gus), zece la număr, pâlpâind din lumini albastre și roșii. Erau urmate de o limuzină uriașă, care

avansa abia niţel mai repede decât mersul pe jos al unui om tacticos: un sedan Cadillac din anii 1920, care părea absurd de masiv, cauciucurile groase se bombau sub greutatea şasiului blindat. Geamurile cu grosimea de minimum cinci centimetri colorau interiorul în verde de acvariu. Pe bancheta din spate şedea un singur bărbat, care flutura vesel din braţ către mulţime.

Oraşul îl iubea la nebunie. Al rânji în jurul trabucului şi ridică degetul mare spre cei de afară. Ii-suse, era exact ca-n zilele bune de altădată, mergând în exact acelaşi Cadillac antiglonţ, cu pietonii holbându-se cu gurile căscate la trecerea lui. În Chicago ştiuseră că în automobil se afla un prinţ al metropolei. Iar acum, în San Angeles, o ştiau dracului din nou!

Cadillacul se opri în faţa Primăriei. Zâmbitor, Dwight Salerno coborî treptele ca să-i deschidă portiera.

– Mă bucur să te revăd, Al. Ne-ai lipsit.

Al îl sărută pe ambii obraji, apoi se răsuci către mulţimea în extaz şi-şi încleştă mâinile deasupra capului ca un boxer câştigător care poza deasupra adversarului zdrobit. Ei mugiră aprobator. Foc alb se revărsă în cascade şi sfârâi peste carosabil, de parcă Zeus însuşi ar fi făcut o demonstraţie de 4 iulie.

– Vă iubesc, oameni buni! urlă Al spre masa de chipuri de idioţi. Dacă suntem laolaltă, niciun mizerabil de căcat cu ochi din Confederaţie nu ne va putea opri din ce vrem să facem!

Ei nu auziră cuvintele, nici chiar cei din primul rând. Însă conţinutul era destul de clar. Ovaţiile se înteţiră.

Continuând să fluture frenetic dintr-un braţ, Al se întoarse şi urcă iute scara, intrând în Primărie. Lasă-i întotdeauna să-şi dorească şi mai mult, spusese Jez.

Şedinţa se ţinu în recepţie, o cavernă înaltă pe patru niveluri cu plafon boltit, care ocupa jumătate din parter. Un bulevard de palmieri uriaşi, clonaţi din originalele californiene, se întindea de la uşă până la tejgheaua vastă a recepţiei. Tuburile solare le erau diminuate astăzi la o fluorescenţă alb-murdar, iar pământul din hârdaie se usca. Se zăreau şi alte semne de neglijenţă şi curăţenie făcută în grabă: mecanoizi valeţi defuncţi înşiruiţi în lungul unui perete, uşi lipsă, gunoaie şi resturi adunate în mormane îndărătul escalatoarelor nemişcate.

Spaţiul recepţiei fusese complet golit, iar în spatele tejghelei fusese instalat un şir de scaune. Al stătea în centru, pe un scaun ceva mai înalt, flancat în ambele părţi de câte doi locotenenţi. Când reporterii nervoşi terminară să se mai foiască în faţa lui, se ridică în picioare.

– Numele meu este Al Capone şi bănuiesc că toţi vă-ntrebaţi de ce v-am adus aici, rosti el şi chicoti.

Surâsurile lor de răspuns fură puţine şi răzleţe. Strângeau toţi din găoz.

– Să vă zic atunci cum stă treaba: vă aflaţi aici fiindcă vreau ca toată Confederaţia să ştie ce se-ntâmplă în locurile astea. După ce va şti şi va-nţelege, lumea va fi scutită de multe neplăceri.

Îşi scoase pălăria de fetru gri şi o aşeză cu grijă pe tăblia lustruită a tejghelei.

– Situaţia este simplă. În clipa de faţă Organizaţia mea se află la controlul întregului sistem Noua Californie. Păstrăm ordinea pe planetă şi în aşezările asteroidale, fără excepţii. Nu dorim să facem niciun rău nimănui, şi ne folosim forţa doar pentru ca lucrurile să se desfăşoare pe cât de bine se poate, la fel ca oricare alt guvern.

– Controlezi şi habitatele edeniste? întrebă un reporter.

Restul se crispară, aşteptând represaliile Patriciei Mangano. Acestea nu sosiră însă, deşi femeia nu arăta deloc încântată.

– Eşti isteţ, amice, aprobă Al rânjind în silă. Nu, nu controlez habitatele edeniste. Aş putea, dar n-o fac. Ştiţi de ce? Pentru că suntem cam de puteri egale, de aia. Dac-am ajunge vreodată la o înfruntare, ne-am putea face mult rău unii celorlalţi. Prea mult rău. Eu nu vreau asta. Nu vreau ca oamenii să fie trimişi în lumea de dincolo din cauza unei dispute teritoriale lipsite de însemnătate. Eu am fost în lumea de dincolo şi-i mai rău decât orice căcat de coşmar pe care vi-l puteţi închipui; aşa ceva n-ar trebui să se întâmple nimănui.

– De ce crezi că ai fost readus din lumea de dincolo? Dumnezeu şi-a pronunţat judecata în privinţa ta?

– Aici m-ai prins, doamnă. Nu ştiu de ce a-nceput toată chestia asta. Vă pot spune însă un lucru: cât am fost în lumea de dincolo, n-am văzut niciun înger sau diavol, niciunul dintre noi n-a văzut aşa ceva. Tot ce ştim este că ne-am întors. Nu-i vina nimănui, ci pur

și simplu s-a-ntâmplat. Iar acum trebuie să facem tot ce putem mai bine cu mâna asta de cărți destul de căcăcioase pe care le-am primit – ăsta-i scopul Organizației.

– Scuză-mă, domnule Capone, rosti Gus încurajat de răspunsurile la întrebările anterioare. Care este de fapt scopul Organizației? Voi n-aveți nevoie de așa ceva. Posedații pot face orice doresc.

– Îmi pare rău, amice, dar aici greșești. Poate că noi n-avem nevoie chiar de aceeași guvernare pe care am avut-o înainte, cu toate taxele, reglementările, ideologia și-alte căcaturi, însă ordinea este necesară și asta ofer eu. Preluând controlul în felul ăsta, le fac tuturor o favoare. Îi protejez pe posedați de atacurile Marinei Confederației și am grijă de o mulțime de non-posedați; fiindcă vă zic, fără mine în niciun caz n-ați mai sta aici, beneficiind de propriile voastre corpuri. Am grijă de tot felul de oameni, chiar dacă jumătate din ei nu apreciază asta-n clipa de față. Până n-am venit eu, posedații n-aveau nici habar încotro se-ndreptau. Acum toți lucrăm umăr la umăr, mulțumită mie și Organizației. Dacă n-aș fi intervenit pentru ca totul să meargă mai departe, orașele ar fi fost futute și-am fi avut un potop de flăcăi descumpăniți care ar fi fugit spre sătucurile de la țară. Uitați care-i treaba, eu am văzut criza economică cu ochii mei și știu ce-nseamnă pentru cei care n-au o slujbă sau ceva de făcut. Și să știți că-ntr-acolo ne-ndreptam.

– Atunci, care sunt obiectivele tale pe termen lung, Al? Ce va face Organizația în continuare?

– Va netezi asperitățile. Nimeni nu-ncearcă să nege că lucrurile sunt încă niței cam colțuroase pe ici, pe colo. Trebuie să vedem ce fel de societate putem construi.

– Este adevărat că plănuiești să ataci Confederația?

– Amice, cine spune asta mănâncă căcat cu polonicul. Ii-suse, eu nu știu de unde ai auzit așa ceva!? Nu, bineînțeles că nu vom ataca pe nimeni. Ne putem însă apăra destul de bine, dacă Marina Confederației încearcă vreo șmecherie, avem nave care să se ocupe de așa ceva. Ce dracu', nu vreau să se-ntâmple asta! Vrem doar să fim vecini pașnici cu toată lumea. Aș putea chiar să-ntreb Confederația dacă ne putem alătura ei.

Auzind murmurele de surprindere ce răsunară, Al rânji încântat, de jur împrejur.

– Da, da. De ce nu, ce dracu'! Bineînțeles că putem cere să ne alăturăm. Poate că din asta va ieși ceva bun, un fel de compromis care să-i mulțumească pe toți, o soluție pentru toate sufletele care vor să se-ntoarcă din lumea de dincolo. Organizația le poate plăti savanților din Confederație să ne facă corpuri noi pornind de la zero sau așa ceva.

– Vrei să zici că ai renunța la corpul tău, dacă ar fi disponibilă o clonă?

Al se încruntă când Emmet se aplecă să-i murmure la ureche, explicându-i ce era o clonă.

– Sigur că da, rosti el. Cum v-am zis, toți suntem victimele circumstanțelor.

– Crezi că este posibilă coexistența pașnică?

Buna dispoziție a lui Al dispăru.

– Ar fi bine să crezi asta, amice-n pula mea! Noi ne-am întors şi suntem aici ca să rămânem. Ai priceput? Ce-ncerc să vă conving pe voi, oameni buni, este că noi nu suntem Călăreţii Apocalipsei. Noi am dovedit că posedaţii şi non-posedaţii pot trăi împreună pe aceeaşi planetă. Perfect, cei din afara sistemului ăstuia sunt alarmaţi în clipa de faţă şi-i absolut firesc. Dar şi noi suntem speriaţi, nu vă puteţi aştepta să dorim să ne-ntoarcem în lumea de dincolo. În privinţa asta trebuie să acţionăm împreună. Eu personal întind mâna în semn de prietenie către Preşedintele Adunării. Iar asta-i o ofertă pe care n-o poate refuza.

Norii roşu-strălucitor începuseră să crească, pete rubinii mici care înfloreau peste Norfolk. Louise, Fletcher şi Genevieve îşi petrecură prima zi de pe orbită privind imaginile receptate de videocamerele externe ale *Tărâmului îndepărtat*. În mod clar, situaţia cea mai rea era pe Insula Kesteven. O aureolă stacojie solidă se adunase, mascând uscatul, iar forma ei era copia mărită a liniei de coastă pe care o oculta. Ghemotoace de nori albi obişnuiţi se furişau în jurul marginilor sale disciplinate, doar pentru a fi respinse de vânturi invizibile când se apropiau prea mult.

Fletcher le asigură pe fete că norul roşu era inofensiv în sine.

– O simplă manifestare a voinţei, proclamă el, şi nimic mai mult.

– Vrei să zici că-i doar o dorinţă? întrebă Genevieve curioasă.

Se deşteptase aproape golită de clocotul emoţional şi nu se mai manifestase niciuna dintre perioadele de exuberanţă maniacă ori de linişte concentrată din ziua anterioară. Era însă mai tăcută ca de obicei; un aspect pe care Louise îl aprecia. Ea însăşi nu prea avea chef de vorbă. Nici ea, nici Fletcher nu amintiseră de *Tantu*.

– Exact, micuţo.

– Dar de ce şi-ar dori aşa ceva?

– Pentru ca să poată găsi sub el refugiu dinaintea pustietăţii universului. Nici chiar cerul acestei planete, care se bucură de puţină noapte, nu este o imagine preţuită.

Mai bine de treizeci de insule aveau de acum urme roşietice în văzduhul de deasupra lor şi Louise asemănă fenomenul cu izbucnirea unei boli teribile, un cancer care se întindea şi rodea din trupul planetei.

Furay şi Endron veniseră de câteva ori în salon, pentru a-i informa asupra acţiunilor escadrilei Marinei şi a progreselor înregistrate de armată. Niciunele nu fuseseră remarcabile. Armata desantase pe două insule, Shropshire şi Lindsey, sperând să le recâştige capitalele, însă rapoartele primite de la unităţile din avangardă erau confuze.

– Aceeaşi problemă pe care am avut-o cu Kesteven, se destăinui Furay când le aduse prânzul. Nu-i putem susţine pe flăcăii de la sol, fiindcă nu avem nicio informaţie fezabilă despre ţinte. Iar norul ăla roşu a îngrijorat-o serios pe amirală. Nimeni din personalul tehnic nu-l poate explica.

Până la mijlocul după-amiezii (după ora navei), comandanții pierduseră contactul cu jumătate din trupele lor. Norul roșu era vizibil peste patruzeci și opt de insule, dintre care nouă fuseseră complet acoperite. Când ziua-Duce luă sfârșit pentru Insula Ramsey, fuioare subțiri de nori se iviră peste două sate. Echipe de soldați de rezervă fură aeropurtate urgent de la Norwich, dar în ambele cazuri, contactul se pierdu la cincisprezece minute după ce pătrunseseră în zonă.

Louise privi încruntată cum norul încolăcit se îndesi deasupra satelor.

– Am avut dreptate, rosti ea deznădăjduită. Aici nu mai poate face nimeni nimic. De acum e doar o chestiune de timp.

Tolton înainta în amonte prin pârâul îngust, cu apa acoperindu-i pe alocuri pantofii purpurii scânteietori. Creasta malului abrupt, presărată cu smocuri de iarbă nisipoasă, se găsea la câțiva centimetri deasupra creștetului capului său. Nu putea să vadă afară, în parc, și nimeni nu-l putea vedea pe el – din fericire. Sus de tot strălucea tubul de lumină axial din Valisk. Intensitatea sa rănea ochii lui Tolton, care era un individ noctambul, obișnuit cu cluburile, barurile și vestibulurile, unde își ținea predicile poetice către membrii de echipaj terminați, pierduții în pornovizări, rebutații hiperstimulați și mercenarii care populau nivelurile inferioare din zgârie-stele. Ei îl tolerau, entități rătăcite care ascultau sau râdeau de cuvintele lui iscusit meșteșugite, oferindu-și propriile

istorii pentru bogăția sa de experiențe. Tolton se deplasa printre descrierile de vieți fărâmițate la fel cum o fac boschetarii printre gunoaiele puturoase dintr-o fundătură întunecoasă, culegând mereu câte ceva, străduindu-se să priceapă ce spuneau, să confere puțină grație visurilor lor smochinite, să-i explice pe ei, lor înșiși.

„Într-o bună zi", le spunea, „voi încorpora toate astea într-un album StF. Galaxia vă va afla starea și vă va elibera."

Ei nu-l credeau, dar îl acceptau ca pe unul de-al lor. Era un statut care-l salvase din multe încăierări din baruri. Acum însă, în ceasul lui de nevoie disperată, nu-l ajutaseră. Oricât de greu ar fi fost s-o recunoască, ei pierduseră; ticăloșii cei mai duri din Confederație fuseseră rași în nici treizeci și șase de ore.

– La următoarea răspântie, o iei pe canalul din stânga, îl anunță blocul procesor prins la centură.

– Da, murmură el supus.

Iar aceasta era cea mai uriașă, și cea mai usturătoare dintre toate ironiile sorții: el, aspirantul de poet anarhist, îi era patetic de recunoscător lui Rubra, dictatorul supracapitalist, fiindcă îl ajuta.

La zece metri în față, se contopeau două pâraie bolborositoare. Tolton coti la stânga fără să ezite, cu apa înspumată stropindu-i genunchii. Fuga lui din zgârie-stele fusese aidoma unui montaj dement al tuturor istoriilor de luptă ce-i fuseseră povestite vreodată, care-i ieșise galopând din subconștient pentru a-l tortura. Orori și hohote de râs îl urmăriseră pe

toate coridoarele, până și prin cele despre care crezuse că numai el le cunoștea. Doar Rubra, un glas calm care-i recita direcții, îi oferise speranță.

Apa îi îngreunase pantalonii negri. Îi era frig, pe de o parte din cauza fricii, pe de altă parte din pricina sevrajului.

De trei ore nu se mai văzuse niciun semn de urmăritori, deși Rubra spunea că tot veneau după el.

Pârâul îngust începu să se lățească și malurile să-i coboare. Tolton ieși într-un tău larg de cincisprezece metri, a cărui jumătate îndepărtată era mărginită de o stâncă în formă de semilună. Pești xenoci graşi țâșniră, ferindu-se dinaintea lui, parcă rostogolindu-se pe fund. Nu exista nici altă ieșire, nici vreo sursă de alimentare.

– Și acum? întrebă el plângăreț.

– În capătul opus există un canal de admisie, îi spuse Rubra. Am închis fluxul, astfel că vei putea să înoți prin el. Canalul este lung de numai cinci metri, după care face un cot; nu există lumină, dar duce într-o grotă unde vei fi în siguranță.

– O grotă? Crezusem că grotele sunt săpate în roca naturală de-a lungul secolelor.

– De fapt, este o incintă de protecție împotriva supraîncărcărilor. Atât doar că n-am vrut să fiu prea tehnic cu tine, care ai un trecut artistic.

Lui Tolton i se păru că glasul suna iritat.

– Mulțumesc, replică și porni prin apă către stâncă.

După alte două îndrumări de corectare a direcției, plonjă sub unde. Gura canalului de admisie fu ușor

de găsit, o gaură neagră de coşmar, largă de numai un metru şi jumătate. Ştiind că nu se va putea întoarce niciodată, ba nici chiar măcar să se retragă cu spatele, bărbatul se sili să lunece prin ea, lăsând în urmă un şirag de bule de aer.

Era imposibil să fi fost lung de numai cinci metri, părea mai degrabă să aibă douăzeci sau treizeci de metri. Coturile erau strânse, unul îl coborî, iar altul îl îndreptă în sus. Ieşi la suprafaţa apei cu un icnet răcnit şi disperat. Grota avea formă de dom, cu diametrul de douăzeci de metri şi toate suprafeţele acoperite de o peliculă de apă; practic pe pereţi curgeau întruna vălurele superficiale. Ieşise exact în centrul spaţiului aceluia. Când ridică ochii, văzu un orificiu larg în apex, iar picături îi căzură pe chipul întors într-acolo. Inelul de celule electrofosforescente de sus proiecta o strălucire roz-alb slabă în toate cotloanele.

Vâsli până la marginea bazinului şi se ridică în braţe pe podeaua lunecoasă. Un acces de tremurături îi zgudui membrele; nu era sigur dacă se datora apei reci sau senzaţiei sâcâitoare de claustrofobie. Incinta de protecţie împotriva supraîncărcărilor era oribil de restrictivă, iar faptul că de obicei era plină cu apă nu-l ajuta defel.

– O să trimit un cimpcasnic să-ţi aducă nişte haine uscate şi mâncare, spuse Rubra.

– Mulţumesc.

– Aici ar trebui să fii în siguranţă pentru o vreme.

– Nu...

Privi în jur, neliniștit. Toți ziceau că Rubra putea să vadă peste tot.

– Nu cred că pot sta foarte mult. Este nițel cam... este un spațiu prea închis.

– Știu. Nu te teme, o să te țin mereu în mișcare, să te păstrez înaintea lor.

– Nu pot să fiu cu altcineva? Am nevoie de oameni în jurul meu.

– Mă tem că n-au mai rămas prea mulți dintre voi. Iar întâlnirea cu ei nu-i o idee bună, fiindcă în felul acela ați fi mai ușor de localizat. Încă n-am dedus cum îi urmăresc pe non-posedați, dar bănuiesc că dețin un soi de abilitate ESP. La dracu', de ce nu? Au toate celelalte tipuri de farmece.

– Câți am mai rămas? întrebă el, brusc panicat.

Rubra se gândi să-i spună adevărul, însă Tolton nu era un personaj dintre cele mai puternice.

– Două mii, minți el.

În interiorul habitatului mai existau trei sute șaptezeci și unu de non-posedați și ajutarea lor simultană era pur și simplu îngrozitoare.

Exact în timp ce-l liniștea pe Tolton, o percepea pe Bonney Lewin urmărindu-l pe Gilbert Van-Riytell. Femeiușca dură optase să se îmbrace în echipament pentru safari african specific secolului al XIX-lea: uniformă kaki cu două banduliere încrucișate, în care cartușe de alamă străluceau în inele din piele neagră. Pe umăr îi atârna o carabină Lee Enfield strălucitoare, calibrul 7,69 mm.

Gilbert era revizorul bătrân al lui Magellanic Itg și nu avea absolut nicio șansă. Rubra încercase să-l direcționeze prin tunelurile de deservire de sub o stație a tubului, dar Bonney și camarazii ei îl încadraseră deja pe toate părțile.

– La trei metri în față, dataviză Rubra spre Van-Riytell, este un chepeng pentru inspectare. Vreau să...

Umbre se înălțară din peretele tunelului de deservire și-l înhățară pe bătrân. Rubra nici măcar nu le observase. Rutinele lui de percepere fuseseră ocolite în mod expert.

O dată în plus, purjă și reformată subrutine locale. Până își recăpătase nivelul de observare, brațele și picioarele lui Van-Riytell fuseseră legate în jurul unui par lung, gata pentru a fi transportat aidoma unui animal. Bărbatul nici nu se mai zbătea de acum. Bonney supraveghea încântată procedura.

Unul dintre membrii echipei ei de vânătoare stătea puțin retras și privea distant: un tânăr înalt în costum alb, simplu.

Rubra știu atunci. El trebuia să fie.

Dariat!

Capul tânărului tresări brusc. Pentru o clipă, iluzia pâlpâi. Timp suficient pentru Rubra. Sub conturul tânărului chipeș se găsea Horgan. Horgan, cu o expresie șocată care-i deforma fața scofâlcită. Dovadă incontestabilă.

Știam că tu ești, spuse Rubra. Cumva, cunoașterea sosi aproape ca o ușurare.

Nu te ajută cu mai nimic, răspunse Dariat. În scurt timp conștientizarea ta, despre orice, se va sfârși. Și nici măcar n-o să ajungi în libertatea din lumea de dincolo, fiindcă nu-ți voi îngădui evadarea.

Ești uimitor. Spun asta ca pe un compliment. Încă-mi mai dorești capul, nu-i așa? Vrei să te răzbuni. Asta-i tot ce ți-ai dorit vreodată, tot ce te-a menținut în viață în ultimii treizeci de ani. Chiar după atâta vreme, continui să mă învinovățești pentru biata Anastasia Rigel.

Ai alt suspect? Dacă n-ai fi fost tu, ea și cu mine am fi fost și acum în viață.

Vrei să zici că ați fi fugit din calea expertei Bonney.

Poate că da. Pe de altă parte însă, dacă aș fi fost fericit, poate c-aș fi făcut ceva în viața mea. Te-ai gândit vreodată la asta? Poate c-aș fi promovat în ierarhia companiei, exact așa cum ai dorit-o dintotdeauna. Aș fi putut aduce supremația pentru Magellanic Itg, aș fi putut transforma Valisk în genul de națiune care i-ar fi împins pe plutocrații din Seninătate să se reverse în valuri spre noi. N-ar mai fi existat niciunul dintre ratații și inadaptabilii care se strâng sub stindardul tău. Regele Alastair ar fi venit aici pentru a-mi cere sfaturi despre cum să-și conducă Regatul. Chiar crezi că o navă plină de zombie ar fi putut intra aici, trecând de pașapoarte, vamă și imigrare, fără ca nimeni nici măcar să nu observe, dacă ar fi existat un

asemenea regim? Să nu cutezi să eviți să accepți ceea ce ai făcut.

Chiar așa? Ia spune-mi, în „inadaptabili" și toate celelalte genuri de gunoaie pe care le-ai fi ejectat prin ecluze incluzi și tipul de fată de care te-ai îndrăgostit?

– Ticălosule! urlă Dariat.

Toți cei din echipa de vânătoare se holbară la el, până și Van-Riytell.

– O să te găsesc! O să pun mâna pe tine! O să-ți strivesc sufletul, să-l văd murind!

Furia îi distorsionă chipul. Întinse brusc ambele brațe orizontal, aidoma unui mag Samson care se sprijină de coloanele templului. Foc alb îi explodă din mâini și mestecă pereții tunelului. Polipul se fisură și se jupui, cu solzi înnegriți rotindu-se și îndepărtându-se prin aer.

Vai, vai temperamentul ăsta, îl batjocori Rubra. **Văd că nu s-a îmbunătățit prea mult de-a lungul anilor.**

– Termină, dementule! zbieră Bonney la el.

– Ajută-mă! răcni Dariat drept răspuns.

Uraganul energistic care-i mugea prin corp îi transforma creierul în magmă alb-orbitor, care voia să izbucnească afară din țeastă, să se elibereze.

– Îl omor! Ajută-mă, în numele lui Chi-ri!

Foc alb răpăi în tunelul care se năruia, disperat să ajungă la straturile neurale, să găsească însăși substanța minții și să ardă, să ardă, să ardă...

– Termină, imediat!

Bonney își îndreptă carabina spre el, cu o sprânceană arcuită.

Încetișor, Dariat îngădui focului alb să se afunde în curenții energistici pasivi ce-i agitau celulele trupului posedat. Umerii i se gârboviră când fumul degajat de polipul pârjolit se învolbură în jur. Reveni la imaginea lui Horgan, ba chiar la cămașa lui murdară și la pantalonii mototoliți. Palmele îi apăsau fața, împotrivindu-se năvalei lacrimilor.

– O să pun mâna pe el! proclamă glasul ascuțit și tremurător al lui Horgan. O să pun mâna pe el în pizda mă-sii! O să-l frig în învelișul lui ca pe un homar. O să vezi. Treizeci de ani am așteptat. Treizeci! Thoale îmi datorează dreptate. Mi-o *datorează!*

– Sigur că da, încuviință Bonney. Noi doi ar fi bine să stabilim însă o regulă: dacă mai faci încă o chestie ca asta, o s-ai nevoie de un corp nou din care să te răzbuni.

Făcu un gest brusc din cap spre echipa care-l înconjurase pe Van-Riytell. Îl ridicară pe revizorul bătrân de pe sol și porniră prin tunel.

Femeia-vânător privi în urmă către silueta gârbovită a lui Dariat, deschise gura pentru a spune ceva, apoi se răzgândi. Îi urmă pe ceilalți spre ieșire.

M-ai speriat în așa hal, că tremur tot, pufni Rubra. **Simți vibrațiile? Mă aștept dintr-o clipă-n alta ca marea să inunde parcul. Ce părere ai? Asta ar însemna că am făcut pe mine?**

Râzi tu, râzi, spuse Dariat fără putere. **N-ai decât. Dar într-o bună zi o să pun mâna pe tine. O să-ți**

sparg protecțiile. Știi bine că nu vor dura veșnic. Iar acum eu am de partea mea veșnicia. Apoi, după ce te-am găsit, o să-ți intru în straturile neurale, o să mă târăsc în mintea ta ca un vierme, Rubra. Și o să te rod pe dinăuntru tot ca un vierme.

Am avut mereu dreptate-n privința ta. Ai fost cel mai bun. Care altul ar mai putea arde atât de fierbinte după treizeci de ani? La dracu', de ce-o fi trebuit să te-ntâlnești cu ea? Împreună am fi putut reclădi compania în una care să provoace întreaga galaxie.

Ce cuvinte frumoase! Sunt onorat.

Nu mai fi. Ajută-mă.

Poftim? Cred că glumești în pizda mă-sii!

Nu. Împreună o putem învinge pe Kiera și putem purja habitatul de gașca ei. Încă mai poți conduce Valisk.

Edeniștii au avut dreptate - ești dement!

Edeniștii sunt speriați de determinarea mea. Ar trebui s-o știi, fiindcă se pare că ai moștenit gena aia.

Da. Și de aceea și tu știi că nu mă poți abate. Nici măcar nu-ncerca.

Dariat, tu nu ești unul dintre ei, băiete, în realitate nu ești unul dintre posedați. Ce ți-ar putea oferi ei după aceea, eh? Te-ai întrebat asta vreodată? Ce fel de cultură vor construi ei? Asta nu-i decât o aberație a naturii, un nonsens, și încă unul tranzitoriu. Viața trebuie să aibă un scop, iar ei nu sunt vii. Abilitatea asta energistică, felul în care

puteți crea din nimic – cum o poți compara cu comportamentul omenesc? Nu-i posibil, ele nu sunt compatibile și nu vor fi niciodată. Uită-te la tine. Dacă o vrei înapoi pe Anastasia, adu-ți-o. Găsește-o în lumea de dincolo și adu-o aici. Acum poți avea orice, ai uitat? Kiera a spus-o, nu? Tu faci parte din asta, Dariat? Trebuie să decizi, băiete. Într-o bună zi. Dacă nu, o vor face ei pentru tine.

– N-o pot aduce înapoi, șopti el.

Ce vrei să spui?

Nu pot. Tu nu-nțelegi nimic.

Pune-mă la-ncercare.

Tu, să-mi fii duhovnic? Niciodată!

Am fost dintotdeauna. Sunt duhovnic pentru toți cei dinlăuntrul meu, o știi bine. Eu sunt depozitarul secretelor tuturor. Inclusiv ale celor ale Anastasiei Rigel.

Eu știu totul despre Anastasia. Noi n-am avut secrete. Ne-am iubit.

Serios? Știi bine c-a avut viața ei înainte de a te cunoaște. Șaptesprezece ani lungi. Și a continuat-o și după aceea.

Dariat privi în jur cu furie înghețată, iar aspectul îi reveni la ascetul în costum alb. N-a existat niciun „după aceea". Ea a murit! Din cauza ta.

Dacă i-ai fi cunoscut trecutul, ai fi înțeles ce am vrut să spun.

Ce secrete? întrebă el.

Ajută-mă și-o să-ți arăt.

Căcatule! O să te incinerez, o să dansez pe fragmentele tale...

Rutina principală a lui Rubra privi cum se dezlănțui mânia lui Dariat. La un moment dat se gândi că bărbatul va reîncepe să biciuiască pereții tunelului cu focul alb. Însă Dariat izbuti să-și păstreze acea ultimă fărâmă de control... cu greu.

Rubra rămase tăcut. Știa că era prea devreme pentru a-și juca atuul, secretul final pe care-l ținuse pitit în ultimii treizeci de ani. Îndoiala pe care o plantase adânc în mintea lui Dariat trebuia sâcâită în continuare, torturată până la nivelul paranoiei complet dezvoltate, înainte de a expune revelația.

Orizontul de evenimente al lui *Lady Macbeth* pieri, îngăduind detectoarelor ei stelare în formă de ciuperci să se înalțe din nișele pentru salt și să scaneze în jur. După cincisprezece secunde, calculatorul de zbor confirmă că nava stelară se materializase la cincizeci de mii de kilometri deasupra spațioportului non-rotativ al Seninătății. Senzorii înregistrară că opt dintre platformele defensive strategice ale habitatului erau fixate asupra ei, în ciuda faptului că coordonatele sale erau exact în centrul zonei de ieșire desemnate.

– Iisuse, mormăi Joshua acru. Bine v-ați întors, oameni buni, mă bucur să vă revăd.

Întoarse capul spre Goura, care era întins pe cușeta de accelerație a lui Warlow.

– Actualizează Seninătatea asupra situației noastre, repede, te rog. Azi pare nițel cam prea dispusă să apese pe trăgaci.

Senzorii de luptă localizaseră patru șoimi-negri pe traiectorii de interceptie, care accelerau spre ei la șase *ge*.

Goura încuviință printr-un gest scurt și indolent din încheietura mâinii. Ochii edenistului erau închiși; comunicase cu personalitatea habitatului mai mult sau mai puțin din clipa în care nava stelară încheiase saltul TTZ, dar până și prin intermediul afinității era dificil să cuprindă situația lor într-un singur rezumat rapid: explicațiile, susținute de expunerea completă a memoriei, durară câteva minute. Detectă nu numai o undă de surprindere în interiorul gândurilor senine ale personalității, când istoria Lalondei se deplie în mentalitatea sa.

După ce termină, Ione își direcționă particularitatea de identitate spre el potrivit obiceiului edenist. **Povestea ta este aproape incredibilă,** comentă ea. **Acum două zile n-aș fi crezut un cuvânt, dar pentru că de la Avon ne-au sosit flekuri de avertizare aproape din oră în oră de o zi și jumătate, nu pot spune decât că vă acord permisiunea de andocare.**

Mulțumesc, Ione.

Va trebui să fiți însă examinați pentru posedare, înainte de a vă îngădui accesul în habitat. Nu pot expune întreaga populație la riscul contaminării pe baza cuvântului unui singur om, chiar dacă tu pari autentic.

Bineînțeles.

Ce face Joshua?

Este bine. Un tânăr remarcabil.

Da.

Display-ul calculatorului de zbor arătă că platformele defensive strategice își dezangajau armele. Joshua primi un accept standard din partea centrului de control al traficului spațioportului, urmat de datavizarea unui vector de apropiere.

– Am nevoie de un siloz de andocare cu facilități pentru manipularea răniților, răspunse el tot prin datavizare. Dar și de o echipă pediatrică în statut de alertă, alături de specialiști în biofizică. Puștii ăștia au suferit serios pe Lalonde, iar în final au fost și în prezența unei bombe atomice.

– Mobilizez chiar acum echipele medicale solicitate, răspunse Seninătatea. Vor fi gata până andocați. Alertez de asemenea o echipă de întreținere a spațioportului. Judecând după starea carcasei navei și după scăpările de vapori pe care le observ, cred că ar fi cât se poate de cuvenit.

– Mulțumesc, Seninătate. Atentă ca întotdeauna.

Așteptă ca Ione să intre on-line și să spună ceva, dar canalul comută înapoi la actualizări ale ghidării controlului de trafic.

„Dacă așa vrea ea... Perfect din partea mea." Trăsăturile i se bosumflară într-o mască ursuză.

Activă cele două tuburi de fuziune funcționale ale lui *Lady Mac* și alinie nava pe vectorul lor de apropiere. Porniră către Seninătate cu 1,5 *ge*.

– Ei cred în toată aiureala asta publicitară despre posedare? îl întrebă Sarha pe Goura, cu o notă de scepticism îngrijorat în glas.

– Da. Bărbatul interogă habitatul despre flekurile de la Avon. Precauțiile Primului-amiral au fost andosate de Adunare. De acum nouăzeci la sută din Confederație ar trebui să fie conștientă de situație.

– Stai puțin, rosti Dahybi. Noi abia ne-am întors de la Lalonde și nu pot spune c-am pierdut timpul acolo. Cum dracu-a putut alerta Avonul escadrila aia a Marinei acum două-trei zile?

– Nici n-a făcut-o, răspunse Goura. Probabil că posedații au plecat de pe Lalonde de ceva vreme. Se pare că Laton a fost nevoit să distrugă o insulă întreagă de pe Atlantis, pentru a le împiedica răspândirea.

– Căcat, mârâi Dahybi. Vrei să zici că sunt deja prin Confederație?

– Mă tem că da. Se pare că Shaun Wallace i-a spus totuși adevărul lui Kelly. Sperasem să nu fi fost decât o propagandă subtilă din partea lui, adăugă trist edenistul.

Știrile acționară ca un atenuator al optimismului din navă. Așteptatul lor sanctuar nu era totuși atât de sigur: scăpaseră de o bătălie, pentru a constata că se pregătea un război întreg. Nici chiar psihicul edenist nu putea suprima nivelul de îngrijorare. Copiii de pe Lalonde îl percepură (cei care nu fuseseră înghesuiți în modulele tau-zero) și le declanșă alt ricoșeu emoțional, deși evident nu atât de mare precum celelalte prin care trecuseră. Fericirea promisă de părintele

Horst la capătul călătoriei se dovedea evazivă. Nu ajuta prea mult nici chiar faptul că voiajul lua sfârșit.

Avariile suferite de *Lady Macbeth* în lupta de deasupra lui Lalonde nu-i afectau manevrabilitatea, în niciun caz cu Joshua ca pilot. Se apropie de silozul de andocare alocat, CA 5-099, aflat chiar în centrul discului spațioportului, precis aliniată pe vectorul atribuit de controlul traficului. Nu exista niciun indiciu că cincisprezece rachete de poziționare fuseseră scoase din uz și că evacua întruna prin supapele de purjare de urgență, ca și prin două conducte de alimentare criogenică fisurate.

La momentul respectiv, aproape un sfert din populația habitatului accesa senzorii spațioportului, privind-o cum andochează. Companiile de știri își întrerupseseră programele pentru a anunța că o singură navă revenise de la Lalonde. Reporterii fuseseră foarte rapizi în a descoperi că echipele de pediatri sosiseră în siloz. (Șeful lui Kelly dataviza disperat spre nava care se apropia, însă zadarnic.)

Lucrătorii din industria spațială, cei din stația industrială și echipajele navelor care își omorau timpul liber prin baruri din cauza carantinei îi observară apropierea cu o senzație de respect îngrijorat. De acord, Joshua izbutise să scape din nou dintr-o situație foarte dificilă, dar starea bătrânei *Lady Mac*... Carbonizată și desprinsă în solzi, spuma nultermică expunea secțiuni ale carcasei ce arătau nenumărate încrețituri cauzate de tensiuni termice (un semn sigur al loviturilor de fascicule energetice pe care le încasase), baterii

de senzori topiți, doar două tuburi de fuziune funcționale... Trebuie să fi fost o luptă tare a dracului. Toți știau că nimeni altul nu s-ar fi putut întoarce. Știința că toți prietenii, colegii sau cunoștințele îndepărtate care-l însoțiseră pe Terrance Smith erau fie colb radioactiv, fie pierduți în posedare era greu de acceptat. Navele acestea stelare erau puternice, rapide și bine înarmate.

Așa cum era de așteptat, procesul de debarcare fu destul de haotic. Oameni ieșeau întruna din tubul eclu-zei pneumatice, de parcă *Lady Mac* ar fi fost focarul unei distorsiuni dimensionale, cu spațiul intern mult mai mare decât cel cuprins în interiorul carcasei. Spre marea surprindere a reporterilor, edeniștii formau un procentaj însemnat de exilați. Ei ajutau o hoardă de puști refugiați cu chipuri speriate, minunat de senzavizogenici, în haine zdrențuite. Asistente pediatre plutiră după ei în compartimentul de recepție, în timp ce reporterii plutiră ca niște rechini aerieni pentru a-i întreba pe copii ce simțiseră și ce văzuseră. Lacrimi începură să șiroiască. **Cum dracu-au ajuns acolo?** întrebă Ione habitatul. Gardiștii se lansară pentru a-i intercepta pe reporteri.

Jay Hilton își strânse genunchii la piept, tremurând nefericită, în vreme ce pluti de-a curmezișul compartimentului. Nu se așteptase la nimic din toate acestea, nici la voiajul cu nava stelară, nici la sosirea lor. Încercă să-l zărească pe părintele Horst prin vârtejul zgomotos de trupuri care ricoșau în spațiul acela, știind că el trebuia să se îngrijească de alții și

că probabil nu putea petrece prea mult timp cu ea. De fapt, ea aproape că nu mai avea niciun rol de jucat acum când în jur erau atâția adulți care să se ocupe, din nou, de toate. Poate că dacă s-ar fi ghemuit mult și ar fi devenit mică-mititică, ar fi fost ignorată de toți și atunci s-ar fi putut uita la parcul habitatului. Jay auzise povești despre habitatele edeniste și despre frumusețea lor; pe când trăise în arcologie, visase adesea cu ochii deschiși la ziua când va vizita Jupiter, în ciuda predicilor ținute de părintele Varhoos despre ticăloșia bitekului.

Ocazia de a scăpa din meleu nu i se ivi însă. Un reporter pluti pe lângă ea, observă că era fetița cea mai mare din compartiment și folosi un inel de prindere ca se oprească brusc. Gura i se lăți într-un zâmbet superprietenos, genul pe care programul nanonicelor sale neurale îl sfătui că era optim pentru a interfața cu Copiii Mici și a le transmite încredere.

– Bună, bună, rosti el. Nu așa că-i groaznic? Ar fi trebuit să fi organizat mai bine totul.

– Da, rosti Jay nesigur.

– Mă numesc Matthias Rems.

Surâsul se lăți încă și mai mult.

– Jay Hilton.

– Salutare, Jay. Mă bucur că ați ajuns la Seninătate, fiindcă aici veți fi în siguranță. Din câte am auzit, pe Lalonde a fost al naibii pentru voi toți.

– Da!

– Serios? Ce s-a-ntâmplat?

– Păi, mama a fost posedată în prima seară. Și apoi...

O mână o prinse de umăr. Se întoarse și o zări pe Kelly Tirrel privindu-l agresiv pe Matthias Rems.

– Vrea să știe ce s-a întâmplat, explică Jay încântată.

O plăcea pe Kelly, o admirase din clipa în care sosise la ferma din savană pentru a-i salva. În timpul voiajului spre Seninătate, decisese în secret că atunci când va fi mare va deveni o reporteră dură, care va umbla prin Confederație aidoma lui Kelly.

– Ceea ce s-a întâmplat este povestea ta, Jay, spuse Kelly încetișor. Îți aparține ție; este tot ce ți-a mai rămas. Iar dacă el vrea s-o audă, trebuie să-ți ofere o mulțime de bani pentru ea.

– Kelly! îi azvârli Matthias un rânjet ușor exasperat din categoria „știi bine care-i jocul".

N-o impresionă însă deloc pe femeie.

– Alege pe cineva de talia ta, Matthias. Descoaserea copiilor traumatizați este degradantă chiar și pentru tine. Pe Jay o reprezint eu.

– Chiar așa, Jay? întrebă el. Ți-ai pus amprenta pe vreun contract cu Collins?

– Poftim? se uită fata derutată de la unul la celălalt.

– Gardist! strigă Kelly.

Jay piui speriată când o mână de un negru-strălucitor se închise pe antebrațul lui Matthias Rems. Posesorul mâinii era un monstru cu piele rigidă și dură, mai îngrozitor decât orice formă purtase vreodată un posedat.

– E-n regulă, Jay, zâmbi Kelly pentru prima dată după destule zile. Este de partea noastră. Pe ei îi folosește Seninătatea ca forță polițienească.

– Aha, încuviință Jay și înghiți sonor nodul din gât.

– Doresc să reclam o tentativă de încălcare a copyrightului de confidențialitate, se adresă Kelly gardistului. De asemenea, Matthias violează carta etică a senza-media referitoare la abordarea și ademenirea minorilor în absența părinților sau tutorilor lor.

– Mulțumesc, Kelly, rosti gardistul. Și bun sosit acasă. Felicitările mele pentru rezistența dovedită în momente dificile.

Femeia îi zâmbi obosit servitorului bitek.

– Vino, domnule, i se adresă gardistul lui Matthias Rems.

Se împinse cu picioarele sale robuste în batardoul compartimentului și amândoi se îndreptară spre o trapă.

– Să nu te-ncrezi niciodată în reporteri, îi zise Kelly fetei. Noi nu suntem oameni buni. Ba chiar suntem mai răi ca posedații: ei fură doar corpuri, pe când noi îți furăm toată viața și scoatem profit de pe urma ei.

– Nu-i adevărat, spuse Jay punând toată forța de copil a încrederii adoratoare în acele cuvinte.

O credință la nivelul căreia oricărui adult i-ar fi fost imposibil să se ridice.

Kelly o sărută pe frunte, copleșită de emoții. „Copiii din ziua de azi sunt atotcunoscători, ceea ce-i face însă și mai vulnerabili." O împinse cu blândețe pe Jay spre o asistentă pediatră și le lăsă discutând despre ultimele alimente pe care le mâncase fata și momentul când se petrecuse asta.

– Kelly, slavă lui Hristos!

Glasul familiar o făcu să se înfioare, o reacție care, în imponderabilitate, era aidoma unei unduiri din creștetul capului până la vârfurile degetelor de la picioare. Se agăță de un inel de prindere, ca să se calmeze.

Garfield Lunde îi alunecă în câmpul vizual, sosind cu picioarele înainte. Era șeful ei direct și cel care-i autorizase misiunea. Un risc însemnat, așa cum îi spusese atunci, un gen de muncă de teren care nu era nici pe departe punctul ei forte. Se îndatorase și mai mult față de el; tot ce făcea Lunde pentru subordonații săi era o favoare, un act de bunătate împotriva regulilor stricte. Își datora poziția exclusiv abilității sale în politica internă a companiei, fără să aibă vreo legătură cu talentul de senzavizare și abilitatea investigatoare.

– Salut, Garfield, rosti ea monoton.

– Ai izbutit să te-ntorci. Îmi place mult și noua ta coafură.

Kelly aproape că uitase de părul care-i fusese tuns periuță pentru a încăpea în casca-cochilie a costumului-armură. Stilul, simțul vestimentației, membranele cosmetice erau concepte care păreau să se fi dizolvat, părăsindu-i complet universul.

– Bravo, Garfield. Înțeleg acum felul în care abilitatea ta de observare te-a urcat până în vârful piramidei.

El clătină dintr-un deget, aproape agățându-se în propria sa coadă de cal, care-i șerpuia în jurul gâtului.

– Doamna cea dură, în sfârșit! Se pare că ți-ai pierdut voioșia în misiunea asta; ai atins câteva cadavre și te-ai întrebat dacă n-ar fi fost poate mai bine să ajuți

decât să înregistrezi. Nu trebuie să simți remușcări, ni se întâmplă tuturor.

– Sigur că da.

– Se mai întoarce cineva, alte nave stelare?

– Dacă n-au ajuns deja aici, n-or să mai vină.

– Hristoase, da-i din ce în ce mai bine! În felul ăsta avem exclusivitate totală. Ai coborât pe planetă?

– Da.

– Și este posedată?

– Da.

– Magnific!

Se uită mulțumit în jurul sălii de recepție, privind copii și edeniști care se mișcau în imponderabilitate ca niște balerine geriatrice.

– Auzi, da' unde sunt mercenarii cu care ai plecat?

– Nu s-au mai întors, Garfield. S-au sacrificat pentru ca avionul spațial lui *Lady Mac* să poată decola cu copiii.

– Dumnezeule! Uau! S-au sacrificat pentru copii?

– Da. Am fost depășiți ca putere de foc, dar ei n-au dat înapoi. Niciunul. Nu m-am așteptat vreodată...

– Uluitor. Ai totul, nu? Pentru numele lui Hristos, Kelly, spune-mi c-ai înregistrat totul! Bătălia cea mare, ultima rezistență plină de noblețe.

– Am înregistrat ce am putut. Când n-am fost atât de speriată, încât să nu pot gândi limpede.

– Este! Am știut c-am luat decizia cea mai bună când te-am trimis. Asta-i, fetiță! Stai numai să vezi cum o să ne ajungă galactic indicele de audiență. O să-i scoatem de pe piață pe Time Universe și pe ceilalți. Îți

dai seama ce-ai reușit? La dracu', Kelly, probabil că după chestia asta o s-ajungi șefa mea. Excepțional!

Foarte calmă, Kelly lăsă programul de luptă cu mâinile goale în imponderabilitate al Ariadnei să comute pe modul primar. Simțul echilibrului îi fu amplificat imediat, făcând-o să perceapă fiecare mișcare cât de măruntă pe care corpul o făcea în curenții slabi de aer din compartiment. Orientarea ei spațială cunoscu o amplificare similară; distanțele și pozițiile relative erau cât se poate de evidente.

– Excepțional? șuieră ea.

Garfield rânji mândru.

– Fac pariu.

Kelly se lansă către el, rotindu-se în același timp în jurul propriului ei centru de greutate. Picioarele se întoarseră și căutară capul bărbatului, iar labele lor loviră direct.

Fu nevoie de doi gardiști care s-o smulgă. Din fericire, echipa pediatrică era dotată cu pachete nanonice medicale. Izbutiră să salveze ochiul lui Garfield, dar nasul lui fracturat reveni la forma cuvenită abia după o săptămână.

Toți pasagerii refugiați părăsiseră *Lady Mac*. Sistemele ambientale suprasolicitate se calmau. Cordoanele ombilicale ale silozului de andocare expediau o briză răcoroasă prin punte, care lua cu ea aerul voiajului: neplăcut, cu mirosuri de corpuri omenești, umiditate și nivel ridicat de bioxid de carbon. Pentru mintea lui Joshua, nici chiar ventilatoarele dinapoia

grilelor nu țiuiau prea tare. Poate că era doar imaginația lui.

Acum rămăsese echipajul, pentru a se scălda în oxigenul magnific de abundent. Echipajul, minus un membru. În timpul zborului, Joshua nu avusese prea mult timp liber pentru a se gândi la Warlow. Gonise între coordonate de salturi și își făcuse griji despre fiabilitatea nodurilor configuratoare energetic, despre pierderi, despre sistemele avariate, despre copiii pentru care devenise pe neașteptate răspunzător și despre nevoia disperată de a reuși.

Iar acum reușise, învinsese probabilitatea minusculă cu care-l confruntase universul. Asta îl făcea să se simtă bine, deși sentimentul respectiv nu era însoțit de fericire. Se gândi că satisfacția de sine era o stare ciudată, în cazul acesta aproximativ echivalentă cu nirvana indusă de oboseală.

Ashly Hanson apăru prin trapa dintre punți și privi scurt la formele letargice, aflate încă în plasele de siguranță ale cușetelor de accelerație.

– În caz că nu știați, spuse el, zborul s-a terminat.

– Da.

Joshua dataviză o instrucțiune în calculatorul de zbor. Reprezentările multicolore ale principalelor sisteme ale navei îi dispărură din minte și plasa de siguranță se retrase.

– Curățenia poate s-aștepte până mâine, zise Dahybi. Sau cel puțin așa cred

– Am receptat mesajul, încuviință Joshua. Se acordă învoire generală și obligatorie.

Sarha lunecă de la cușeta ei și-l sărută ușor.

– Ai fost magnific! După ce se va termina totul, o să ne-ntoarcem la Aethra ca să-i spunem că am scăpat și am salvat copiii.

– Dacă el este acolo.

– Este. Știi bine că este.

– Are dreptate, rosti Melvyn Ducharme și anulă vizualizarea neurografică a circuitelor de putere din *Lady Mac*. El este acolo. Și chiar dacă transferul n-a funcționat, sufletul lui ne urmărește chiar acum.

– Iisuse! se cutremură Joshua. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la așa ceva.

– Oricum în privința asta nu prea avem de ales.

– Dar nu azi, rosti apăsat Ashly și ridică un braț către Sarha. Haide, să-i lăsăm pe morbizii ăștia să geamă-ntre ei. Nu știu-n privința ta, dar eu o să trag întâi o tărie mare-n Harkey's, după care nu mai cobor o săptămână din pat.

– Sună bine.

Femeia își desprinse tălpile de pe covorașul adeziv de lângă cușeta lui Joshua și-l urmă prin trapă pe pilotul veteran.

O expresie de ușoară derută apăru pe chipul lui Joshua. „Nu-i treaba ta", își spuse. În plus, mai trebuia să se gândească și la Kelly, deși ea fusese aproape de nerecunoscut după întoarcerea de pe Lalonde. Apoi mai era Louise. De asemenea, Ione.

– Cred c-o să sar peste băutură și mă duc drept în pat, îi anunță pe ceilalți doi.

Ieşiră pe rând prin trapa punţii. Abia când ajunseră la ecluza pneumatică se întâlniră cu specialista în sisteme de la service-ul companiei, care venea din direcţia opusă. Femeia dorea aprobarea oficială a căpitanului pentru a începe evaluarea navei, în vederea punerii la punct a unui program de întreţinere. Joshua rămase să discute priorităţile şi să datavizeze fişierele despre sistemele care suferiseră cel mai mult la Lalonde.

Când părăsi în cele din urmă nava stelară, nu mai era nici ţipenie în jur. Nebunia din incinta de recepţie se încheiase. Reporterii plecaseră. Nu mai rămăsese nici măcar un gardist care să verifice dacă nu cumva era posedat. „Delăsători", îşi spuse, „parcă n-ar semăna deloc cu Seninătatea."

Un lift de navetă îl purtă în lungul fusului care conecta discul spaţioportului de centrul calotei nordice a habitatului. Îl aduse la una dintre cele zece staţii de tuburi care deserveau butucul central; era complet pustie, cu o excepţie.

Ione stătea lângă vagonetul care aştepta, îmbrăcată într-un sarong de albastrul mării şi bluză asortată. El zâmbi trist înaintea memoriei evocate.

– Mi te amintesc, rosti femeia.

– Curios, crezusem c-ai uitat.

– Nu. Nu pe tine, indiferent ce ar fi.

Joshua se opri în faţa ei şi-şi coborî ochii spre chipul care avea prea multă înţelepciune pentru asemenea trăsături delicate.

– Am fost un idiot, mărturisi el.

– Cred că în sfârșit avem păreri comune într-o privință, nu?

– Am fost idiot în mai multe rânduri.

– Seninătatea examinează memoriile edeniștilor pe care i-ai salvat. Joshua, sunt foarte mândră de tot ce ai reușit în zborul acela și nu mă refer doar la manevrele îndrăznețe. Sunt realmente foarte mândră.

Bărbatul nu putu decât să încuviințeze tăcut. De foarte multă vreme visase la o reîntâlnire ca aceasta; plecarea după cearta lor lăsase prea multe lucruri deschise, prea multe vorbe nerostite. Acum însă mintea i se întorcea la Louise, pe care o lăsase de asemenea în urmă. Totul nu era decât vina lui Warlow, el îl împinsese să facă promisiunea aia idioată de a fi mai puțin egoist cu femeile.

– Pari obosit, zise Ione și-i întinse mâna. Haide acasă.

Joshua îi privi palma deschisă, micuță și perfectă. Își împleti degetele printre ale ei, redescoperindu-i căldura pielii.

Parker Higgens aprecia că trecuseră douăzeci de ani de când părăsise ultima oară Seninătatea. Atunci fusese o călătorie scurtă cu o navă stelară adamistă, până la o universitate de pe Nanjing, ca să poată susține o lucrare și să evalueze niște candidați pentru proiectul laymili. Experiența respectivă nu-l încântase, întrucât greața cauzată de imponderabilitate părea capabilă să treacă prin orice defensive i-ar fi ridicat nanonicele neurale pe traiectele nervoase.

Călătoria aceasta fusese însă diferită în mod plăcut. Gravitația din capsula de susținere biotică a șoimului-negru nu fluctuase niciodată, beneficiase de o cabină personală, echipajul era prietenos, iar ofițerul de Marină care-i fusese desemnat ca escortă era o doamnă cultă, care fusese o companie excelentă.

La sfârșitul zborului, el accesase până și senzorii electronici ai șoimului-negru pentru a urmări apropierea lor de Trafalgar. Zeci de nave stelare ale Marinei roiau în jurul celor două globuri mari ale spațioporturilor sale. Avon asigura un fundal măreț și Higgens își dăduse seama că tonurile calde de albastru, alb, verde și maro ale unei planete terracompatibile erau mult mai blânde decât benzile abrazive de furtună ale lui Mirchusko. Aproape că râsese înaintea imaginii stereotipe pe care o prezenta când se holba ca un turist stupefiat: profesorul bătrân și prăfuit descoperă finalmente că există viață și în exteriorul centrului de cercetări.

Păcat că nu avusese timp să se bucure de toate. Ofițerul de Marină datavizase spre Trafalgar constant din clipa în care terminusul găurii-de-vierme se închisese în urma lor, prezentându-și informarea și autentificând-o cu o serie de coduri. Căpătaseră un vector de apropiere prioritar, care le îngăduise să ocolească unul dintre spațioporturi cu o viteză ametitoare, înainte de a luneca în craterul uriaș care slujea ca terasă de andocare pentru navele stelare bitek (singurul șoim-negru care o folosea era al lor).

După aceea avusese două întâlniri cu ofițerii de stat-major ai Primului-amiral; un schimb de informații care înfiorase ambele părți. Parker aflase despre posedare și ei căpătaseră datele despre planeta natală a laymililor, Unimeron. Deciseseră că nu exista nici urmă de îndoială.

Când fu condus în uriașul cabinet circular al lui Samual Aleksandrovici, primul lucru simțit de Parker Higgens fu o undă vagă de invidie. Primul-amiral se bucura de o panoramă peste biosfera din Trafalgar mult mai impresionantă decât ceea ce vedea Higgens din biroul său din campusul proiectului laymili. Reacția unui adevărat birocrat, se mustră el, prestigiul care-i mai important ca orice.

Primul-amiral se ridică dinapoia biroului mare de lemn de tec și-l ocoli, întâmpinându-l cu o strângere fermă de mână.

– Mulțumesc că ai venit, domnule director, și doresc de asemenea să transmit recunoștința mea către Lordul Ruinelor, pentru că a acționat atât de prompt în această problemă. S-ar părea că este o susținătoare fermă a Confederației; regret doar că exemplul nu-i este urmat și de alți șefi de stat.

– Îi voi transmite mulțumirile acestea.

Primul-amiral îi prezentă apoi pe ceilalți din jurul biroului: amirala Lalwani, căpitanul Maynard Khanna, dr. Gilmore și Mae Ortlieb, ofițerul de legătură cu biroul științific al Președintelui.

– Din câte țin minte, rosti amirala Lalwani, kiintii ne-au avertizat că în cele din urmă toate rasele trebuie

să se confrunte cu adevărul despre moarte. Se pare că laymilii au pierdut în confruntarea lor.

– Anterior nu spuseseră însă nimic, replică Parker amar. În Seninătate avem șase kiinti care participă la proiect; am lucrat cu ei de decenii, suntem cooperativi și săritori, ba chiar i-am considerat prieteni... Dar niciodată n-au scăpat nici cea mai mică aluzie. Să-i ia naiba! Știuseră din capul locului de ce s-au sinucis laymilii și și-au distrus habitatele.

– Ambasadorul Roulor a precizat că este vorba despre o problemă a oamenilor care trebuie rezolvată de oameni.

– Ce să zic, mare ajutor! mârâi dr. Gilmore. Trebuie să spun că este o atitudine tipică pentru ei, ținând seama de predispoziția lor psihologică spre misticism.

– Cred că este inevitabil ca orice rasă care a descoperit secretul morții și a supraviețuit impactului să aibă o viziune foarte spirituală asupra vieții, spuse Primul-amiral. Nu le purta pică în privința asta, domnule Gilmore. Domnule director, s-ar părea că posedarea noastră și disfuncția realității a laymililor sunt unul și același lucru, corect?

– Corect, domnule amiral. Ba chiar, în lumina celor pe care le știm acum, referirea făcută de stăpânul de navă laymil la moartea esenței clanului Galheith este perfect logică. În momentul în care el a părăsit orbita, posedarea se răspândea peste Unimeron.

– Cred că pot confirma asta, spuse amirala Lalwani.

Privi către Primul-amiral, așteptându-i permisiunea. Bărbatul înclină scurt din cap.

– Un șoim-de-vid mesager tocmai a revenit de la Ombey. Câțiva posedați au scăpat în libertate acolo; din fericire, autoritățile au avut un succes remarcabil în a-i prinde. În ciuda succesului respectiv, au fost totuși nevoiți să le cedeze o zonă. Avem o înregistrare a fenomenului.

Parker accesă flekul de imagini compilate de sateliții de senzori din defensiva strategică a lui Ombey și văzu norul roșu remarcabil de neted care acoperea lent Mortonridge. Redarea accelerată arătă terminatorul planetei deplasându-se peste ocean. Noaptea, acoperământul peninsulei strălucea vișiniu ostil, cu marginile flexionându-se agitate peste linia neregulată a coastelor.

– Groaznic, rosti el după ce anulă vizualizarea.

– Concordă, comentă dr. Gilmore. În mod absolut, este același eveniment.

– De acord, Laton era foarte grăbit și stresat, zise Lalwani. Dar dacă-l înțelegem corect, odată ce norul acela roșu învăluie complet o planetă, posedații o pot scoate din univers.

– De fapt, spuse dr. Gilmore, nu o scot în afara universului. Dacă continuumul spațio-temporal poate fi manipulat în măsura în care se pare că o pot face ei, atunci ar trebui să poți formata un microcontinuum favorabil în jurul unei planete. Suprafața nu va fi pur și simplu accesibilă prin intermediul continuumului spațio-temporal obișnuit. O gaură-de-vierme ar putea ajunge la ei, dacă i-am cunoaște semnătura cuantică corectă a terminusului.

– Planeta natală laymili n-a fost distrusă, zise Parker încetişor. Suntem siguri în privinţa aceasta. Am speculat că s-ar putea să fi fost deplasată, dar, evident, am considerat doar deplasarea fizică prin acest univers.

– Atunci laymilii posedaţi trebuie să fi făcut scamatoria aceasta a dispariţiei, spuse Lalwani. Este într-adevăr posibilă.

– Doamne Dumnezeule, murmură Primul-amiral. Ca şi cum n-ar fi fost îndeajuns să încercăm să găsim o metodă de inversare a posedării, acum trebuie să ne gândim cum să aducem înapoi planete întregi dintr-o versiune dementă a raiului.

– Iar laymilii din insulele-spaţiale au preferat să se sinucidă decât să se predea, adăugă Lalwani mohorât. Paralela dintre Inelul Ruinelor şi Insula Pernik mi se pare cea mai tulburătoare. Posedaţii ne confruntă cu o singură alegere: predaţi-vă sau muriţi. Iar dacă într-adevăr murim, nu facem altceva decât să le sporim numărul. Totuşi Laton a ales moartea, ba chiar părea aproape încântat de ea. Chiar la sfârşit, i-a spus lui Oxley că va începe ceea ce el a numit „marea călătorie", deşi n-a oferit niciun detaliu. Însă sugestia că nu va suferi în lumea de dincolo a fost subliniată aproape apăsat.

– Din păcate nu-i deloc ceva ce poate fi transformat într-o politică fermă, observă Mae Ortlieb. Şi chiar dacă ar putea fi transformată ca atare, nu-i deloc convingătoare pentru populaţie.

– Sunt conştientă de asta, replică Lalwani cu răceală. Informaţia ne poate totuşi orienta către domenii ce

ar trebui investigate. După aceea, pe baza rezultatelor investigațiilor, se poate formula o politică.

– Ajunge! interveni Primul-amiral. Ne aflăm aici ca să încercăm să decidem direcția cea mai productivă de investigații științifice. Ținând seama de faptul că acum deținem o înțelegere fundamentală a problemei cu care ne confruntăm, aș dori să aud unele sugestii. Dr. Gilmore?

– Noi continuăm s-o examină pe Jacqueline Couteur, pentru a încerca să determinăm natura energiei pe care o utilizează sufletul posedat. Deocamdată am înregistrat foarte puțin succes. Instrumentele noastre fie că n-o pot detecta, fie că suferă defecțiuni produse de ea. Oricum ar sta lucrurile, nu-i putem defini natura. Privi șovăielnic spre Primul-amiral: Aș dori autorizația de a trece la testele reactive.

Parker nu-și putu opri pufnetul dezaprobator care-i scăpă de pe buze. Consolida o dată în plus imaginea de savant bătrân și rigid, dar în același timp deplângea militarismul de extremă dreaptă în care Gilmore credea cu tărie.

Nimeni nu s-ar fi gândit la asta, însă în timpul studenției, Parker Higgens își făcuse norma în privința radicalismului și a diverselor sale cauze. Se întrebă dacă amănuntele respective se găseau în dosarul pe care Lalwani i-l întocmise fără doar și poate, octeți vechi într-un limbaj vetust de programare, care îi detaliau protestele față de dezvoltările militare derulate pe campusul universitar. Oare dacă femeia ar fi accesat datele acelea înainte de a-i accepta prezența aici,

s-ar mai fi reunit vreodată nucleul celei mai mari forțe militare asamblate vreodată de omenire? Poate că ea îl aprecia ca fiind nepericulos acum. Poate că avea chiar dreptate s-o facă. Totuși indivizi ca Gilmore reactivau toate gândurile vechi și disprețuitoare. „Teste reactive, ce să zic?!"

– Ai vreo problemă în privința asta, domnule director? întrebă dr. Gilmore cu neutralitate formală.

Parker lăsă ochii să-i rătăcească peste holoecranele mari din cabinet, privind navele stelare care se deplasau peste Avon. Pregătindu-se pentru luptă. Pentru conflict.

– Sunt de acord cu Primul-amiral, rosti el cu tristețe. Trebuie să încercăm să găsim o soluție științifică.

– Ceea ce se va întâmpla doar dacă cercetările mele pot continua nestânjenite. Știu ce gândești, domnule director, și regret faptul că în cazul acesta avem de-a face cu un om viu. Însă dacă nu mi se oferă o alternativă validă, trebuie s-o folosim pe Jacqueline Couteur pentru a ne spori baza de cunoaștere.

– Domnule doctor, cunosc argumentația legată de nivelurile relative de suferință. Mi se pare însă deprimant că după șapte secole de aderare la metoda științifică n-am ajuns la un principiu mai uman. Consider oribilă ideea experimentării pe oameni.

– Ar trebui să revezi fișierul întocmit de locotenentul Hewlett, ai cărui pușcași marini au fost trimiși în misiunea de capturare a Jacquelinei Couteur. Atunci ai vedea în mod exact cine are de fapt un comportament oribil.

– Excelent argument. Ei procedează așa cu noi, prin urmare suntem pe deplin justificați să procedăm la fel cu ei. Suntem toți oameni.

– Îmi pare rău, interveni Primul-amiral, dar nu dispunem realmente de timpul necesar pentru ca să discutați despre etică și morală. Confederația este acum în mod oficial în stare de urgență, domnule director; dacă asta ne transformă în ceea ce consideri sălbatici, pentru a ne apăra, așa să fie. Nu noi am inițiat criza aceasta, ci pur și simplu reacționăm față de ea în unicul mod pe care-l cunosc. Și intenționez să te folosesc la fel de mult pe cât o va folosi dr. Gilmore pe Couteur.

Parker își îndreptă spinarea și-l fixă cu privirea pe Primul-amiral. Cumva discuția în contradictoriu cu el, de felul celei pe care o purtase cu savantul Marinei, nu reprezenta nici măcar o opțiune. Lalwani avea dreptate, recunoscu el fără chef. Politica studenților nu avea mari sorți de izbândă împotriva instinctului de supraviețuire al adultului. „Suntem așa cum ne-au făcut genele."

– Nu cred că aș putea fi de mare folos în ceea ce intenționezi, domnule amiral. Contribuția mea s-a încheiat.

– Nu-i așa, clătină din cap Primul-amiral și făcu un gest spre Mae Ortlieb.

– Este posibil ca, rosti femeia, înainte de a comite sinuciderea, laymilii să fi încercat să împiedice posedarea să le cuprindă insulele-spațiale. Cred că pentru aceea se aflau stăpânii-esenței la bordul navei.

– Da, însă n-ar fi putut avea succes.

– Nu, surâse ea cu ironie apăsată. De aceea, domnule director, aș dori să utilizez metoda științifică; elimină imposibilul... și nu-ți va mai rămâne decât posibilul. Ne-ar fi de foarte mare ajutor dacă am ști ce anume nu are succes împotriva posedaților. S-ar economisi foarte mult timp. Și vieți, de asemenea, așa mă aștept.

– De acord, totuși cunoștințele noastre sunt extrem de limitate.

– Cred că în modulul de electronice laymili există multe fișiere care n-au fost încă reformatate pentru compatibilitate cu simțurile omenești.

– Da.

– Atunci acela ar fi un început bun. Dacă te poți întoarce în Seninătate și să-i ceri Ionei Saldana să inițieze o căutare prioritară pentru noi, te rugăm s-o faci.

– Acțiunea respectivă tocmai demarase în momentul plecării mele.

– Excelent! Oficiul meu și Biroul Științific al Marinei din Trafalgar pot pune la dispoziție echipe de specialiști care să asiste în procesul de analiză. Probabil că ei ar fi mai bine calificați în a ajuta la recunoașterea oricăror arme.

Parker o privi exasperat.

– Armele nu fac parte din cultura laymili! Contramăsurile lor ar fi constat în principal din inhibitori psihologici distribuiți prin gestaltul armoniei-vieții din insulele-spațiale. Ei ar fi încercat să discute rațional cu orice oponenți.

– Iar când au dat greș, este posibil să fi fost atât de disperați, încât să încerce altceva. Laymilii posedați nu erau mai presus de utilizarea violenței, am văzut asta în înregistrare. Disfuncția realității lor incinera porțiuni mari din uscat.

Parker cedă, deși știa că era complet greșit. Oamenii aceștia puteau crede cu foarte multă ușurință în conceptul de superarme ascunse printre sfărâmăturile din Inelul Ruinelor, o *deus ex machina* care aștepta să elibereze rasa umană. Mintea militarilor!

– Orice este posibil, rosti el, totuși doresc să se consemneze că am afirmat că în cazul de față mă îndoiesc foarte mult.

– Bineînțeles, zise Primul-amiral. Sunt sigur însă că ești de acord că trebuie să investigăm. Ne putem trimite specialiștii împreună cu tine în Seninătate?

– Bineînțeles.

Lui Parker nu-i plăcea să se gândească la ce avea să spună Ione Saldana despre asta. Principala limitare pe care o impusese ea proiectului fusese dreptul la embargo asupra tehnologiei armamentului, însă oamenii aceștia îl manipulaseră cu o ușurință uimitoare. O lecție usturătoare despre diferența dintre manipularea politică practicată în capitala Confederației și cea dintr-o lume avanpost inofensivă.

Samual Aleksandrovici îl privi pe bătrânul director cedând și simți chiar o ușoară simpatie pentru el. Realmente nu-i făcea plăcere să invadeze lumea unui bărbat al păcii atât de decent. Confederația exista

pentru a-i apăra pe toți cei ca Parker Higgens din universul acesta.

– Mulțumesc, domnule director. Nu vreau să par o gazdă nepoliticoasă, ar aș aprecia dacă ai fi pregătit să pleci în următoarele două ore. Oamenii noștri au fost deja mobilizați. Evită cu atenție privirea tăioasă a lui Higgens la auzul acelor cuvinte. Ei pot călători în șoimii-de-vid ai Marinei, care ar trebui să-ți ofere o escortă adecvată până la Seninătate. Realmente nu-mi pot asuma riscul ca misiunea să-ți fie interceptată. Ești prea valoros pentru noi.

– Este probabil așa ceva? întrebă Parker îngrijorat. Mă refer la o interceptare.

– Sper că nu, răspunse Primul-amiral, totuși situația generală este cu certitudine mai puțin favorabilă decât sperasem. Nu ne-am trimis avertizările destul de rapid. Câțiva șoimi-de-vid care s-au întors au raportat că posedații au câștigat enclave pe diverse planete și cunoaștem șapte așezări asteroidale care au fost preluate complet. Grijile cele mai mari provin dinspre sistemul Srinagar, unde ar fi fost preluat habitatul Valisk, ceea ce înseamnă că posedații dispun de o flotilă de șoimi-negri. În felul acesta au potențialul de a declanșa o operațiune militară substanțială pentru a-i ajuta pe alții asemenea lor.

– Înțeleg. Nu știusem că posedații avansaseră atât de departe. Înregistrarea de pe Mortonridge este extrem de tulburătoare.

– Exact. De aceea ne poți aprecia graba de a obține orice informații putem din înregistrările laymili.

– O... da, da, așa este.

– Nu te îngrijora, domnule director, zise Lalwani. Avantajul nostru în clipa de față este faptul că posedații sunt grupuri individuale mici, lipsite de coordonare. Necazurile serioase pentru noi apar doar dacă ei devin organizați la nivel multistelar. Prohibiția impusă de Adunare zborurilor stelare comerciale ar trebui să ne ofere câteva săptămâni de grație. Le va fi dificil să se răspândească neobservați. De acum încolo orice mișcări interstelare ar face vor fi pe scară mare, ceea ce ne oferă posibilitatea de a-i urmări.

– Acolo se va confrunta Marina cu principala ei problemă, spuse Primul-amiral. Și acolo putem risca principala noastră înfrângere. În războaiele spațiale nu există rezultatul de egalitate – ori învingi, ori mori. Vom trage în nevinovați.

– Mă îndoiesc că se va ajunge la așa ceva, spuse Mae Ortlieb. După cum ați spus, ei formează o gloată dezorganizată. Noi controlăm comunicațiile interstelare, ceea ce ar trebui să fie suficient pentru a-i împiedica să se alieze și să constituie o amenințare autentică.

– Atât doar că..., începu Parker, după care se opri și suspină vinovat. Unii dintre cei mai mari generali și conducători militari din istoria omenirii așteaptă în lumea de dincolo. Ei vor înțelege la fel de multe ca și noi în privința tacticii. Vor ști ce trebuie să facă pentru a reuși.

– Vom fi pregătiți pentru ei, zise Primul-amiral.

Încercă să nu trădeze neliniște față de sugestia lui Parker. „Voi fi oare realmente capabil să fac față unei alianțe între Napoleon și Richard Saldana?"

Dariat urcă ultimul palier de trepte spre recepția din turnul zgârie-stele Sushe. Niciunul dintre posedați nu mai folosea liftul; era prea periculos, deoarece Rubra continua să dețină controlul circuitelor de putere (cât despre urcarea într-un vagonet de tub... nici vorbă!). Foaierul circular cândva stilat amintea de o zonă de război. Pereții din sticlă erau fisurați și mânjiți de funingine, mobilierul era zdrobit și aruncat în toate părțile, îmbibat de apă și spumă gri murdară de la duzele extinctoare din plafon. Noroiul provenit din pământul negru al ghivecelor sparte ale plantelor plescăia sub tălpi.

Refuza să le-o spună celorlalți care înaintau cu atenție printre sfărâmături: *Dacă m-ați fi ascultat...* Auziseră replica de atâtea ori din partea lui, încât o ignorau; în plus, acum o urmau ca niște sclavi pe Kiera. Dariat trebuia să admită: consiliul înființat de femeie era eficient în menținerea controlului în interiorul habitatului. Și cam în nicio altă privință. I se părea semnificativ faptul că posedații nu se sinchisiseră să-și utilizeze puterile energistice pentru a readuce recepția la starea sa inițială; la urma urmelor, nu trebuia să se chinuiască cu mătura și mopul. Prezența continuă a lui Rubra și campania sa de război al nervilor își spuneau cuvântul asupra moralului.

Ieşi prin uşile contorsionate pe lespezile care mărgineau clădirea. Parcul din jur îşi păstrase cel puţin aspectul bucolic. Iarba de smarald, nepângărită nici măcar de o buruiană, se întindea până la dumbrava de copaci bătrâni şi încovoiaţi aflaţi la două sute de metri depărtare, brăzdată de alei cu pietriş bine bătătorit ce pătrundeau şi mai adânc în habitat. Peste tot erau presărate tufişuri globulare dense, cu frunze violet-închis şi floricele argintii. Prin văzduhul de deasupra se prăvăleau jucăuş păsări mici, reptiliene, care erau doar cu puţin mai mult decât nişte aripi triunghiulare de muşchi, cu solzi turcoaz şi chihlimbarii.

Leşul strica atmosfera idilică; zăcea cu picioarele de-a curmezişul unei alei, cu o gleznă răsucită sub un unghi anormal. Nu se putea preciza dacă era bărbat sau femeie. Capul părea că-i fusese ţinut sub jetul exhaustor al fuziunii unei navei stelare.

Resturile făptaşilor, doi servitori cimpicasnici, fumegau pe iarbă la douăzeci de metri mai departe. Unul dintre ei ţinea o tijă topită pe care Dariat o recunoscu ca fiind un baston paralizant. Mulţi posedaţi fuseseră luaţi prin surprindere de servitori cu aspect inofensiv. După două zile de atacuri neaşteptate şi imprevizibile, majoritatea posedaţilor îi exterminau acum pur şi simplu cum îi vedeau.

Trecu mai departe, strâmbând din nas înaintea mirosului. Când ajunse la copaci, văzu că una dintre păsările triunghiulare se aşezase pe creanga cea mai de sus. Se priviră bănuitor reciproc. Era un xenoc, aşa încât Dariat era destul de sigur că nu era legat prin afinitate.

Totuși cu Rubra nu puteai fi sigur niciodată. Servitorii ar fi reprezentat un mod excelent de a-i ține pe toți sub observație, dejucând subminarea pe care Dariat o abătuse asupra subrutinelor straturilor neurale. Bărbatul se strâmbă către pasăre, care undui din aripi, însă nu plecă.

Dariat avansă iute prin dumbravă, până la un luminiș mare pe care-l folosea Kiera. Arbori impresionant de înalți cu frunze gri-verzui formau o vale de o parte și alta a unei albii largi, iar trunchiurile lor negre găzduiau un analog de mușchi cu aspect de blană. Fire lungi de iarbă mărgineau apa, presărate de maci sălbatici.

Două grupuri de persoane ocupau poienița. Unul dintre ele era alcătuit în întregime din tineri, cupluri ce nu aveau încă douăzeci de ani: toți băieții aveau piepturile dezgolite și purtau pantaloni scurți sau șorturi pentru baie, pe când fetele erau în rochii ușoare de vară sau bikini, care le evidențiau feminitatea. Toți tinerii fuseseră aleși pentru frumusețea lor. Patru-cinci copii se învârteau prin preajmă cu un aer plictisit: puștoaice în rochițe de sărbătoare, cu panglici împletite în păr, și puști cu pantalonași scurți și cămăși elegante. Doi dintre cei mai mici de șapte ani fumau.

În celălalt capăt al luminișului, patru persoane în haine obișnuite discutau între ele cu glasuri sonore, încordate. Fluturau din brațe și împungeau cu degetele în aer pentru a-și sublinia spusele. În jurul picioarelor lor, pe iarbă, erau împrăștiate module electronice, echipamentele unei operații profesioniste de înregistrare StF.

Dariat văzu că Kiera Salter se găsea în mijlocul echipei de înregistrare și merse într-acolo. Ea purta un camizol din bumbac alb cu năsturei din perle, descheiați aproape până la jumătate pentru a-i dezvălui bustul, și o fustă subțire, albă, care-i arăta picioarele bronzate, desculțe. Cu părul despletit pe umeri, efectul era incredibil de sexy. Dură însă până ce femeia își întoarse privirea asupra lui. Poate că trupul Mariei Skibbow era materializarea fanteziilor masculine, dar inteligența malefică aflată acum în craniul ei te îngheța instantaneu.

– Am auzit c-ai început s-o iei razna, Dariat, spuse ea direct. Până acum am avut răbdare cu tine, fiindcă ne-ai fost foarte util. Dar dacă va mai exista încă un incident precum cel din tunelul de serviciu, voi fi nevoită să consider că utilitatea aceea și-a atins sfârșitul.

– Dacă n-o să mă ai pe mine aici pentru a-l contracara pe Rubra, tu vei fi cea care se va tensiona, până când îți vei pierde cumpătul. Dacă-ți cobori apărarea fie și numai pentru o secundă, el îi va expedia pe toți posedații înapoi în lumea de dincolo. Nu-i pasă de oamenii ale căror trupuri le-am furat.

– Devii plictisitor. Iar din câte am auzit, nu ți-ai pierdut cumpătul, ci mai degrabă a fost un episod de psihopatie. Ești un schizofrenic paranoic și pe oameni îi tulbură asta. Acum concentrează-te asupra felului în care să-l elimini pe Rubra din straturile neurale, dar încetează să mai încerci să răspândești disensiuni, altfel o să ai necazuri. Este clar?

– Precum cristalul.

– Perfect. Să știi că apreciez realmente ceea ce-ncerci să faci. Atâta doar că trebuie să-nveți o abordare mai delicată, asta-i tot.

Îl răsplăti cu un zâmbet de înțelegere fabricat pe bandă rulantă.

Dariat văzu o pasăre xenoc triunghiulară cocoțată într-un arbore dinapoia Kierei, de unde urmărea scena din poiană. Rânjetul ce se afișă pe buzele lui reale era ascuns de forma-miraj energistică în care se învăluia.

– Bănuiesc că ai dreptate. O să-ncerc.

– Bravo ție! Uite care-i treaba, nu vreau să fiu alungată de el din Valisk, așa cum nu vrei nici tu. Amândoi suntem hotărâți să facem ceva bun aici și amândoi ne putem menține statutul, cu condiția de a ne păstra pur și simplu calmul. Dacă înregistrarea asta o să meargă, ar trebui ca recruții să dea năvală să ni se alăture și atunci vom putea deplasa Valisk într-un loc în care Rubra să fie neutralizat. Permanent! Până atunci, tu împiedică-l să cauzeze prea multe necazuri și lasă restul în seama mea, da?

– Da, bine. Am înțeles.

Ea încuviință cu un gest scurt de concediere, apoi inspiră adânc și reveni la echipa de înregistrare.

– Nu sunteți gata nici acum?

Khaled Jaros se încruntă la blocul senzorial recalcitrant pe care-l ținea în mână.

– Ba cred că da. Sunt sigur că de data asta va funcționa. Ramon l-a reprogramat, astfel încât să-și păstreze doar funcțiile primare; nu vom putea capta inputurile olfactive sau termice, însă receptorii AV par să-și

păstreze stabilitatea. Cu niţel noroc, putem adăuga ulterior nişte şabloane de activanţi emoţionali.

– Bine, spuse ea cu glas tare, o să-ncercăm din nou.

Îndrumat de Khaled, grupul de tineri sibariţi îşi reocupă poziţiile. Un cuplu începu să se sărute în iarbă şi altă pereche făcu acelaşi lucru în apă. Copiii îşi stinseră ţigările, după care porniră să alerge în cerc, ameţitor, chicotind şi ţipând.

– Nu aşa de tare! urlă Khaled la ei.

Kiera îşi ocupă poziţia, uşor rezemată de un bolovan pe malul apei scânteietoare. Îşi drese glasul şi-şi trecu mâna stângă prin păr, dându-l pe spate

– Mai desfă doi năsturei, scumpo, te rog, o instrui Khaled. Şi mai îndoaie niţel genunchii.

Privea atent o coloană AV de pe unul dintre blocuri.

Ea se opri enervată şi gândi. Soliditatea nasturilor camizolului undui şi copcile se deschiseră, îngăduind ţesăturii subţiri să se desfacă şi mai mult.

– Chiar este necesar?

– Crede-mă, scumpo. La vremea mea am regizat destule reclame. Sexul se vinde întotdeauna: o regulă de bază a publicităţii. Şi asta facem acum, indiferent cum altfel ai vrea tu să-i spui. De aceea, vreau picioare şi decolteuri, ca să le curgă balele băieţilor, plus încredere în tine, ca să le inspire pe fete. În felul ăsta, şi unii, şi alţii ne vor ciuguli din palmă.

– Bine, mormăi ea.

– Aşteaptă.

– Acum ce mai este?

El ridică ochii de la coloana AV.

– Nu ești suficient de distinctivă.

Kiera coborî ochii spre sânii și mai dezgoliți.

– Cred că asta a fost o glumă proastă.

– Nu, nu – nu mă refer la țâțele tale, scumpo, ele sunt perfecte. Nu, este vorba despre imaginea de ansamblu, e prea de modă veche. Se trase ușor cu degetele de buza inferioară. Știu ce trebuie, haide să fim incredibil de-ndrăzneți. Vreau să stai tolănită acolo, dar să ai o eșarfă roșie în jurul gleznei.

Kiera se holbă la el.

– Te rog, iubito. Ai încredere, ți-i minte?

Ea se concentră din nou. Obiectul respectiv i se materializă în jurul gleznei, o batistă din mătase strânsă cu un singur nod. Roșie ca sângele... era curioasă dacă el avea să priceapă aluzia.

– Minunat! Arăți sălbatică, ca o țigancă exotică. Deja m-am îndrăgostit de tine.

– Pot să-ncep acum?

– Îi poți da drumul oricând dorești.

Kiera tăcu o clipă, pentru a se recompune, căutând o expresie care să fie esența sfielii adolescentine. Apa șopotea melodic în imediata apropiere, alți tineri zâmbeau și se țineau în brațe, copiii alergau pe lângă bolovanul ei. Le surâse îngăduitor și flutură din braț spre jocul lor voios. După aceea întoarse capul lent și privi direct în blocul senzorial.

– Știi, începu ea să vorbească, îți vor spune că n-ar trebui să accesezi înregistrarea asta. De fapt, vor trece chiar la măsuri serioase în privința ei: mamele și tații voștri, frații mai mari, autoritățile din locul în care

vă aflați. Nu-mi pot imagina motivul pentru care o fac. Decât, bineînțeles, că sunt unul dintre posedați, unul dintre demonii care amenință „țesătura universului", a universului vostru. Se pare că eu vă sunt inamicul. Da, cred că sunt; asta o spune Adunarea Confederației. Deci... trebuie să aibă dreptate. Nu? Vreau să zic că președintele Haaker a venit aici și m-a examinat, a stat de vorbă cu mine și a aflat totul, ce doresc, ce detest, care-i artistul meu StF favorit, ce mă sperie. Nu-mi amintesc totuși ca eu să fi stat de vorbă cu el. Însă trebuie să se fi întâmplat, deoarece ambasadorii tuturor guvernelor din Adunare au votat că trebuie să fiu demascată în mod oficial ca un monstru. Ei n-ar putea face asta, oamenii aceia înțelepți, serioși și inteligenți, decât dacă ar dispune de toate informațiile, nu-i așa?

În realitate, singura informație pe care o au ei, și pe baza căreia au votat, este faptul că Laton a ucis zece mii de edeniști fiindcă erau posedați. Vi-l reamintiți pe Laton. Mi s-a spus c-a fost un fel de erou în trecut, c-ar fi făcut nu știu ce cu un habitat care se numea Jantrit. Sunt curioasă dacă el i-a întrebat pe cei de pe Insula Pernik dacă doresc să fie exterminați. Sunt curioasă dacă ei toți au răspuns afirmativ.

Ne-au făcut nouă ceea ce le fac tinerilor din tot universul: ne-au adunat laolaltă și au spus că suntem răi. Un derbedeu lovește pe cineva și toți tinerii sunt huligani violenți. Știți bine c-așa-i, se-ntâmplă permanent în cartierul în care locuiți. Niciodată nu sunteți

trataţi ca individualităţi, nu de către ei. Dacă unul este rău, atunci toţi sunt răi. Aşa suntem noi trataţi.

Ei bine, nu şi aici, nu şi în Valisk! Poate că unii posedaţi doresc să cucerească universul. Dacă aşa stau lucrurile, sper că Marina Confederaţiei se va lupta cu ei. Sper că Marina va învinge. Genul acela de posedaţi mă sperie la fel de mult ca pe voi. Nu asta dorim noi, este ceva pur şi simplu stupid, învechit. Felul acela de comportament, felul acela de gândire nu mai este necesar acum. Nu mai este necesar de acum înainte.

Noi, cei din Valisk, am văzut ce poate să facă puterea oferită de posedare, dacă este aplicată în mod potrivit. Nu când este întoarsă spre distrugere, ci când este utilizată pentru a-i ajuta pe oameni. Asta-l sperie pe preşedintele Haaker, fiindcă ameninţă întreaga ordine a lumii lui, atât de preţioasă pentru el. Iar dacă ordinea aceea dispare, atunci dispare şi el, cu toată puterea şi bogăţiile lui. Pentru că de fapt ăsta-i motivul adevărat: banii. Banii cumpără oameni, banii le permit companiilor să investească şi să-şi consolideze pieţele, cu banii se achiziţionează arme, banii din taxe plătesc birocraţia, banii cumpără puterea politică. Banii reprezintă un mod de raţionalizare a ceea ce ne oferă universul. Însă universul este infinit şi nu trebuie să fie raţionalizat.

Aceia dintre noi care au ieşit din noaptea morţilor pot anula restricţiile impuse de societatea aceasta coruptă. Noi putem trăi în afara ei şi putem prospera. Noi vă putem arde cardurile de raţii Banca Joviană, eliberându-vă de restricţiile pe care vi le impun alţii.

Surâsul ei lunecă spre o zburdălnicie timidă. Întinse palma deschisă către blocul senzorial. Degetele i se încleştară în pumn, apoi se redeschiseră. În palmă scânteie o grămăjoară de diamante aidoma unor cioburi de gheaţă albastră, printre care se prefirau lănţişoare subţiri de platină.

Zâmbi din nou spre blocul senzorial, după care lăsă diamantele să cadă în iarbă, cu un gest neglijent.

– Vedeţi ce simplu este? Obiectele, bunurile, acţiunile capitaliste există doar pentru a aduce bucurie; pentru noi, cei care locuim în Valisk, ele sunt o expresie a emoţiilor. Economia este moartă, iar din cenuşa ei se va ridica adevărata egalitate. Noi am întors spatele materialismului, l-am respins complet. De acum nu mai are niciun scop. Acum putem trăi aşa cum ne place, ne putem dezvolta minţile, nu finanţele. Ne putem iubi fără bariera fricii, deoarece acum onestitatea a înlocuit lăcomia, deoarece lăcomia a murit alături de toate celelalte vicii vechi. Valisk a devenit un loc în care sunt îndeplinite toate dorinţele, oricât de mici sau mari ar fi ele. Şi nu numai pentru aceia dintre noi care am revenit. Dacă le-am păstra doar pentru noi, ar însemna să comitem un alt act de lăcomie. Nu, ele sunt pentru toţi. Deoarece acest aspect al existenţei noastre este partea pe care societatea voastră o va dispreţui cel mai mult şi pentru care ne va blestema. Noi scoatem Valisk din această dimensiune fizică a universului, lansându-l spre un continuum în care toţi vor deţine puterea noastră energistică. Este un loc unde eu pot să capăt formă şi să restitui corpul

pe care l-am împrumutat. Noi toți, toate sufletele pierdute, vom fi din nou oameni reali, fără conflicte și fără durerea pe care o suferim pentru a ne manifesta aici.

Iar acum vă voi spune care este oferta noastră. Deschidem Valiskul pentru toți oamenii de bună-credință, pentru toți cei blânzi, pentru toți cei care s-au săturat să fie nevoiți să se chinuiască pentru a supraviețui și care s-au săturat în același timp de toate limitările meschine pe care guvernele și culturile le impun inimii umane. Sunteți bineveniți să vă alăturați nouă. Vom pleca în curând, înainte să vină navele de război ale Marinei și înainte ca bombele lor să ne ardă pentru crima de a fi ceea ce suntem: oameni care îmbrățișează pacea.

Vă promit că oricine va ajunge la Valisk va căpăta un loc printre noi. Nu va fi o călătorie ușoară pentru voi, dar vă îndemn să încercați. Mult noroc și vă aștept.

Bumbacul alb se schimbă, întunecându-se într-o volbură nebună de culori, ca și cum fusta și camizolul ar fi fost făcute dintr-o mie de aripi de fluturi. Zâmbetul Mariei Skibbow străluci, trimițându-le privitorilor o căldură firească, numai a ei. Copiii i se înghesuiră în jur, chicotind voios, și aruncară în aer petale de maci, care se transformară într-o ninsoare stacojie. Ea le îngădui s-o prindă de mâini și s-o tragă, doritori să li se alăture jocului.

Înregistrarea luă sfârșit.

În ciuda vechimii de aproape cincizeci de ani, saloanele chirurgiei de implanturi se mândreau cu o

linie impresionantă de echipamente contemporane. Medicina, alături de diversele activități secundare moderne ce-i erau asociate, constituia o afacere profitabilă pe asteroidul Culey.

Salonul în care fusese internat Erick Thakrar (Duchamp nu plătise pentru o rezervă privată) se găsea la jumătatea culoarului principal al aripii de recuperare și refacere, o încăpere standard cu pereți din compozit alb-perlat și panouri luminescente mate, tiparul urmat de spitalele din toată Confederația. Pacienții erau monitorizați de două asistente aflate la o consolă centrală, imediat la interiorul ușii. Nu erau strict necesare, deoarece matricea de procesoare subrațională a spitalului era mult mai rapidă în detectarea dezvoltării de anomalii metabolice, dar spitalele adoptau întotdeauna filozofia includerii factorului uman; invalizii doreau atingerea omenească, liniștitoare. Pe lângă profitabilitate, medicina constituia unul dintre ultimele domenii cu prezență umană intensă, rezistând automatizării cu un zel aproape luddit.

Operația de implantare a unităților de țesuturi artificiale începuse la cincisprezece minute după ce Erick fusese scos din tau-zero și durase șaisprezece ore; la un moment dat, patru echipe chirurgicale lucraseră simultan asupra unor părți diverse. Când ieși din sala de operație, treizeci la sută din greutatea corpului său se datora țesuturilor artificiale.

A doua zi după operație, primi o vizită. O femeie în jur de treizeci și cinci de ani, cu trăsături orientale discrete. Ea surâse asistentei de serviciu în salon,

afirmând că era verişoara de-a doua a lui Erick şi că ar fi putut chiar s-o dovedească printr-un card ID, dacă se insista. Asistenta se mulţumi să-i facă semn din mână să înainteze în salon.

Când intră, două dintre cele şase paturi erau goale, unul avea ecranul de intimitate retras şi lăsa să se vadă un bărbat în vârstă care-i aruncă o privire încărcată de speranţa că-i va vorbi, iar celelalte trei erau complet ecranate. Ea îi surâse inexpresiv bătrânului şi se întoarse către patul lui Erick, datavizând un cod spre procesorul de control al ecranului de intimitate. Acesta se desfăcu în două la piciorul patului, dispărând în pereţi. Vizitatoarea păşi înăuntru şi dataviză imediat un cod de închidere.

Femeia căută să nu se înfioare când văzu trupul întins pe salteaua automodelatoare activă. Erick era complet învelit într-un pachet medical, ca şi cum substanţa verde translucidă fusese fasonată într-un costum mulat pe piele. Tuburi îi ieşeau din gât şi de pe lateralul corpului, conectându-l la o stivă înaltă de echipamente medicale de la căpătâiul patului şi asigurând nanonicelor substanţele chimice speciale necesare pentru susţinerea cărnii traumatizate şi în acelaşi timp pentru purjarea celulelor sangvine moarte.

Doi ochi docili şi injectaţi o priviră prin găurile din pachetul modelat pe faţă.

– Cine eşti? dataviză el.

În pachet nu exista un orificiu pentru gură, ci doar o apertură ca o fantă în dreptul nasului.

Ea îşi dataviză codul de identificare, apoi adăugă:

– Locotenent Li Chang, SCNC. Vă salut, domnule căpitan, v-am receptat codul de notificare la biroul Marinei.

– Unde dracu-aţi fost pân-acum? Am trimis codul ăla de ieri.

– Scuze, domnule căpitan, dar în ultimele două zile am fost ocupaţi cu o breşă de securitate pe tot sistemul. Iar colegii de echipaj au fost mereu prin salon. Am considerat că-i mai bine să nu mă întâlnească.

– Foarte isteţ din partea ta. Ştii cu ce navă am venit?

– Da, domnule căpitan, cu *Răzbunarea lui Villeneuve*. Aţi scăpat de pe Lalonde.

– În ultima clipă. Am compilat un raport al misiunii noastre şi cu cele întâmplate. Este esenţial ca pachetul respectiv de date s-ajungă la Trafalgar. Nu avem de-a face cu Laton, ci cu altceva, ceva teribil.

Li Chang trebui să comande nanonicelor neurale o prioritate pe sistemul nervos pentru a-şi păstra expresia impasibilă. După toate cele prin care trecuse bărbatul pentru a obţine datele acelea...

– Da, domnule căpitan, este vorba despre posedare. Acum trei zile am primit un flek de avertizare de la Adunarea Confederaţiei.

– Ştiţi, aşadar?

– Da, domnule căpitan, se pare că posedaţii au plecat de pe Lalonde înainte să fi ajuns voi acolo, probabil la bordul lui *Yaku*. Au început să se infiltreze pe alte planete. Laton ne-a alertat asupra pericolului.

– Laton?

– Da, domnule căpitan. El a izbutit să-i blocheze pe Atlantis şi i-a avertizat pe edenişti înainte de a comite un act de tip kamikaze. Companiile de ştiri transmit istoria completă, dacă vreţi s-o accesaţi.

– Căcat...

Un scâncet înăbuşit abia răzbătu de sub pachetul de pe faţă.

– Căcat, căcat, căcat! Totul a fost în zadar? Am trecut prin toate astea pentru o „istorie" pe care o răspândesc companiile de ştiri? Toate astea?

Un braţ se înălţă câţiva centimetri deasupra saltelei, tremurând violent, ca şi cum pachetul medical ar fi fost prea greu de ridicat.

– Îmi pare rău, domnule căpitan, şopti femeia.

Ochii lui lăcrimau. Pachetul facial absorbi lichidul sărat cu eficienţă silenţioasă.

– În raport au rămas unele informaţii. Informaţii importante. Vidul îi poate înfrânge. Dumnezeule, îi poate înfrânge! Marina trebuie să afle asta.

– Da, domnule căpitan, sunt sigură c-o va afla.

Li Chang detestă cât de jalnic îi sunase vocea, dar ce altceva ar fi putut spune?

– Dacă doriţi să-mi datavizaţi raportul, îl voi include în următoarea noastră transmisie spre Trafalgar.

Alocă rafala de date criptate într-o celulă de memorie nefolosită.

– Ar fi bine să-mi verifici fişa medicală, spuse Erick. Şi să te ocupi de echipa care m-a operat. Chirurgii îşi vor da seama că am fost hardcablat pentru implanturi de armament.

– Mă voi ocupa de problemă. Avem oameni în personalul din spital.

– Bun. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, anunţă-l pe şeful staţiei că vreau să mă scoată din nenorocita asta de misiune! Data viitoare când îl mai văd pe André Duchamp, o să-i bag dinţii atât de adânc prin gât, c-o să mănânce cu ei prin fund. Vreau ca biroul de procuratură al asteroidului să acuze în mod oficial căpitanul şi echipajul *Răzbunării lui Villeneuve* de piraterie şi omucidere. Am fişierele cuvenite – totu-i acolo, atacul nostru asupra lui *Krystal Moon*.

– Domnule căpitan, André Duchamp are aici unele relaţii la nivel politic. În felul acesta a ocolit carantina aplicată zborurilor stelare civile şi a putut andoca. Probabil că l-am putea aresta, însă legăturile respective, indiferent cine ar fi ele, nu vor dori stânjeneala provocată de un proces. Probabil că i se va permite eliberarea pe cauţiune, asta dacă n-o va şterge pur şi simplu discret. Asteroidul Culey nu-i tocmai genul de loc în care să aduci astfel de acuzaţii unui trader independent. Este unul dintre motivele pentru care îl folosesc aşa mulţi dintre ei, de aceea SCNC are o staţie atât de mare aici.

– N-o să-l arestaţi? N-o să puneţi capăt demenţei ăsteia? O fată de cincisprezece ani a fost ucisă când au atacat nava aceea de marfă. O fată de cincisprezece ani!

– Nu aş recomanda arestarea lui aici, deoarece n-ar rămâne în arest. Dacă dorim să avem o şansă reală de a-l închide, ar trebui acţionat altundeva.

Nu primi niciun răspuns. Unicul indiciu despre faptul că Erick mai trăia îl constituia șirul de leduri colorate ce pâlpâiau lent pe echipamentul medical.

– Domnule căpitan?

– Da. Bine, doresc atât de mult să pun mâna pe el, încât pot chiar să aștept pentru a fi sigur. Tu nu-nțelegi că persoane ca el, nave ca a lui, trebuie să fie oprite, oprite în mod definitiv? Trebuie să-i trimitem pe toți membrii de echipaj din toate navele trader independente pe o planetă-penitenciar și să demontăm navele, să le trimitem la fier vechi și componente.

– Da, domnule căpitan.

– Poți pleca, locotenent. Fă aranjamentele necesare pentru a mă trimite înapoi la Trafalgar. O să-mi fac convalescența acolo, mulțumesc.

– Domnule... Da, domnule căpitan. Vă voi transmite solicitarea. S-ar putea să mai dureze însă ceva timp până când veți putea fi transferat. După cum am spus, în momentul de față în Confederație a intrat în vigoare un ordin de carantină. V-am putea duce într-un loc privat și păzit.

Urmă din nou o tăcere prelungă. Li Chang o răbdă stoic.

– Nu, dataviză Erick. Voi rămâne aici. Duchamp plătește, poate că tratamentul meu laolaltă cu reparațiile de care are nevoie nava lui vor fi îndeajuns să-l falimenteze pe nemernic. Mă aștept ca autoritățile din Culey să privească datoriile neachitate ca pe un delict serios – la urma urmelor sunt în joc bani, nu moralitate.

– Da, domnule căpitan.

– Locotenent, vreau să fiu în prima navă care pleacă de aici.

– O să aranjez, domnule căpitan. Vă puteți baza pe mine.

– Bine. Acum du-te.

Simțindu-se mai vinovată decât fusese vreodată în viața ei, Li Chang se întoarse iute și dataviză deschiderea ecranului de intimitate. O privire scurtă peste umăr, aruncată în clipa ieșirii – sperând să-și ușureze conștiința, sperând să-l vadă relaxându-se într-un somn pașnic – îi arătă că ochii bărbatului erau tot deschiși în fundul hăurilor verzi; o privire furioasă și pe jumătate anesteziată, nefocalizată. După aceea, ecranul i se închise în urmă.

Alkad Mzu părăsi display-ul senzorial al controlului traficului imediat după închiderea interstițiului găurii-de-vierme. La cincizeci de mii de kilometri nu existase input prea mare pe spectrul optic, iar vizualizarea era formată în cea mai mare parte din elemente grafice suprapuse peste reprezentări din pixeli amplificate. În ciuda lipsei unei vizibilități reale, nu putea fi însă amăgită. *Udat* plecase.

Privi afară prin fereastra gigantică a salonului de observare, aflată în peretele de rocă imediat deasupra terasei de andocare a asteroidului. O felie subțire de stele era vizibilă sub marginea masivului spațioport non-rotativ aflat la un kilometru și jumătate depărtare. Narok însăși apăru în câmpul vizual, aparent

sufocată sub nori albi, cu albedoul suficient cât să emită o radianță slabă. Umbre ușor alungite se întindeau peste terasă, deșirându-se și îndepărtându-se de șoimii-negri și șoimii-de-vid cocoțați pe piedestalele de andocare. Se roteau peste roca netedă aidoma unui minutar de ceasornic. Alkad aștepta până ce Narok dispăru sub orizontul sintetic, precis conturat. Manevra de înghițire avea să fie terminată de acum. Încă una, apoi avea să fie activat dispozitivul de rezonanță pe care-l ascunsese la bord.

Nu simțea însă nici urmă de sentiment de succes și cu atât mai puțin de fericire. Nimicirea unui șoim-negru singuratic și a căpitanului său lacom nu însemna nici pe departe o compensație pentru suferințele Garissei, pentru genocidul unui popor. Însemna totuși un început. Dacă nimic altceva, ar fi fost dovada internă că ea continua să păstreze determinarea arzătoare de acum treizeci de ani, când îl sărutase pe Peter la despărțire. „Doar *au revoir*", insistase el. O insistență în care ea își dorea să creadă.

Poate că arșița simplă a urii se răcise de-a lungul deceniilor. Rămânea însă faptul în sine: nouăzeci și cinci de milioane de morți care depindeau de ea pentru un nivel de justiție. Dorința aceea teribilă de răzbunare nu era rațională, o știa prea bine. Uneori se gândea că era tot ce-i mai rămăsese pentru a-și dovedi apartenența la umanitate, o unică dorință nestăpânită, monstruos de eronată. Toate celelalte emoții autentice păreau să-i fi dispărut cât stătuse în Seninătate, suprimate de necesitatea de a se comporta normal.

Pe cât de normal se putea comporta cineva a cărui planetă natală fusese desființată.

Umbrele de amurg reapărură, contururi stranii ce se mișcau peste terasa din stâncă în concordanță cu rotația asteroidului. De acum *Udat* ar fi trebuit să-și fi efectuat a treia înghițire.

Alkad își făcu iute o cruce.

– Maică Maria, primește-le, rogu-te, sufletele în ceruri. Iartă-i de toate păcatele pe care le-au comis, fiindcă toți suntem copii și nu știm ce facem.

Ce mai minciuni! Totuși, Biserica Maria Legio era o parte esențială și înrădăcinată a culturii garissane. N-ar fi putut s-o abandoneze niciodată. Nici nu voia s-o abandoneze, chiar dacă era un paradox stupid pentru un necredincios. Din identitatea lor mai rămăseseră atât de puține, încât orice rămășiță trebuia păstrată și venerată. Poate că generații viitoare ar fi putut găsi alinare în învățăturile ei.

Narok dispăru iarăși din vedere. Alkad întoarse spatele câmpului stelar și porni spre ușa din partea opusă a salonului de observare; în câmpul gravitațional slab, tălpile ei aveau nevoie de câte douăzeci de secunde pentru a atinge podeaua între doi pași consecutivi. Pachetele nanonice medicale pe care le purta în jurul antebrațelor și gleznelor aproape că-și terminaseră de acum munca de reparare, ușurându-i mult mișcările lenește.

Doi dintre membrii de echipaj ai lui *Samaku* o așteptau răbdător imediat lângă ușă; unul dintre ei era un cosmonik cu aspect impunător. O flancară imediat.

Nu pentru că Alkad ar fi crezut că avea realmente nevoie de bodyguarzi, nu încă, totuşi nu dorea să-şi asume niciun risc. Purta cu ea prea multă responsabilitate pentru a îndrăzni să pericliteze misiunea printr-un accident stupid, sau chiar prin posibilitatea de a fi recunoscută de cineva (la urma urmelor, se afla într-un sistem stelar de etnie kenyană).

Luară un lift de navetişti în lungul fusului, către spaţioportul unde era andocată *Samaku*. Închirierea navei adamiste o costase un sfert de milion de fuzidolari, o sumă nesăbuită, dar necesară. Trebuia să ajungă cât mai repede la asteroizii Dorado. Agenţiile de contrainformaţii aveau s-o caute cu o grabă şi o panică terifiante după ce le evadase de sub ochi în Seninătate şi dovedise în acelaşi timp că avuseseră dreptate să se teamă atâţia ani. *Samaku* era un trader independent; sistemele sale de navigaţie de nivel militar, ca şi primele promise de Mzu, aveau să asigure un timp scurt de voiaj.

De fapt, transferul sumei către căpitan fusese momentul cu adevărat decisiv pentru ea; din clipa evadării din Seninătate, toate celelalte acţiuni fuseseră inevitabile. Acum însă era complet dedicată. Cei cu care urma să se întâlnească la Dorado petrecuseră treizeci de ani pregătindu-se pentru sosirea ei. Alkad era componenta finală. Zborul pentru distrugerea stelei Omutei, care începuse în *Beezling* cu trei decenii în urmă, se apropia de intrarea în etapa finală.

Intari începu să examineze spaţiul local imediat ce ieşi din terminusul găurii-de-vierme. Satisfăcută că

nu exista un risc imediat din partea sfărâmăturilor asteroidale sau a norilor de praf de mare densitate, nava accelera cu trei *ge* spre Norfolk.

Norfolk era al treilea sistem stelar pe care-l vizita după ce plecase de la Trafalgar cu cinci zile în urmă și penultimul de pe itinerarul său. Căpitanul Nagar avea sentimente ambivalente față de avertizarea Primului-amiral cu privire la posedare, întrucât, potrivit obiceiului lor străvechi, adamiștii aveau tendința de a atribui mesagerului mare parte din vinovăție. Tipic pentru gândirea lor confuză și personalitățile slab integrate. Nagar era totuși satisfăcut de timpul pe care-l reușise *Intari;* puțini șoimi-de-vid s-ar fi descurcat mai bine.

S-ar putea să avem o problemă, își anunță *Intari* echipajul. **Escadrila Marinei continuă să se afle pe orbită și a adoptat o formație pentru susținerea focului la sol.**

Nagar utiliză senzorii șoimului-de-vid pentru a vedea el însuși. Mintea sa acceptă percepția unică a navei stelare, în care planeta apărea ca o abatere puternic deformată de la structura netedă a continuumului spațio-temporal, al cărei câmp gravitațional atrăgea o măzăriche constantă de particule minuscule ce curgeau prin mediul interplanetar. Un grup de puncte masice mici se găsea pe orbită în jurul abaterii, strălucind intens în spectrele magnetic și electromagnetic.

Trebuia să fi plecat săptămâna trecută, rosti el retoric. *Intari* se conformă dorinței sale nerostite și-și focaliză blisterele senzoriale asupra planetei în sine,

mutându-și accentul perceptiv spre spectrul optic. Forma lui Norfolk îi umplu mintea; sursele gemene ale iluminării schimbau suprafața planetei în două emisfere distinct colorate, despărțite de o semilună subțire de noapte autentică. Uscatul care sclipea vermillon crepuscular sub strălucirea Ducesei părea perfect normal, corespunzând amintirii lui *Intari* despre ultima lor vizită acolo, cu cincisprezece ani în urmă. Pe de altă parte însă zona Ducelui era pătată de cercuri de nor roșu poluat.

Ei strălucesc, spuse *Intari* concentrându-se asupra feliei singuratice de noapte.

Înainte ca Nagar să fi putut comenta spectacolul tulburător, consola de comunicații raportă un semnal de la amirala comandant al escadrei, care le interoga sosirea. După ce Nagar confirmă identitatea, amirala îi oferi o actualizare a situației de pe nefericita planetă agricolă. Optzeci la sută din insulele locuite erau acoperite acum de norul roșu, care părea să blocheze toate încercările de comunicare. Autoritățile planetare erau complet incapabile de a menține ordinea în zonele afectate, întrucât poliția și armata deopotrivă se răsculaseră și se alăturaseră rebelilor. Până și grupele de pușcași marini regali trimise să ajute armata întrerupseseră contactul. Norwich însuși fusese cucerit ieri de forțele rebele, iar acum fuioarele de nor roșu se consolidau deasupra capitalei. Materia aceea mai mult decât orice altceva o împiedicase pe amirală să încerce orice fel de represalii, utilizând armele pentru bombardament la sol.

– Cum, întrebă ea, pot rebelii să producă efectul respectiv?

– Nu pot, îi răspunse Nagar. Fiindcă ei nu sunt rebeli.

Începu să datavizeze avertizarea Primului-amiral prin canalele de comunicaţii protejate ale escadrei.

Căpitana Layia rămase complet tăcută pe tot timpul recepţionării datavizării. După ce aceasta se încheie, femeia îşi privi echipajul care amuţise de asemenea.

– Ştim acum ce s-a-ntâmplat cu *Tantu*, spuse Furay. Pe focurile iadului, sper ca nava de urmărire trimisă de amirală să fi ţinut pasul cu ea!

Layia îi aruncă o uitătură agitată şi idei neliniştitoare i se învârtiră prin minte.

– I-ai adus pe cei trei pasageri ai noştri de pe acelaşi aerodrom, ca şi avionul spaţial al lui *Tantu*, iar momentul a fost cam acelaşi. Fetiţa a fost prinsă într-un fel de incident: un foc straniu. Ai spus-o tu însuţi. Iar ei veneau de pe Insula Kesteven, acolo unde a început totul.

– Haide, termină! protestă Furay. Toţi ceilalţi îl priveau acum indecişi, dar în mod clar suspicioşi. Ei fugiseră de pe Kesteven. Şi-au cumpărat locurile în *Tărâmul îndepărtat* cu câteva ore înainte de incendiul hangarului.

– Şi noi ne confruntăm cu defectări ale echipamentelor, rosti Tilia.

– Serios? se strâmbă Furay sarcastic. Vrei să zici că-s mai multe ca de obicei?

Tilia îl fulgeră cu privirea.

– Niţel mai multe, murmură Layia serioasă. Recunosc, totuşi, nimic excepţional.

Chiar dacă *Tărâmul îndepărtat* era o navă IIS, asta nu însemna că proprietarii ar fi respectat exemplar procedura de întreţinere. În prezent, reducerea costurilor constituia o prioritate majoră a companiei, nu ca atunci când îşi începuse activitatea.

– Ei nu sunt posedaţi, spuse Endron.

Layia fu surprinsă de autoritatea blândă a vocii sale; ofiţerul medical păruse foarte sigur.

– Crezi?

– Am examinat-o pe Louise, imediat după sosirea la bord. Senzorii corporali au funcţionat perfect, ca şi nanonicele medicale pe care le-am utilizat. Dacă ar fi fost posedată, efectul energistic despre care vorbeşte Primul-amiral le-ar fi scos din funcţiune.

Layia căzu pe gânduri, după care fu de acord cu jumătate de gură.

– Probabil că ai dreptate. Şi nici n-au încercat să pună stăpânire pe navă.

– În plus, erau la fel de îngrijoraţi în privinţa lui *Tantu*. Fletcher îi ura pe rebelii ăia.

– Da. Bun, argumentaţia este raţională. Rămâne acum întrebarea cine le va da vestea, cine le va spune exact ce s-a întâmplat cu planeta lor natală?

Furay se pomeni iarăşi în centrul atenţiei.

– Grozav, mulţumesc foarte mult, oameni buni!

În timp ce el plutea prin diverse punţi către salonul pe care-l foloseau pasagerii, amirala escadrei începuse să trimită ordine către navele pe care le avea sub

comandă. Două fregate, *Ladora* și *Leveque*, urmau să rămână pe orbita lui Norfolk, de unde puteau veghea la respectarea carantinei; orice tentativă de părăsire a planetei, chiar și cu un avion spațial, urma să primească instantaneu ripostă armată. Orice navă stelară comercială care sosea la planetă avea să fie întoarsă din drum și, din nou, nerespectarea ordinului ducea la aplicarea forței. *Intari* urma să-și continue misiunea de avertizare. Restul escadrei trebuia să revină la cartierul general al Flotei a VI-a, la Tropea, urmând să fie realocat. *Tărâmul îndepărtat* era eliberat de sarcinile de susținere și contractuale.

După o discuție ulterioară scurtă cu amirala, Layia anunță:

– Ne-a acordat permisiunea de a zbura direct înapoi spre Marte. Nu se știe cât va dura starea asta de urgență și nu vreau să rămân împotmolită la nesfârșit în sistemul Tropea. Practic, noi suntem în serviciul militar, așa că nu ni se aplică interdicția care vizează zborurile stelare civile. În cazul cel mai rău, va fi ceva despre care să argumenteze avocații când ajungem acasă.

Cu dispoziția ușor îmbunătățită de vestea că reveneau pe Marte, Furay lunecă în salon. Intră prin trapa din plafon, cu capul înainte, ceea ce-i inversa orientarea vizuală. Cei trei pasageri îl priviră cum se dă peste cap și-și atinge picioarele de un covoraș adeziv. După aceea le surâse stingher. Louise și Genevieve se încruntară, știind că ceva era în neregulă, totuși continuară să fie încrezătoare. Nu era genul de misiune cu care bărbatul să fie obișnuit.

– Mai întâi vestea bună, rosti el. În mai puțin de o oră, pornim spre Marte.

– Grozav, zise Louise. Și care-i vestea rea?

El nu-i putu privi ochii întrebători, și nici pe ai Genevievei.

– Vestea rea este motivul pentru care plecăm. Tocmai a sosit un șoim-de-vid cu o avertizare oficială de la Primul-amiral și Adunarea Confederației. Ei cred... există posibilitatea ca oamenii să fie... posedați. Pe Atlantis s-a dat o luptă, despre care ne-a anunțat o persoană pe nume Laton. Ceva ciudat se întâmplă cu oamenii și de asta plecăm. Îmi pare rău. Amirala crede că așa ceva se petrece și pe Norfolk.

– Vrei să spui că se-ntâmplă și pe alte planete? întrebă Genevieve alarmată.

– Da.

Furay se încruntă către ea și toate firișoarele de păr de pe brațe i se zbârliră. În glasul fetiței nu existase nici cea mai mică urmă de scepticism. Copiii se comportau însă întotdeauna mai bizar. Se uită la Fletcher, apoi la Louise. Amândoi erau îngrijorați, da, totuși niciunul nu se îndoia de adevărul spuselor lui.

– Știați. Nu-i așa? Voi știați.

– Bineînțeles, surâse sfios Louise.

– Ați știut tot timpul. Iisuse Hristoase, de ce n-ați zis nimic? Dacă am fi știut, dacă amirala...

Se opri, tulburat.

– Exact, rosti Louise.

Bărbatul fu surprins de stăpânirea de sine a fetei.

– Dar...

– Vouă vă vine destul de greu să acceptați avertizarea oficială a Adunării Confederației. Nu ne-ați fi crezut niciodată pe noi, două fete și un lucrător pe plantație. Sau ne-ați fi crezut?

Deși în salon nu exista forță gravitațională, Furay simți cum îi coboară capul spre piept.

– Nu, mărturisi el.

„Alchimistul neutronic subliniază că, în ciuda supremaţiei ei indiscutabile, tehnologia nu deţine toate răspunsurile. De aceea oamenii din viitorul lui Hamilton seamănă atât de mult cu oamenii din prezentul nostru. Nu există soluţii simple, indiferent dacă e vorba de magie sau de forţă brută. Pentru a progresa, societatea este obligată să-şi recunoască – şi să-şi rezolve – problemele."

SF Site

„Science fiction de clasă... Hamilton readuce SF-ul la acceleraţie interstelară!"

The Times

„Peter F. Hamilton nu uită niciodată divertismentul. El înţelege visurile şi temerile fundamentale care motivează existenţa, dar şi situaţiile cele mai înspăimântătoare care subminează sentimentul primordial de securitate. Iar partea esenţială a securităţii este speranţa. Până şi în momentele cele mai grele ale vieţii, majoritatea oamenilor se agaţă de speranţa că este doar ceva trecător, că în scurt timp vor reveni pe făgaşul cel bun."

The Magazine of Fantasy & Science Fiction

nautilus.ro

ISBN 978-606-579-197-8

9 786065 791978

nemira.ro

colecţia nautilus science fiction